BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

DANIELLE STEEL

NUMĂRUL 1 ÎN TOPURILE AMERICANE

LOVITURĂ DE TRĂSNET

Danielle Steel

LIGHTNING
Fulgerul

LOVITURĂ
DE TRĂSNET

V.1.0

Capitolul 1

Zumzetul monoton al vocilor umplea sala de conferinţe. Alexandra Parker îşi întinse picioarele lungi şi frumoase sub uriaşa masă de mahon, notă ceva pe blocnotesul oficial de culoare galbenă şi aruncă o privire spre unul din partenerii săi, aşezat vizavi. Matthew Billings, trecut de cincizeci de ani, cu vreo doisprezece ani mai în vârstă decât Alex, era unul din cei mai importanţi parteneri ai firmei. Rar apela la ajutor, dar de multe ori o solicita pe Alex să participe la audieri. Îi plăcea să-i pună la încercare inteligenţa, îi admira stilul şi mai ales talentul de a sesiza punctul slab al adversarului. Atunci când îl găsea, Alex îl exploata admirabil, dar şi fără milă. Instinctul îi spunea unde şi cum să atace ca să obţină maximum de succes.

Alex îi zâmbea şi lui Matthew îi plăcea ce desluşea în privirea ei. Auzise în acel moment exact ceea ce le era necesar. Un răspuns diferit de cel de dinainte. Doar o uşoară inflexiune a vocii. Îi strecură foile galbene pe care notase ceva cu o mână serioasă şi încuviinţă din cap.

Cazul era extrem de complicat şi procesul trena de ani de zile. Fusese trimis de două ori la Curtea Supremă din New York. Capul de acuzare consta în împrăştierea din neglijenţă a unor poluanţi chimici de mare toxicitate, de către una din cele mai mari corporaţii din ţară. Alex mai pledase pentru Matt, dar acum era bucuroasă că acest caz nu intra în sfera ei de activitate. Cauza fusese susţinută de vreo două sute de familii din Poughkeepsie şi încredinţată cu mulţi ani înainte firmei de avocaţi Bartlett and Paskin, la scurt timp după ce ea devenise parteneră.

Alex prefera cazuri mai dure, dosare mai mici. Acesta, cu două sute de reclamanţi, nu era tocmai pe placul ei, deşi mai mult de o duzină de jurişti, sub conducerea lui Matthew,

fuseseră implicaţi în acest proces. Alexandra Parker era şi ea avocat pledant şi preluase o serie de cazuri grele şi interesante. Firma apela la ea ori de câte ori bănuia că lupta va fi dură şi murdară şi va necesita un avocat care cunoştea bine legea şi procedura şi accepta să-şi piardă multe ore pentru investigaţii meticuloase. Avea la dispoziţie parteneri mai tineri şi asociaţi care să o ajute, dar prefera să lucreze singură, atât cât o ţineau puterile. Mai avea o calitate, şi anume modul remarcabil în care întreţinea relaţiile cu majoritatea clienţilor.

Specialitatea ei, şi la care era imbatabilă, era legislaţia muncii şi defăimarea sau calomnia, care erau pedepsite de lege. Pledase în nenumărate procese din ambele domenii deşi, fără îndoială, o mulţime de cauze se rezolvaseră în mod amiabil. Cu toate acestea, Alex Parker era o luptătoare, un avocat înnăscut, o persoană care-şi cunoştea meseria şi căreia nu-i era teamă de o muncă susţinută. Cu alte cuvinte, îşi iubea profesiunea.

Se anunţă o pauză şi după ce pârâtul, reprezentând compania de produse chimice, părăsi sala cu întreaga sa suită de avocaţi, Matthew veni lângă ea.

— Ce părere ai? Matthew o privi cu interes. Avusese dintotdeauna un sentiment de afecţiune pentru ea. Era inteligentă şi talentată. În plus, ceea ce nu strica, era una dintre cele mai frumoase femei pe care le cunoscuse în viaţa lui şi-i făcea plăcere să se afle în preajma ei. O femeie serioasă, deşteaptă, o bună profesionistă, cu o intuiţie extraordinară.

— Cred că ai obţinut tot ce ţi-ai dorit. Când a spus că nimeni nu ştia atunci de toxicitatea materialelor, minţea. Pentru prima oară a spus asta. Iar noi avem rapoartele administraţiei de acum şase luni.

— Ştiu, spuse el zâmbind. A căzut în cursă, aşa-i?

— Fără nicio îndoială. Nu mai ai nevoie de mine aici. Îţi este suficient el.

Alex îşi puse notesul în servietă şi-şi privi ceasul. Se făcuse unsprezece şi jumătate. Peste o jumătate de oră se vor duce să ia dejunul. Dacă ar pleca acum, ar reuşi să mai lucreze ceva.

— Îţi mulţumesc că ai venit, ştii că îmi place să te ştiu prin preajmă. Ai un aer atât de inocent încât le scade vigilenţa, în timp ce rămân cu ochii la picioarele tale, eu arunc plasa şi îi prind.

Îi plăcea s-o tachineze şi ea ştia asta. Matthew Billings era un bărbat înalt, arătos şi avea un păr bogat, alb-argintiu. Soţia sa, o femeie frumoasă, fusese manechin la Paris. Lui Matthew îi plăceau femeile frumoase, dar le aprecia şi pe cele talentate şi isteţe.

— Mulţumesc!

Alex avea părul strâns într-un coc sever la ceafă, se farda discret, iar costumul negru pe care-l purta îi punea în evidenţă coloritul natural al tenului, părul roşu şi ochii verzi. Era o femeie interesantă, pe care nu puteai să nu o remarci. Privindu-l cu o expresie jalnică îi spuse:

— Crezi că am urmat facultatea de drept, ca să devin o simplă momeală?

— La naiba, dacă merge, de ce nu? îi răspunse el râzând.

Apoi, observând că unul din avocaţii părţii adverse intrase în sală, coborâră vocile.

— Te superi dacă plec acum? îl întrebă ea pe un ton politicos. În definitiv, Matt era unul dintre partenerii de prim rang ai firmei. Am un client nou care s-a anunţat pentru ora unu şi până atunci vreau să mai studiez câteva dosare.

— Ăsta-i necazul cu tine, se prefăcu el nemulţumit, nu munceşti suficient. Întotdeauna m-am plâns de asta. Eşti leneşă. Du-te, vezi-ţi de lucru. Ţi-ai îndeplinit misiunea. Îi făcu cu ochiul. Îţi mulţumesc, Alex.

— Am să dau notele la dactilografiat şi ţi le voi trimite mai târziu la birou, spuse ea pe un ton serios şi se îndreptă spre uşă. Matt ştia că notele făcute cu atenţie şi inteligenţă se vor

afla pe birou în clipa în care el se va întoarce acolo. Alex Parker era eficientă, inteligentă, capabilă, şireată când trebuia, şi pe deasupra frumoasă, fără să pară că dădea prea multă importanţă calităţilor ei fizice sau că remarcase senzaţia pe care o provoca simpla ei apariţie. Părea total dezinteresată de aspectul şi calităţile ei fizice şi acest comportament o făcea şi mai simpatică celor cu care venea în contact.

Părăsi discret sala, făcându-i lui Matt un semn discret cu mâna în timp ce pârâţii intrau. Unul din avocaţi îi aruncă o privire admirativă. Indiferentă, Alex Parker se grăbi să traverseze holul şi dispăru pe coridorul care ducea la biroul său.

Biroul lui Alex, zugrăvit în nuanţe de cenuşiu stins era o încăpere mare. Pe pereţi atârnau două tablouri de calitate şi câteva fotografii. Într-un colţ trona o plantă enormă, iar vederea spre Park Avenue de la etajul al douăzeci şi nouălea, unde Bartlett şi Paskin aveau birourile, era superbă. În cameră se aflau o canapea şi câteva fotolii confortabile îmbrăcate în piele. Firma ocupa opt etaje şi avea angajaţi cam două sute de avocaţi. Era mai mică decât cea de pe Wall Street, la care Alex lucrase înainte, imediat după ce absolvise facultatea de drept. Acolo făcuse parte dintr-o echipă anti-trust, muncă ce nu-i oferise prea multe satisfacţii. Era prea seacă. Totuşi, învăţase ceva: să fie atentă la detalii şi să facă cercetări aprofundate.

Se aşeză la birou, parcurse vreo şase mesaje găsite de la clienţi şi de la alţi avocaţi. Pregătise trei dosare pentru a intra în dezbateri şi îi mai rămăseseră şase, asupra cărora mai avea de reflectat. Două cauze importante se rezolvaseră, cu un volum uriaş de muncă, ceea ce nu era neobişnuit pentru ea. Îi plăcea să lucreze într-un ritm susţinut şi chiar sub presiune. Activitatea căreia i se dedicase cu atâta pasiune nu-i lăsase timp să se gândească la copii. Pur şi simplu, nu-şi putea imagina unde ar avea loc şi copiii sau dacă i-ar

putea iubi tot atât de mult pe cât îşi iubea profesia. O bătălie câştigată în faţa instanţei de judecată îi dădea o imensă satisfacţie. Îi plăcea să se angajeze în cauze grele, în special ca apărător, şi faptul că putea să-şi protejeze clientul de acuzaţii neîntemeiate reprezenta pentru ea o mare bucurie. Făcea totul cu plăcere, cu pasiune chiar. Dar, profesiunea îi consuma aproape tot timpul. Abia reuşea să-şi rupă câteva ore pentru Sam, încântătorul ei soţ. Noroc că şi el era cununat cu munca; nu în domeniul legilor, ci în cel al investiţiilor. Se ocupa cu speculaţii pe piaţa de capital în cadrul uneia dintre cele mai active firme „tinere" din New York. Se angajase chiar de la crearea firmei şi ocaziile fuseseră cu adevărat remarcabile. Făcuse de mai multe ori avere, o pierduse şi iar o refăcuse. Amândoi însă aveau salarii frumoase, iar Sam Parker se bucura de o reputaţie bună. Cunoscător al pieţei, nu se temea să rişte şi, de douăzeci de ani încoace, aproape pe orice punea mâna se transforma în bani. Bani mulţi, nu se încurca cu mărunţişuri. Într-un timp se spunea că era singurul broker din oraş care putea aduna averi pentru clienţii lui vânzând şi cumpărând bunuri. Cu timpul devenise şi mai abil, nu-i era teamă să rişte şi acum rareori i se întâmpla să înregistreze pierderi din fondurile clienţilor săi. În ultimii doisprezece ani se implicase în lumea computerelor, făcuse investiţii uriaşe în Japonia, se descurcase bine în Germania şi reuşise să obţină participări majore pentru clienţii săi în Silicon Valley. Toate firmele de pe Wall Street considerau că Sam este foarte priceput.

Alex alesese bine atunci când s-a căsătorit cu Sam. De fapt, se întâlniseră la o petrecere dată de prima firmă la care se angajase Alex. Se sărbătorea Crăciunul şi el venise împreună cu alţi trei prieteni. Era înalt şi frumos, purta un costum albastru închis, avea fulgi de zăpadă în păr şi obrajii îmbujoraţi de frigul de afară. Exprima plăcerea de a trăi şi, când s-a oprit ca s-o privească, Alex a simţit cum i se

înmoaie genunchii, şi nu-şi putu desprinde ochii de la el. Avea douăzeci şi cinci de ani, iar Sam treizeci şi doi şi era unul dintre puţinii bărbaţi necăsătoriţi pe care îi întâlnise, până atunci.

Sam încercase să stea mai mult de vorbă cu ea în acea seară, dar Alex fusese acaparată de un alt avocat de la firmă, iar pe el îl chemaseră nişte prieteni ca să-i facă cunoştinţă cu cineva şi astfel drumurile lor nu s-au mai încrucişat decât şase luni mai târziu. Firma lui Sam a luat legătura cu cea a lui Alex în scopul unei tranzacţii pe care urmau să o finalizeze împreună în California. Alex a fost desemnată, împreună cu încă doi asociaţi, să-l asiste pe unul dintre directorii firmei. Rămase impresionată de promptitudinea, ingeniozitatea, siguranţa de sine cu care Sam acţiona. Nu ţi-l puteai imagina timorat de ceva sau de cineva. Fire dinamică şi optimistă, nu pregeta să rişte când urma să ia decizii, deşi îşi dădea seama de pericolele existente. Şi nu era vorba doar de banii clienţilor, ci de întreaga afacere. La început, Alex l-a crezut nebun dar, pe măsură ce treceau săptămânile, a început să-i înţeleagă strategia şi să-i placă. Sam era integru, avea stil, judecată şi o calitate mai rar întâlnită – curaj. Prima impresie se confirmase, nu-i era frică de nimic.

La rândul lui, pe Sam îl intriga Alex. Era fascinat de inteligenţa ei, de analizele pertinente, de modul în care percepea situaţiile. Cunoştea problema sub toate aspectele şi reuşea să sesizeze atât riscurile, cât şi avantajele. Lucraseră împreună şi găsiseră o soluţie excelentă pentru clienţii lui. Tranzacţia fusese încheiată; compania urma să fie vândută la un preţ astronomic cinci ani mai târziu. În momentul când Sam şi cu Alex se cunoscuseră, el trecea drept un tânăr de mare perspectivă. Alex îşi consolida şi ea reputaţia, dar într-un ritm ceva mai puţin rapid decât Sam.

Afacerile lui Sam trezeau mai multe ecouri şi, uneori, aveau darul de aţi lua ochii prin spectaculozitatea lor, ceea ce îi plăcea lui Sam în mod deosebit. Dorea să între în

societatea în care trăiau puternicii săi clienţi. Când s-au întâlnit prima oară, a împrumutat un avion particular de la unul din ei şi a dus-o pe Alex la Los Angeles, la finala campionatului de basseball. La Bel-Air, au stat în camere separate, iar dineul l-au luat la Chasen şi la Orangerie.

„Aşa procedezi ori de câte ori ieşi cu o femeie?" îl întrebase ea, uimită de atenţiile cu care o copleşise. Sam o speria un pic. În decursul anilor avusese doar o singură relaţie mai serioasă cu un băiat de vârsta ei, la Universitatea Yale. Se întâlniseră de câteva ori, dar atât. În timpul anilor de facultate îşi impusese un regim de muncă sălbatic. Relaţia din perioada Yale pierduse treptat din intensitate şi băiatul se căsătorise cu mulţi ani în urmă. Alex nu avea nici acum timp pentru astfel de relaţii. Muncea zi şi noapte ca să ajungă cineva. Voia să fie cel mai bun avocat din firma la care lucra. Acţiunile strălucitoare şi de mare îndrăzneală, calităţile pe care le afişa nu se prea potriveau cu concepţiile ei. Se vedea trăind alături de un avocat asemeni celor din firma ei, absolvenţi ai facultăţii de drept, Yale sau Harvard, tipi liniştiţi, sobri, care-şi consolidaseră cariera în firmele de avocatură de pe Wall Street. Sam Parker era un tip violent, sălbatic, un adevărat cowboy. Trebuia însă să recunoască că o impresionase felul în care se purtase cu ea. În plus, era amuzant şi, mai ales, un bărbat frumos. Cărei femei nu i-ar plăcea Sam? Care femeie nu l-ar dori? Inteligent, prezentabil, cu un extraordinar simţ al umorului. Proastă ar fi fost să nu-l dorească.

Înainte de a părăsi Los Angeles, Sam o dusese la Malibu. S-au plimbat de-a lungul ţărmului oceanului, pe plajă, şi au discutat despre familiile lor, despre viaţa pe care o trăiseră până atunci şi despre viitor. Experienţele lui Sam fuseseră interesante şi foarte diferite de cele ale lui Alex. Îi povestise, cu un aer voit indiferent, că mama lui murise când el avea paisprezece ani şi că fusese trimis la un internat deoarece tatăl lui nu ştia ce să facă cu el. Detestase internatul, îi

urâse pe copiii de acolo şi îi fusese tot timpul dor de casă.

În timp ce el îşi făcea studiile, tatăl său se apucase de băutură şi nu se lăsase până ce nu-şi băuse şi minţile şi ultimii bani. Murise când Sam era în ultimul an. Sam nu-i precizase care fusese cauza morţii. Cu ajutorul unei mici sume de bani pe care i-o lăsaseră bunicii, Sam a urmat colegiul, la Harvard, unde s-a descurcat binişor. Nu i-a mărturisit lui Alex cât de singur s-a simţit în tot acel timp. A lăsat-o să creadă că petrecuse grozav. Dacă s-ar fi gândit puţin, Alex şi-ar fi dat seama cât de greu trebuia să-i fi fost să nu aibă o familie la vârsta de şaptesprezece ani. Aparent, însă, acest fapt nu părea să-l fi marcat.

După absolvirea studiilor la Harvard, a urmat Harvard Business School, unde şi-a descoperit pasiunea pentru piaţa de capital, investiţii, constituirea de noi corporaţii. A găsit o slujbă imediat după ce a obţinut diploma şi, în ultimii opt ani, a reuşit să-i îmbogăţească pe mulţi clienţi de-ai lui.

— Dar despre tine, ce-mi poţi spune? îl întrebase ea pe un ton calm în timp ce se plimbau pe plajă la asfinţit. Cred că viaţa mai înseamnă şi altceva decât piaţa de capital şi Wall Street.

Dorea să-l cunoască mai bine. Petrecuse cel mai încântător sfârşit de săptămână din viaţa ei şi nici măcar nu făcuseră dragoste. Voia să afle mai multe despre Sam Parker înainte de a dispărea fiecare, în vâltoarea propriei vieţi, după ce vor fi părăsit California.

— Crezi că există ceva mai important în viaţă decât Wall Street? râse el, luând-o de umeri. Nimeni nu mi-a spus aşa ceva. Ce este, Alex?

Se opri din mers şi o privi. Se simţea foarte atras de ea, dar se temea să i-o arate. Părul ei roşcat flutura în briza mării, ochii verzi îi pătrundeau adânc în ai lui şi se simţi tulburat, excitat, o senzaţie pe care n-o mai trăise până atunci. Într-un anume fel, asta chiar îl speria.

— Dar despre tine nu poţi să-mi spui nimic? Despre

relaţiile pe care le-ai avut?

Alex ştia că Sam nu fusese căsătorit, dar nimic mai mult. În schimb, observându-i stilul în care îşi conducea relaţiile de afaceri, îşi imagina că trebuie să fi avut sute de legături sentimentale.

— Nu am avut timp, o tachină Sam, strângând-o mai aproape şi reluându-şi plimbarea, sunt mult prea ocupat.

— Poate şi prea important? îl întrebă ea încercând să-l provoace. Ar putea fi încrezut. Avea şi de ce. Cu toate acestea, nu-i dăduse niciun motiv să-l bănuiască.

— Cine ţi-a spus asta? Nu sunt important, îmi place să mă amuz.

— Toată lumea ştie cine eşti. Aici, la Los Angeles, la New York... Silicon Valley, Tokyo... şi mai unde? Paris? Londra? Roma? O lume întreagă.

— Nu înseamnă că imaginea e corectă. De fapt, muncesc pe rupte, asta-i tot. Ca şi tine, de altfel. Ridică din umeri, îi zâmbi, dar amândoi ştiau că explicaţia nu era suficientă şi că reuşita lui se datora mai multor cauze decât era dispus să recunoască.

— Vezi tu, Sam, eu nu zbor spre California în avioanele personale ale clienţilor mei. Clienţii mei vin la mine cu taxiul. Dacă sunt norocoşi. Dacă nu, vin cu metroul.

— De acord, ai mei sunt mai norocoşi. Poate că şi eu sunt mai norocos. Dar nimeni nu poate şti cât durează asta. Gândeşte-te la tatăl meu.

— Ţi-e teamă să nu păţeşti şi tu la fel? Să pierzi totul?

Pe Alex o intriga această teamă ascunsă şi era convinsă că reprezenta motivaţia întregii sale atitudini faţă de viaţă.

— Poate că da. Dar el a fost un prost... un prost adorabil... dar atât. Cred că moartea mamei l-a dezechilibrat. Atunci a cedat, a renunţat. Şi-a pierdut suportul. O iubea atât de mult încât nu a mai putut suporta când ea a dispărut. L-a ucis şi pe el.

Sam îşi jurase de mult că nu va permite să i se întâmple şi

lui acest lucru. Nu va iubi pe nimeni atât de mult, încât să clacheze dacă persoana iubită va dispărea.

— Cred că a fost cumplit de greu pentru tine, îi spuse Alex cu compătimire.

— Te maturizezi repede când nu te ai decât pe tine, spuse el simplu; apoi, adăugă zâmbind trist: Sau nu o faci niciodată. Prietenii mei spun că sunt încă un copil. Îmi place asta, mă face să nu iau lucrurile prea în serios. Când iei viaţa prea serios, nu mai poţi face haz de necaz.

Alex nu-i împărtăşea părerea. Şi ea îşi pierduse părinţii, deşi nu în împrejurări atât de dramatice ca Sam. Dar, spre deosebire de el, pierderea lor o făcuse să fie mai cumpătată, mai raţională, să se simtă mai responsabilă în faţa vieţii. Privea cu mai multă maturitate şi era mai grijulie, mai sârguincioasă, mai conştiincioasă în cariera ei. Parcă se simţea obligată să le confirme aşteptările, chiar dacă ei nu mai existau. Tatăl ei fusese tot avocat şi se bucurase când fiica şi-a ales aceeaşi profesiune. Alex îşi propusese să devină un bun avocat pentru a-l mulţumi pe el, chiar dacă nu mai era acolo să o vadă.

Amândoi fuseseră singuri la părinţi, aveau succes în carieră şi o mulţime de prieteni care, într-un anumit fel, ţineau loc de familie. Alex însă îşi petrecea o bună parte din timpul liber cu prieteni de-ai părinţilor ei sau cu familiile colegilor de facultate, în timp ce Sam avea un cerc de holtei, colegi cu care lucra, clienţi sau femei cu care ieşea în lume.

O sărutase pe Alex pentru prima oară când se întorceau de pe plaja din Malibu şi dormise mai tot timpul zborului până la New York cu capul pe umărul ei. Ea îl privise gânditoare, spunându-şi că arăta ca un băieţel care crescuse prea mult, şi acum dormea lângă ea. Îi plăcea Sam. Chiar prea mult. Se întreba dacă o va mai căuta, dacă acest weekend nu va însemna pentru el decât o aventură. Era greu să-ţi dai seama ce se petrecea în mintea lui Sam. Îi spusese că se întâlneşte cu o tânără actriţă de pe Broadway.

— Şi cum de n-ai adus-o cu tine la L.A.? îl întrebase Alex cu oarecare timiditate, dar hotărâtă să pună întrebările cheie. Nu se temea, fiindcă făceau parte din arsenalul ei de avocat.

— Era ocupată, şi apoi am considerat că era mai interesant să încerc să te cunosc mai bine. Ezită un moment, apoi se întoarse către Alex cu un zâmbet irezistibil. Ca să fiu sincer, nici n-am invitat-o. Ştiam că are repetiţii şi că detestă baseball-ul. Şi, cum ţi-am spus, doream să fiu cu tine.

— De ce?

Alex nu-şi închipuia cât de fermecătoare era când i-a pus întrebarea.

— Pentru că eşti cea mai deşteaptă fată pe care am întâlnit-o... şi îmi place să discut cu tine. Ai o minte ageră, eşti seducătoare şi îmi face plăcere să te privesc.

O sărutase din nou în faţa uşii locuinţei ei, fără ca sărutul să exprime un angajament, o promisiune. Fusese rapid şi convenţional. După ce demarase taxiul, Alex se simţi ciudat de abandonată. Petrecuse două zile minunate, dar rămăsese cu impresia că Sam să grăbise să se întoarcă la prietena lui de pe Broadway. Fusese frumos, dar, din câte îşi dădea seama, nu însemna decât un alt weekend plăcut pentru Sam Parker. Nu credea că în viaţa lui există loc pentru Alex Andrews.

Duzina de trandafiri roşii, primită a doua zi la birou, şi telefonul prin care o invita la cină o făcură să-şi revizuiască părerea. Idila lor deveni tot mai serioasă şi Alex începu să se concentreze tot mai greu asupra lucrului. Asta a durat patru luni, cât i-a făcut curte Sam. Apoi a cerut-o în căsătorie. Ea împlinise douăzeci şi şase de ani, iar Sam treizeci şi trei. S-au căsătorit în iunie, într-o bisericuţă din Southampton, în prezenţa a două duzini de prieteni apropiaţi. Petrecuseră luna de miere în Europa şi locuiseră în hoteluri de lux. Au vizitat Parisul, Monaco, au petrecut un sfârşit de săptămână romantic la Saint-Tropez, unde Sam avea un client care era

încurcat cu o starletă. S-au simţit excelent. Au luat parte la o petrecere pe un iaht şi au navigat până în Italia şi înapoi.

Au urmat apoi San Remo, Toscana, Veneţia, Florenţa, Roma, Atena unde au fost invitaţi de un alt client al lui Sam. Ultimele zile le-au petrecut la Londra. Sam a dus-o la Annabel's şi la toate restaurantele şi localurile de noapte care-i plăceau lui. Au admirat magazinele de antichităţi, bijuteriile de la Garrard's. Sam i-a cumpărat tot felul de rochii nostime din Chelsea, deşi Alex a încercat să-l convingă că nu are unde să le poarte. Au fost fericiţi, dar nu atât de mult ca atunci când Alex s-a mutat în apartamentul lui Sam.

Alex învăţase să gătească pentru el. Sam îi cumpăra toalete elegante, iar pentru aniversarea de treizeci de ani, îi făcuse cadou un frumos colier de diamante. I-ar fi cumpărat orice, dar Alex îşi dorea foarte puţine lucruri. Viaţa alături de Sam era minunată. Dragostea şi prietenia dintre ei, respectul şi pasiunea cu care amândoi munceau îi unea. Sam o întrebase o dată dacă nu se gândea să renunţe la carieră, sau, cel puţin, să o întrerupă pentru a avea un copil, dar Alex îl privise de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— Atunci gândeşte-te cum poţi să nu renunţi la carieră, dar să ai copii, îşi modifică el oferta. Erau căsătoriţi de şase ani. Sam împlinise treizeci şi nouă de ani şi, din când în când, simţea dorinţa de a avea copii. Era adevărat că asta s-ar fi repercutat negativ asupra stilului lor de viaţă. Alex îi răspundea mereu că nu este încă pregătită.

— Pur şi simplu nu mă văd cu un copil agăţat de fustele mele, dependent permanent de mine. M-aş simţi vinovată că nu-i pot consacra suficient timp din cauza profesiei mele. Nu poţi creşte un copil în felul acesta.

— N-ai putea munci mai puţin? o întrebă el, mai mult retoric, deoarece nu şi-o putea închipui în această ipostază.

— Vrei să fiu sinceră? Nu! Nu cred că aş putea fi un avocat cu jumătate de normă.

Văzuse alte femei încercând să facă asta şi niciuna nu

reuşise să împace lucrurile. Unele îşi reluau integral activitatea, dar se simţeau vinovate faţă de copii, altele renunţau la avocatură. Niciuna din soluţii n-o mulţumea pe Alex.

— Adică nu-ţi doreşti deloc copii, niciodată?

Pentru prima dată se gândise serios la această problemă şi nu era pregătită să răspundă. Concluzia, şi de data asta, era: nu acum, poate mai târziu.

Subiectul a fost reluat când Alex a împlinit treizeci şi cinci de ani. Toate cunoştinţele lor aveau deja mai mulţi copii. Împliniseră nouă ani de căsnicie şi modul lor de viaţă îi satisfăcea. Ea era deja partener în firma de avocaţi Bartlett şi Paskin, iar Sam ajunsese o legendă vie. Se duceau în Franţa ori de câte ori aveau o vacanţă, iar sfârşitul de săptămână şi-l petreceau de obicei în California. Sam avea în continuare afaceri la Tokyo şi în Ţările Arabe şi Alex aprecia că el ducea o viaţă fascinantă. Nici cariera ei nu era plicticoasă. Oricum, în viaţa lor nu-şi putea găsi loc un copilaş.

— Nu ştiu de ce, dar uneori mă simt vinovată... Nu găsesc o motivaţie, dar maternitatea nu e pentru mine, cel puţin nu acum. Mereu ajungea la aceeaşi concluzie şi subiectul era amânat din nou, pentru alţi câţiva ani. Alex împlinise treizeci şi opt de ani, iar Sam patruzeci şi cinci. Avusese, pentru scurt timp, o alarmă în calendarul ei biologic şi, de data aceasta, ea ridicase problema, mai ales că o colegă de birou născuse de curând şi fusese nevoită să accepte că pruncul era adorabil şi că prietena ei se descurca perfect şi cu copilul şi pe plan profesional. Pentru prima oară se gândi că ar putea avea şi ea un copil.

Sam însă nu-şi mai putea imagina o astfel de situaţie. Viaţa lor era prea bine organizată şi prea comodă. După doisprezece ani de căsnicie, îşi spunea că era prea târziu, că un copil nu le va putea aduce mai multă fericire decât aveau. Şi, mai ales, o voia pe Alex numai pentru el. Dorind ca lucrurile să rămână aşa cum erau, renunţă din nou,

surprinzător de uşor. De bună seamă, nu-i era dat să aibă copii. După acest incident, se implică într-un proces foarte complicat şi ideea unui copil în viaţa lor îi ieşi complet din cap, până patru luni mai târziu.

Se întorceau dintr-un voiaj în India. Alex se simţea foarte rău. Temându-se să nu fi luat vreo boală, se duse la doctorul ei pentru o consultaţie. De ani de zile nu-şi mai amintea să se fi simţit atât de rău şi era speriată. Dar ceea ce i-a spus doctorul după consultaţie a speriat-o şi mai tare. În aceeaşi seară îi dădu vestea lui Sam într-o stare de cumplită disperare. Era însărcinată. De la ultima discuţie, nu se mai gândiseră la asta. Acum se priveau unul pe celălalt, arătând ca două victime ale crahului financiar din '29.

— Eşti sigură?

— Absolut sigură, îi răspunse ea, disperată. Era prima ei sarcină. Acum îşi dădea seama de ceva, ce nu ştiuse până atunci: nu voia să aibă copii.

— Eşti sigură că nu e vorba de holeră, malarie, sau ceva asemănător?

O boală cât de gravă ar fi fost, era preferabilă unei sarcini.

— Mi-a spus că sunt în şase săptămâni. Avusese o întârziere în timpul voiajului, dar o pusese pe seama căldurii, a pastilelor contra malariei şi a oboselii călătoriei. Niciodată nu avusese o mină atât de proastă ca acum. Îşi privea soţul cu un aer nefericit. Sunt prea bătrână pentru aşa ceva, Sam. Nu vreau să trec prin asta. Nu pot.

Cuvintele îl surprinseseră, cu toate că se simţea uşurat să le audă. Nici el nu dorea copilul.

— Ai de gând să faci ceva? o întrebă el speriat de duritatea cu care respingea situaţia. La începutul căsătoriei lor crezuse că era de la sine înţeles ca într-o bună zi să aibă copii, dar cu timpul se obişnuise cu gândul că asta nu se va întâmpla niciodată.

— Nu cred. Mi se pare un lucru oribil. Nu că nu ne-am putea permite să avem copii... însă nu-mi pot permite, n-

am... energia, îşi căuta cuvintele cu grijă, şi nici nu doresc. Ultima oară când am vorbit de asta, mi-am zis că ăsta e motivul. Am căzut de acord. Suntem fericiţi aşa cum suntem... şi, deodată, zbang... sunt însărcinată.

Sam îi zâmbi cu duioşie.

— Ironia sorţii, nu-i aşa? După ce luăm hotărârea să nu avem copii, tu rămâi însărcinată. Viaţa ne joacă micile ei renghiuri. Era una din expresiile lui favorite şi, în cazul acesta, se potriveau perfect. Ce facem?

— Nu ştiu.

Alex începu să plângă. Nu voia nici să avorteze, dar nici să păstreze copilul. După două săptămâni de discuţii, s-au hotărât să lase lucrurile aşa cum erau. Alex simţea că nu mai avea de ales şi, cum Sam acceptase punctul ei de vedere, încercară să se resemneze şi să accepte situaţia. Alex se simţea deprimată ori de câte ori se gândea la ce va urma. În ce-l privea, Sam părea să fi uitat întreaga poveste. Când totuşi o discuta, ceea ce se întâmpla foarte rar, parcă ar fi vorbit despre o boală fatală. Evenimentul nu-i entuziasma. Îl considerau drept o situaţie căreia trebuiau să-i facă faţă, şi atât.

Patru săptămâni mai târziu, Alex sosi acasă mai devreme, se simţea rău, vomita continuu şi acuza dureri insuportabile în abdomen. Portarul o ajută să se dea jos din taxi, îi duse servieta şi o întrebă dacă nu cumva era bolnavă. Îi răspunse că se simte bine. Urcă cu liftul, intră în apartament şi abia avut timp să se ducă până la baie. Avu o hemoragie puternică. Din fericire, femeia de serviciu era acolo şi chemă salvarea. Apoi îl anunţă pe Sam, la birou. Când acesta ajunse la Lenox Hill, Alex se afla deja în sala de operaţii. Pierduse copilul.

Ar fi trebuit să se simtă uşuraţi. Cauza chinurilor lor dispăruse. Dar când Alex şi-a revenit, a început să plângă cu disperare şi şi-a dat seama că nu-i va fi uşor. Se simţeau amândoi nefericiţi şi vinovaţi. Toate sentimentele

nemărturisite pentru acel copil, acum pierdut, o copleşeau – dragoste, temeri, ruşine, regret. Trăia cele mai grele momente ale vieţii ei, dar descoperise ceva nou despre ea însăşi, ceva ce nu bănuise că există – dorinţa să umple golul dureros pe care-l lăsase copilul nenăscut cu un altul. Şi, curios, Sam simţea şi el aceeaşi nevoie. Amândoi plângeau copilul pierdut. Când Alex se întoarse la birou, era încă tulburată.

Îşi luară un mic concediu ca să fie singuri şi să poată discuta în linişte. Ajunseseră amândoi la aceeaşi concluzie. Nu-şi dădeau seama dacă se petrecuse cu adevărat ceva important, dacă era o reacţie faţă de trecut, dar în modul lor de a gândi intervenise o schimbare. Se petrecuse o minune – dintr-odată, mai mult decât orice altceva, îşi doreau un copil.

Au decis să fie înţelepţi şi să mai aştepte câteva luni pentru a se convinge că nu greşeau. N-au reuşit să respecte termenul; după două luni de la avortul care o traumatizase atât de mult, Alex îi mărturisea lui Sam, cu timiditate, abia stăpânindu-şi bucuria că era din nou însărcinată.

De data aceasta au sărbătorit evenimentul aşa cum se cuvenea, deşi erau îngrijoraţi la gândul că exista riscul de a pierde şi această sarcină sau de a nu o putea duce până la termen. Trebuia să ia în considerare faptul că avea deja treizeci şi opt de ani şi nu născuse niciodată. Dar era sănătoasă şi doctorul o asigurase că nu existau motive să se teamă că s-ar putea repeta situaţia.

— Ştii ceva? Suntem nebuni, îi spusese ea într-o seară, pe când stăteau în pat şi ronţăiau biscuiţi Oreo, singurii, spunea ea, pe care îi suporta. Suntem complet trăsniţi. Acum patru luni eram disperaţi de perspectiva de a avea un copil, iar acum îi căutăm un nume şi eu am început să citesc toate articolele din revistele pe care le găsesc în sala de aşteptare a doctorului, ca să mă informez asupra celui mai bun model de pătuţ. Crezi că am luat-o razna?

— Nu te contrazic, îi zâmbi el cu duioşie, dar constat că e din ce în ce mai greu să mă apropii de tine. Nu mi-am

închipuit ca fărâmiturile fac parte din afacere. Crezi că ai să rămâi cu fixul ăsta toată perioada sau numai primele trei luni?

Alex chicoti şi îl îmbrăţişă. Începuseră să facă dragoste mai des decât înainte, iar despre copil vorbeau de parcă ar fi fost lângă ei şi ar fi tăcut deja parte din viaţa lor. Ecografia le-a dezvăluit faptul că vor avea o fetiţă. S-au hotărât să-i dea numele de Annabelle, clubul lor preferat din Londra, dar şi pentru că lui Alex îi plăcuse întotdeauna acest nume. Sarcina era mult mai uşor suportabilă decât prima oară. Se părea că viaţa le dădea o lecţie, care-i făcea să se simtă vinovaţi pentru indiferenţa şi chiar ostilitatea manifestată faţă de acel prim copilaş.

Partenerii din firmă i-au oferit lui Alex petrecerea tradiţională dinainte de naştere[1] imediat după Anul Nou, cu două zile înainte de termenul la care ar fi trebuit să nască. Ea dorise să lucreze până în ultima clipă. Cedase colegilor cazurile pe care nu le mai putea termina, aşa încât se duse liniştită acasă în aşteptarea micii minuni, aşa cum îşi numeau ei fetiţa. Alex se temuse că se va plictisi, dar descoperi că îi face o deosebită plăcere să pregătească camera copilului şi rămase surprinsă constatând cât timp îşi pierdea împăturind şi aranjând lucruşoarele pe masa unde urma să-i schimbe scutecele. Pentru o femeie care îşi băga în sperieţi adversarii din instanţele de judecată, schimbarea părea radicală. Uneori, se întreba dacă noile ei preocupări nu-i vor afecta puterea de judecată atunci când va reveni la slujbă şi n-o vor „muia”. Dar gândurile reveneau imediat la bebeluş. Se vedea ţinând fetiţa în braţe, hrănind-o, se întreba dacă va avea părul roşu ca al ei, sau negru ca al lui Sam, ochii albaştri sau verzi. Abia aştepta să o vadă.

Alex hotărâse să nască la New York Hospital. Spera într-o naştere normală, deoarece îşi dorea să savureze fiecare

---

1 Obicei întâlnit în SUA, cunoscut sub denumirea de „shower“ (n.tr.).

moment al acestei noi experienţe. La cei treizeci şi nouă de ani nu-şi imagina că o va mai repeta. Sam, cu toată aversiunea pe care o avea pentru spitale, o însoţise la cursurile prenatale Lamaze şi-i promisese că va asista la naştere.

Într-o seară, în timp ce luau masa la Elaine's, Alex simţi că i se rupe apa. Plecară repede la spital, dar fură trimişi acasă, pentru a aştepta momentul în care vor începe cu adevărat contracţiile. Au respectat întocmai tot ce li se spusese la cursuri. Alex a încercat să doarmă puţin, apoi a început să se plimbe prin casă. Sam o freca pe spate şi totul părea plăcut şi foarte uşor. Situaţia se afla sub control. S-au întins apoi pe pat, şi au continuat să discute despre ceea ce se întâmplase. Sam îşi privea din când în când ceasul, întrebându-se peste câte ore va sosi copilul. În cele din urmă, au adormit şi, când contracţiile au trezit-o, Alex a făcut un duş cald, aşa cum fusese învăţată, pentru a constata dacă acestea se vor opri sau vor deveni mai puternice şi mai dese. Rămase sub duş o jumătate de oră, urmărind ritmul contracţiilor. Brusc, începu adevăratul travaliu. Abia se mai putea ţine pe picioare când ieşi de sub duş. Se duse să-l trezească pe Sam, dar acesta dormea atât de profund încât trebui să-l scuture. Simţea cum o cuprinde panica. Văzându-i expresia, Sam se sperie. Sări din pat. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Crezi că e timpul?

Nu-şi găsea pantalonii, iar Alex îl apucase de braţ, plângând şi încovoindu-se de durere.

— E prea târziu... Nasc acum... strigă ea, cuprinsă de panică. Uită tot ce învăţase la cursurile prenatale. Era prea bătrână, durerile erau prea mari, nu mai voia o naştere naturală.

— Aici? Vrei să naşti *aici?* Nu-i venea să creadă, o privea disperat.

— Nu ştiu... eu... este... Oh, Doamne, Sam... este

îngrozitor… N-am să pot… n-am să reuşesc…

— Ba da, ai să poţi… mergem la spital, o să-ţi dea ceva… nu-ţi face griji… vino să te îmbraci.

Până la urmă o îmbrăcă el. În timp ce-i punea pantofii, se gândi că n-o văzuse niciodată atât de vulnerabilă, de pierdută. Portarul le găsi imediat un taxi. Se făcuse patru după-amiază când ajunseră la spital, şi Alex abia se mai ţinea pe picioare. Din fericire, doctorul îi aştepta, iar surorile de la sala de naşteri se declarară mulţumite de felul în care se desfăşura travaliul. Alex, însă, nu era deloc încântată de procesul pe care ele îl numeau „de tranziţie". Dar, pe măsură ce travaliul progresa şi contracţiile deveneau tot mai dese, Alex începu să se calmeze şi, la două ore de la sosirea la spital, ea trudea pentru a expulza copilul. În cele din urmă i-au făcut un Epidural care a mai liniştit-o. Sam o ţinea de umeri, iar ceilalţi o încurajau. I se părea că durase o veşnicie, până apăru căpşorul lui Annabelle. Copilul avea părul roşu şi de îndată ce veni pe lume, scoase un ţipăt puternic. Fetiţa i-a fost arătată apoi mamei. Alex a luat-o în braţe, şi s-a simţit copleşită de o emoţie pe care nu crezuse că o va trăi niciodată. Le auzise pe alte femei povestind şi nu le dăduse crezare, însă acum descoperea cu încântare că trăia şi ea aceleaşi senzaţii. Nu-şi mai putea imagina ce-ar fi fost viaţa ei dacă n-ar fi ţinut niciodată în braţe acel copil. O oră mai târziu, ca o mamă experimentată îşi alăpta fetiţa. Sam făcu sute de fotografii. Râdeau şi plângeau, incapabili să creadă că soarta le hărăzise acel miracol. Trăiau sentimentul că Divinitatea îi salvase din propria lor stupiditate şi revărsase asupra lor acea imensă fericire.

Sam rămase în noaptea aceea alături de ele. O admirau pe Annabelle, ţinând-o în braţe cu schimbul, desfăşând-o, schimbându-i scutecele mai des decât era necesar. Sam urmărea extaziat cum Alex o alăpta. Îşi spunea că era cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată. Fermecaţi de Annabelle, au ajuns la concluzia că ceea ce-şi doreau cel mai

mult acum era încă un copil. Sam nu-şi imaginase că după chinurile îndurate cu puţin timp în urmă mai putea gândi aşa ceva. În timp ce el o săruta cu tandreţe, Alex îi spuse: „Sam, vreau s-o facem din nou”.

I-ar fi plăcut să aibă un fiu.

Încântarea pe care le-o provocase naşterea lui Annabelle persista şi după ce o aduseră acasă. Micuţa părea să înflorească sub privirile tandre ale părinţilor ei. Ori de câte ori putea, Sam se întorcea mai devreme acasă, iar Alex, care îşi reluase lucrul când Annabelle împlinise trei luni, regreta fiecare minut petrecut departe de ea. Încercase să continue alăptarea, dar programul încărcat nu-i permise acest lucru. Venea, însă, acasă la prânz şi întârzia la birou peste ora cinci doar atunci când trebuia să apară în instanţă. Vinerea, indiferent ce probleme s-ar fi ivit, pleca de la birou la ora unu. Respectau amândoi acest program şi Annabelle îi răsplătea cu drăgălăşenia ei. În timpul zilei Carmen avea grijă de fetiţă. După ce soseau acasă, Sam şi Alex nu mai acceptau să se ocupe altcineva de fetiţă.

Carmen lucra cu plăcere pentru ei, căci o iubea din toată inima pe Annabelle. Se lăuda peste tot cu Alex şi Sam, informându-şi cunoscuţii şi prietenii ce persoane importante erau, cât de mult munceau şi ce succese repurtau în profesiile lor. Numele lui Sam apărea des în ziarele financiare. Cu câtva timp în urmă reuşise o tranzacţie excelentă şi, în general, avea clienţi foarte importanţi. Alex, la rândul ei, apărea adesea la televiziune, în legătură cu procese ce ţineau prima pagină a ziarelor. Pe Carmen, toate astea o impresionau şi o încântau.

Pentru părinţii ei, Annabelle nu era numai frumoasă, ci şi strălucitor de deşteaptă. La zece luni şi jumătate începuse să umble, puţin mai târziu să vorbească.

— O să fie şi ea avocat, îl tachina Alex pe Sam, care nu putea nega incredibila asemănare a copilei cu mama ei. Părea o replică miniaturizată a lui Alex.

Singura dezamăgire a lui Sam era că Alex nu mai rămânea însărcinată. Disperată, Alex consultă un specialist. Doctorul îi spuse că la vârsta ei asemenea lucruri se întâmplă mai rar. Împlinise patruzeci şi unu de ani când a încercat un tratament cu Serophene, menit să stimuleze ovulaţia. Un an şi jumătate a urmat conştiincioasă tratamentul, dar fără efect. Erau în stare că facă orice, numai să mai poată avea un copil. Intenţionau chiar să recurgă la injecţii cu Pergonal, o substanţă mai eficientă decât pilulele Serophene, care însă aveau efecte secundare nedorite. Alex era convinsă că la cei patruzeci şi doi de ani ai ei, mai avea şanse să conceapă un copil, fie şi cu ajutorul hormonilor pe care îi lua în mod curent, fără a recurge la mijloace artificiale. Hormonii nu erau uşor de suportat, mai ales că avea o natură care reacţiona puternic la medicamente, dar amândoi îşi doreau cu disperare încă un copil. Datorită lui Annabelle aflaseră cât de plăcută putea fi viaţa când există acea dulce legătură care e copilul şi cât de mult pierduseră în toţi acei ani petrecuţi fără ea.

***

Annabelle împlinise trei ani şi jumătate şi, când o priveau se topeau de dragoste. Avea părul inelat, arămiu, ochii mari şi verzi, ca ai lui Alex, şi faţa plină de pistrui, pe care mama ei îi numea „pudra zânelor”.

Cu o zi înainte îi făcuseră o fotografie care o înfăţişă pe plaja din Quogue, care se afla pe biroul lui Alex. Alex privi fotografia, îi zâmbi şi apoi îşi consultă ceasul de la mână. Lucrase o bună parte a dimineţii la o depoziţie şi îi rămăsese mai puţin de o oră pentru a studia câteva dosare înainte de întâlnirea pe care o avea cu un client nou.

Auzind uşa deschizându-se, ridică privirea. Brock Stevens, unul dintre asociaţii tineri ai firmei, repartizat să lucreze pentru ea şi pentru un alt avocat, intră în birou. Lucra la Bartlett şi Paskin de doi ani şi Alex era mulţumită de felul în care îi pregătea lucrările.

— Bună, Alex, ai o clipă liberă? Ştiu că ai avut o dimineaţă grea.

— Nu-i nimic. Intră, te rog, îi zâmbi ea. Stevens împlinise treizeci şi doi de ani, dar ei i se părea încă un băieţel blond şi frumuşel, şi-l trata ca pe un frate mai mic. Studiase dreptul la o facultate de stat din Illinois şi provenea dintr-o familie cu venituri modeste. Învăţase însă cu sârg şi părea să-l pasioneze profesia. Alex îl aprecia şi chiar îl admira pentru tenacitatea lui.

Tânărul traversă camera şi se aşeză în faţa ei. Mânecile suflecate ale cămăşii şi cravata lărgită îl făceau să pară chiar mai tânăr decât era.

— Cum ţi s-a părut depoziţia?

— Foarte bună, cred că Matt are noroc. Principalul lui adversar a comis o eroare şi cred că Matt a obţinut exact ceea ce voia... Oricum o să-i învingă până la urmă, dar va dura o veşnicie. Dosarul ăsta mă înnebuneşte.

— Şi pe mine, dar este interesant ce va putea aduce în jurisprudenţă. Creează o mulţime de precedente şi asta îmi place.

Era atât de tânăr, de pasionat, plin de iluzii, încât uneori i se părea cam naiv. Cu toate acestea îl considera un avocat talentat, cu mari perspective.

— Ai ceva nou în cazul lui Schultz?

— Ai nimerit, îi zâmbi el fericit. Am dat lovitura. Reclamantul s-a eschivat de la plata taxelor în ultimii doi ani. N-o să facă figură bună în faţa juraţilor. De-asta n-au vrut să ne pună la dispoziţie registrele lui.

— Excelent, îi zâmbi Alex. Cum ai reuşit să afli?

Fuseseră obligaţi să depună o moţiune separată pentru a obţine datele financiare şi răspunsul venise în acea dimineaţă.

— E destul de uşor să-ţi dai seama ce a făcut. Am să-ţi arăt mai târziu. Cred că asta ne va ajuta să ajungem la o înţelegere, dacă îl poţi convinge pe domnul Schultz.

— Mă cam îndoiesc, spuse ea gânditoare.

Jack Schultz era proprietarul unei companii mici, care fusese dată în judecată de două ori, pe nedrept, de foştii lui angajaţi. Era convenabil să storci o asigurare grasă de la un patron care plătea ca să nu fie sâcâit. Dar înţelegerile de acest fel pe care le încheiase creaseră precedentul şi acum era dat în judecată de un alt fost angajat, care luase ceva caimac de la companie, evident în mod ilegal, dar încerca să se judece cu Schultz acuzându-l de atitudine discriminatorie. De data aceasta, Schultz refuza să accepte o înţelegere. Trebuia să pună capăt acestor tentative şi să dovedească fermitate.

— În orice caz, cred că am obţinut ce ne trebuia. Cu mărturia pe care o avem de la tipul din New Jersey, o să-l „îngropăm" pe reclamant.

— Pe asta contez şi eu, îi surâse din nou Alex.

Procesul avea termen miercurea următoare.

— Ceva mă face să cred că avocatul reclamantului ne va suna săptămâna asta ca să ne propună o înţelegere. Ştiind că suntem în posesia datelor financiare. Ce ai de gând să le spui?

— Să se lase păgubaşi. Bietul Jack merită să câştige de data asta, mai ales că are dreptate. Nu poţi să cazi mereu la înţelegere. Mi-ar plăcea ca mai mulţi patroni să aibă curajul să procedeze ca Jack.

— Nu uita că e mai ieftin să cazi la înţelegere, şi că mulţi nu suportă să fie sâcâiţi.

Amândoi ştiau însă că tot mai mulţi patroni acceptau lupta. În anul care trecuse, Alex câştigase mai multe asemenea procese şi-şi consolidase reputaţia.

— Eşti pregătită să intri în instanţă? o întrebă el, deşi era convins că Alex cunoştea dosarul la perfecţie şi implicit toate chichiţele legilor pe care le-ar fi putut folosi. Se străduise să o secondeze în toate situaţiile, ca să nu fie luată prin surprindere în faţa instanţei. Îi plăcea să lucreze pentru ea.

Era dură, dar dreaptă, şi nu cerea nimănui să muncească mai mult decât ea. Nu se gândea la orele petrecute muncind, pregătindu-i dosarele şi învăţând o mulţime de lucruri urmărindu-i strategia. Alex nu risca niciodată, dacă nu era absolut sigură că nu-şi prejudicia clientul şi îl informa întotdeauna asupra riscurilor care existau.

Visul lui Brock era să devină partener în firmă, şi spera ca acel moment să nu fie prea departe. Mai ştia şi că datorită bunelor relaţii dintre ei, Alex i-ar da o recomandare, cu toate că se plângea din când în când că, după ce va deveni partener cu drepturi depline, ceea ce spera că nu se va întâmpla prea curând, nu va mai avea cine să-i facă munca de negru. De la celălalt partener cu care lucra la firmă aflase că Alex îi pusese deja o vorbă bună la Matthew Billings, deşi ea n-ar fi recunoscut niciodată acest lucru.

— Cine este noul client cu care te întâlneşti?

Îl interesa tot ce făcea ea. Şi, mai mult decât atât, o plăcea.

— Nu ştiu exact. De fapt, mi-a fost recomandat de altă firmă. Cred că vrea să dea în judecată un avocat de la o firmă.

În situaţii ca aceasta, proceda cu prudenţă şi nu accepta să preia cazul decât dacă i se părea justificat. Ca să participi într-un litigiu, trebuie să-i accepţi şi dezavantajele. Venea în contact cu o mulţime de oameni dornici să-şi verse furia pe alţii care, de multe ori, nu meritau acest tratament. Nefericiţii, amărâţii, înrăiţii, dar şi lacomii credeau că şi-ar putea îmbunătăţi situaţia prin intermediul unui proces. Dar, fără o justificare solidă a plângerii lor, care, în cele mai multe cazuri, lipsea, n-aveau nicio şansă ca Alex să le preia cazul.

— Oricum, fă tot ce poţi şi formulează o concluzie în cazul Schultz, ca mâine dimineaţă să o putem discuta în linişte. Mâine e vineri, eu plec la ora unu, dar vom avea timp să pregătim concluziile. Sâmbătă şi duminică voi studia dosarele. Vreau să citesc din nou toate depoziţiile ca să fiu sigură că nu mi-a scăpat nimic.

Notă în agendă întâlnirea de a doua zi, la opt şi jumătate. De obicei, vinerea nu-şi programa alte întrevederi; îşi rezerva ziua pentru problemele interne ale firmei.

— Am recitit depoziţiile şi mi-am făcut unele note pe care ţi le voi arăta mâine. Cred că vei găsi nişte chestii foarte interesante pe care le vei putea folosi. Am şi nişte note cu privire la casetele video.

Înregistraseră unele depoziţii. De multe ori procedeul se dovedise folositor, dacă nu pentru altceva, măcar pentru a enerva adversarul.

— Îţi mulţumesc, Brock.

Tânărul îi era cu adevărat util. Fiind atât de ocupată, fără un asociat bun care să lucreze pentru ea, s-ar fi pierdut printre teancurile de dosare. Mai avea încă un asistent excelent care lucra cu Brock. Alcătuiau o echipă bună şi erau conştienţi de asta.

— Aşadar ne vedem mâine la opt şi jumătate. Şi, încă o dată, îţi mulţumesc pentru excelenta pregătire a dosarului.

Mulţumirile lui Alex nu reprezentau pentru el o noutate. Brock era conştiincios, inteligent şi agreabil. Nefiind căsătorit, avea suficient timp liber pe care îl consacra firmei. Lucra până târziu, în timpul sărbătorilor şi chiar al weekend-urilor. Era dispus să facă orice pentru a-şi construi o carieră solidă. Lui Alex îi amintea de propriile lor începuturi, al ei şi al lui Sam. Munceau şi acum tot atât de mult, dar fără furia aceea oarbă care îi ţinea ţintuiţi în birourile lor până după miezul nopţii. Acum exista Annabelle, se aveau unul pe celălalt şi pretindeau de la viaţă şi altceva decât cariere strălucite.

Brock Stevens plecase. Alex ştia că frecventase un timp o altă asociată, o fată frumoasă, care plecase la Stanford, dar mai ştia că Brock ţinea prea mult la carieră pentru a se încurca cu cineva din firmă, unde domneau reguli foarte severe, care nu permiteau legături serioase cu alt asociat sau partener. Amândoi erau prea ambiţioşi şi, în acelaşi timp,

raţionali pentru a încălca această lege de fier.

Noul ei client sosi, dar nu reuşi s-o convingă. Nu-i plăcea cazul şi avea impresia că reclamantul o minte. În general, prefera să pledeze pentru apărare. În consecinţă, îi spuse că vrea să se mai gândească, să discute cu partenerii, dar că avea convingerea că din cauza programului ei încărcat şi a numărului mare de dosare aflate pe rol nu i-ar putea consacra toată atenţia pe care simţea că o merită. Se comportase cu mult tact cu noul client, dar şi cu fermitate. Îi promisese că îl va contacta peste câteva zile, după ce se va consulta cu partenerii ei. De fapt nu intenţiona să se consulte cu nimeni. Îi trebuia doar un timp oarecare de gândire, pentru a se hotărî dacă va prelua sau nu cazul.

La cinci fix, îşi chemă secretara, Liz Hascomb, şi-i spuse că pleacă acasă, aşa cum proceda de fiecare dată când agenda ei nu era prea încărcată. Semnă câteva scrisori şi făcu câteva notiţe. Câteva minute mai târziu, Elizabeth Hascomb intră din nou pentru a lua notele şi schimbară un zâmbet. Elizabeth se apropia de vârsta pensionării. Era văduvă şi avea patru copii. O aprecia pe Alex pentru că pleca devreme în fiecare seară ca să fie cât mai mult alături de fetiţa ei. Considera că Alex nu era numai un avocat bun, ci şi o soţie şi o mamă excelentă. Avea şase nepoţi şi îi plăcea să audă poveşti despre minunile pe care le făcea Annabelle.

— Îmbrăţişaţi-o pe Annabelle din partea mea. Cum îi merge la grădiniţă?

— Îi place, zâmbi Alex punând în servietă ultimul dosar. Nu uita să-i trimiţi lui Matthew Billings notiţele mele din dimineaţa asta. Voi avea nevoie de toate dosarele în afacerea Schultz mâine dimineaţă. Mă întâlnesc cu Brock la opt şi jumătate.

Procesul Schultz urma să înceapă miercurea următoare şi asta însemna că va lipsi de la birou cel puţin o săptămână, aşa că trebuia să-şi pună ordine în hârtii până atunci.

— Ne vedem mâine, i se adresă Alex secretarei. Ştia că Liz

o va anunţa dacă vor apărea cazuri urgente şi îi va trimite hârtiile acasă cu un curier. Oricât de absorbită ar fi fost de Annabelle, Alex rămânea în contact permanent cu biroul de avocatură, iar când se afla la tribunal avea un pager.

— Noapte bună, îi spuse Liz Hascomb, cinci minute mai târziu. Părăsi biroul pentru a se cufunda în traficul de ora cinci, oră de vârf. Îi trebui multă îndrăzneală pentru a prinde un taxi. Abia în maşină îşi dădu seama ce frumos era afară. Una din acele splendide zile de octombrie cu soare strălucitor, cu aer călduţ încă şi cu o briză uşoară ce părea să aducă cu ea o promisiune de toamnă. Ar fi vrut să meargă pe jos, dar gândul că o aştepta fiica sa o făcu să se instaleze mai comod în taxi, gândul îi zbură la Annabelle şi la feţişoara ei vioaie şi pistruiată.

Cât de mult îşi dorea încă un copil. Încercase cu tratamente clasice timp de trei ani, dar fără succes. Pe de altă parte, nu era pregătită pentru soluţii mai drastice. Cu programul ei supraaglomerat, nu vedea cum ar putea recurge la fertilizare „în vitro”. I se părea atât de complicat. Ar fi fost mult mai uşor dacă totul s-ar întâmpla în mod natural. Totul părea în ordine din punct de vedere al sănătăţii… dar copilul nu apăruse. Îşi aduse aminte că de îndată ce va ajunge acasă va trebui să facă un test cu „blue kit” ca să fie sigură că nu scăpau momentul ideal. După toate calculele ei, ovulaţia urma să se producă în timpul weekend-ului. Cel puţin nu va fi la birou sau în cursul unui proces, îşi spuse ea în timp ce taxiul se opintea strecurându-se printre celelalte maşini, la fel de grăbite.

La intersecţia lui Madison cu strada 74 intrară într-un blocaj. Aglomeraţia era atât de mare, încât decise să meargă pe jos până acasă. Păşea vioi, nerăbdătoare să o revadă pe Annabelle. Poate îl va găsi şi pe Sam acasă. După şaptesprezece ani de căsnicie era încă nebună după el. În fond, nu-i lipsea nimic – o carieră excepţională, o fetiţă adorabilă, un soţ pe care-l iubea cu pasiune. Era cea mai

norocoasă femeie din lume. Îi mulţumea în fiecare zi lui Dumnezeu pentru toate aceste bucurii. Dacă nu va mai putea aduce pe lume încă un copil, nu era sfârşitul lumii. Ar putea adopta unul sau s-ar putea mulţumi cu Annabelle. Ea şi Sam erau copii unici şi nu avuseseră de suferit din cauza asta. Dimpotrivă, se spunea că un copil unic este mai deştept.

Gândindu-se la tot ce realizaseră, îi zâmbi portarului păşind plină de încredere în holul blocului.

Capitolul 2

Deschise uşa apartamentului şi tăcerea ciudată o intrigă. Apoi se gândi că Annabelle şi Carmen rămăseseră în parc mai mult ca de obicei. De regulă, la ora cinci se aflau acasă. Annabelle făcea o baie înainte de cină. Alex se îndreptă spre baie şi când deschise uşa, în faţa ochilor i se înfăţişă o scenă încântătoare: Annabelle plutea ca o mică prinţesă pe un morman de spumă, Carmen, aşezată pe marginea căzii o urmărea cu o privire drăgăstoasă cum înota în sus şi în jos, ca o mică sirenă. Annabelle alesese camera de baie a părinţilor care avea o cadă îngropată, din marmură; în plus, fiind la capătul unui lung coridor, nu lăsa sunetele să ajungă până în holul de la intrare.

— Ce faceţi voi aici? li se adresă Alex cu un zâmbet larg, încântată să-şi vadă comoara. Nu exista o fetiţă mai frumoasă, gândea Alex admirându-i părul roşu, ce strălucea ca o flacără în spuma de baie.

— Şşşt... îi răspunse cu seriozitate Annabelle, ridicând un degeţel la buze, sirenele nu vorbesc.

— Şi tu eşti o sirenă?

— Sigur că sunt. Carmen mi-a spus că dacă o las să-mi spele părul, pot folosi baia ta şi spuma de baie.

Carmen îi zâmbi stăpânei sale şi aceasta râse încântată. Lui Annabelle îi plăcea să încheie tot felul de târguri, în special cu Carmen pe care pur şi simplu o manipula. Şi nu numai pe ea.

— Ce-ai zice să intru şi eu în baie şi să ne spălăm amândouă părul? îi sugeră Alex care, oricum, intenţiona să facă o baie înainte de sosirea lui Sam.

— De acord, spuse Annabelle după o matură chibzuinţă. Detesta să fie spălată pe cap cu şampon, dar, de data asta, nu întrevedea nicio ieşire din situaţie.

Alex dezbrăcă taiorul negru, îşi scoase pantofii cu tocuri

înalte şi, după câteva clipe, se afla în cadă. Sporovăiau vesel în timp ce Annabelle făcea în continuare pe mica sirenă, iar Carmen dispărea ca să pregătească cina. Annabelle era încântată că mama ei era avocat, iar tatăl „un capitalist de invenţii", cum îi zicea ea. Ea le explica tuturor că e un fel de bancher care dădea din banii clienţilor. Aşa înţelesese ea din explicaţiile tatălui ei. Mama se ducea la tribunal unde se certa cu judecătorul, dar ea nu trimitea oamenii la închisoare.

— Cum ţi-ai petrecut ziua? o întrebă Alex, simţind cum se destinde în apa caldă.

— Excelent. Annabelle o privi încântată.

— Ceva interesant la grădiniţă?

— Nu. Ah, totuşi, am mâncat broaşte.

— Ai mâncat broaşte? o întrebă Alex intrigată, deşi era obişnuită cu poveştile fiicei sale. Ce fel de broaşte? Nu puteau fi broaşte adevărate.

— Broaşte verzi, cu ochi negri şi păr de cocos pe ele.

„Părul de cocos" era cheia şi Alex, înduioşată se întrebă cum de putuse să trăiască atâta timp fără ea.

— Vrei să spui brioşe?

— Da, cam aşa ceva. Bobby Bronstein le-a adus. Era ziua lui de naştere.

— Se pare că ţi-au plăcut.

— Mama lui a cumpărat şi viermi din jeleu şi păianjeni. Erau grozavi, îi dădu ea raportul, încântată că reuşise s-o intrige pe maică-sa.

— Trebuie să fi fost delicioase, îi zâmbi Alex Annabellei, în timp ce ea ridica din umeri, vrând să sugereze că n-o impresionau specialităţile culinare pe care le gustase.

— Erau destul de bune, dar mie-mi plac mai mult brioşele pe care le faci tu, mai ales cele cu ciocolată.

— Poate o să facem brioşe în weekend-ul ăsta... după ce tăticu şi cu mine vom încerca să-ţi facem un frăţior sau o surioară... îşi aminti Alex de „testul albastru".

— Ce-o să facem? întrebă o voce familiară şi amândouă ridicară privirile descoperindu-l pe Sam, care le urmărea, amuzat, din uşă. Făcu un pas şi se aplecă pentru a le săruta pe amândouă. Alex îl prinse de cravată şi-l reţinu pentru încă o sărutare.

— Printre alte lucruri, plănuiam să facem nişte brioşe, îi răspunse Alex zâmbindu-i seducător. Sam ridică o sprânceană, îşi scoase cravata şi îşi descheie cămaşa.

— Alte planuri nu ai? o întrebă el cu o falsă indiferenţă, amintindu-şi de testul albastru.

— Ba cred că da, îi zâmbi ea. La aproape cincizeci de ani, Sam era încă un bărbat extraordinar de frumos şi, asemeni lui Alex, părea cu zece ani mai tânăr. Alcătuiau o pereche superbă şi era limpede că apariţia Annabellei nu slăbise intensitatea pasiunii ce exista între ei.

— Ce faceţi amândouă în cadă, cu toată spuma aia? o întrebă el pe Annabelle.

— Suntem sirene, tăticule.

— Nu vă tentează să vină peste voi o balenă?

— Vrei să intri şi tu, chicoti ea încântată, urmărindu-l cum îşi scoate sacoul, îşi descheie cămaşa şi încuie uşa. În clipa următoare, se afla în baie împreună cu sirenele lui. Le-a stropit, s-au jucat şi Alex a reuşit să-i spele Annabellei părul. Apoi, Alex o înfăşură pe Annabelle într-un prosop roz, în timp ce Sam făcea duş. El se înfăşură într-un prosop de baie alb şi se aşeză pe marginea băii privindu-le încântat pe cele două „doamne”.

— Parcă aţi fi gemene, spuse el încântat, admirându-le părul roşu şi strălucitor. Deşi Alex se plânsese în ultima vreme că îi apăruseră fire albe, el nu reuşise să le vadă şi părul ei nu se deosebea cu nimic de cel al fiicei sale.

— Ce facem de Halloween?[2] întrebă Annabelle, în timp ce mama ei îşi usca părul. Sam se dusese în dormitor pentru a

---

2 Sărbătoarea Tuturor Sfinţilor, celebrată în special în ţările anglo-saxone, oamenii deghizându-se cât mai năstruşnic posibil (n. tr).

se îmbrăca. Îi plăcea să vină acasă, să se joace cu Annabelle, să-şi petreacă timpul cu Alex. Nu-l deranja nici când ea era nevoită să lucreze târziu în noapte, îi plăcea s-o ştie alături. În ultimii şaptesprezece ani, nimic nu se schimbase între ei. Poate doar faptul că se iubeau mai mult cu fiecare an care trecea. Regretau doar că nu-şi dăduseră seama mai devreme cât era de bine să ai copii.

— Ce vrei să facem de Halloween? o întrebă Alex pe Annabelle, în timp ce-i înfoia cu gesturi blânde buclele roşcate.

— Vreau să fiu un canar, spuse cu hotărâre fetiţa.

— Un canar? De ce un canar? îi zâmbi Alex.

— Sunt aşa de drăguţi. Hilary are unul. Sau, poate, Tinker Bell sau… Mica Sirenă.

— Am să mă duc săptămâna viitoare în pauza de prânz la F. A.O. Schwarz să văd ce găsesc.

— Ce ai hotărât pentru Halloween? Sam se întorsese în camera de baie, îmbrăcat într-un pulover verde şi în blugi.

— Mă gândeam să mergem cu colindul în bloc, ca ultima dată, propuse Alex şi el încuviinţă. Îmbrăcată cu un halat de baie trandafiriu, cu părul strâns într-un prosop de aceeaşi culoare, Alex îi puse lui Annabelle cămăşuţa de noapte şi apoi i-o predă lui Sam pentru a se putea duce la bucătărie.

În cuptor se rumenea un pui, în cuptorul cu microunde se coceau cartofi, iar într-o cratiţă fierbea încet fasole verde cu unt. Carmen se pregătea să plece. Când rămâneau acasă, ea pregătea cina pe jumătate. Uneori, îşi găteau singuri cina când se întorceau de la birou.

— Mulţumesc, Carmen. Mi-e teamă însă că săptămâna viitoare voi avea mare nevoie de tine. Miercuri încep un proces.

— Să nu vă faceţi griji, pot să stau cât de târziu.

Carmen era la curent şi cu eforturile lor de a avea încă un copil şi suferea alături de ei din cauza insuccesului. Îi plăceau bebeluşii, dar şi copiii mai mari. Născuse şase copii

şi avusese doi soţi, iar la ultima numărătoare, se lăudase cu şaptesprezece nepoţi. Îşi petrecuse viaţa în cartierul Queens, dar îi plăcea să lucreze la familia Parker, în Manhattan.

— Ne vedem mâine, îi strigă Alex lui Carmen în timp ce aceasta ieşea.

Masa era pusă şi bucatele împrăştiau o aromă îmbietoare. Alex se duse să se schimbe. Îmbrăcă o pereche de blugi şi o bluză şi cinci minute mai târziu, îi pofti pe amândoi la masă. De obicei mâncau în bucătărie, pe o masă rustică din lemn.

Annabelle nu conteni să ciripească toată seara. În timp ce ea se juca, Sam o ajută pe Alex să spele vasele. Apoi se aşeză la televizor pentru a urmări ultimele ştiri. Alex îi citea lui Annabelle povestea de culcare. La ora opt, fetiţa era deja jumătate adormită, şi ei aveau la dispoziţie toată seara. Alex se pregătea să se aşeze lângă Sam, pe canapeaua de piele, dar îşi aduse aminte de testul pentru detectarea ovulaţiei şi se duse să-l facă. Rezultatul nu era edificator; creşterea de hormoni care preceda ovulaţia nu se produsese şi nu avea cum s-o prevadă. Totuşi, în urma tratamentului hormonal pe care-l făcea ar fi trebuit să se producă, sâmbătă sau duminică, ceea ce însemna peste două sau trei zile. Fuseseră sfătuiţi să nu fie abstinenţi mai mult de cinci zile înainte de ovulaţie. Viaţa lor sexuală pierduse din spontaneitate. Prea multe reguli. În fond ei nu aveau o, „problemă” ca alte cupluri, doar că Alex, la patruzeci şi doi de ani avea nevoie de mai mult timp pentru a concepe.

— Aşadar, sunt necesare serviciile mele în noaptea asta? o întrebă el bine dispus când Alex se întoarse şi se aşeză alături de el pe canapea.

— Încă nu, spuse ea stingherită din cauza atâtor discuţii, teste, speranţe care diminuau farmecul actului sexual.

— Îmi vin în minte şi lucruri mai rele care se pot face într-o sâmbătă după-masă, râse el înconjurându-i umerii cu braţul.

Începură să vorbească despre problemele lor profesionale.

Sam îi povesti despre un nou client – un posibil partener extraordinar, din Bahrain pe care i-l prezentaseră ceilalţi doi asociaţi. Era englez şi se bucura de o reputaţie formidabilă în lumea financiară pentru afacerile excelente pe care le făcuse. Sam, care îl întâlnise de câteva ori, nu era prea încântat de el; îl considera lăudăros şi îngâmfat.

— Care sunt atuurile lui?

Alex manifesta interes faţă de afacerile lui, iar el îi împărtăşea multe din ideile lui ca să vadă cum reacţionează. Îi respecta părerile şi îi aprecia intuiţia când ea sesiza riscurile inerente în profesia lui.

— Are o căciulă de bani şi nişte relaţii internaţionale fantastice. Ştiu şi eu... S-ar putea însă să devină un mare dobitoc. E prea plin de el. A fost căsătorit cu Lady-nu-ştiu-cum, fiica unui lord, dar am impresia că sunt mai mult palavre. Nu ştiu ce să spun. Larry şi cu Tom îl consideră o adevărată mină de aur.

— Aţi luat relaţii?

— Sigur că da. S-a comportat ca un ceas elveţian. Primul milion l-a făcut în Iran. A fost un apropiat al şahului, înainte ca acesta să cadă. Apoi l-a câştigat pe al doilea şi a continuat să facă bani, mulţi bani. A realizat nişte tranzacţii foarte „exotice" în Bahrain şi are legături strânse cu Orientul Mijlociu. Ne-a dat să înţelegem că ar putea ajunge foarte aproape de sultanul din Brunei. Sincer să fiu, nu-l cred. Dar Tom şi Larry pun mâna în foc pentru el.

— Poate că ar trebui să-l cooptaţi provizoriu. Încearcă să lucrezi cu el şase luni, ca să te lămureşti.

— Asta le-am propus şi eu lui Larry şi lui Tom, însă ei consideră că l-am insulta. Bănuiesc că Simon nu e tipul pe care îl poţi angaja de probă, dar în acelaşi timp nu m-aş încumeta într-o afacere alături de el.

— Urmează-ţi instinctul. Până acum nu te-ai înşelat. Eu cred în asta.

— Iar eu cred în tine, îi şopti el, aplecându-se să o sărute.

O iubea de atâta vreme. O admira pentru mintea ei ascuţită şi tânjea în acelaşi timp după trupul ei. Ce-ai zice să ne culcăm devreme în seara asta şi să facem un mic antrenament pentru weekend?

— Zic că e foarte tentant. Alex îl sărută pe ceafă. Ştiau amândoi că îşi mai puteau permite luxul să facă dragoste acum. Mai aveau înainte două, trei zile până să se producă ovulaţia.

Alex îl urmă în dormitor. Începu să se dezbrace cu gesturi leneşe străduindu-se să uite de servieta pe care o lăsase într-un colţ. Sam o văzuse şi, ghicindu-i gândurile, o întrebă, înţelegător dacă vrea să lucreze. Alex ridică din umeri a nepăsare. Acum, Sam era mult mai important pentru ea.

Se strecură în pat, între cearşafurile fine, savurând răcoarea lor catifelată. Sam o strânse cu putere în braţe, făcând-o să uite de tot în afară de faptul că făcea dragoste cu el. Plutiră în spaţiu, pierduţi în timp, cufundaţi într-o plăcere aproape dureroasă, şi apoi se întoarseră încet pe pământ, alunecând din nou în realitate.

— Te iubesc, îi şopti sărutându-i părul, în timp ce el începu să sforăie uşor în braţele ei. Rămase o vreme aşa, apoi îl îndepărtă uşor şi se dădu jos din pat, cu grijă, ca să nu-l trezească, îşi luă servieta, se aşeză fără să facă zgomot în fotoliul confortabil şi studie dosarele mai bine de două ore. Annabelle se trezi şi Alex îi dădu să bea puţină apă. Mai rămase un pic lângă ea, ţinând-o în braţe până când fetiţa adormi din nou, apoi se întoarse în camera ei şi continuă să lucreze.

Se făcuse ora unu, când simţi nevoia să se întindă puţin. Căscă şi se hotărî să întrerupă studierea dosarelor. Le puse înapoi în servietă. Era obişnuită să lucreze noaptea când nu o deranja nimeni şi se putea concentra.

Sam tresări uşor când se strecură în aşternut lângă el. Rămase alături, nemişcată, gândindu-se la el, la Annabelle, la procesul ce începea săptămâna următoare, la noul client

pe care-l cunoscuse în acea dimineaţă şi se hotărâse să-l refuze, la posibilul partener englez despre care îi vorbise Sam. Erau atât de multe de cumpănit şi de făcut, încât adesea somnul i se părea o pierdere de timp. Avea nevoie de fiecare oră disponibilă să ducă la îndeplinire tot ce-şi propusese; nu-şi putea permite să piardă nicio clipă. În cele din urmă, în ciuda gândurilor ce i se învălmăşeau în minte, reuşi să adoarmă.

Capitolul 3

Sam o trezi cu un sărut. De cele mai multe ori se trezea gata obosită. Fiecare zi i se părea că se prelungeşte în cea următoare, munca şi stresul în care lucra la birou îi sleiau puterile.

Făcu un efort şi se smulse din pat ca să se ducă s-o trezească pe Annabelle. Uneori, fetiţa se trezea înaintea lor, dar nu şi în acea zi. Se întinse în pat ca o pisicuţă. Alex o sărută, apoi se strecură lângă ea; se jucară, chicotiră şi se giugiuliră până când Annabelle se hotărî să se scoale. Alex o ajută să-şi facă toaleta şi să se îmbrace. Fetiţa alese un costumaş adus de Sam de la Paris, jachetă şi pantalonaşi, foarte nostim. Era adorabilă în acea costumaţie.

— Măi, dar arăţi ca o prinţesă azi, o admiră tatăl ei, când apăru în bucătărie cu Alex. Sam era deja instalat la masă, proaspăt bărbierit, îmbrăcat într-un costum gri închis, cu cămaşă albă şi cravată bleumarin şi citea *Wall Street Journal,* biblia lui.

— Mulţumesc, tăticule.

Sam îi puse într-un castronel cerealele şi laptele şi introduse câteva felii de pâine în prăjitor. Alex se întoarse în dormitor ca să se îmbrace. Programul lor era bine organizat. Când Alex avea întâlniri la prima oră, Sam pregătea micul dejun. În dimineaţa aceasta erau liberi amândoi şi Alex se oferi să o ducă pe Annabelle la grădiniţă.

Reveni în bucătărie la timp. Bău o ceaşcă de cafea şi mâncă o felie de pâine prăjită în timp ce-l asculta pe Sam cum îi explica lui Annabelle cum e cu electricitatea şi de ce era periculos pentru ea să introducă o furculiţă umedă în maşina de prăjit pâine.

— Am dreptate, mămico? o întrebă Sam pentru a-şi susţine argumentele. Alex încuviinţă din cap şi-şi aruncă privirea pe *New York Times.* Citi cum Congresul îi dăduse

peste degete preşedintelui şi că unul din cei mai antipatici judecători de la Curtea Superioară ieşise la pensie.

— Şi uite aşa am scăpat de necazuri săptămâna viitoare, spuse ea în timp ce mânca. Sam râse. Ştia că dimineaţa nu era prea în apele ei.

— Ce program ai astăzi?

În ce-l priveşte, îl aşteptau câteva întrevederi importante cu clienţii şi un dejun la „21”[3] cu englezul, ocazie cu care spera să obţină mai multe informaţii în privinţa acestuia.

— Nu cine ştie ce, vinerea este zi scurtă, îi aminti ea. Am o întâlnire cu unul din asociaţii mei pentru a pregăti procesul de săptămâna viitoare, apoi un control de rutină la Anderson după care o iau pe Annabelle de la grădiniţă şi o duc la Miss Tilly.

Vinerea era ziua preferată a lui Annabelle, deoarece se ducea la şcoala de balet a lui Miss Tilly. Alex asista la lecţii cu multă plăcere. Era unul din motivele pentru care vinerea pleca devreme de la birou.

— De ce te duci la Anderson? S-a întâmplat ceva şi eu nu ştiu? Sam părea îngrijorat. Anderson era ginecologul care o sfătuise pe tot parcursul încercărilor ei de a avea încă un copil.

— Nimic important. E timpul să-mi ia o lamă Pap şi voiam să discut cu el despre Serophene. Dozele pe care mi le-a prescris îmi provoacă tulburări. Mă întreb dacă nu ar trebui să le reduc sau chiar să fac o pauză. O să-ţi spun ce voi face.

— Neapărat. În zâmbi înduioşat la gândul că trecea prin atâtea încercări numai pentru a avea încă un copil.

— Iar ţie, noroc cu Simon. Vezi ce faci. Poate te convinge să ai încredere în el.

— Sper, oftă Sam, asta mi-ar face viaţa mai uşoară. Nu ştiu cum să-l cântăresc, să mă încred în instinctul meu, în palmaresul lui sau în aprecierea partenerilor mei. Poate că devin paranoic cu vârsta.

---

3 Restaurant renumit în New York (n. tr.).

Faptul că împlinea cincizeci de ani în anul acesta, îl tulbura.

— Ţi-am mai spus! Trebuie să ai încredere în instinctul tău, nu te-a înşelat niciodată.

— Mulţumesc pentru votul de încredere.

Îşi luară pardesiele, o îmbrăcară pe Annabele, stinseră luminile, încuiară uşa şi se îndreptară spre lift. Când ajunseră în stradă, Sam le sărută pe amândouă şi apoi făcu semn unui taxi. Alex porni pe bulevardul Lexington spre grădiniţa lui Annabelle, sporovăind, râzând şi glumind pe tot parcursul drumului până la grădiniţă. Apoi Alex luă un taxi şi se duse spre centru.

Brock se afla deja acolo cu dosarele întinse pe birou, unde o mai aşteptau câteva mesaje fără legătură cu cazul Schultz.

Ca de obicei, Brock o aştepta cu dosarele pregătite, iar observaţiile lui asupra cauzei erau cât se poate de utile. În jurul orei unsprezece şi jumătate terminară şi Alex îi mulţumi şi-l lăudă pentru felul în care îşi îndeplinise sarcinile. Mai avea o mulţime de lucruri de făcut, dar consultaţia la doctor era fixată pentru ora douăsprezece, aşa că se mulţumi să dea câteva telefoane.

— Te mai pot ajuta cu ceva? o întrebă grijuliu, văzând-o cum îşi frunzăreşte nervoasă notiţele de pe birou.

N-avea încotro, se va întoarce la birou după-amiază, hotărî Alex. O va ruga pe Carmen să o ducă pe Annabelle la balet, deşi ştia că fetiţa va fi foarte dezamăgită. Problemele începeau s-o depăşească, deşi făcea tot posibilul să le rezolve la timp. Toată viaţa ei fusese o cursă şi nu avea cui să predea ştafeta. Sam avea propriile lui treburi. Bine că îl aveau pe Brock, să o ajute la birou. Ridică privirea şi-l văzu aşteptând instrucţiunile. Îi întinse două dintre mesajele primite şi-l rugă să răspundă la telefon după ce va pleca.

— Îmi eşti de mare ajutor, îi zâmbi ea recunoscătoare.

— Îmi pare bine să o pot face. Altceva? O privi cu admiraţie, îi plăcea să lucreze cu ea, avea un stil de lucru

foarte asemănător cu al lui. Se simţea de parcă dansa cu partenera ideală.

— Te-ai putea duce la doctorul meu pentru control.

— Aş face-o şi pe asta cu aceeaşi plăcere, zâmbi el amuzat.

— Aş vrea să poţi, râse ea exasperată.

De data aceasta controlul i se părea o pierdere de timp. Se simţea bine, de fapt niciodată nu se simţise mai bine şi ar fi putut discuta despre Serophene la telefon. Se hotărî rapid şi formă numărul cabinetului cu intenţia de a amâna întâlnirea, dar linia era ocupata. Doctorul fusese permanent alături de ea. O născuse pe Annabelle cu el şi, timp de trei ani, încercase să o ajute să mai aibă un copil. Nu-l putea face s-o aştepte degeaba. Formă din nou numărul, dar linia nu se eliberase. Se ridică de la birou şi-şi luă cu un gest nervos pardesiul.

— Cred că e mai bine să mă duc; probabil a pus receptorul alături, ca să nu-şi piardă clienţii. Sună-mă dacă crezi că ne-a scăpat ceva în dosarul lui Schultz.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta. Te voi suna dacă va fi nevoie. De altfel, totul este pregătit şi mai putem vedea dosarul şi luni. Profită de weekend.

— Aşa îmi spune şi soţul meu. Tu ce faci zilele astea? îl întrebă ea în timp ce-şi îmbrăca pardesiul şi-şi lua servieta.

— O să lucrez, ce altceva aş putea face? râse el.

— Vezi? Aşa că nu-mi ţine mie discursuri. Bucură-te şi tu de zilele libere. Îl ameninţă cu degetul, dar în sinea ei se bucura că era atât de conştiincios, şi el ştia asta. Îţi mulţumesc pentru tot şi să ştii că apreciez tot ce faci pentru mine.

— Nu-ţi mai face probleme. Sunt sigur că totul o să meargă şnur miercuri.

— Mulţumesc, Brock.

Ţâşni pe uşă, îi făcu cu mâna lui Liz şi cinci minute mai târziu era într-un taxi, în drum spre cabinetul medical. I se părea aiurea să se ducă la doctor când de fapt n-avea nimic

nou să-i spună. Văicărelile ei pentru efectele Serophene-ului îi erau cunoscute. John Anderson era un vechi prieten, o asculta cu interes şi se arăta preocupat de îngrijorările şi suferinţele ei. Întotdeauna o încuraja, asigurând-o că sub aspect organic totul era în ordine, deşi ea nu mai rămăsese însărcinată de trei ani. După părerea lui, stresul profesiunii ei şi vârsta mai înaintată erau singurele motive care puteau fi luate în considerare. Discutară din nou despre injecţiile cu Pergonal, despre riscurile şi avantajele lor, despre fertilizarea în vitro deşi, la patruzeci şi doi de ani, nu mai putea fi considerată o bună purtătoare. În concluzie, au decis să continue tratamentul cu Serophene, iar pentru luna următoare doctorul o sfătui să încerce o inseminare artificială cu sperma lui Sam, evident dacă va fi şi el de acord. Îi prezentă procedeul de o asemenea manieră încât să i se pară foarte simplu.

La sfârşitul consultaţiei, îi făcu un examen de rutină, îi luă frotiul şi, după ce îi consultă fişa, o întrebă când şi-a făcut ultima oară o mamografie, pentru că nu erau trecute rezultatele din anul precedent.

— N-am mai făcut-o de doi ani.

Nu avusese niciodată probleme, şi nici în familie nu ştia să fi existat vreun caz. Nu-şi făcuse niciodată griji în această privinţă. Şi mai ştia că existau o mulţime de păreri despre mamografii, în sensul că nu toţi medicii recomandau efectuarea lor în fiecare an.

— Insist să o faci în fiecare an. După patruzeci de ani, devine important, o dojeni el. Îi palpă sânii, dar nu găsi nimic suspect. Avea sâni mici, alăptase şi fusese asigurată că tratamentul cu hormoni nu mărea riscul de cancer. Când trebuie să se producă ovulaţia? o întrebă el, aruncând o privire pe fişă.

— Mâine sau poimâine, îi răspunse ea fără să dea vreo importanţă întrebării.

— Ar trebui să-ţi faci mamografia astăzi. Dacă vei rămâne

însărcinată mâine, vor mai trece încă doi ani până s-o poţi repeta. Ce zici?

Alex îşi privi ceasul exasperată. Voia să o ia pe Annabelle de la grădiniţă, s-o ducă acasă şi, după dejun, s-o însoţească la Miss Tilly.

— Mă grăbesc, ar trebui să plec, am atâtea de făcut.

— Alex, analiza este foarte importantă şi cred că ar trebui să-ţi găseşti timp pentru ea.

Expresia lui, neobişnuit de serioasă, o îngrijoră şi îl privi întrebătoare:

— Ţi s-a părut că ceva nu e în ordine?

Îi palpase sânii cu multă atenţie, dar aşa proceda întotdeauna.

— Nu, nimic. Dar vreau să evit o eventuală problemă. Nu trebuie să minimalizezi importanţa mamografiei, Alex. Te rog. Trebuie să o faci.

Era atât de insistent încât nu putea să-l refuze şi, în fond, avea perfectă dreptate.

— Unde trebuie să merg?

Doctorul îi scrise adresa. Era aproape de cabinet, putea merge pe jos.

— Întreaga operaţie nu durează mai mult de cinci minute.

— Îmi dau rezultatele pe loc?

— Probabil că nu. Strâng filmele pentru a fi văzute de doctor când vine acolo. S-ar putea să nu-l găseşti. O să-mi dea rezultatele săptămâna viitoare şi te voi suna imediat dacă este vreo problemă, ceea ce nu cred. Nu-ţi face griji, e o măsură de prevedere.

— Ştiu, John.

Îi aprecia grija pe care i-o purta, dar îi displăcea că trebuie să-şi rupă din timpul ei liber, chiar dacă merita s-o facă.

O sună pe Carmen din biroul secretarei şi o rugă să o ia pe Annabelle de la şcoală. Îi mai spuse că va veni acasă pentru dejun şi o va duce ea la balet.

Apoi Alex părăsi biroul doctorului Anderson şi porni cu pas

vioi pe Park Avenue către cabinet. Ajunse repede şi intră într-o sală de aşteptare destul de aglomerată. Din timp în timp, tehnicienii intrau în sală şi strigau câte un nume. Alex îşi dădu numele funcţionarei de la recepţie, cu speranţa că nu va aştepta prea mult. Cu excepţia unei fete tinere, restul femeilor erau de vârsta ei sau chiar mai bătrâne.

Luă o revistă pe care o răsfoi cu indiferenţă, îşi privi ceasul de mai multe ori şi la zece minute după ce sosise, o femeie în halat alb o chemă din uşa ce ducea în cabinetul de consultaţie. O urmă fără niciun cuvânt. I se părea că această cercetare e o violare a intimităţii ei. Ca şi cum ar căuta o armă pe care o ţine ascunsă. De parcă prezenţa ei acolo implica o prezumţie de vinovăţie. În timp ce-şi descheia bluza, Alex se simţea furioasă şi speriată. Dacă descopereau ceva acolo? se întreba dacă nu cumva era mai mult decât un simplu control de rutină. Încercă să se controleze.

Femeia în halat alb rămase lângă ea până ce se dezbrăcă. Apoi, îi oferi un halat descheiat în faţă. Asistenta o rugă să se spele la chiuveta din cameră ca să îndepărteze orice urmă de deodorant sau de parfum. Apoi îi indică aparatul ce se afla într-un colţ al încăperii. Semăna cu un aparat mare de raze X, dar avea o tavă din plastic. A urmat ritualul cunoscut – întâi un sân, pe urmă celălalt. Totul era simplu şi mai degrabă neplăcut decât dureros.

Alex se îmbrăcă şi traversă în fugă sala de aşteptare. Taxiul o duse la timp pentru a o găsi pe Annabelle terminându-şi dejunul şi a o îmbrăca pentru lecţia de balet. Nu-şi dădea seama de ce, dar se simţea mai bine decât oricând acolo, acasă. Nu putea ignora statisticile care demonstrau că una din opt femei fac cancer de sân. Chiar după ce ai trecut cu bine testul, tot te mai înfiorezi la gândul că ar fi putut fi pozitiv.

— De ce n-ai venit să mă iei de la grădiniţă? o întrebă Annabelle alintându-se. Fusese încălcat ritualul cu care era obişnuită şi pe care-l iubea, şi asta o nemulţumea.

— A trebuit să merg la doctor pentru un control şi a durat mai mult decât am crezut. Îmi pare rău.

— Eşti bolnavă? O privi, dintr-odată îngrijorată şi cu un aer protector.

— Sigură că nu, îi zâmbi Alex. Numai că toată lumea trebuie să-şi facă un control din când în când.

— Ţi-a făcut o injecţie?

Era aşa de intrigată încât Alex izbucni în râs şi o linişti.

— Nu, dar mi-au turtit ţiţi ca pe nişte plăcinte. N-am avut nevoie de injecţie.

— Asta-i bine, se linişti Annabelle pornind alături de mama ei.

După lecţia de balet, s-au oprit să mănânce o îngheţată şi apoi s-au întors agale spre casă, făcând planuri pentru weekend! Pe Annabelle n-o tenta vizita la grădina zoologică, prefera să se ducă la plajă, să înoate. Alex trebui să o convingă că e încă prea frig pentru aşa ceva.

Acasă, Alex i-a pus Annabellei o casetă video şi au privit amândouă aşezate confortabil în pat. Alex avusese o zi lungă şi grea. Acum era ferită că se afla acasă, cu fetiţa ei şi că se poate relaxa.

Carmen pleca mai devreme vinerea, dar cina era gata când Sam ajunse acasă. Annabelle mâncase deja şi Sam se hotărî să cineze după ce Annabelle se va culca. La ora opt şi un sfert se instalară amândoi în bucătărie. În timp ce mâncau, Sam îi povesti despre întâlnirea cu englezul care, de data asta, îi lăsase o impresie mai bună.

— Îţi mărturisesc că mi-am schimbat părerea despre el. Cred că mi-am făcut griji fără motiv. Larry şi Tom au avut dreptate. Tipul este un expert şi ne-ar putea aduce nişte afaceri fantastice din Orientul Mijlociu. Aşa ceva nu se poate ignora, chiar dacă omul este cam lăudăros.

— Dar dacă nu va aduce afaceri din Orientul Mijlociu? întrebă ea cu prudenţă.

— Va aduce cu siguranţă. E suficient să-i vezi lista

clienţilor doar din Arabia Saudită.

— Şi crezi că vor investi aici?

Alex juca rolul avocatului diavolului, dar pe Sam asta nu-l deranja. Se liniştise acum cu privire la posibilul partener, şi-l acceptase chiar.

— Eşti sigur de asta, Sam? insistă Alex. Ieri păreai îngrijorat. Poate că ar trebui să iei în considerare argumentele de ieri.

— Cred că am exagerat puţin. Zău, Alex, astăzi am vorbit cu tipul timp de vreo trei ore... şi pot spune că are substanţă, mi-am dat seama de asta. O să facem multe miliarde, spuse el cu convingere.

— Nu fi lacom, îl certă ea în glumă. Vrei să spui că ne vom permite să cumpărăm un castel în sudul Franţei?

— Nu chiar. Doar o vilă la New York şi o proprietate la Long Island.

— Nu avem nevoie de ele, zâmbi ea. Sam îi întoarse zâmbetul. Nici el nu avea nevoie de ele, dar îi plăcea să facă pe copilul teribil al lumii financiare, să se laude, să fie recunoscut ca un as al tranzacţiilor. Reputaţia şi succesele, obţinute erau pentru el ca aerul, ca şi profitul de altfel. Tocmai de aceea, Alex considera că trebuia să fie prudent cu noul partener. Dar ea avea încredere în judecata lui şi dacă englezul îl convinsese, era dispusă să-l accepte.

— Cum ţi-a mers în dimineaţa asta? o întrebă el. Ai pus totul la punct pentru procesul de săptămâna viitoare? îl interesa activitatea ei. Până la apariţia Annabellei, acest interes fusese liantul căsniciei lor.

— Da, şi sper că ne vom prezenta bine. Clientul meu merită să câştige acest proces.

— Sunt sigur că-l va câştiga, cu un avocat ca tine, o încurajă Sam.

Alex se aplecă să-l sărute. Arăta atât de bine cu puloverul lui roşu şi în blugi.

— Apropo, ce ţi-a spus Anderson?

— Nu cine ştie ce. Am analizat din nou toate posibilităţile. Pergonalul mă sperie, Serophene-ul mă zăpăceşte şi nimeni nu mai are curajul să încerce un „în vitro” pe o femeie de patruzeci şi doi de ani. Mi-a spus că am putea încerca o inseminare artificială luna viitoare cu şanse de succes, dar nu ştiam care va fi reacţia ta, spuse ea cu oarecare reţinere.

Sam îi zâmbi.

— Suport orice dacă trebuie. Hai să încercăm.

— Eşti formidabil şi te iubesc atât de mult. Alex îl sărută şi Sam îi răspunse cu pasiune, dar nu puteau merge prea departe deoarece testul nu fusese albastru.

— Despre weekend ce ţi-a spus?

— A zis să o facem de câte ori testul iese albastru. Azi n-a ieşit, dar sunt sigură că mâine va fi. Mi-a făcut şi o mamografie pentru cazul în care voi rămâne însărcinată. În situaţia asta n-o mai pot face timp de un an sau doi. Nu mi-a convenit chestia asta. A trebuit s-o rog pe Carmen să o ia pe Annabelle de la grădiniţă. De fapt, m-a speriat gândul că atâtea femei îşi descoperă un cancer la mamografie.

— Dar la tine rezultatele au fost bune, nu-i aşa?

— Sunt sigură că aşa vor fi. Nu le poţi obţine imediat. Se vor comunica doctorului săptămâna viitoare. John m-a consultat cu mare atenţie şi nu a descoperit nimic. A fost doar un control de rutină.

— Te-a durut? Sam era curios, şi, în acelaşi timp, speriat.

— Nu cine ştie ce. Îţi turtesc sânul într-un aparat şi îţi fac radiografii. Mi s-a părut o chestie umilitoare, fără să-mi dau seama de ce. Ţi se pare că eşti vulnerabil şi neputincios. De-abia am aşteptat să plec. Parcă niciodată nu am fost atât de fericită când am văzut-o pe Annabelle. Cred că mi-am adus aminte că mai sunt şi lucruri care nu merg cum trebuie, că aceste lucruri se întâmplă cuiva şi că tu eşti cumplit de fericit că nu ţi se întâmplă ţie.

— Mai bine uită totul. Ţie n-o să ţi se întâmple nimic, spuse el categoric, în timp ce o ajuta să strângă masa.

S-au retras în dormitor mai devreme decât de obicei. Avuseseră o săptămână grea şi Alex voia să se odihnească. A doua zi evenimentul se produse, testul deveni albastru. La micul dejun îi şopti vestea lui Sam. Carmen plecă în parc cu Annabelle, iar ei se întoarseră în dormitor să facă dragoste. Alex mai rămase în pat încă o oră, cu fundul proptit în perne. Citise undeva că această poziţie ar putea-o ajuta să rămână însărcinată. Sam se întoarse ca să o mai răsfeţe puţin şi o găsi somnoroasă şi satisfăcută.

— Ai de gând să stai în pat toată ziua? o tachină el, sărutându-i ceafa. Alex se înfioră provocându-i noi fiori.

— Cu acest gen de stimulent, s-ar putea.

— Când crezi că ne mai putem juca? Era tot atât de nerăbdător şi de pasionat ca şi ea.

— Mâine.

— N-am putea încerca din nou după masa asta? o întrebă el cu vocea uşor răguşită. Cred că ne-am cam ieşit din mână şi ne trebuie mai mult antrenament. Amândoi ştiau că n-ar trebuit să repete actul înainte de ziua următoare. Oricum, te rog, concentrează-te să faci un bebeluş, îi mai şopti Sam înainte de a se duce să facă un duş şi să se îmbrace.

Zece minute mai târziu se duse şi ea la duş. Simpla ei prezenţă îl excită pe Sam. Interdicţia de a face dragoste era un adevărat chin pentru amândoi.

— Poate că ar fi mai bine să renunţăm la toate regulile, îi şopti el la ureche, în timp ce o strângea lângă el, sub jetul de apă caldă. Dacă ai şti cât de mult de iubesc!

— Şi eu... murmură ea dornică. Sam... te doresc.

— Nu... nu... nu, rosti Sam cu vocea răguşită şi răsuci maneta duşului. Apa rece îi izbi în plină forţă.

Alex protestă violent, apoi izbucni în râs şi fugi de sub duş.

Când Carmen şi cu Annabelle s-au întors din parc, i-au găsit pe amândoi aşezaţi în bucătărie, îmbrăcaţi în blugi, bând cafea şi citind ziarele. Carmen le pregăti dejunul, iar după masă Sam şi Alex o luară pe Annabelle la plimbare.

Seara cinară în trei, la J.G. Melon. Era o plăcere pe care şi-o acordau din când în când, la sfârşit de săptămână.

Duminică s-au plimbat din nou în parc, de data aceasta cu bicicletele. Annabelle stătea într-un coşuleţ la spatele lui Sam.

Seara, după ce au culcat-o pe Annabelle şi s-au asigurat că adormise, Sam o trase pe Alex în dormitor şi, cu gesturi moi şi încete, o dezbrăcă scoţându-i hainele una câte una, până când rămase în faţa lui suplă şi elegantă, ca un crin perfect şi rar. Au făcut dragoste cu patimă, ostoindu-şi dorinţele. Lui Sam i se părea uneori că nu o poate iubi mai mult, dar mereu survenea un alt moment, un val de pasiune ca o ecluză ce se deschidea undeva, lăsându-i pradă torentului de patimă şi plăcere.

— Dacă nici de data asta nu rămân însărcinată, renunţ definitiv... Murmură ea epuizată, în timp ce stătea cu capul rezemat de pieptul lui. Sam îi mângâia un sân cu gesturi lente şi ademenitoare.

— Te iubesc, Alex, spuse el în şoaptă, întorcându-se să o privească.

— Şi eu te iubesc. Sam, eu te iubesc mai mult... îl tachină ea.

Sam zâmbi şi clătină din cap.

— Imposibil, murmură el.

Capitolul 4

Luni dimineaţa, Alex se sculă înaintea lui Annabelle şi a lui Sam. Când se treziră ei amândoi, ea era îmbrăcată şi micul dejun aştepta în cuptor. O ajută pe Annabelle să se îmbrace. Sam promisese că o va duce el la grădiniţă, căci Alex voia să ajungă devreme la birou. Avea multă treabă şi, mai ales, trebuia să stabilească şi ultimele detalii referitoare la procesul de miercuri. În plus, îşi programase o întâlnire cu Billings, pentru a discuta mai multe cazuri. Brock Stevens, împreună cu funcţionarii urmau să lucreze cu ea întreaga zi.

— Cred că am să vin târziu acasă, îi spuse ea lui Sam.

Annabelle făcu o mutrişoară tristă.

— De ce? întrebă ea, îndreptându-şi ochii verzi, enormi, către Alex. Suferea când mama ei venea târziu acasă.

— Iubita mea, am un proces de pregătit. Ştii tu cum e, mă duc la tribunal şi vorbesc cu judecătorul.

— N-ai putea să-l chemi la telefon?

Annabelle era tare nefericită şi Alex îi zâmbi, o sărută, o strânse tare, tare, în braţe şi-i promise să se întoarcă acasă cât mai devreme posibil.

— Am să te sun când te întorci de la grădiniţă. Îţi doresc o zi bună şi să te distrezi bine, da? Îmi promiţi?

Îi luă bărbia în mâini şi-i ridică feţişoara ca s-o privească în ochi. Annabelle încuviinţă din cap.

— Dar cu costumul meu de Halloween cum rămâne?

— Îmi fac timp şi pentru el astăzi, îţi promit.

Îşi puse haina şi se strecură pe uşă la şapte şi jumătate. Din fericire, la ora aceea traficul era încă scăzut, astfel încât la opt fără un sfert intra pe uşa biroului. La ora opt era deja scufundată în studierea dosarului. Brock îi aduse o cafea. La zece şi jumătate se linişti, apărarea lui Jack Schultz era beton armat.

— Altceva? îl întrebă ea distrată pe Brock în timp ce

parcurgea lista altor dosare care aşteptau rezolvarea. Brock le studiase deja, dar Alex veni cu câteva idei noi şi tocmai se pregătea să i le comunice, când Elizabeth Hascomb întredeschise uşa biroului. Alex ridică o mână pentru a o opri deoarece nu-i plăcea să fie întreruptă când lucra. Liz fusese instruită să nu o deranjeze.

Liz rămase o clipă în prag, cu toată privirea severă a lui Alex, iar Brock se întoarse pentru a vedea ce îi distrăgea atenţia lui Alex.

— S-a întâmplat ceva?

Putea fi o urgenţă, dar asta n-o enerva mai puţin pe Alex.

— Liz, te-am rugat să nu ne întrerupi, o repezi ea cu asprime, deşi nu-i stătea în obicei.

— Ştiu… eu… îmi pare foarte rău… se scuză secretara fără să pătrundă în încăpere.

— S-a întâmplat ceva cu Annabelle sau cu Sam? Alex intră în panică. Liz clătină capul repede pentru a o linişti. Atunci nu mă interesează! Alex se întoarse din nou la hârtiile de pe birou, ignorând-o.

— Doctorul Anderson a sunat. De două ori. M-a rugat să te anunţ, indiferent ce ai face.

— Doctorul Anderson? Pentru Dumnezeu…

Alex aproape că se înfurie. Îi promisese că o va suna pentru a-i comunica rezultatul mamografiei şi probabil telefonase ca s-o liniştească. Dar să-i ceară să-şi întrerupă munca, asta era prea mult.

— Poate să aştepte. O să-l sun eu în pauza de prânz, dacă o vom lua. Dacă nu, mai târziu.

— A spus că trebuie să vorbească cu tine în dimineaţa asta. Înainte de prânz.

Era unsprezece şi jumătate. În timp ce o privea pe Liz, Alex se întrebă dacă erau cumva veşti proaste, dar ideea i se părea inacceptabilă, aşa că, în loc să fie îngrijorată îi spuse plictisită:

— Am să-l chem când am să pot. Îţi mulţumesc, Liz,

adăugă ea pe un ton cam dur şi se întoarse la lista pe care o discuta cu Brock.

— De ce nu-i telefonezi, Alex? Trebuie să fie ceva important, dacă i-a cerut lui Liz să te întrerupă.

— Nu fi prost. Avem de lucru.

— Aş bea o ceaşcă de cafea. Îţi aduc şi ţie una în timp ce dai telefon. N-o să dureze decât cinci minute.

Nu-i venea să cedeze, dar cum Liz îi agitase, era limpede că nu le mai ardea de lucru până când nu dădea blestematul de telefon.

— Pentru Dumnezeu, dar sunteţi caraghioşi. Bine... adu-mi şi mie o ceaşcă cu cafea. Dar să fi înapoi în cinci minute.

Era unsprezece treizeci şi cinci şi se va face unsprezece şi patruzeci până când Brock şi asistenţii vor reveni. Se pierdeau minute preţioase. Formă repede numărul doctorului.

Asistenta care răspunse la telefon o rugă să aştepte să-i facă legătura cu doctorul. Aşteptarea i se păru fără de sfârşit.

Dacă erau veşti rele? Exista şi această posibilitate, deşi nu putea s-o accepte. Vestea le luase prin surprindere şi pe altele.

— Alex? Doctorul părea să fie la fel de ocupat ca şi ea.

— Bună, John? Ce era aşa de important?

— Aş vrea să treci pe la mine în timpul prânzului, dacă poţi.

Vocea lui nu trăda nimic.

— Îmi este imposibil. Peste două zile începe procesul şi mai am o groază de lucruri de făcut. Sunt la birou de la opt fără un sfert şi nu cred că voi pleca înainte de ora zece seara. Nu-mi poţi spune la telefon despre ce este vorba?

— Aş prefera să nu o fac. Insist să-ţi faci timp şi să vii să discutăm.

Drace! Ce însemna asta? Simţi cum mâna începe brusc să-i tremure.

— Ceva nu e în regulă? Îi venea greu să pună întrebarea,

dar ştia că va trebui s-o facă. E vorba de mamografie?

Doctorul ezită înainte de a-i răspunde.

— Aş vrea să stăm de vorbă.

Era limpede că nu voia să discute la telefon şi, dintr-odată, simţi că-i e frică să dea ochii cu el.

— Cât va dura? îl întrebă ea, privindu-şi ceasul şi încercând să evalueze timpul ce-l avea la dispoziţie.

— O jumătate de oră, ce zici? Aş vrea să stăm puţin de vorbă. Poţi veni imediat? Am examinat ultimul pacient din dimineaţa asta, trebuie să văd o femeie la spital şi am şi o pacientă care a intrat în travaliu. Cred că acum ar fi cel mai potrivit moment.

— Bine, voi fi la tine în cinci sau zece minute, spuse ea tensionată, ridicându-se de la birou. Inima începuse să-i bată cu putere. Nu putea fi nimic bun. Dar voia să ştie, oricare ar fi fost rezultatul. Poate îl încurcaseră cu al altei femei.

— Îţi mulţumesc, Alex. N-am să te reţin mult.

— Vin imediat.

Alex zbură pe lângă Liz, cu poşeta în mână. Ceilalţi nu se întorseseră încă.

— Spune-le să mănânce ceva. Mă întorc în patruzeci şi cinci de minute.

În timp ce se îndrepta spre ascensor, Liz îi strigă:

— Te simţi bine?

— Perfect. Comandă-mi un sandvici cu curcan.

Liz o urmări cu privirea, întrebându-se dacă nu cumva era însărcinată, întrucât ştia că-şi doreau încă un copil, iar doctorul John Anderson era obstetricianul ei.

În taxi, Alex continua să caute răspunsul la acea chemare. Nu putea fi decât mamografia. Gândurile i se învălmăşiră. Nu, nu era mamografia, era frotiul Pap. Drace! Avea un cancer de col uterin. Nu mai putea să rămână însărcinată! Ştia o mulţime de prietene care-şi făcuseră tratamente folosind tehnici de congelare sau laser aplicat în stadii

precanceroase şi rămăseseră însărcinate. Poate că nu era atât de grav cum credea ea. Dorea să afle că viaţa ei nu era în pericol şi mai putea concepe un copil.

Taxiul ajunse în timp record la cabinetul doctorului şi Alex intră grăbită în sala de aşteptare, acum goală. O conduseră imediat în cabinetul de consultaţii. Doctorul, îmbrăcat în costum, în loc de obişnuitul halat alb, avea o expresie neaşteptat de serioasă.

— Bună, John, ce mai faci? Respira precipitat din cauza grabei cu care venise şi a fricii pentru ceea ce ar putea afla. Se aşeză pe un scaun fără să-şi scoată pardesiul.

— Îţi mulţumesc c-ai venit. Am considerat că trebuie să discutăm direct.

— E vorba de frotiul Pap? îl întrebă ea, simţind cum inima o ia din nou razna, şi palmele îi transpiră.

— Nu, nu e vorba de asta, ci de mamografie.

Nu! Nu-i venea să creadă. Doar nu avea ghinduri, nici umflături, nicio problemă. Doctorul se aplecă şi puse un film într-o cutie luminată aflată în spatele lui. Îi prezentă o vedere frontală, apoi puse un alt film cu o vedere laterală. Totul i se părea misterios, asemeni unei hărţi meteorologice. Doctorul se întoarse şi o privi cu gravitate.

— Acolo apare un conglomerat, îi spuse el, indicându-i zona. Este foarte mare şi destul de adânc. Ar putea fi orice, dar radiologul şi cu mine suntem foarte îngrijoraţi.

— Ce vrei să spui cu asta: *ar putea fi orice?* Vorbele lui o tulburaseră. Aproape că nu-l mai putea auzi. De ce se afla „aceea” în sânul ei? Ce era şi cum ajunsese acolo?

— Există mai multe posibilităţi, dar o masă de mărimea asta, la adâncimea asta, în locul ăsta, nu e niciodată ceva bun, Alex. Noi credem că ai o tumoare.

— Iisuse! Nu era de mirare că o căutase la telefon şi insistase ca Liz să o întrerupă din lucru. Ce înseamnă asta? Ce se va întâmplă acum? Vocea îi era pierită, faţa palidă şi, pentru o clipă, se simţi gata să leşine. Încerca să-şi recapete

controlul.

— Trebuie să faci o biopsie. În cel mai scurt timp. Eventual, săptămâna viitoare.

— Peste două zile intru în proces. Nu pot s-o fac decât după ce se termină procesul.

O spuse parcă în speranţa nejustificată că până atunci tumoarea va dispărea.

— Nu-ţi poţi permite să amâni.

— Nu-mi pot părăsi clientul. Vrei să-mi spui că două-trei zile pot conta atât de mult?

Era îngrozită. Ce încerca să-i spună? Că era pe moarte? Spaima o făcu să tremure.

— Câteva zile nu contează, admise el cu prudenţă, dar nu poţi amâna mai mult. Trebuie să-ţi alegi un chirurg şi să-ţi faci biopsia cât mai curând posibil. Vei vedea ce îţi va recomanda el, după ce va studia raportul medicului patolog.

Dumnezeule, totul era atât de complicat, de înspăimântător şi de urât.

— Nu-mi poţi face tu biopsia?

Vocea îi trăda disperarea şi frica. Se simţea la fel de vulnerabilă ca atunci când se dusese să-şi facă mamografia şi simţi cum o cuprinde panica. Se întâmplă tot ce era mai rău, sau aproape.

— Eu nu fac biopsii. Ai nevoie de un chirurg. Luă o bucată de hârtie de pe birou şi în clipa aceea Alex îşi dădu seama că trecuse o jumătate de oră de când şedea pe scaunul din faţa biroului, timp în care viaţa i se schimbase şi era incapabilă să se ridice şi să plece. Am notat numele câtorva doctori foarte buni, o femeie şi doi bărbaţi. Ar trebui să stai de vorbă cu ei şi să vezi pe care-l preferi. Toţi trei sunt chirurgi excelenţi.

Chirurgi!

— Nu am timp pentru asta, izbucni Alex în plâns. Totul i se părea îngrozitor şi, pentru prima oară în viaţă se simţi copleşită şi neajutorată, mânioasă şi speriată. Nu am timp să

umblu după un doctor. Am un proces. Nu mă pot retrage, aşa, dintr-odată. Am nişte răspunderi. Vocea îi răsuna isteric chiar în propriile urechi, dar nu se putea controla. Ridică brusc privirea. În ochi i se citea disperarea. Crezi că este malignă?

— S-ar putea. Hotărâse să fie cinstit cu ea. Pe film nu arată prea bine. Dar, tot atât de bine poate să nu fie. Nu vom şti decât după biopsie, de aceea este important să o faci cât mai repede ca să poţi decide asupra unui plan de acţiune.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că dacă biopsia este pozitivă, va trebui să te hotărăşti în ce priveşte tratamentul. Chirurgul pe care-l vei alege te va sfătui cu siguranţă, dar unele decizii vor trebui să-ţi aparţină.

— Adică dacă să-mi extirpe sânul? Era înspăimântată şi vocea ei suna strident.

— Să nu ne grăbim, nu ştim încă nimic, nu-i aşa? spuse doctorul, încercând să o încurajeze, dar Alex aştepta de la el un răspuns imediat, aştepta o confirmare că nu e vorba de o tumoare. Dar doctorul nu putea s-o facă.

— Ştim că există o masă compactă şi tu eşti îngrijorat. Asta ar însemna că voi pierde un sân, nu-i aşa?

Îl adusese în boxa martorilor şi era inflexibilă.

— Da, s-ar putea, răspunse el calm. Suferea alături de ea. O simpatiza foarte mult şi era conştient ce însemna pentru o femeie să-şi piardă un sân.

— Şi după asta ce se întâmplă? Asta-i tot? Scoţi un sân şi nu mai sunt probleme?

— Poate că da, dar nu e sigur. Lucrurile nu sunt chiar atât de simple. Aş vrea să fie, dar nu sunt. Totul depinde de ce fel de tumoare ai, de stadiul în care se află, dacă este malignă şi de natura implicării. Depinde dacă sunt prinşi ganglionii limfatici, câţi dintre ei, şi dacă sunt invadate şi alte părţi ale corpului. Alex, sunt lucruri pe care nu le ştim încă. S-ar putea să ai nevoie de o chirurgie extensivă, s-ar putea să ai

nevoie de o operaţie parţială, sau să te supui unei chimioterapii sau radiaţii, nu-ţi pot spune nimic precis până când nu-ţi faci biopsia. Mai vreau să ştii că nu mă interesează cât eşti de ocupată şi te rog să-ţi faci timp să vorbeşti cu acei chirurgi pe care ţi i-am indicat. *Trebuie* s-o faci.

— Cât de curând?

— Rezolvă-ţi treaba cu procesul, dacă trebuie, şi dacă asta înseamnă numai o săptămână sau două, dar fixează-ţi biopsia peste două săptămâni, indiferent ce s-ar întâmpla. Vom relua discuţia după ce vei avea rezultatul.

— Pe care-l preferi?

Îi întinse lista, el o privi şi i-o înapoie cu calm.

— Toţi sunt excelenţi, dar mie parcă îmi place mai mult Peter Herman. E un om foarte bun şi foarte drăguţ. Nu este preocupat numai de chirurgie şi de biopsii, este un chirurg uman.

— Bine, încuviinţă ea, încă tulburată. Am să-l sun mâine.

— De ce nu în după masa asta?

Ştia că o presează, dar aşa şi voia, ca să nu-i dea posibilitatea să folosească lucrul drept scut sau să renunţe.

— Bine, am să-l sun mai târziu.

Îi veni deodată în minte un gând mai liniştitor şi-l privi din nou.

— Dar dacă am rămas însărcinată? Ce se întâmplă dacă sunt însărcinată şi am o tumoare malignă?

— O să trecem puntea asta când va veni vremea. Ai să ştii dacă ai rămas însărcinată cam în acelaşi timp când vei primi rezultatul biopsiei.

— Şi dacă am cancer şi sunt însărcinată?

Vocea îi devenise din nou stridentă. Dacă era însărcinată şi trebuia să sacrifice copilul?

— Va trebui să stabilim priorităţile; eu cred că tu eşti cea mai importantă.

— Dumnezeule! îşi acoperi faţa cu mâinile. După câteva

clipe îl privi din nou. Crezi că hormonii pe care i-am luat au vreo legătură cu asta?

Gândul acesta o înspăimântă. Dacă se sinucisese încercând să rămână însărcinată?

— Sincer îţi spun că nu cred asta. Sună-l pe Peter Herman. Du-te la el cât poţi de repede, vorbeşte cu el şi fă-ţi biopsia cât mai repede cu putinţă.

Alex acceptă ideea. Deocamdată, însă, trebuia să se ducă acasă şi să-i spună lui Sam că în mamografia ei apăruse ceva suspect. Nu-i venea nici acum să creadă. Dar acel ceva era acolo, îl vedea pe film şi în expresia ochilor lui Anderson. Alex se ridică în sfârşit de pe scaun şi-l privi drept în faţă. Stătuse la el aproape o oră.

— Îmi pare tare rău, Alex. Dacă pot face ceva pentru tine acum, nu ezita să mă suni. Spune-mi pentru care chirurg te-ai decis.

— Am să încep cu Peter Herman.

Doctorul îi dădu filmele ca să le poată arăta chirurgului, însuşi cuvântul „chirurg" i se părea oribil şi când ieşi în atmosfera de octombrie, avu impresia că primise un upercut în stomac.

Făcu semn unui taxi, încercând să uite tot ce auzise despre mastectomii şi lumpectomii, despre femei care nu-şi mai puteau ridica braţele sau care muriseră de cancer. Toate aceste gânduri i se învălmăşeau în minte, dar cât dură drumul până la birou nu reuşi să plângă. Şedea pe bancheta din spate şi privea drept în faţa ei, incapabilă să accepte realitatea crudă.

La birou, găsi toată echipa aşteptând-o. Liz îi comandase sandviciul cu curcan, dar îi fu imposibil să-l mănânce. Rămase în picioare privindu-i. Brock îi remarcă paloarea, dar nici el, nici ceilalţi nu scoaseră o vorbă. Se întoarseră cu toţii la lucru şi nu-l întrerupseră până la ora şase. Abia după ce toţi ceilalţi plecară, îndrăzni Brock să o întrebe:

— Te simţi bine? Observase paloarea şi starea ei de spirit

după ce venise de la doctor şi remarcase că mâinile îi tremurau când îi întindea hârtiile.

— Da, bine. De ce? încercă ea să pară indiferentă.

Brock nu era prost, dar nici nu voia să insiste.

— Pari obosită. Poate că munceşti prea mult. Ce a spus doctorul?

— Oh, nimic important. A fost o pierdere de timp. Voia să-mi comunice rezultatele unor analize. Nu le dă niciodată prin telefon. Este de-a dreptul caraghios. Le-ar fi putut trimite prin poştă, ca să nu pierd atât timp.

Brock nu credea o vorbă din ce-i spunea, dar i se părea că simplul fapt că le poate spune este important pentru ea. Spera, din toată inima, să nu fie ceva grav. Procesul acela nu-i permitea s-o suplinească. Va face tot ce-i va sta în putere, dar ea era avocatul şi trebuia să suporte toate atacurile şi presiunile şi să-şi susţină pledoaria după prepararea dosarului. Nu îndrăzni să o întrebe dacă va putea susţine procesul, ştiind că ea va lua asta drept o insultă.

— Mergi acasă?

Spera că o va face. El urma să rămână şi să pună la punct ultimele amănunte referitoare la proces. Mai era şi un teanc de dosare pe birou, care prevesteau o seară lungă.

— Mai am câteva lucruri de rezolvat pentru câţiva clienţi.

Reuşise să dea toate telefoanele la sfârşitul după-amiezii, dar nu găsise timpul necesar să vorbească cu Peter Herman, sau poate că-şi găsea o scuză că n-o făcuse. Îl va căuta în dimineaţa următoare.

— Pot să te ajut cu ceva? Ar trebui să te duci acasă şi să te odihneşti, insistă el, dar Alex era decisă să mai rămână şi să termine tot ce-şi propusese să rezolve.

După ce Brock se retrase în biroul lui, o sună pe Annabelle care era supărată că nu vorbise cu ea în timpul prânzului.

— Ai spus că ai să mă chemi, se alintă ea, făcând-o pe Alex să se simtă vinovată. Uitase cu desăvârşire, după vizita neaşteptată făcută doctorului.

— Aşa e, scumpa mea, dar am fost prinsă într-o discuţie cu mai mulţi clienţi şi nu am reuşit să-ţi telefonez.

— Bine, mămico.

Apoi îi povesti ce făcuse în acea după-amiază împreună cu Carmen. Ascultând-o, Alex se simţi frustrată. Îi venea şi mai greu să-i spună că va trebui să lucreze până târziu. Faptul că nu se afla lângă ea i se păru dintr-odată şi mai dureros.

— Pot să te aştept până vii? o întrebă Annabelle plină de speranţe, în vreme ce Alex oftă rugându-se ca ceea ce apăruse pe radiografie să nu fie cancer.

— Nu, voi ajunge târziu. Dar îţi promit că am să vin să te sărut. Iar mâine dimineaţă te trezesc eu. Te rog să ai răbdare doar săptămâna asta şi cealaltă. După aceea vom lua din nou prânzul şi cina împreună.

— Ai să mă duci la balet în săptămâna asta? Annabelle o supunea la prea multe încercări şi Alex se întrebă unde putea fi Sam.

— Nu pot. Nu-ţi aduci aminte? Doar ţi-am spus: săptămâna asta şi cealaltă va trebui să stau de vorbă cu judecătorul şi nu pot veni la balet.

— Nu poţi să-l rogi pe judecător să te lase să vii?

— Nu, iubito, deşi tare aş vrea să pot. Unde este tăticu? A venit acasă?

— Doarme.

— Cum aşa? La ora asta?

Era abia şapte. Cum putea să doarmă?

— Se uita la televizor şi a adormit. Carmen spune că o să te aştepte.

— Cheam-o să vorbesc cu ea. Şi, Annabelle… Ochii i se umplură de lacrimi căci îi apăru în faţa ochilor mutrişoara aceea de spiriduş cu ochii mari şi verzi, cu pistrui şi cu părul incredibil de roşu. Dacă va muri? Dacă Annabelle va rămâne fără mamă? Simţi că se Sufocă. După câteva clipe continuă: te iubesc, Annabelle…

— Şi eu te iubesc, mămico. Ne vedem mai târziu.

— Somn uşor, şi vise plăcute.

Când Carmen luă receptorul, Alex îi spuse că putea pleca de îndată ce o culca pe Annabelle. Tot ce mai avea de făcut era să-l trezească pe Sam şi să-i spună că pleacă.

— Nu-mi vine să-l trezesc, doamnă Parker. Vă aştept.

— Am să vin târziu, Carmen. Te rog spune-i când vrei să pleci. O să se trezească.

— Bine, aşa voi face. Dar când credeţi că ajungeţi acasă?

— Nu înainte de ora zece. Am foarte mult de lucru.

Puse receptorul în furcă şi rămase cu ochii la aparat, gândindu-se la toţi şi având sentimentul că îi pierduse deja. Părea că o perdea de umbră o despărţea de ei. Erau vii, iar ea s-ar putea să fie pe moarte. Nu-i venea să creadă. Încă mai spera că e vorba de o greşeală. Se simţea bine, nu avea noduli, doar o umbră cenuşie pe o radiografie. O umbră cenuşie care, potrivit spuselor lui John Anderson, putea să o răpună dacă era malignă. Nu putea accepta realitatea. Ieri încă încerca să rămână însărcinată, iar astăzi propria ei viaţă era în pericol. Hormonii pe care îi luase în săptămâna precedentă îi sporeau nervozitatea, şi totul i se părea şi mai neliniştitor, mai alarmant, încerca să se convingă că teama care o cuprindea se datora exclusiv hormonilor.

Brock intră în birou pe la ora nouă şi observă că Alex nu-şi mâncase sandviciul. Băuse toată ziua cafea şi acum avea în mână un pahar mare cu apă.

— O să ţi se facă rău dacă nu mănânci ceva, o certă el îngrijorat, remarcându-i paloarea chipului.

— Nu mi-e foame. De fapt, am uitat să mănânc. Am fost mult prea ocupată.

— Asta nu e o scuză. Nu-l vei ajuta pe Jack Schultz dacă te îmbolnăveşti înainte de ziua procesului sau ţi se face rău în toiul şedinţei.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse ea pe un ton indiferent. Apoi îl privi îngrijorată: Cred că ai putea să mă înlocuieşti dacă va trebui, nu-i aşa, Brock?

— Nici nu mă gândesc. Tu eşti avocatul pe care l-au vrut, pentru care au plătit.

Asta îi spusese şi ea doctorului când amânase biopsia după proces. O serie de oameni depindeau de ea… Imaginile lui Annabelle şi Sam îi reveniră în minte şi cu greu îşi stăpâni lacrimile. Motorul ei lucra cu viteză redusă şi se lăsa copleşită de orice. Mamografia ei se afla într-un plic pe birou, iar ceea ce văzuse i se imprimase în minte pentru vecie.

— De ce nu pleci acasă? Am să termin eu ce mai este. Şi aşa ai făcut mai mult decât trebuia. De ce nu ai încredere în mine?

Brock era bun şi blând. O jumătate de oră mai târziu cedă şi plecă acasă. Era mult prea obosită ca să mai gândească corect şi să lucreze în mod inteligent. Avea senzaţia că trecuse un tanc peste ea. Pentru prima oară în atâţia ani, de când o cunoştea, uită să-şi ia servieta. Brock nu-i spuse nimic şi se mulţumi s-o privească îngrijorat. Îşi dădea seama că i se întâmplase ceva foarte grav. Nu arătase niciodată atât de rău, dar nefiind destul de apropiaţi, nu îndrăzni s-o întrebe ce are şi nici să-şi ofere ajutorul.

Alex îşi rezemă capul de spătarul banchetei taxiului. Pur şi simplu, nu mai putea să-l ţină drept.

Îi plăti şoferului, intră în clădire şi în timp ce urca în ascensor se întreba cum îi va spune lui Sam. Vestea va fi cumplită şi pentru el, ca pentru toţi, de altfel. Statisticile referitoare la cancerul mamar îi reveniră în minte. Nu-şi putea imagina cum îi va spune lui Sam.

Intră şi îl găsi în living privind la televizor. Auzind-o, Sam se întoarse şi îi zâmbi.

— Bună, ce zi ai avut? o întrebă el vesel, întinzând braţele spre ea. Alex se aşeză, greoi, lângă el. Se pare că a fost o zi cam grea… continuă el. Biata mea fetiţă, blestematele alea de pilule te fac din nou să plângi. Poate că n-ar mai trebui să le iei.

O luă în braţe şi Alex să agăţă de el.

— Arăţi total epuizată, spuse el. Îşi ridică privirea spre el şi-şi şterse ochii. Avea dreptate, pilulele îi creau o stare emoţională puternică. Dar ele să fie de vină?

— A fost o zi cumplită, recunoscu ea, lăsându-se pe spătarul canapelei.

— Nu-mi face plăcere să ţi-o spun, dar arăţi rău. Ai mâncat ceva?

— Nu mi-a fost foame, şopti ea.

— Cum crezi că ai să rămâi însărcinată dacă faci foamea? Hai, vino cu mine, am să-ţi fac o omletă, îi propuse el încercând să o ridice în picioare.

— Nu am putut mânca, crede-mă. Sunt sfârşită. Hai mai bine să ne culcăm.

Asta era tot ce dorea, s-o vadă pe Annabelle şi să se întindă lângă el, cât mai repede, pentru totdeauna.

— Ceva nu e în regulă.

Sam îşi dădu seama că Alex părea epuizată. I se mai întâmplase înainte de un proces, totuşi, nu-i răspunsese şi intrase în vârful picioarelor în dormitorul Annabellei.

Alex rămase acolo multă vreme, privind-o, apoi îngenunche lângă ea şi o sărută, după care reveni în dormitor. Sam o urmărea, îngrijorat, în timp ce se dezbrăca. Nu mai puteau nici măcar să facă un duş şi să-şi perie părul. Se urcă în pat şi rămase acolo, cu ochii închişi, conştientă că va trebui să-i spună totul lui Sam.

— Iubito, încercă el din nou aşezându-se pe pat, lângă ea. Ce s-a întâmplat? E ceva în neregulă la birou? Ştia cât de pasionată era de munca ei şi cât o afecta orice insucces.

Alex se grăbi să nege.

— Mi-a telefonat Anderson, începu ea pe o voce joasă, în timp ce el o urmarea cu atenţie.

— Şi?

— Am fost la el în timpul prânzului.

— Ce voia? Doar nu credea că ai rămas deja însărcinată.

Trecuseră doar două zile, îşi zise el zâmbind Alex ezita, n-

avea curajul, alunga cuvintele care-i pecetluiau soarta. Detesta să le facă la toţi rău, dar mai ştia că este obligată să le spună.

— A apărut o umbră pe mamografie.

Vocea îi sună ca un dangăt de clopot de înmormântare, dar Sam păru mult mai puţin impresionat decât ea.

— Ar putea fi o tumoare, mai spuse ea.

— Ar putea. Asta înseamnă că nu ştiu sigur. Şi marţienii ar putea ateriza la miezul nopţii în Park Avenue. Dar e doar o presupunere. Eu nu cred. Nu cred că „umbra" ta ar putea fi o tumoare.

Pentru Alex reacţia lui fu ca o gură de oxigen. Îi reda încrederea în propriul ei organism, care, în ultimele douăsprezece ore, părea să o fi trădat. Poate că mai exista o speranţă. Poate că Sam avea dreptate. Poate că ea reacţionase în mod exagerat.

— Alex, crede-mă, ei nu ştiu nimic. Probabil că se bazează doar pe ce pare a fi şi nimic mai mult. O umbră.

— Anderson vrea să consult un chirurg şi să fac o biopsie. Mi-a dat trei nume, să aleg, dar n-o pot face înainte de proces. M-am gândit să-l sun pe unul din ei mâine dimineaţă şi să văd dacă mă poate primi în timpul prânzului. Altfel, va trebui să aştept până după proces, spuse ea îngrijorată.

— Ţi-a spus că nu e bine să aştepţi?

— Nu chiar, recunoscu ea şi se simţi dintr-odată mai bine. A insistat s-o fac cât mai curând.

— E normal, dar nu e cazul să intri în panică. Jumătate din timp, tipii ăştia se apără pe ei, nu vor să fie daţi în judecată, aşa că îţi spun ce poate fi mai rău ca să nu zici că nu te-au prevenit. Dacă nu se confirmă, toată lumea este fericită. Puţin le pasă că tu te-ai speriat de moarte. Pentru Dumnezeu, Alex, eşti avocată, ar fi trebuit să-ţi dai seama. Nu-i lăsa pe indivizii ăia să te sperie!

Alex îi zâmbi, uşurată şi jenată în acelaşi timp. Sam părea cât se poate de calm. Nu credea că ea o să moară, nu era

melodramatic. Privea lucrurile în perspectivă. Îşi dădu brusc seama că el are dreptate. Nici chiar John Anderson nu-şi putea permite să poată fi vulnerabil în cazul unui proces.

— Tu ce crezi că ar trebui să fac?

— Nu abandona procesul, fă-ţi biopsia când vei fi liberă, păstrează-ţi calmul şi nu-i lăsa pe caraghioşii ăia să te sperie. Fac prinsoare pe câştigul viitoarei mele afaceri că umbra aia e doar o umbră... şi nimic mai mult. Uită-te la tine, eşti cea mai sănătoasă femeie pe care o ştiu. Mai bine zis ai fi, dacă ai mânca cum trebuie şi ai dormi mai mult.

Simpla discuţie cu Sam o făcu să se simtă mai bine. Era inteligent, îşi păstra capul pe umeri şi, probabil, avea dreptate.

A doua zi dimineaţă, îşi aminti doar o clipă că ceva teribil se întâmplase în ziua precedentă. De îndată ce se trezi, îşi aminti tot ce-i spusese Sam şi se simţi mai uşurată. O trezi pe Annabelle, şi o ţinu lângă ea în bucătărie în timp ce pregătea micul dejun. Făcuse o listă cu posibile costume pentru ea. Avea deja un dovleac, o prinţesă, o balerină şi o infirmieră, toate pe măsura fetiţei, care optă, fără nicio ezitare, pentru costumul de prinţesă. Era exact ce-şi visase.

— Oh, mămico, te iubesc atât de mult! spuse ea îmbrăţişând-o pe Alex.

— Şi eu, draga mea. O strânse cu o mână, în timp ce cu cealaltă întoarse o clătită. Simţi deodată că-şi doreşte o petrecere. Parcă cineva îi luase de pe umeri o imensă greutate. Sam o convinsese că umbra pe care o văzuse doctorul nu era decât o alarmă falsă. Dorea din tot sufletul să-l creadă.

O lăsă pe Annabelle cu Sam. La plecare îl sărută drăgăstoasă, mulţumindu-i din nou pentru încurajările lui.

— Ar fi trebuit să mă chemi la birou şi te-aş fi liniştit imediat.

— Ştiu. Bănuiesc că am exagerat. A fost o prostie. Îi sărută pe amândoi şi porni grăbită spre birou.

Brock, împreună cu întreaga echipă, o aşteptau. Se întâlni şi cu Matthew Billings. Pe la unsprezece şi un sfert îşi aminti că trebuie să-i telefoneze chirurgului.

Îi răspunse o asistentă, căreia îi explică că era vorba de o biopsie. În clipa aceea Brock intră în birou pentru a lua un dosar. Alex se rugă ca el să plece cât mai repede, şi-şi reproşă că nu încuiase uşa.

În sfârşit, doctorul Herman veni la telefon. I se păru serios, dar nu foarte prietenos. Îi povesti despre umbra ce se observase pe radiografie şi-i spuse că doctorul Anderson considera că trebuie să-l consulte.

— Am vorbit deja cu el, îi răspunse Peter Herman. M-a sunat astăzi dimineaţă. Va trebui să faceţi o biopsie, doamnă Parker, şi cât mai curând posibil. Cred că doctorul Anderson va explicat acest lucru.

— Da. Încercă să nu-şi piardă calmul pe care i-l insuflase Sam în noaptea precedentă. Îi venea greu. Se simţea ameninţată de el şi de tot ce reprezenta. Ştiţi, eu sunt avocat pledant şi mâine începe un proces, aşa că nu am timp în următoarele zile. Îmi propuseserăm să vin la consultaţie după aceea.

— Cred că ar fi o decizie greşită, spuse el fără menajamente, negând tot ce-i spusese Sam sau, poate, confirmându-l. Probabil că se apăra împotriva acuzaţiei de incompetenţă, îşi spuse ea. Doctorul continuă: De ce nu veniţi astăzi, ca să ştim cum stăm. Şi, dacă este nevoie, vom stabili biopsia peste o săptămână. Vă convine propunerea mea?

— Eu... da... ar fi... dar... sunt foarte ocupată astăzi. Procesul meu începe mâine.

Îi mai spusese o dată asta, dar intrase din nou în panică.

— Vă pot vedea la ora doua? Insista şi ea era incapabilă să se mai târguiască, aşa că se declară de acord. Din fericire, cabinetul se afla aproape de biroul ei.

— Poate vreţi să veniţi însoţită de o prietenă?

Întrebarea o surprinse.

— De ce aş face asta?

Avea de gând să-i provoace dureri sau să o aducă în starea de a nu-şi mai putea purta de grijă? De ce să ia o prietenă?

— Am constatat că femeile îşi pierd adesea cumpătul când sunt confruntate cu situaţii dificile şi trebuie să facă faţă unui mare număr de informaţii.

— Vorbiţi serios? Dacă n-ar fi fost atât de şocant, ar fi râs. Sunt un avocat pledant şi am de-a face cu situaţii dificile în fiecare zi şi, probabil, cu mai multe „informaţii" decât ai dumneata într-un an. Comentariul lui n-o amuza deloc.

— Informaţiile cu care vii dumneata în contact nu. Sunt despre propria sănătate. Chiar medicii primesc greu şi sunt tulburaţi când sunt puşi în faţa propriilor lor probleme maligne.

— Dar încă nu se ştie dacă eu am o tumoare malignă.

— Aveţi perfectă dreptate, nu ştim. Credeţi că vă pot consulta la ora două?

Alex era tentată să spună nu, dar ştia că nu trebuie s-o facă.

— Voi fi la cabinet la ora două, spuse ea şi închise telefonul furioasă. Reacţia ei era pe de o parte hormonală, iar pe de altă parte îl identifica cu un potenţial purtător de veşti proaste şi îi era frică.

De îndată ce termină conversaţia, o chemă pe una dintre asistente şi-i puse în mână lista cu cele trei nume date de doctorul Anderson cerându-i să afle tot ce putea cu privire la reputaţia doctorilor respectivi.

— Vreau să ştiu totul despre ei şi de bine şi de rău. Ce gândesc ceilalţi doctori despre ei. Nu ştiu să-ţi spun cu cine să vorbeşti, dar încearcă peste tot: Sloan-Kettering, Columbia, Presbyterian, facultăţile unde predau. Cheamă-i pe toţi. Dar te rog, nu spune nimănui că faci asta pentru mine. Înţelegi?

— Da, doamnă Parker, răspunse fata, supusă.

Alex o cunoştea bine pe asistentă şi ştia că poate conta pe ea că va obţine toate informaţiile pe care le dorea. Două ore mai târziu ea intră în fugă în biroul lui Alex care se pregătea să plece şi-i transmise că Peter Herman se purta rece cu pacienţii săi, dar că era cel mai bun chirurg, ceea ce de fapt avea importanţă. De la unul din spitale – cel mai bine cotat – aflase că era extrem de conservator dar, în acelaşi timp, cel mai bun specialist în chirurgie mamară. Cât despre ceilalţi doi chirurgi, raportul spunea că erau aproape tot atât de buni, dar chiar mai reci în relaţiile cu pacienţii decât Peter Herman. Erau taxaţi drept nişte „prima-donne". Se ştia că Herman preferă să colaboreze cu doctorii, nu cu pacienţii, motiv pentru care îl prefera şi John Anderson.

— Cel puţin ştie ce face, chiar dacă nu este un tip şarmant, comentă Alex, mulţumindu-i asistentei, dar cerându-i să continue investigaţiile referitoare la ceilalţi doi. În taxiul care o ducea la cabinet, Alex se întrebă ce-i va spune despre formaţiunea cenuşie de pe mamografie. Avea două puncte de vedere – al lui Sam, unul optimist şi al lui John Anderson, mult mai ameninţător. Evident, preferă punctul de vedere al soţului ei.

Din nefericire, Peter Herman nu împărtăşea optimismul lui Sam. El îi spuse că regiunea umbrită pe care o vedeau era, fără îndoială, o tumoare adâncă, într-un loc şi de o formă care aproape întotdeauna indicau un caracter malign. Bineînţeles că nu puteau fi siguri dar, din experienţa lui, ceea ce vor găsi la biopsie va fi cu siguranţă o tumoare, şi nu una benignă. După aceea va fi important să se stabilească stadiul în care se afla, nivelul până la care se infiltrase, şi, în fine, dacă făcuse metastază. Era rece şi pragmatic şi îi prezenta o imagine nu tocmai frumoasă.

— Ce înseamnă toate astea?

— Nu pot spune până când nu intru acolo. În cel mai fericit caz, o ablaţie sectorială. În caz contrar, o intervenţie radicală, ceea ce ar însemna o ablaţie totală. Este

modalitatea cea mai sigură de a elimina boala, evident în funcţie de stadiul în care se află tumoarea şi de întinderea ei.

Îi arăta o diagramă care nu-i spunea nimic lui Alex. Avea cifre şi litere, linii ce se intersectau. Toate astea îi accentuară starea de confuzie.

— Ablaţia totală este singurul mijloc de a îndepărta boala? Întrebă ea cu vocea sugrumată, deşi îşi dădea seama că doctorul avea dreptate.

Brusc, deveni doar o biată femeie speriată.

— Nu numai, îi răspunse doctorul. S-ar putea să fie necesar să asociem şi radiaţii sau chimioterapie. Repet, totul depinde de ce vom constata la momentul respectiv.

Radiaţii sau chimioterapie? *Şi* o ablaţie totală? De ce n-o omorau? Simplul gând de a fi desfigurată şi îngrozitor, de bolnavă din cauza radiaţiilor sau chimioterapiei îi provoca o stare de vomă. Unde era Sam cu pronosticurile lui optimiste? Ce spusese Herman era atât de real, de înspăimântător încât nu mai putea raţiona corect.

— Cum vom proceda?

— Vă înscriu pentru o biopsie. Aş prefera s-o fac sub anestezie generală, deoarece tumoarea este foarte adâncă. Apoi, în funcţie de rezultat, va trebui să luaţi o hotărâre.

— *Eu?*

— De bună seamă. Vă voi spune căile pe care le avem la dispoziţie. Există posibilitatea unor opţiuni în acest domeniu al medicinii. Dumneavoastră va trebui să luaţi unele hotărâri. Nu toate depind de mine.

— De ce nu? Dumneavoastră sunteţi medicul.

— Deoarece sunt opţiuni care implică mai mult sau mai puţin risc, mai multe sau mai puţine tulburări. În ultimă instanţă este vorba de corpul şi de viaţa dumneavoastră şi deci veţi fi cea care hotărăşte. Pentru că suntem în faza unor detectări timpurii, eu sugerez întotdeauna o ablaţie totală. Este cu mult mai înţelept şi mai sigur. După câteva luni puteţi face o operaţie estetică, ce vă va reda forma sânului.

Vorbea de parcă îi recomanda să pună o aripă nouă la automobil. Alex nu avea de unde să ştie, dar preferinţa lui pentru mastectomie ca fiind soluţia cea mai sigură îi conferise reputaţia de conservator.

— Veţi face biopsia şi mastectomia în aceeaşi zi?

— În mod normal nu. Dar, dacă preferaţi, putem proceda şi aşa. Păreţi o femeie foarte ocupată şi aţi câştiga timp dacă mi-aţi lăsa mie această decizie. Va trebui să planificăm această operaţie cu multă grijă. Etapele depind de biopsie.

— Dar dacă se dovedeşte în viitoarele săptămâni că am rămas însărcinată?

— Ar fi posibil?

Păru surprins, şi Alex se simţi jignită. Ce credea el, că era prea bătrână ca să facă copii, că putea produce numai tumori?

— Am făcut un tratament cu Serophene şi am încercat să rămân însărcinată.

— Dacă va fi cazul, cred că veţi fi nevoită să faceţi un avort şi să continuaţi cu tratamentul. Nu vă puteţi permite să aşteptaţi opt sau nouă luni. Familia are nevoie de dumneavoastră, doamnă Parker, mai mult decât de încă un prunc. Era tăios ca lama ascuţită a unui scalpel. Nu-i venea să creadă ce auzea. V-aş sugera să fixăm biopsia peste o săptămână. Înainte însă aş vrea să discutăm opţiunile.

— Cred că nu prea am de ales, sau mi-a scăpat mie ceva?

— Mi-e teamă că nu, cel puţin în acest moment. În primul rând trebuie să vedem ce este acolo. Abia apoi vom putea decide. Dar vă rog să reţineţi că eu sunt, de obicei, pentru o ablaţie totală în cazurile unui cancer incipient. Vreau să vă salvez viaţa, doamnă Parker, nu neapărat sânul. E o chestiune de priorităţi. Dacă aveţi o tumoare malignă adâncă, e mult mai bine să extirpăm sânul acum. Mai târziu, s-ar putea să fie prea târziu. Recunosc că este o atitudine conservatoare, dar timpul a dovedit că am dreptate. Unele puncte de vedere mai noi, mai riscante pot avea rezultate

dezastruoase. Dacă se face o mastectomie din timp, pacienta poate fi cu mult mai sigură. Dacă va fi nevoie, după patru săptămâni de la operaţie vreau să începeţi chimioterapia. S-ar putea să vi se pară înspăimântător, dar după. Şase sau şapte luni, veţi scăpa de boală, să sperăm pentru totdeauna. Evident, nu pot hotărî acum, va trebui să vedem rezultatul biopsiei.

— Voi mai putea să... îi venea greu să vorbească, dar trebuia să afle. Îi sugerase cu atâta uşurinţă să avorteze. Voi mai putea avea copii?

Doctorul ezită o clipă înainte de a-i răspunde. I se mai pusese această; întrebare, de obicei de către femei mai tinere. La patruzeci şi doi de ani, majoritatea femeilor erau mai interesate să-şi salveze viaţa, nu să mai aibă copii.

— Da. După chimioterapie procentul de sterilitate constatat este de aproximativ cincizeci la sută. Evident, reprezintă un risc pe care va trebui să ni-l asumăm. V-ar face mult rău renunţarea la chimioterapie. Mult rău? Ce voia să spună? Că ar muri dacă nu ar face-o? Era un adevărat coşmar. Veţi avea timp să vă gândiţi la toate astea în săptămâna care urmează. Voi încerca să vă respect programul, am înţeles de la John că sunteţi un avocat foarte ocupat.

Aproape că schiţă un zâmbet şi Alex se întrebă dacă el reprezenta partea „umană" la care se referea John Anderson. Dacă asta era tot, însemna extrem de puţin în comparaţie cu răceala pe care o oferea tehnicianul şi omul de ştiinţă.

O speriase prezentându-i faptele fără menajamente. Dar, nu era mai puţin adevărat că avea nevoie de un excelent chirurg dacă se dovedea că are o tumoare şi că aceasta e malignă. Pentru ridicarea moralului îl avea pe Sam.

— Credeţi că a mai rămas ceva ce ar trebui explicat? întrebarea o surprinse, însă nu mai era nimic de întrebat. Se simţea zdrobită de ceea ce auzise. Se vedea deja fără sânul stâng, supunându-se chimioterapiei. Oare îi va cădea şi

părul? Nu! Nu avea curajul să-l întrebe. Cunoscuse femei care, în urma tratamentului, purtau perucă. Ştia ce ştia toată lumea, că dacă făceai chimioterapie, îţi cădea părul. Era încă un element pe care trebuia să-l adauge la lista din ce în ce mai mare de grozăvii.

Părăsi cabinetul complet bulversată. Când ajunse la birou aproape că nu-şi mai amintea chipul doctorului. Petrecuse o oră cu el, dar nu-şi amintea faţa lui, şi uitase tot ce-i spusese în afară de cuvintele tumoare, malignă, ablaţie şi chimioterapie, cuvinte ce se învârteau într-o sarabandă înnebunitoare în capul ei.

— Te simţi bine? Brock intrase în birou aproape în acelaşi timp şi aspectul ei îl şocă. Doar n-o să te îmbolnăveşti?

Dar ea era deja bolnavă, după spusele doctorilor. I se părea incredibil. Se simţea perfect, n-o durea nimic, iar ei îi spuneau că probabil avea cancer. Cancer. Nu-i venea să creadă.

Când ajunse acasă îi relată lui Sam ce-i spusese doctorul Herman. Sam respinse din nou totul, cu aceeaşi insistenţă calmă.

— Ţi-am mai spus, Alex, tipii ăştia se apără împotriva acuzaţiei de necompetenţă.

— Şi dacă nu este aşa? Dacă au dreptate? Omul ăsta este cel mai bun chirurg în domeniul chirurgiei mamare, de ce m-ar minţi, doar pentru a-şi apăra fundul?

— Poate că are o ipotecă mare asupra casei, şi trebuie să taie în fiecare an atâtea ţâţe cât s-o acopere. Ce ştiu eu? Te-ai dus la un chirurg. Ce-ai vrea? Să-ţi spună să te întorci acasă şi să iei o aspirină? La dracu'! îţi propune să-ţi taie sânul. O să te sperie în aşa hal încât să aibă acoperire, dacă ai cu adevărat ceva acolo, ceea ce eu nu cred.

— Vrei să spui că mă minte? Că o să-mi facă o mastectomie chiar dacă nu am cancer?

Cancer. Pronunţa cuvântul de parcă ar fi spus „Kleenex" sau „microunde" sau „hemoragie nazală". Era un cuvânt

cumplit, care devenise prezent în vocabularul ei zilnic şi ea detesta să-l audă.

— Crezi ca tipul ăsta este un şarlatan?

Nu ştia ce să mai creadă, iar atitudinea lui Sam o înnebunea.

— Probabil că nu e. Dacă n-ar fi responsabil, de bună seamă că Anderson nu ţi l-ar fi recomandat. Dar nu poţi avea încredere oarbă în nimeni şi, mai cu seamă, în doctori.

— Asta spun ei despre avocaţi, ripostă ea, ursuză.

— Scumpo, nu-ţi face griji. Probabil că n-o să găsească nimic. O să-ţi facă o mică crestătură în sân şi o să dea acolo peste nişte frişcă. O să-l coasă la loc şi o să-ţi spună să dai totul uitării. Nu te distruge până atunci.

Părea atât de sigur şi asta o enerva şi mai mult.

— Dar dacă are dreptate? A spus că formaţiunile astea atât de adânci sunt cel mai adesea maligne. Dacă este aşa?

Încerca să-l facă să înţeleagă ce se întâmplă, dar el părea surd.

— Nu va fi nimic malign, insistă Sam cu încăpăţânare. Ai încredere în mine.

Pur şi simplu refuza să ia în considerare spusele ei. Parcă dorea să pună un scut între el şi realitate, afişând optimism şi bună dispoziţie. Felul în care insista, afirmând că nu se va întâmplă nimic, îi dădea lui Alex un sentiment de izolare. Cu toate că dorea cu disperare să-l creadă, nu era în stare. Sam nu reuşise decât să-i zdruncine încrederea în amândoi doctorii. A doua zi, într-o pauză îl sună pe unul din ceilalţi doi doctori recomandaţi de Anderson. Constată că e femeie, mai tânără, la fel de conservatoare ca şi doctorul Peter Herman. Numele ei era Frederica Wallerstrom. Acceptă să se întâlnească cu Alex a doua zi, la ora şapte şi jumătate. Alex se prezentă la întâlnire, cu speranţa nemărturisită că va găsi soluţia la toate problemele ei. Îşi dorea să o încurajeze, să fie caldă, să-i spună că temerile ei nu erau îndreptăţite, că tumoarea va fi mai mult ca sigur benignă, că niciuna din

grozăviile auzite nu o privea pe ea. Dar Wallerstrom nu-i adresă niciun cuvânt în timp ce o examina, nici după ce privi filmele, iar când vorbi, ochii îi erau reci şi faţa imobilă.

— Aş spune că doctorul Herman a făcut o evaluare foarte corectă. Desigur, în stadiul acesta nu te poţi pronunţa, dar bănuiesc că ar putea fi malignă.

Nu-şi alegea cuvintele şi părea indiferentă la reacţiile lui Alex. Ascultând-o pe această femeie cu păr cărunt şi mâini puternice ca ale unui bărbat, Alex simţi cum palmele îi năduşesc şi genunchii i se înmoaie.

— S-ar putea să şi greşim, dar cu timpul capeţi un al şaselea simţ în chestiile astea, spuse ea cu răceală.

— Ce mi-aţi recomanda dacă este malignă, doctore Wallerstrom? o întrebă Alex spunându-şi că ea era cea care-i lua interogatoriul femeii din faţa ei şi că mai putea alege. În realitate se simţea ca un copil neajutorat. Femeia privi cu indiferenţă.

— Sunt unii doctori care preferă ablaţia sectorială în majoritatea cazurilor. Personal, cred că realitatea a dovedit prea adesea că n-au avut dreptate şi o asemenea decizie poate fi dezastruoasă pe termen lung. În schimb, ablaţia totală sau mastectomia este metoda cea mai eficientă de a elimina boala, combinată desigur cu chimioterapia, în majoritatea împrejurărilor. Eu sunt o conservatoare, spuse ea cu convingere, eliminând cealaltă şcoală fără să ezite, indiferent cât de respectate şi de valabile erau teoriile ei. Eu susţin ablaţia totală. Se pot adăuga şi alte tratamente. Poţi opta pentru o ablaţie sectorială combinată cu radiaţii, dar dumneata eşti o femeie ocupată, nu vei avea timpul necesar şi s-ar putea să regreţi mai târziu. A salva sânul acum, ar putea reprezenta o greşeală uriaşă pentru mai târziu. Evident, îţi poţi asuma acest risc. Este opţiunea dumitale. În ce mă priveşte, sunt total de acord cu doctorul Herman.

Nu numai că era de acord cu el, dar părea să nu aibă nimic de adăugat; nici căldură, nici blândeţe, nici

compasiune în calitatea ei de femeie. Era chiar mai rece decât doctorul Herman. Alex abia aştepta să fugă din cabinetul ei, să ia o gură de aer curat. Tot ce-i spusese doctoriţa o sufoca.

Alex ajunse la tribunal la ora opt şi un sfert. Se simţi revoltată constatând cât de puţin timp îi acordase doctoriţa pentru o problemă atât de serioasă. Poate că era serioasă numai pentru ea? Celorlalţi li se părea o chestiune banală. O alegere uşoară... Scăpa de sân, scăpa şi de problemă. Totul era atât de simplu câtă vreme ei erau doctorii, nu pacienţii. Pentru ei, totul se rezuma la teorii şi la statistici. Pentru Alex însă însemna corpul ei, viaţa ei, viitorul ei. Era dezamăgită constatând că, după ce obţinuse o a doua opinie, nu avea nicio certitudine în ce privea viitorul ei. Sperase că doctoriţa Wallerstrom îi va îndepărta temerile şi-i va spune că toţi ceilalţi exagerau. Şi iată că în urma acestui consult teama luase proporţii. Se simţea şi mai speriată, şi mai singură. Biopsia va trebui totuşi făcută, situaţia în care se afla tumoarea va trebui analizată, iar decizia finală îi va aparţine ei şi chirurgului ales de ea. Mai exista o şansă ca tumoarea să fie benignă, dar după ceea ce aflase în ultimele zile, şansele i se păreau extrem de mici.

Optimismul lui Sam, ce refuza să creadă că lucrurile sunt atât de rele, i se părea acum absurd. Şi, colac peste pupăză, încăpăţânarea de a discuta cu ea posibilităţile, presiunea exercitată de apropierea procesului şi medicaţia pentru fertilizarea care îi sporea nervozitatea, se adunaseră.

Singurul lucru care o ajută să nu-şi piardă judecata fu sprijinul incredibil de puternic pe care-l avu din partea lui Brock, pe tot parcursul procesului. Rămase uimită că juraţii l-au absolvit pe Jack Schultz de toate acuzaţiile care-i fuseseră puse în cârcă. Toate pretenţiile acuzării au fost respinse şi Jack îi mulţumise de mii de ori. Procesul durase doar şase zile şi terminaseră totul miercuri la ora patru. Câştigarea procesului a fost cel mai bun lucru ce i se

întâmplase în ultima săptămână.

Alex şedea în sala de şedinţe, epuizată, dar satisfăcută. Îi mulţumi lui Brock pentru ajutorul dat. Fuseseră cele mai grele zece zile din viaţa ei, mai grele decât ar fi putut bănui cineva, şi realizaseră o extraordinară muncă de echipă.

— N-aş fi reuşit s-o duc până la capăt fără tine, îi spuse ea cu căldură.

— Meritul este al tău. O privi cu admiraţie. Este o adevărată plăcere să te urmăresc la bară. Am impresia că asist la o operaţie de mare fineţe. Nu ţi-a scăpat nimic, nicio incizie, nicio sutură.

— Îţi mulţumesc. În timp ce strângea dosarele cu ajutorul lui, îşi aminti că trebuie să-i telefoneze doctorului Peter Herman. Îi era groază să-l revadă, iar de biopsie o despărţeau doar cinci zile. Nu aflase nimic în plus. Vizita la doctorul Wallerstrom îi confirmase diagnosticul lui Peter Herman. Sam refuzase pur şi simplu să mai discute ceva cu ea, decretând că e un tărăboi prea mare pentru ceva ce nu exista. Încă mai spera să aibă dreptate, dar părea să fie singurul care gândea astfel. Încercă să se bucure de succes. Schultz îi trimisese o sticlă mare de şampanie pe care o luase acasă, dar nu se simţea în stare să serbeze victoria. Era nervoasă, deprimată şi foarte înspăimântată când se gândea la ziua de luni.

A doua zi se duse din nou la Peter Herman şi, de data aceasta, doctorul îi spuse limpede că o tumoare atât de mare şi de adâncă nu putea fi decât malignă, că trebuie să-i facă o ablaţie totală şi o chimioterapie susţinută. Îi oferi, totuşi, două opţiuni: putea face biopsia, evident sub anestezie generală, şi să hotărască după aceea sau putea semna o declaraţie înaintea biopsiei, prin care să-şi dea acordul ca doctorul să facă ceea ce considera necesar imediat după efectuarea biopsiei. Asta însemna să suporte o singură anestezie generală în loc de două şi să-i acorde o încredere totală. De obicei nu proceda aşa, dar înţelesese că Alex

prefera să scape doar cu o singură operaţie. Singura complicaţie putea fi sarcina. Indiferent dacă era sau nu însărcinată, el o înţelegea dacă prefera să efectueze procedurile în două stadii.

În ce privea preferinţa pentru o ablaţie sectorială sau totală, numai ea putea decide. Deci, trebuia să se hotărască dacă vrea să facă numai biopsia sau şi operaţia propriu-zisă. În timp ce discuta cu el, Alex ajunse la concluzia că era mai simplu să rezolve totul imediat, decât să prelungească agonia şi să se întoarcă iar la spital pentru mastectomie, în cazul în care tumoarea s-ar fi dovedit malignă. Avea convingerea că doctorul Herman vă lua hotărârea corectă după biopsie. Făcuse deja cea mai grea alegere de când se consultase cu doctorul Wallerstrom. Deşi perspectiva unei ablaţii sectoriale era foarte tentantă pentru a-şi salva sânul, certitudinea că se va însănătoşi în urma ablaţiei totale se impunea în mintea lui Alex. Se hotărî să accepte preferinţa lui Peter Herman. Era deja de acord cu o ablaţie totală, aşa cum i-o descrisese el, dacă tumoarea se dovedea a fi malignă. Şi cu chimioterapia, dacă va fi necesară. Dar această decizie urma să fie luată mai târziu.

Pe Alex o chinuia ideea că ar putea fi însărcinată. Ştia că era datoare să trăiască, pentru Sam şi Annabelle, dar i se părea aproape imposibil să renunţe la copil. Doctorul Herman îi explicase că în primele trei luni de sarcină, se recomandă mastectomia, ca să nu se apeleze la radiaţii. Ablaţia sectorială presupunea, automat, radiaţii. În cazul mastectomiei, dacă se recomanda chimioterapia, aceasta cauza de obicei un avort spontan. Acelaşi lucru s-ar întâmplă în trimestrul al doilea. Deci, dacă ar fi necesară chimioterapia, copilul n-avea nicio şansă, era sacrificat. Doar în al treilea trimestru şi-ar putea permite să aştepte şi să trateze cancerul după naşterea copilului.

Doctorul îi spusese cu toată sinceritatea că e sigur vorba despre un cancer. Tot ce putea spera, era să nu fi făcut

ramificaţii sau metastază şi să nu fie prinşi ganglionii. Mai spera să fie doar un cancer primar. Alex îl urmărea cu atenţie şi încerca să înţeleagă ce-i spunea, deşi avea momente când i se făcea negru în faţa ochilor. Şi-ar fi dorit să-l aibă pe Sam lângă ea, dar cum el continua să nege că ar putea fi ceva grav, nici nu-l rugă să o însoţească.

— Ce-mi puteţi spune despre sarcină? o mai întrebă doctorul înainte de a pleca. Cât este de reală această posibilitate? Răspunsul ar putea influenţa o parte din hotărâri.

— Nu ştiu încă, îi răspunse Alex tristă.

Nu putea fi sigură înainte de weekend.

— Doriţi să vă sfătuiţi cu cineva înainte de biopsie? o mai întrebă el, arătându-şi faţa „umană". Cel puţin se străduia. Dacă vă hotărâţi pentru varianta unei singure intervenţii, în cazul că tumoarea este malignă, n-ar fi rău să discutaţi cu un terapeut sau cu o femeie care a trecut prin aceleaşi încercări, în general, noi recomandăm terapie de grup, dar asta mai târziu. Este de foarte mare ajutor.

Îl privi neîncrezătoare şi dădu din cap.

— Nu am timp, mai ales dacă va trebui să lipsesc de la birou timp de câteva săptămâni.

Luase în considerare toate posibilităţile şi îl rugase deja pe Matthew Billings să-i ţină locul. Lui Brock îi trecuse o sumedenie din lucrările ei. Ştia că putea conta pe el şi nu-şi făcea griji în privinţa dosarelor. Nu le spusese nici unuia din ei de ce va lipsi. Îi lăsase să înţeleagă că avea o problemă de sănătate pe care trebuia să o rezolve şi care ar putea dura de la două zile la două săptămâni. Ei acceptaseră explicaţiile şi se oferiseră să o ajute cât puteau de mult. Brock îi spusese că spera să nu fie nimic serios, în timp ce lui Matthew nici nu-i trecuse prin gând aşa ceva. El îşi imagina că face o operaţie estetică. Soţia lui făcuse aşa ceva cu un an înainte. De altfel Alex avea o mină atât de sănătoasă încât nu-i trecuse niciodată prin minte că ar putea avea probleme

serioase.

— Cât va dura până să pot lucra din nou? îl întrebă Alex pe doctor.

— S-ar putea să fie vorba de două sau trei săptămâni, în funcţie de reacţia dumitale. Trebuie luat în considerare şi felul în care vei reacţiona la chimioterapie. Unele femei o suportă foarte bine, altele au probleme.

Deci, din punctul lui de vedere, lucrurile erau clare – sânul îi va fi extirpat, şi va fi supusă chimioterapiei. Poate că Sam avea totuşi dreptate: toate cabinetele astea nu erau decât un abator de tăiat ţâţe ca medicii să-şi poată plăti chiriile. Greu de crezut. Peter Herman avea dreptate în ceea ce afirma.

Doctorul îi recomandă să facă o analiză a sângelui şi o radiografie pulmonară. Aceasta fiind ultima chestiune de discutat, urmau să se vadă din nou luni. Îi ceru să-i comunice dacă va descoperi că nu era însărcinată.

Alex se întoarse la birou, unde lucră tot restul după-amiezii. Ajunse acasă, la Annabelle şi la Sam, la ora cinei. Nu-i spuse nimic lui Sam despre vizita făcută doctorului Herman decât mai târziu, dar nu alese bine momentul, căci el era pe jumătate adormit. Când se întoarse spre el, Sam sforăia uşor.

Vineri dimineaţă îşi făcu ordine pe birou. Brock veni să ia dosarele şi să-i dorească succes.

— Sper că totul va fi aşa cum doreşti. Avea unele bănuieli, căci auzise cuvântul „biopsie” într-o conversaţie telefonică pe care Alex o avusese. Spera că forma pe care o avea să nu fie gravă şi că ea se va întoarce curând la birou.

Alex îşi luă un rămas-bun grăbit de la Brock, apoi îi dădu ultimele instrucţiuni lui Liz, şi o asigură că-i va telefona pentru a primi ultimele mesaje. Dacă nu va reveni la birou în câteva zile, Liz trebuia să-i trimită lucrările acasă.

— Ai grijă de tine, îi spuse. Liz strângând-o în braţe în timp ce Alex întoarse capul încercând să-şi ascundă lacrimile.

— Mulţumesc, Liz. Ne vedem în curând, rosti ea cu o încredere pe care era departe de a o simţi.

În taxi, în drum spre grădiniţa lui Annabelle, o podidi plânsul. Mâncară în oraş şi se duseră direct la Miss Tilly pentru ora de balet. Annabelle era în culmea fericirii că Alex nu mai era „ocupată cu judecătorul". De altfel se pronunţase în termeni categorici la o îngheţată cu sos de ciocolată, anunţând-o că „asta nu-i plăcea".

— Am să încerc să n-o fac mai des decât trebuie.

Nu-i spusese încă nimic despre drumul făcut luni la spital. Sâmbătă încercă să hotărască împreună cu Sam cum şi ce să-i spună. Alex era de părere că o „călătorie de afaceri" ar fi cea mai bună explicaţie, ca să n-o sperie.

— Nici să nu te gândeşti, îi spusese Sam, privind-o plictisit. Pentru Dumnezeu, ştii doar că vei reveni în aceeaşi zi.

— S-ar putea să nu fie aşa, îi răspunse ea calmă, dar întristată că încă mai refuza să accepte realitatea. S-ar putea să stau în spital o săptămână dacă îmi vor face mastectomie, spuse ea, forţându-se şi încercând să-l oblige şi pe Sam să accepte situaţia.

— Termină o dată! Mă înnebuneşti. Ce e asta? Vrei neapărat să te compătimesc?

Nu-l mai văzuse niciodată atât de agitat. Poate că îşi amintea de mama lui. Dar, oricare ar fi fost motivele, Alex suferea din cauza comportării lui.

— Adevărul este, se întoarse spre el furioasă, adevărul este că aş avea nevoie de puţin sprijin din partea ta. Ideea stupidă de a refuza să vezi şi să crezi ceea ce se întâmplă nu-mi uşurează situaţia. Te-ai gândit vreo clipă că am nevoie de ajutorul tău? Trebuie să ştii că nu-mi este uşor, s-ar putea să-mi pierd un sân peste două zile şi tu te încăpăţânezi să nu accepţi asta, continuă ea cu ochii înotând în lacrimi.

— Nu se va întâmplă nimic, spuse el ţâfnos şi se întoarse pentru a-şi ascunde lacrimile.

Duminică nu mai abordă subiectul şi Alex îşi dădu seama că nu o va mai face niciodată. Nu putea. Îl speriase şi îi amintise de propria lui mamă. Cu sau fără motiv, o lăsa pe Alex fără niciun sprijin. Deşi avea multe cunoştinţe şi câţiva prieteni, nu se vedea cu cei cu care lucra. Sam era cel mai bun prieten al ei, dar acum nu numai că evita să accepte realitatea, dar nici măcar nu încerca să o ajute. Nu apelă la altcineva. N-o putea face. Cum ar fi sunat: Bună... la telefon Alex Parker, mâine voi fi supusă unei biopsii la sân, ce zici, vrei să vii cu mine?... de fapt, s-ar putea să mi se facă şi o ablaţie totală dacă rezultatul este prost. Sam spune că facem toate astea doar ca doctorul să-şi poată cumpăra un Mercedes... orice pentru o cauză bună!

Îi venea foarte greu să sune pe cineva, dar şi mai greu să recunoască că Sam o abandonase. Asta era realitatea. Îngrozitoare. În aceeaşi seară îi explică Annabellei că a doua zi dimineaţă trebuia să plece pentru câteva zile. Annabelle era dezamăgită, dar se arătă înţelegătoare. Alex îi promisese să o sune şi o asigură că tăticul ei va avea grijă de ea. Îşi stăpâni cu greu lacrimile în timp ce-i spunea toate astea.

— Crezi că ai să te întorci până vineri ca să mergem la Miss Tilly? o întrebă fetiţa.

Am să încerc, iubito, îţi promit, îi spuse ea cu o voce răguşită, strângând-o la piept şi rugându-se ca nimic rău să nu se întâmple. Poate că doctorul Herman greşise şi ea era norocoasă. Prezenţa lui Annabelle o făcea să se simtă atât de vulnerabilă, atât de înspăimântată. Promite-mi să fi cuminte şi să te distrezi bine cu tăticu şi cu Carmen. O să-mi fie foarte dor de tine.

Mai mult decât va şti vreodată, îşi spuse Alex. Trebuia să-şi salveze viaţa, de aceea făcea biopsia şi tot ce urma. Voia să trăiască pentru Annabelle.

— De ce pleci, mămico? o întrebă Annabelle cu tristeţe. Parcă ar fi bănuit că mai era şi altceva decât ce îi spusese Alex.

— Pentru că trebuie.

— Munceşti prea mult, spuse blând Annabelle. Când am să fiu mare, îţi promit că voi avea grijă de tine. Era atât de dulce, şi Alex n-ar fi vrut să o părăsească. Nu suporta gândul că trebuie să se despartă de ea a doua zi şi o strânse îndelung în braţe, înainte de a stinge lumina şi a se duce să prepare cina.

Era nervoasă, îi venea să vomite şi nu se putea gândi la nimic altceva decât la ce o aştepta. Sam evită subiectul şi, după cină, se duse să studieze nişte rapoarte. Alex se întoarse în camera Annabellei. Se întinse pe pat lângă copilul adormit, ascultându-i respiraţia liniştită. Mai rămase câteva clipe în uşă ca s-o privească şi se întoarse în dormitorul ei, rugându-se ca a doua zi la spital să se întâmple un miracol. Voia să trăiască, chiar dacă asta o costa un sân.

Sam adormise în faţa televizorului. Avusese şi el o zi grea. Nu-i spusese o vorbă despre dimineaţa următoare. Era furioasă. Rămase lângă el, dornică să-i vorbească, dar când se trezi, Sam se dezbrăcă şi se strecură în pat pe jumătate adormit.

— Sam?... şopti ea, cu intenţia să-l trezească, să-i vorbească, să fie lângă el, chiar să facă dragoste, dar el se afla departe, indiferent la problema ei.

— Mmmmm...?

— Dormi? Sigur că dormea, dar voia să-l trezească. Te iubesc, mai şopti ea, privindu-l. Dar el n-o auzi. Nu auzea nimic. Era departe, în lumea lui. Mult prea departe ca să-şi ajute soţia ori să accepte ce i se întâmplase. Îi era prea teamă să privească bărbăteşte situaţia şi ea ştia acest lucru. Nu se simţise niciodată, în toată viaţa ei, atât de singură.

Se duse la baie, înainte de a se culca şi constată ceea ce se rugase să nu se întâmple. Îi venise ciclul, cu tot tratamentul. Nu va mai fi niciun copil. Doar o biopsie şi, poate, o operaţie.

Capitolul 5

A doua zi, Alex se trezi la ora şase, dorindu-şi să fi fost o altă dimineaţă. Pregăti cafeaua pentru Sam, tacâmurile şi ceştile pentru micul dejun şi o mai privi o dată pe Annabelle care dormea cu pumnişorii strânşi. Apoi se duse în dormitor, dar Sam nu se trezise. Peste puţin timp va pleca pentru câteva ore, sau câteva zile; urma să câştige sau să piardă o bătălie, caz în care putea dispărea pentru totdeauna de lângă ei. Nu-i venea să creadă că ceea ce se petrece este real. Cum ar putea ea să-şi părăsească fetiţa? Ce se va alege de amândoi?

Nu mâncă şi nu bău nimic, deşi îi lăsa gura apă după o ceaşcă de cafea. În timp ce-şi spăla dinţii, o podidiră din nou lacrimile. Îi venea să fugă cât mai departe, să se ascundă undeva, dar nu se putea ascunde de propriul ei trup. Se privi în oglindă, cu lacrimile şiroind pe obraji. Puse periuţa jos şi lăsă să-i cadă cămaşa de noapte de pe umeri. Mătasea alunecă uşor pe duşumea. Îşi privi sânii frumoşi, mici şi tari, de care fusese întotdeauna mândră. Sânul stâng era puţin mai mare şi-şi aminti că Annabelle îl prefera atunci când o alăpta. Nu se putu opri să nu admire simetria sânilor, linia suplă şi graţioasă a trupului. Avea picioare lungi, talie subţire, o siluetă impecabilă de care nu făcuse prea mult caz. Ce urma să se întâmple acum? Cum va fi dacă îşi va pierde un sân astăzi? Va deveni oare altcineva? Va arăta atât de dizgraţios încât Sam n-o va mai dori? Ar fi vrut să discute cu el despre asta, să-l audă spunându-i că pentru el nu avea nicio importanţă dacă avea un sân sau doi. Avea nevoie să-l audă rostind aceste cuvinte, dar el nu acceptase nici măcar ideea unei mutilări şi susţinuse toată săptămâna că nu avea nimic şi că era ipohondră.

Stătea nemişcată şi se privea plângând, conştientă de ceea ce i se putea întâmplă, incapabilă să-şi imagineze ce va fi

după... În definitiv, un sân reprezenta un preţ mic pentru o viaţă, dar nu accepta ideea de a renunţa la el. Nu voia să rămână diformă, sau să arate ca un bărbat, sau să recurgă la chirurgie plastică reparatorie.

— Nu voia nimic din toate astea. Şi, mai ales, nu voia să aibă cancer.

— Bună, mormăi Sam încă adormit, îndreptându-se spre duş. Nu-l văzuse intrând, iar el nu-i observase lacrimile. Alex se depărtă de el, de parcă se schimbase deja ceva în ea, şi se acoperi cu un prosop de baie. Te-ai sculat devreme azi!

Constatarea aceasta, tonul pe care o spusese îi trezi dorinţa să-l lovească. Înţelegerea pe care i-o arătase întotdeauna dispăruse în mai puţin de două săptămâni.

— Astăzi mă operez, îi aminti ea cu vocea sugrumată de emoţie în timp ce el deschidea robinetul duşului.

— Astăzi ţi se face o biopsie, să nu dramatizăm.

— Când ai de gând să te trezeşti? izbucni Alex. Când ai de gând să priveşti adevărul în faţă? După ce am să-mi pierd sânul sau nici atunci? Este chiar atât de greu pentru tine să-mi întinzi mâna o clipă?

Trebuia să-i spună ce gândea, să-şi dea seama că o abandonase. Sam nu avea curajul să accepte nici măcar aceste adevăruri. Intră sub duş fără să o privească şi spuse ceva ce ea nu putu auzi, lăsând-o înmărmurită. Făcu doi paşi spre el, trase perdeaua duşului şi-l privi furioasă, udă din cap până în picioare.

— Vreau să ştiu ce mi-ai spus acum?

— Am spus că eşti melodramatică.

Sam o privi stingherit şi plictisit în acelaşi timp, dar trupul ei, umed şi frumos, îl excită până la urmă. Nu mai făcuseră dragoste de când îi adusese rezultatele de la mamografie. Nu mai făcuseră nimic din „ziua albastră". Întâi fusese acaparată de proces, iar acum se lupta cu ideea că ar putea avea un cancer. Ce-i drept, nici el nu încercase să se apropie, ba chiar părea că o evită.

— Ştii ceva, Sam Parker, cred că eşti un ticălos. Puţin îmi pasă că ţi-e greu să te împaci cu situaţia, mai greu mi-e mie. Mie mi se întâmplă, nu ţie. Ar fi trebuit să fi alături de mine. Îţi cer chiar atât de mult? Este greu pentru tine, Domnule Important, Domnule Diler pe Piaţa capitalului, Domnule Atât de Speriat, Incapabil să Accepţi ce se întâmplă?

Era atât de furioasă încât abia se stăpânea să nu-l lovească.

Sam, imperturbabil, trase perdeaua la loc şi continuă să-şi facă duş.

— De ce nu vrei să iei lucrurile mai în uşor, Al? Totul n-o să fie decât o amintire în după masa asta şi te vei simţi mult mai bine.

Amândoi ştiau că Serophene-ul pe care-l luase cu patru săptămâni în urmă nu-i fusese de niciun folos. Acum era vorba de propria ei viaţă. Era o ameninţare la tot ce însemna persoana ei, sănătatea ei, viaţa ei, aspectul ei, feminitatea ei, chiar şi la capacitatea ei de a procrea. Ce se mai putea spune? Multe, desigur, dar încă nu ajunsese să le descopere. Nici Sam nu reuşise. Îşi ascunsese capul în nisip şi nu mai vedea nimic.

Carmen sosi şi urcă în camera lui Annabelle care se trezise. Alex se duse să stea de vorbă cu ele în vreme ce Annabelle se îmbrăca. Deşi îi spusese şi ei că trebuie să lipsească câteva zile pentru treburi, şi o rugase să stea în apartament, Carmen observă că Alex era extrem de nervoasă.

— Este totul în ordine, doamnă Parker? o întrebă Carmen speriată, deoarece n-o mai văzuse niciodată într-o astfel de stare. O clipă Alex fu tentată să i se destăinuie, dar renunţă.

— Mulţumesc, Carmen. Totul este perfect.

Când Alex reveni, îmbrăcată în blugi şi într-un pulover alb, Carmen deveni din nou suspicioasă: nu se îmbrăca niciodată aşa când pleca undeva; nici măcar nu se fardase. Carmen se încruntă, apoi îl privi pe Sam, care îşi bea cafeaua liniştit, frunzărind jurnalele de dimineaţă, îmbrăcat în costum. Când

puse ziarul jos, începu să-i vorbească foarte bine dispus. Nu-i adresă niciun cuvânt lui Alex, dar glumi cu Annabelle şi cu ea. Carmen nu înţelegea ce se întâmplă, dar trăia cu impresia că ceva nu e în ordine.

La ora şapte şi un sfert, Alex îi atrase atenţia lui Sam că trebuiau să plece. El luă servieta şi sacul lui Alex şi-i promise Annabellei că se va întoarce la cină. O sărută, îi răvăşi buclele şi se duse să cheme ascensorul, în timp ce Alex o mai îmbrăţişă o dată pe Annabelle.

— O să-mi fie tare dor de tine, îi spuse ea cu o voce tremurândă. Nu voia să se trădeze, dar nici nu-i venea să se despartă de ea.

De pe coridor Sam o strigă, spunându-i că venise ascensorul.

— Te iubesc, sufletul meu... mă întorc curând... te iubesc... mai strigă ea o dată peste umăr, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji şi fugi spre ascensor, urmărită de privirea uimită a lui Carmen.

Annabelle fugi la televizor căci începuse emisiunea ei preferată de desene animate. Carmen nu putea uita expresia ochilor stăpânei ei şi, în timp ce punea în chiuvetă vasele îşi aminti că Alex nu mâncase nimic, nici măcar nu băuse un pahar cu suc sau o ceaşcă de cafea. Se întâmplă ceva ciudat. Dar ce?

În taxi, în drum spre spital, Alex şi Sam schimbară câteva banalităţi. Alex se gândea doar la Annabelle şi la mutrişoara ei atât de dulce, la felul cum o ţinuse în braţe când o sărutase la despărţire.

— Astăzi mai vin un grup de arabi şi nişte oameni de afaceri din Olanda. Trebuie să recunosc, Simon are nişte relaţii extraordinare. M-am înşelat asupra lui. Sam sporovăia în continuare în timp ce se îndreptau spre est, către New York Hospital unde îi aşteptă doctorul Peter Herman.

— Mă bucur, îl repezi Alex pe care virtuţile lui Simon şi potenţialii lui clienţi n-o interesau. Ai de gând să te mai

învârteşti pe aici sau te duci direct la birou? Nimic n-ar mai fi surprins-o. Sam însă ştia că ea îl voia aproape.

— Ţi-am promis că stau şi am să mă ţin de cuvânt. Janet a vorbit cu doctorul care i-a spus că operaţia, cu anestezie cu tot, va dura o jumătate de oră, sau în cel mai rău caz, trei sferturi de oră, dacă intervin complicaţii. M-am gândit să stau aici până la zece şi jumătate sau unsprezece, când te vei trezi din anestezie şi te vei duce în camera ta. După masă vin şi te iau.

După o pauză destul de lungă îi spuse:

— Aş vrea să-ţi pot împărtăşi optimismul.

Îi comunicase că se hotărâse să rezolve acum totul dacă va fi cazul şi că va semna un formular care să-i permită doctorului să ia decizia ce se va impune. În consecinţă, dacă rezultatul biopsiei nu va fi bun, el va proceda la operaţia necesară în aceeaşi zi. Nu voia să revină după o aşteptare chinuitoare, ştiind că oricum sânul îi va fi sacrificat. Totul se va petrece în aceeaşi zi: biopsie, ablaţie totală sau parţială, în funcţie de situaţie. În orice caz, nu va şti ce-i făcuse decât atunci când se va trezi. Sam, însă, continua să o creadă nebună.

— Ai chiar atât de multă încredere în tipul ăsta? o întrebă el din nou, în timp ce traversau York Avenue. Spitalul se profila în faţa lor asemeni unui dinozaur gata să o devoreze.

— Reputaţia lui este excelentă. M-am informat. În plus, m-am dus şi la un alt doctor. Nu-i spusese de vizita la doctoriţa Wallerstrom. Şi aceasta a fost de aceeaşi părere. E foarte clar, Sam, şi câtuşi de puţin amuzant.

— Totuşi eu nu m-aş da cu totul pe mâna lui. Fă-o pas cu pas.

Alex nu era de aceeaşi părere. Când îi telefonase lui John Anderson ca să-l informeze de hotărârea luată, acesta îi spusese că procedase bine, şi că putea avea încredere totală în Peter Herman.

Automobilul opri în faţa spitalului. Sam plăti cursa şi luă

sacul lui Alex. Îşi adusese doar câteva lucruri sperând că Sam va avea totuşi dreptate şi nu va trebui să stea prea mult în spital. În caz contrar, îi va aduce el tot ce va fi necesar. În timp ce-şi făcea bagajul îşi adusese aminte de un moment asemănător, când plecase la spital, dar pentru a o aduce pe lume pe Annabelle. Acela fusese fericit. I se părea că totul se petrecuse ieri, deşi trecuseră aproape patru ani de atunci.

Alex se înregistrase în prealabil, când făcuse analizele şi radiografia pulmonară, aşa că i se dădu fişa şi numărul camerei de la etajul şase, şi o tăviţă de plastic cu o periuţă şi pastă de dinţi, un pahar şi un săpun. Numai faptul că le ţinea în mână o deprimă, se simţea de parcă ar fi urmat să intre la puşcărie.

Parcurseră în tăcere holurile. Sam era palid şi părea stingherit, iar Alex tresări când trecură pe lângă două persoane care împingeau un cărucior cu un pacient adormit.

Surorile îi spuseseră unde trebuia să meargă şi intrară într-o cameră mică şi urâtă, văruită într-un albastru pal, în care se afla un singur pat. Totul i se părea dezagreabil, dar cel puţin era singură şi nu trebuia să vorbească cu nimeni, în afară de Sam, care trăncănea despre vedere, despre costul spitalelor care ajunsese exorbitant, despre faptul că medicina socială nu avea deloc şanse de succes în Canada sau în Marea Britanie. Îi venea să-i strige să se oprească, dar îşi dădea seama că el făcea eforturi uriaşe pentru a face faţă situaţiei. Era atât de emoţionat că se află în acest mediu, încât nici nu încerca să-i fie de vreun ajutor.

O soră se grăbi să se asigure că nu pusese nimic în gură de la miezul nopţii precedente, iar un infirmier împinse în cameră un suport pentru perfuzii intravenoase şi aruncă pe pat un halat de spital, spunându-i că se va întoarce peste un minut. Alex privi în jurul ei şi începu să plângă cu disperare. Totul era oribil. În sfârşit, Sam o luă în braţe, şi încercă să-i spună cât de rău îi părea de ceea ce trebuie să suporte.

— În curând o să treacă totul, ai să vezi. Încearcă să nu te

gândeşti. Gândeşte-te mai bine la Annabelle, la vacanţele pe care le vom petrece la mare şi, până să-ţi dai seama, totul se va fi terminat.

— Mi-e atât de frică, şopti ea lipindu-se de el.

— Ştiu... dar ai să vezi că are să fie bine... îţi promit.

Numai că el nu putea să promită aşa ceva, nimeni nu putea. Totul era în mâinile Domnului. Şi nu era deloc sigură ce plănuise Domnul pentru ea. În momentul acela era îngrozită şi nu ascundea faptul.

— Este atât de ciudat... amândoi suntem atât de puternici în felul nostru, suntem doi oameni tari, cu cariere frumoase, avem putere asupra atâtor oameni din jurul nostru, luăm hotărâri care afectează indivizi, averi, corporaţii... şi tocmai când ajungi în vârf, se iveşte ceva şi te lasă sleit, fără puteri. Dintr-odată ajungi la mila tuturor, la mila unor oameni pe care nu-i cunoşti. Depinzi doar de soartă şi de propriul tău trup.

Se simţea ca un copil, lipsit de apărare, incapabilă să stopeze coşmarul pe care-l trăia.

Sora apăru din nou în uşă, îi spuse să se dezbrace şi să-şi pună cămaşa de spital pentru că va veni cineva imediat să îi fixeze perfuzia. Era grăbită, nu avea timp de amabilităţi.

— Ţi-a adus o veste bună? o tachină Sam. A spus-o de parcă anunţa că-ţi vor aduce un breakfast gustos.

— Nimic din ce ţi se spune aici nu poate fi o veste bună, răspunse Alex ştergându-şi lacrimile. Ar fi dat orice să nu fie acolo, să uite de umbra de pe mamografie... dar nu se putea. Cu toate acestea, uneori spera că Sam avea dreptate.

Sora reveni în cameră în timp ce Alex se schimba, o ajută să se întindă pe pat ca să-i pună perfuzia cu o soluţie salină.

— După aceea, vom păstra un tub, în cazul în care va trebui să vă introducem în venă şi altceva. O să aveţi o generală astăzi... îi spuse ea, pe tonul unei stewardese care anunţă pasagerii că se află deasupra oraşului St. Louis.

— Ştiu, îi confirmă Alex, vrând să pară stăpână pe situaţie,

s-o convingă că hotărârea îi aparţine, dar femeia nu reacţionă. N-o interesa cine luase hotărârea şi de ce. Aici era o fabrică, un atelier pentru trupuri în reparaţie şi sarcina ei consta în a le face să se mişte cât mai repede, ca să elibereze locul pentru cele care urmau.

Soluţia o arse când îi pătrunse în venă, dar sora o asigură că senzaţia va înceta după câteva minute. Îi luă tensiunea, îi ascultă inima, notă pe o fişă şi aprinse un bec pe coridor.

— În felul acesta vor şti că sunteţi pregătită. Am să sun sus şi peste câteva minute vă vor duce în sala de operaţii.

Se făcuse opt şi jumătate şi biopsia era programată pentru ora nouă. Intrase pe poarta spitalului la şapte şi jumătate.

— Vrei să dau vreun telefon, în timp ce te aştept? o întrebă Sam calm. Stătea pe marginea patului şi privea cum se scurge lichidul din flacon.

O altă soră intră purtând în mână o mică planşetă cu clamă.

— Nu, îţi mulţumesc, cred că am pus totul la punct, îi răspunse ea.

Pregătise toate dosarele în cazul în care ar fi trebuit să lipsească două săptămâni; nu neglijase nimic.

Sora îi întinse o hârtie cerându-i să o citească şi să o semneze. Era formularul de consimţământ pe care îl discutase deja cu doctorul Herman. Citi doar câteva rânduri care precizau că se va putea efectua orice operaţie, inclusiv ablaţie totală extinsă. Aceasta însemna că scotea şi ţesutul din regiunea axilară, micul pectoral, nu şi marele pectoral. Marele pectoral ar fi făcut imposibilă chirurgia plastică reparatorie dacă era extirpat. În lipsa micului pectoral se puteau face ulterior implanturi. Alex nu putu să citească mai departe. Semnă şi-l privi pe Sam cu ochii în lacrimi, încercând să nu se gândească la ce i se va întâmplă.

— Te rog, nu uita să o suni pe Annabelle la prânz dacă eu nu voi putea... Doamne, te rog, nu... îşi spuse ea, ştergându-şi lacrimile de pe obraz cu degete tremurătoare, iar Sam îi

luă mâinile într-ale lui.

— O voi suna. Iau prânzul la La Grenouille cu arabii lui Simon şi cu asistentul de la Londra. Vine şi o tipă care şi-a luat diploma în economie la Oxford. Simon spune că băieţii noştri de la Harvard nu sunt la înălţimea puştilor de la Oxford. Glumea pe seama snobismului lui Simon, încercând să-i distragă atenţia, dar în momentul acela doi infirmieri apărură în uşă ca doi îngeri negri, cu o brancardă pe rotile. Purtau pantaloni verzi şi bluze albastre, iar pe cap aveau bonete din plastic. Era limpede ca veniseră s-o ia pe Alex.

— Alexandra Parker?

Ar fi vrut să nege, dar ştia că ar fi fost inutil, aşa că făcu un semn afirmativ cu capul. Simţi un nod în gât şi începu din nou să plângă. Îl privi pe Sam. De ce trebuia să se întâmple asta?

— Ţine-te bine, puişor. O să fiu aici şi diseară o să sărbătorim.

Se aplecă să o sărute şi ea murmură printre lacrimi:

— Nu doresc decât să fiu acasă cu tine şi cu Annabelle şi să mă uit la televizor.

— S-a făcut. Acum du-te şi fă chestia asta ca să putem da totul uitării.

O ciupi de sân şi o făcu să zâmbească. Îşi dorea din tot sufletul să se termine toate astea. Poate că el avea dreptate şi că îşi făcea prea multe griji, dar nu putea altfel. Încercă să uite că Sam nu-i spusese niciodată că o va iubi chiar dacă va rămâne fără un sân.

Infirmierii împinseră căruciorul pe coridor şi apoi într-un ascensor mare. Părul ei roşu lucea pe pernă şi doi bărbaţi o priviră insistent lăsând impresia că o găseau nostimă.

Ascensorul se opri la etajul unde se aflau sălile de operaţie. Simţi un miros puternic de antiseptice, uşile electrice se deschiseră şi se trezi într-o cameră mică plină cu aparate cromate, luminată puternic. Îl recunoscu pe Peter Herman.

— Bună dimineaţa, doamnă Parker.

N-o întrebă cum se simţea, dar îi atinse mâna încercând să o încurajeze.

— Vă vom adormi imediat, îi spuse el cu o blândeţe care o surprinse. Se afla în elementul lui şi părea mai amabil decât înainte. Oare se purta aşa pentru că câştigase şi acum făcea ce şi-a propus? Să fi avut Sam dreptate? Erau cu toţii nebuni? O minţeau cu toţii? Va muri? Unde era Sam?... dar Annabelle... totul i se învălmăşea în cap în timp ce-i înfigeau un alt ac în celălalt braţ. Simţi, un gust de usturoi şi de alune în gură şi auzi pe cineva care îi spunea să numere. Nu reuşi să articuleze decât o cifră şi totul se întunecă în jurul ei.

Capitolul 6

Sam se învârti în cămăruţa albastră aproape o oră, până la ora nouă şi jumătate. O sună apoi pe secretara lui şi confirmă dejunul cu Simon. Aveau întâlniri şi cu avocaţii în aceeaşi după-amiază. Ca partener, Simon aducea relaţii importante, dar foarte puţini bani. Ca atare, primea o cotă de parteneriat limitată şi un procentaj mai mic decât Sam, Tom sau Larry. Pentru moment, părea însă satisfăcut. Le spuse că va cumpăra mai multe acţiuni mai târziu, după ce îşi va dovedi capacităţile şi afacerile se vor fi dezvoltat datorită legăturilor lui.

Sam ieşi în hol şi cumpără de la un automat o ceaşcă de cafea din care, după ce sorbi de două ori o aruncă, atât era de rea. Simţea că se îmbolnăveşte doar stând acolo, din cauza mirosurilor ori a oamenilor ce treceau pe coridoare în fotolii cu rotile, sau a celor duşi pe tărgi. Îl îngrozeau spitalele, deşi ultima oară când intrase într-unul fusese la naşterea lui Annabelle. De data aceasta se simţea nefolositor şi neajutorat. Alex era undeva, adormită, fără să ştie cine era cu ea şi cine nu. La zece şi jumătate, chiar dorea să se fi aflat în altă parte. Normal, trebuia ca Alex să se afle în cameră la ora aceea sau cineva să-l anunţe când va fi adusă jos. Nu voia să plece fără să o vadă, sau, cel puţin să vorbească cu doctorul ei. Însă la ora unsprezece trebuia să fie la birou. Nu servea la nimic dacă mai stătea acolo, se simţea abandonat în cămăruţa albastră.

Sună din nou la birou, apoi se îndreptă hotărât spre oficiul surorilor.

— Aş vrea informaţii despre doamna Alexandra Parker, spuse el sec. A fost programată pentru o biopsie mamară la ora nouă. Mi s-a spus că va fi gata înainte de ora zece. Acum este aproape unsprezece. Aţi putea întreba dacă a intervenit ceva? Nu pot să aştept aici la infinit.

Sora cu care vorbea ridică o sprinceană, dar nu-i răspunse. Părea un personaj important, era bine îmbrăcat şi foarte arătos şi, în plus, alura de şef o impresionă. Sună la sala de operaţie şi i se comunică că programul nu se respectase, în definitiv era luni. Toţi chirurgii aveau restanţe din timpul weekend-ului, braţe şi picioare care trebuiau operate sau puse în ghips de noaptea trecută, care nu puteau să aştepte.

Îşi aminti de zboruri care trebuiau confirmate şi de interminabilele aşteptări de la aeroporturi. Li se întâmplase aşa ceva când Alex îi promisese să-l întâlnească la Washington pentru o petrecere, pe vremea când îi făcea curte. La New York fusese furtună şi o aşteptase la aeroport şase ore. La unsprezece şi jumătate, răbufni exasperat:

— E ridicol. A stat cât pentru o operaţie pe cord deschis. Au luat-o acum trei ore. Puteau să ne fi spus cât aveau de gând să întârzie.

— Îmi cer scuze, domnule. S-ar putea să fi fost luată o urgenţă înaintea soţiei dumneavoastră. Nu avem ce face în astfel de cazuri.

— Puteţi cel puţin afla unde se află şi ce se întâmplă?

— Este probabil la reanimare. Am să telefonez. Luaţi o ceaşcă de cafea şi aşteptaţi în camera ei. Voi veni să vă spun de îndată ce voi afla ce s-a întâmplat.

— Vă mulţumesc.

Îi zâmbi şi sora îşi spuse că ar avea motive să se enerveze. Sună din nou la etajul unde se afla blocul operator, dar nu reuşi să afle decât că Alexandra Parker se afla încă în sala de operaţii. Începuseră târziu şi nu ştiau când se va termina operaţia.

Sora se duse în camera lui Alex, şi îi comunică lui Sam ce aflase. Acesta telefonă la birou şi se scuză pentru absenţa de la întâlnirea cu partenerii, programată pentru ora unsprezece. Le spuse că-i va contacta cât mai curând posibil, poate chiar la ora unu la La Grenouille. Nu putea pleca fără

să ştie ce se întâmplă cu Alex. La douăsprezece şi jumătate l-au anunţat că Alex este la reanimare. Trecuseră patru ore de când o duseseră sus. Sam se plânse de întârziere, iar sora îi răspunse că doctorul Herman va coborî în câteva minute ca să vorbească cu el.

La ora unu fără zece minute sosi. Sam era ca un leu în cuşcă. Stătuse prea mult în decorul sordid, cu mirosuri de antiseptice şi aşteptări fără sfârşit. El conducea o afacere şi nu putea sta zile întregi aşteptând să vorbească cu un doctor oarecare.

— Domnul Parker?

Doctorul Herman intră în cameră, cu masca atârnându-i încă în jurul gâtului şi cu un fel de şosete peste pantofi. Îi întinse mâna. Sam i-o luă, dar nu reuşi să citească nimic în ochii lui.

— Ce face soţia mea?

Nu-şi mai putea permite să piardă timp, era convins că Alex este bine. Întârziase deja la dejunul cu Simon, asistenta lui şi noul lor client.

— Se simte atât de bine cât ne putem aştepta pentru moment. A pierdut foarte puţin sânge şi nu a fost necesar să-i facem transfuzie.

Era un fapt foarte important şi presupunea că prezenta interes pentru Sam, dar acesta părea puţin impresionat şi cam zăpăcit la auzul acestor vorbe.

— Transfuzie pentru o biopsie? Urmă o tăcere prelungită. Nu-i cam neobişnuit?

— Aşa cum am presupus, doamna Parker avea o tumoare masivă şi foarte adâncă în sân, care implica în special canalele, dar infiltrase şi ţesuturile din jur, cu toate că marginile erau clare. Va trebui să aşteptăm încă două, trei zile pentru a ne convinge că nu a cuprins sistemul limfatic. Suntem siguri că e vorba de o tumoare malignă şi că ne aflăm în faţa unui cancer secundar.

În timp ce asculta, Sam simţi că îl cuprinde ameţeala, aşa

cum păţise şi Alex când aflase că exista o umbră pe mamografia ei. Frazele următoare le-a recepţionat ca un amalgam de sunete.

— Sperăm să fi scos totul, continuă Herman, dar am discutat deja cu soţia dumitale pericolul unei recidive. În cazul cancerului mamar, recidivele sunt aproape întotdeauna fatale. Important în tratamentul cu succes al acestui fel de cancer este să se extirpe totul cât timp se află capsulat, înainte de a disemina în alte părţi ale sistemului. În acest scop ne gândim să luăm măsuri extrem de agresive. Dacă ganglionii limfatici nu sunt prinşi în mod excesiv, şi cu puţin noroc cred că vom reuşi.

— Ce înseamnă asta? Lui Sam i se făcu greaţă. Aţi scos tumoarea din sân?

— Da, şi o dată cu tumoarea am extirpat şi sânul. Este singura modalitate pentru a fi siguri că nu se va produce o recidivă locală. S-ar putea produce metastază în cavitatea toracică, ori în altă parte; asta depinde de cât de avansată a fost tumoarea şi câţi ganglioni limfatici au fost invadaţi. În orice caz, prin eliminarea sânului se rezolvă o mulţime de probleme.

Alex înţelesese asta!

— De ce n-aţi omorât-o? Asta ar fi rezolvat toate problemele. E o barbarie să-i tai sânul. Ce fel de medicină practicaţi voi? zbiera Sam, livid la faţă.

— Medicina prudenţei, domnule Parker. Aplicăm metode agresive împotriva cancerului. Nu vrem să pierdem pacientul. Şi ca să puteţi înţelege, am făcut şi o disecţie axilară, ceea ce înseamnă că i-am extirpat şi ganglionii de la subsuoară; sper să nu fie implicaţi şi alţi ganglioni limfatici. Toate acestea vor fi confirmate în câteva zile de către raportul medicului patolog. După aceea ne vom putea face o idee completă despre tratamentul pe care îl vom aplica în continuare.

— Cum să o *trataţi?* Ce mai vreţi să-i faceţi? În mintea lui persista ideea că o măcelăriseră pe biata Alex.

— În funcţie de implicarea ganglionilor limfatici, probabil vom fi nevoiţi să recurgem la o chimioterapie agresivă, ca să avem certitudinea că nu se va produce o recidivă. Poate vom aplica şi o terapie cu hormoni, încă nu ştim. Întrucât i-am extirpat sânul, nu va fi necesară radiaţia. Dar nu vom începe chimioterapia mai devreme de câteva săptămâni. Este nevoie de timp pentru a se pune pe picioare şi pentru ca noi să putem evalua situaţia. Comisia noastră se va întruni pentru a discuta cazul ei imediat ce vom fi în posesia tuturor rapoartelor patologice. Vă pot asigura că vom acorda toată atenţia soţiei dumitale.

— Tot aşa cum aţi făcut-o şi în privinţa sânului?

Cum i-au putut face aşa ceva? Nu-i venea să creadă.

— Vă rog să înţelegeţi, domnule Parker, nu am avut de ales, spuse calm Peter Herman, care mai avusese de a face cu soţi furioşi, speriaţi, care nu puteau suporta realitatea. Soţii erau la fel ca pacientele. De data aceasta, însă, avea impresia că Alex Parker înţelesese mai bine pericolele decât soţul ei.

— I-am făcut o ablaţie totală. Asta înseamnă că am extirpat întreg sânul şi am extins intervenţia către stern, claviculă, coaste şi micul pectoral. Peste câteva luni, va putea face o operaţie reparatorie. Dacă doreşte, chiar în timpul chimioterapiei. Dacă nu, poate aştepta şi, între timp, va purta o proteză.

Doctorul Peter Herman o schimbase pe Alex cu o singură mişcare de bisturiu.

— Tot nu pot înţelege cum de i-aţi făcut aşa ceva?

Sam îl privea oripilat, şi, cu adevărat, nu-l înţelegea. Doctorul Herman îşi dădea seama că era prea curând pentru el ca să accepte situaţia.

— Domnule Parker, soţia dumitale are cancer şi noi vrem să o salvăm.

În câteva cuvinte îi spusese totul. Sam, cu ochii în lacrimi, înclină resemnat capul.

— Ce şanse de supravieţuire are?

Doctorul Herman nu-i putea răspunde. Nu era Dumnezeu. Ci un simplu om. Nu ştia. Ar fi dorit să le dea tuturor garanţii, dar nu putea.

— Este greu de spus pentru moment. Tumoarea era adâncă şi mare, iar scopul operaţiilor radicale şi al tratamentelor agresive este de a elimina cu desăvârşire cancerul, *în totalitatea lui.* Dacă am scăpa unu la sută, ar putea în viitor să-i provoace mult rău. De aceea nu putem permite să lăsăm pe loc sânul dacă este bolnav în măsura în care era al ei. Uneori, dacă avem norocul să-l detectăm într-un stadiu incipient şi îl atacăm radical, succesul e sigur. Sperăm că am scos tot ce era bolnav, că tumoarea nu s-a infiltrat şi că ganglionii nu sunt foarte prinşi. Pentru cazul ei, soluţia a fost chirurgia radicală, iar chimioterapia va reprezenta o garanţie în plus. Numai timpul va confirma dacă am avut cu adevărat succes. Va trebui ca amândoi să fiţi foarte tari şi foarte răbdători.

În timp ce-l asculta, Sam ajunse la concluzia că Alex va muri. O vor măcelări, bucată cu bucată; i-au tăiat un sân, i-l vor tăia şi pe al doilea, îi vor scobi măruntaiele, o vor arde pe dinăuntru cu chimioterapia şi, până la urmă, tot va muri. O va pierde. Nu va suporta. Nu va sta pe-aproape ca s-o vadă cum moare, aşa cum a procedat cu mama lui.

— Bănuiesc că n-ar trebui să vă plictisesc întrebându-vă care este şansa de vindecare în astfel de cancere?

— Uneori excelentă. Va trebui să fim atât de agresivi cât va tolera organismul soţiei dumitale. Faptul că este sănătoasă reprezintă un punct în favoarea ei şi, în plus, are un caracter puternic.

La patruzeci şi doi de ani va trebui să lupte pentru viaţa ei. Exista şi posibilitatea de a nu câştiga această bătălie? Nu putea să creadă. Era ca în unul din filmele acelea proaste în care eroina moare şi soţul rămâne singur cu copiii. Exact ca tatăl său, pe care situaţia l-a omorât. Sam, însă, ştia că pe el

nu-l va omorî. Nu putea s-o lase să-i facă una ca asta. Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce se străduia să nu-şi amintească cum arăta trupul ei înainte. Cuvintele erau atât de urâte... chirurgie reparatorie... proteză. Nu dorea să ştie cum arătau toate astea.

— Soţia dumitale va rămâne în camera de reanimare tot restul după-amiezii. Cred că se va putea întoarce aici pe la şase sau şapte seara. Şi mai cred că va avea nevoie de surori angajate particular în timpul primelor zile. Doriţi să aranjez eu acest lucru?

— Da, cred că ar fi foarte bine. Sam îl privi cu răceală. Omul ăsta îi distrusese viaţa într-o clipă. Cât timp va mai trebui să rămână aici?

— Până vineri. Chiar mai puţin, dacă reacţionează bine. Va depinde foarte mult de atitudinea ei, cât de repede se va restabili. De fapt, operaţia este foarte simplă şi implică mai puţină durere decât te-ai putea aştepta, mai ales în cazul ei, în care implicarea era în principal pe canale. De altfel zona nu este foarte inervată.

Sam simţi din nou că i se face rău auzindu-l. Aflase deja mai multe amănunte decât ar fi vrut.

— Atunci vă rog să aranjaţi cu surorile de zi şi de noapte. Când am s-o pot vedea?

— În seara asta, după ce o aducem de la reanimare.

— Voi veni atunci. Rămase în picioare în faţa doctorului, privindu-l lung, incapabil să-i mulţumească pentru ceea ce făcuse. O veţi mai vedea pe Alex astăzi?

— În seara asta, când se va trezi. Dacă se iveşte vreo problemă, o să vă anunţăm, deşi nu anticipez nicio complicaţie. Operaţia a decurs cât se poate de bine.

Lui Sam i se strânse stomacul auzind aceste cuvinte. El ştia un singur lucru – o măcelăriseră pe Alex.

Doctorul părăsi camera conştient de ostilitatea lui Sam. Acesta lăsă la oficiul surorilor numărul de telefon de la birou şi cel de la restaurantul La Grenouille, apoi ieşi în grabă din

spital, bulversat de cele auzite. Avea nevoie de aer, avea nevoie de spaţiu, avea nevoie să vadă oameni care nu-şi pierduseră nimic, care nu erau bolnavi, care nu mureau de cancer. Inspiră cu nesaţ aerul răcoros de octombrie, iar când găsi un taxi, se simţi ceva mai bine.

Sam îi dădu şoferului adresa restaurantului şi încercă să nu se mai gândească la cele spuse de Peter Herman despre Alex, la şansele pe care le avea, la noduli, tumori, teste şi biopsii, metastaze şi chimioterapie. Nu mai voia să mai audă asemenea cuvinte. Niciodată.

Clienţii obişnuiţi ai restaurantului La Grenouille se precipitau spre intrare, întrucât se făcuse aproape două când ajunse acolo. Avea impresia că a revenit de pe altă planetă.

— Sam, băiatule, *unde* ai fost? Ne-am îmbătat ca porcii aşteptându-te şi, ca să nu cădem sub masă a trebuit să comandăm.

În mod obişnuit clienţii arabi nu beau băuturi alcoolice, dar cei mai puţin religioşi nu se dădeau în lături când se aflau într-o ţară străină. Cei aduşi de Simon arătau excelent, se comportau elegant, căci trăiseră ani de zile la Paris şi Londra. Aveau venituri enorme de pe urma petrolului, averi pe care le investeau pe pieţele străine. Simon, apropiat ca vârstă de Sam, era ceva mai voinic, păr blond, ondulat, ochi albaştri şi un început de chelie. Avea un aer britanic, foarte aristocratic, se îmbrăca în sacouri de tweed, purta pantofi de comandă, cămăşi impecabile şi reuşea să găsească clienţi foarte importanţi. Până la urmă lui Sam îi plăcu partenerul lui. Simon era o fire veselă şi dornic să-şi facă noi prieteni. Se despărţise de soţie, dar petreceau multe vacanţe împreună şi părea că între ei există o înţelegere foarte interesantă. Cei trei fi ai lor studiau la Eton.

Alături de Simon stătea tânăra femeie despre care îi vorbise lui Sam – licenţiata în economie de la Oxford. Se numea Daphne, avea treizeci de ani şi era o prezenţă frapantă. Părul lung şi drept, de culoare închisă, îi ajungea

până la talie. Era înaltă şi suplă, avea un ten catifelat, celebrul ten englezesc şi nişte ochi care îi jucau în cap când îl privea pe Sam. Părea că e gata tot timpul să spună o glumă sau să plaseze o maliţiozitate. Când se duse la camera de toaletă, Sam observă că nu era numai foarte înaltă, ci şi teribil de bine făcută. Purta o rochie neagră din lână, foarte scurtă, ciorapi negri de mătase, un şirag de perle la gât şi o poşetă de la Hermes Kelly pe umăr. Totul la ea era provocator şi bărbaţii din restaurant o urmăriră cu privirile.

— Frumoasă fată, aşa-i? râse Simon observând privirea admirativă a lui Sam.

— Ştii să-ţi alegi asistenţii, îl tachină Sam, întrebându-se dacă se culcase deja cu ea.

— Şi mai e şi deşteaptă, adăugă Simon în şoaptă. S-o vezi în costum de baie sau pe ringul de dans. E dinamită!

Sam observă un schimb de priviri între Daphne şi Simon, dar nu-şi dădu seama dacă era amical sau exprima dorinţă. Daphne se comporta cu multă siguranţă în compania bărbaţilor. Sam surprinse o conversaţie foarte inteligentă cu unul dintre arabi despre preţurile petrolului.

Pentru Sam, atmosfera era o binecuvântare şi o uşurare. Se afla din nou în mijlocul unor oameni activi, sănătoşi, vii, după dimineaţa de iad pe care o petrecuse în New York Hospital. Ştia însă că va trebui să se întoarcă acolo. În consecinţă, bău prea mult şi le făcu prea multe avansuri arabilor care nu se lăsară impresionaţi. Erau interesaţi de firma la care lucra Sam, auziseră multe lucruri bune de la prieteni şi asociaţi şi păreau încântaţi că Simon devenise partener.

Abia după ce se întoarse la birou şi se întâlni cu avocaţii lor, Sam reveni la realitate. Îşi aminti de Alex; se gândi la ea şi la şocul provocat de vestea că are cancer.

— Veşti proaste?

Nu observase să a intrat cineva în încăpere şi tresări, auzind o voce chiar lângă el. Era Daphne.

— Nu, nimic. Te rog să mă scuzi. Eram departe. Pot să te ajut cu ceva?

— Păreai cam tulburat când ai intrat în restaurant, spuse ea privindu-l drept în faţă, conştientă de faptul că picioarele ei lungi şi frumoase îi atrăseseră atenţia lui Sam. Sexy şi inteligentă – o combinaţie excelentă. Era greu să rezişti farmecelor ei. N-o înşelase niciodată pe Alex, dar Daphne era atât de tânără şi de atrăgătoare.

— Pariez că ai avut o zi grea, continuă ea, aşezându-se pe un scaun şi privindu-l cercetător.

Nimerise în plin.

— Nu chiar. Doar complicată. Mai sunt şi astfel de zile. O afacere la care lucram îmi cam scăpase din mână, dar acum totul este sub control, îi răspunse el, nevrând să-i spună nici ei, nici altcuiva, despre Alex.

Nu-şi dădea seama de ce, i se părea că ceva nu e în regulă, ca şi când ar fi fost ceva condamnabil, ceva ce trebuia ascuns. Un secret oribil, numit cancer.

— Se mai întâmplă, spuse ea pe un ton neutru, cântărindu-l din priviri. Sam încercă să nu o privească. Doream să-ţi mulţumesc că mi-ai permis să intru şi eu în firmă, continuă ea. Ştiu că Simon Ceste nou-venit şi e puţin impulsiv când e vorba de oamenii lui. Nu voiam să ai impresia că trebuie să mă suporţi din cauza lui Simon.

— Îl cunoşti de multă vreme?

Părea mult prea tânără ca să fi avut de-a face cu cineva de multă vreme, dar Simon îi spusese că împlinise douăzeci şi nouă de ani.

— De foarte multă vreme. De fapt, de douăzeci şi nouă de ani. Este vărul meu.

— Simon? Sam era uşor amuzat bănuise o relaţie de altă natură între ei. E un tip norocos.

— Nu sunt sigură de asta. Spunea întotdeauna că sunt o ştrengăriţă. Şi-a schimbat părerea doar când am intrat la Oxford. Fratele meu este cu cincisprezece ani mai mare decât

mine. El şi Simon sunt prieteni de vânătoare. În ce mă priveşte, sportul ăsta nu face parte din pasiunile mele.

Îi zâmbi, şi Sam încercă să nu recunoască cât era de frumoasă. Îl tulbura şi se întrebă dacă prezenţa ei în firmă e o idee bună. Simon îi spusese că ea dorea să lucreze cu el timp de un an, după care intenţiona să se întoarcă în Anglia şi să-şi continue studiile de doctorat. În anumite privinţe, semăna cu Alex. Avea aceeaşi forţă de atracţie, aceeaşi privire vioaie, caldă, dar şi pătrunzătoare.

— Îţi place aici? Vreau să spun la New York. Cred că nu diferă prea mult de Londra.

— Chiar foarte mult, deşi nu cunosc pe nimeni, în afară de Simon. M-a dus la câteva cluburi, dar preferă să mă lase să mă descurc singură. Cred că-l cam plictisesc, deşi n-aş putea spune că nu are răbdare cu mine.

— Sunt convins că nu-l plictiseşti, cred chiar că îi face plăcere.

— Adevărul este că se poartă frumos cu mine. Ca şi tine, de altfel. Îţi mulţumesc mult că mi-ai permis să intru în firmă.

— Sunt sigur că nu vom avea decât de câştigat, spuse el politicos. Îşi zâmbiră şi Sam o privi admirativ în timp ce ea părăsea încăperea.

Se făcu ora cinci, apoi şase şi tot nu se hotărî dacă să se ducă acasă, la Annabelle, sau să se întoarcă la spital să dea ochii cu Alex. Nu voia să-i telefoneze şi s-o trezească, mai ales că doctorul spusese că nu va fi adusă de la reanimare înainte de ora şapte. Până la urmă plecă acasă şi cină împreună cu Annabelle. Apoi se uitară la programul de la televizor. O puse în pat şi-i spuse o poveste. Carmen îl întrebă dacă avea veşti de la „doamna”, iar Annabelle se plânse că mămica ei nu o sunase. Sam o „scuză” pe Alex inventând o şedinţă lungă. Carmen sesiză ceva şi îl privi cu neîncredere. Era din ce în ce mai sigură că se petrecea ceva ciudat.

La ora opt Sam se schimbă. Îşi puse fără chef o pereche de blugi. Era conştient de faptul că trebuia să meargă, dar ezita. Dintr-odată, nu mai simţea nevoia să o vadă pe Alex. Probabil că era ameţită şi avea dureri mari, în ciuda asigurării chirurgului. În definitiv îi smulseseră sânul, cât de bine putea să se simtă? La gândul că trebuia să dea ochii cu ea, simţi din nou că i se face greaţă. Cine îi va da primul veştile proaste? Sau poate că a aflat deja? Oare ce simţea?

Ajunse la spital şi urcă în cămăruţa aceea mică şi urâtă şi, spre dezamăgirea lui, o găsi pe Alex trează, vegheată de o soră care citea la lumina singurului bec aprins în cameră. Alex plângea în tăcere privind plafonul. Nefiind sigur dacă plângea de durere sau pentru că aflase deja adevărul, îi fu greu să o întrebe.

Sora ridică ochii de pe revistă când Sam intră. Alex o informă că era soţul ei şi femeia îşi luă revista şi părăsi discret camera, precizând că poate fi găsită pe coridor în cazul în care vor avea nevoie de ea.

Sam se apropie de pat. Alex era la fel de frumoasă ca şi înainte, doar ceva mai palidă şi obosită, ca atunci când o născuse pe Annabelle. Atunci chipul ei exprimase fericire, iar acum… îi luă mâna dreaptă într-a lui şi observă că toată partea stângă a ei era bandajată.

— Ce faci, copilule, cum te simţi? Era stingherit şi pe Alex o podidiră lacrimile. Când li se întâlniră privirile, Sam citi reproş în ochii ei.

— De ce n-ai fost aici când m-au adus în cameră?

Nu putea fi de multă vreme acolo, i se spusese că o vor aduce în jur de ora şapte.

— Mi-au spus că nu vei reveni aici până seara şi am stat cu Annabelle. Credeam că asta voiai şi tu.

În parte era adevărat, dar numai în parte, deoarece el nu dorise să vină acolo. Şi Alex ştia prea bine asta.

— M-am întors la ora patru. Unde erai?

— La birou şi după aceea m-am dus acasă s-o văd pe

Annabelle. Am culcat-o şi apoi am venit la tine.

Suna a scuză. Iată de ce n-a putut fi mai devreme la ea.

— De ce nu mi-ai telefonat?

— Bănuiam că dormi, îi răspunse el cu blândeţe.

Şi atunci îl privi şi toate zăgazurile se rupseră. Plânse îndelung, cu disperare. Peter Herman o vizitase când se întorsese de la reanimare şi îi spusese totul, despre tumoare, despre ablaţia totală, despre riscuri, pericole, despre faptul că îi extirpase şi ganglionii limfatici, despre faptul că el credea, şi spera, că tumoarea fusese capsulată şi nu invadase şi alte ţesuturi, ceea ce îi dădea mari speranţe. Îi spusese chiar că peste patru săptămâni va începe chimioterapia. Alex considera că viaţa i se sfârşise. Îşi pierduse un sân şi exista pericolul recidivei. Era desfigurată şi următoarele şase luni vor fi un calvar din cauza chimioterapiei. Probabil îi va cădea părul şi, mai mult ca sigur, va rămâne sterilă. Avea sentimentul că nu-i mai rămăsese nimic, nici măcar căsnicia ei. Sam nu fusese lângă ea când s-a trezit, nici când doctorul i-a dat veştile cutremurătoare. Herman nu dorise să amâne, să o lase să-şi facă griji sau să descopere că nu mai avea un sân. Făcea parte din categoria acelor doctori care credeau că pacienţilor trebuia să li se spună tot adevărul şi procedase ca atare. Alex însă avea sentimentul că o ucisese. Iar Sam nu făcuse nimic pentru a-l opri sau pentru a o ajuta.

— Mi-au scos sânul, repeta ea întruna plângând. Am cancer…

Sam nu scotea o vorbă, o ţinea de mână şi plângea împreună cu ea. Situaţia îl depăşea. Nu-i putea face faţă.

— Îmi pare rău… O să fie totul bine. Mi-a spus că nu crede să fi rămas nimic rău.

— Dar *nu ştie* încă, hohotea Alex nemaiputându-se controla, şi o să trebuiască să fac şi chimioterapie şi nu vreau… mai bine mor.

— Nu, n-ai să mori, spuse Sam pe un ton categoric. Să nu

te mai aud spunând aşa ceva.

— Bine, dar ce ai să simţi când îmi vei vedea trupul?

— Am să fiu trist, îi răspunse el cinstit, ceea ce o făcu să plângă şi mai tare. Îmi pare rău pentru tine. O spunea ca şi cum ar fi fost doar problema ei, nu şi a lui. Îi părea foarte rău pentru ea, dar nu voia să devină problema lui. Nu voia ca asta să-l omoare şi pe el cum îl omorâse pe tatăl lui, după ce acesta aflase că soţia lui are cancer. În mintea lui cele două morţi erau legate una de alta şi acum lupta pentru propria-i supravieţuire.

— N-ai să mai doreşti să faci dragoste cu mine, hohotea ea preocupată de probleme mai puţin importante decât persoana lui.

— Nu fi caraghioasă. Cum rămâne cu zilele albastre? încercă el să o facă să zâmbească, dar reuşi contrariul.

— Nu vor mai fi zile albastre. După chimioterapie şansele de a deveni sterilă sunt de cincizeci la sută. Nu mai pot rămâne însărcinată timp de cinci ani, altfel se produce recidiva. Peste cinci ani am să fiu prea bătrână ca să mai am un copil.

— Nu te gândi numai la rău. De ce nu te linişteşti şi nu încerci să priveşti şi partea bună? spuse el mimând un optimism pe care era departe de a-l simţi. Alex nu se lăsă înşelată.

— Care parte *bună?* Ai înnebunit?

— Doctorul spune că pierzând sânul, ţi-ai salvat viaţa. Asta era al naibii de important, spuse Sam cu fermitate.

— Cum ţi-ar plăcea să-ţi pierzi un testicul? Cum ar fi?

— Ar fi mizerabil. Dar trebuie să ne mulţumim cu ce avem.

Sam încerca, dar Alex nu voia să-l asculte.

— Şi ce avem? Sunt prea bolnavă ca să mă pot mişca în viitoarele şase sau şapte luni, desfigurată pentru tot restul zilelor mele şi incapabilă de a mai avea copii. Şi mai există şi posibilitatea unei recidive.

— Mai poţi inventa ceva care să te deprime şi mai mult?

Pentru Dumnezeu, Alex, ştiu că e teribil prin ce treci, dar nu te strădui să faci să fie mai rău decât este.

— N-ar trebui să fie mult mai rău. Şi nu-mi spune mie cum să privesc lucrurile. Tu ai să te întorci acasă, ai să fi cu Annabelle, în timp ce eu rămân aici, singur. Tu ai să te simţi bine tot anul, iar când ai să te priveşti în oglindă n-ai să observi nimic schimbat. În timp ce în viaţa mea totul s-a dat peste cap. Aşa că nu-mi mai spune cum să privesc lucrurile. Tu nu poţi înţelege.

N-o văzuse niciodată atât de disperată şi nici atât de furioasă.

— Ştiu, dar mă ai pe mine şi o ai pe Annabelle şi eşti încă frumoasă. Mai ai cariera ta, şi tot ce are importanţă pentru tine. Sunt de acord, ai pierdut un sân. Ai fi putut avea un accident. Ai fi putut să rămâi invalidă. Nu poţi lăsa să te distrugă asta. Nu poţi face aşa ceva!

— Ba pot să fac tot ce vreau. Şi nu-mi ţine mie discursuri.

— În fond, ce vrei de la mine? o întrebă el exasperat. Nu mai ştia ce să-i spună.

Nu ăsta era locul lui, nici situaţia în care să se implice.

— Vreau să mă agăţ de ceva real, vreau puţină căldură. În ultimele două săptămâni, după ce ţi-am spus că s-ar putea întâmplă toate astea, nici n-ai vrut să mă asculţi. Nu te-a interesat cum mă simţeam, după cum nu vrei să ştii nici acum cât sunt de speriată de tot ce mi se va întâmplă de aici înainte. Spui numai platitudini şi-mi serveşti doar prostii. Pentru Dumnezeu, nici măcar n-ai fost aici când mi-au spus ce mi-au făcut. Erai în birou, făcând afaceri, şi acasă, privind blestematul ăla de televizor alături de fiica noastră, aşa că slăbeşte-mă şi nu-mi mai spune cum să simt. Nu ştii nimic despre asta.

— Cred că nu, spuse el calm, dar uluit de atâta venin.

Era furioasă pe toţi, pe toate, pe el.

— Nu ştiu ce să-ţi spun, Al. Aş dori să schimb totul, dar nu pot. Şi-mi pare sincer rău că nu am fost aici, lângă tine.

— Şi mie, spuse ea şi începu din nou să plângă. Se simţea atât de singură, de speriată, atât de vulnerabilă şi de neajutorată. Ce am să mă fac? Cum am să mai pot lucra, cum voi mai fi o soţie pentru tine şi o mamă pentru Annabelle?

— Nu trebuie să faci decât ceea ce poţi. Restul lasă-le deocamdată. Vrei să telefonez la biroul tău?

— Nu. Am să-i chem eu peste câteva zile. Doctorul Herman spune că pot începe să lucrez chiar în timpul chimioterapiei. Depinde doar de mine şi de cum mă voi simţi. Unele persoane pot să lucreze. Poate că am să pot lucra acasă.

Nu-şi putea imagina cum se va descurca. Şase luni de chimioterapie i se păreau o eternitate.

— E prea devreme să te gândeşti la toate astea. Abia ai terminat cu operaţia. Ia-o mai încet.

— Şi ce să fac? Să mă duc la un grup de sprijin? Doctorul îi vorbise şi despre aşa ceva, dar nici nu se gândea. Nu intenţiona să stea împreună cu alte nefericite.

— Atunci de ce nu încerci să te relaxezi? îi mai spuse el, văzând-o agitată. Sora apăru oferindu-se să-i facă o injecţie. Sam o sfătui să accepte.

— De ce? îl sfredeli ea cu privirea. Ca să nu mai ţip la tine? Acum semăna cu un copil nefericit şi Sam se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Chiar aşa. Ca să taci puţin şi să dormi înainte de aţi pierde minţile.

Într-o singură dimineaţă i se întâmplaseră toate lucrurile de care se temuse. Iar acum trebuia să înveţe să trăiască cu ele.

În faţa ei se deschidea un drum greu, înţelegea perfect de bine ce o aştepta, spre deosebire de Sam, care era incapabil să accepte.

— Te iubesc, Alex, îi spuse el cu blândeţe, după ce sora îi făcu injecţia, dar Alex nu-i răspunse. Nu adormise încă, dar amărăciunea n-o lăsa să-i spună că îl iubeşte şi ea. Cinci

minute mai târziu adormi, fără să-i mai vorbească, ţinându-i doar mâna, iar el rămase acolo şi plânse privind-o. Părea atât de obosită şi de nefericită cu bietul ei trup rănit acoperit de bandaje.

Ieşi în tăcere din cameră, şi îi făcu semn surorii că pleacă. În drum spre ascensor îşi aminti ce-i spusese Alex: el putea pleca de acolo, se putea duce acasă. Totul i se întâmplase ei, nu lui. Trebuia să recunoască că Alex avea dreptate. Era încă întreg, nu-l pândea niciun pericol. Nu avea de ce să se teamă, în afară de faptul că o putea pierde, ceea ce era înspăimântător, insuportabil. Se privi în oglinda unui magazin şi-şi văzu chipul. Nimic nu se schimbase, exceptând faptul că în acea după amiază pierduse o parte din fiinţa lui, partea legată iremediabil de Alex... Ea îl părăsea puţin câte puţin, tot aşa cum îl părăsiseră părinţii şi nu voia s-o lase să-l tragă după ea. N-avea niciun drept să-i facă una ca asta, să aştepte să moară o dată cu ea. Pasul îi deveni vioi şi alergă spre casă de parcă ar fi fost urmărit de demoni.

Capitolul 7

A doua zi dimineaţă când deschise ochii, Alex văzu lângă patul ei o femeie care şedea pe un scaun, în timp ce sora îi schimba perfuzia. Nu avea dureri, dar pe inima ei apăsa o greutate imensă. Îşi aminti tot ce se întâmplase în ziua precedentă.

Femeia îi zâmbi, Alex observă că poartă o rochie înflorată, că are părul cărunt, dar n-o cunoştea, o vedea pentru prima oară.

— Bună, sunt Alice Ayres. Mi-am zis că ar fi bine să vin să văd cum te simţi. Avea un zâmbet blând şi ochi albaştri, vioi; părea suficient de bătrână ca să-i fie mamă. Alex încercă să se ridice, dar nu reuşi; sora îi ridică partea de sus a patului ca să poată vorbi cu vizitatoarea ei.

— Sunteţi o soră?

— Nu, doar o prietenă. Sunt voluntară. Ştiu prin ce aţi trecut, doamnă Parker, sau îmi permiteţi să vă spun Alexandra?

— Alex.

Alex se întreba ce căuta străina aceea la ea în cameră. I se aduse micul dejun. Alex îi spuse infirmierei că nu vrea decât o ceaşcă de cafea.

— Eu n-aş face asta dacă aş fi în locul dumitale, spuse doamna Ayres când Alex respinse tava. Trebuie să te hrăneşti, să-ţi recapeţi forţele. Semăna cu Zâna cea Bună din *Cenuşăreasa.* Ce-ai zice de nişte fulgi de ovăz?

— Detest cerealele, îi răspunse Alex pe un ton agresiv. Cine eşti dumneata şi ce cauţi aici?

— Sunt aici pentru că am suferit aceeaşi operaţie ca şi dumneata. Ştiu cum este şi cum te simţi, ştiu mai bine decât toţi ceilalţi şi, cu siguranţă, mai bine decât soţul dumitale. Ştiu cât de furioasă, de speriată şi de şocată eşti, şi cât de

mult te chinuie gândul cum vei arăta. Eu mi-am făcut operaţia reparatorie, îi mărturisi ea întinzându-i ceaşca cu cafea. Vrei să vezi? Arată destul de bine, aş putea spune chiar foarte bine. Nu cred că multe persoane şi-ar da seama că sânul mi-a fost scos. Vrei să-ţi arăt?

Lui Alex propunerea i se păru dezgustătoare.

— Nu, mulţumesc, prefer să nu văd.

Doctorul Herman îi explicase că i se putea implanta un sân şi sfârcul rămas putea fi „împărţit" cu celălalt sân, sau i se putea tatua unul pe proteză. Toată chestia asta i se păruse oribilă şi nu dorea să vorbească despre ea. Oricum, tot o epavă era, deci va lăsa lucrurile aşa cum erau.

— De ce ai venit să mă vezi? Cine ţi-a cerut s-o faci?

— Chirurgul tău te-a pus pe lista de vizite pentru grupul nostru de sprijin. În cele din urmă ai putea să te alături grupului. Îţi poate fi de mare ajutor.

— Nu cred. Alex o pironi cu privirea, dorind s-o vadă plecând, dar neîndrăznind să i-o spună. Aş prefera să nu discut lucrurile astea cu străinii.

— Te înţeleg. Alice Ayres se ridică şi-i zâmbi cu blândeţe. Este un moment greu. Sunt sigură că te sperie chimioterapia. Putem să-ţi dăm sfaturi, dar şi doctorul tău o poate face. Avem şi un grup de bărbaţi, dacă soţul tău ar fi interesat.

Puse o broşură pe noptieră, dar Alex nu-i dădu nicio importanţă.

— Nu cred că soţul meu este interesat. Să participe Sam la discuţii cu soţi ai femeilor care şi-au pierdut sânii din cauza cancerului? Era imposibil. Oricum, îţi mulţumesc.

— Ai grijă, Alex, am să mă gândesc la tine, îi spuse ea cu blândeţe, înainte de a părăsi camera.

Femeia le spuse surorilor că Alexandra Parker se arătase furioasă şi deprimată, aşa cum era de aşteptat. Intenţiona să o viziteze regulat. Alice hotărî să-i trimită o persoană mai tânără. O femeie de vârsta lui Alex putea fi mai eficientă. Cea

mai tânără membră a grupului lor de sprijin avea douăzeci şi cinci de ani, dar era foarte ocupată. Vor găsi una de vârsta lui Alex.

— Ce a mai fost şi asta? se repezi Alex la sora de serviciu.

— Aşa procedează de obicei. Sunt persoane foarte generoase şi ajută multe femei, îi explică sora în timp ce Alex arunca broşura la coşul de gunoi. Ce-ai zice de o baie cu buretele ud?

Alex o străpunse cu privirea, dar n-avea de ales şi trebuia să se supună regulilor din spital. Au „îmbăiat-o", şi ea s-a spălat pe dinţi. Rămase pe gânduri cu ochii pe fereastră până când apăru infirmiera cu prânzul. Din nou o hrană moale şi fără gust, de care nu se atinse. Apoi veni chirurgul. Se uită la bandaj şi la dren. Lui Alex îi era frică să se privească şi stătu cu privirea fixată în tavan cât timp îi schimba pansamentul. Apoi, o sună Sam. Se afla la birou, voia să vină mai târziu în cursul după-amiezii, ca s-o lase să se odihnească. Annabelle se simţea bine. De-abia aştepta să o vadă, îi spuse, dar Alex nu-l crezu. Dacă ar fi fost atât de dornic să o vadă ar fi venit dimineaţa sau în timpul prânzului. Sam se justifică: trebuia să se ducă la *Four Seasons* (Cele patru anotimpuri) cu unul din clienţii lui mai vechi. Voia să-i prezinte pe Simon şi pe asistenta acestuia unor clienţi. Dar în drum spre casă va trece s-o vadă.

Lui Alex îi veni să-i trântească telefonul în nas, dar se abţinu. O sună pe Annabelle. Cu care „conversă" îndelung despre grădiniţă şi despre „călătoria" ei. Alex îi promise că va reveni acasă în weekend. Apoi, i se făcu o injecţie împotriva durerilor, deşi, trebuia să admită, nu erau prea mari. Îi convenea starea de somnolenţă pe care i-o provoca, pentru că nu se mai gândea la ce o aştepta şi la absenţa soţului ei. Când se trezi, telefonă la birou. Matt Billings şi Brock nu erau acolo dar Elizabeth Hascomb îi spuse că totul se află sub control. Nu fusese nicio urgenţă de când plecase ea; toţi îi simţeau lipsa şi o aşteptau.

— Te simţi bine? o întrebă Elizabeth îngrijorată. Vocea lui Alex era puternică şi dădea impresia că se simţea cu mult mai bine decât dimineaţa.

— Perfect şi am să mă întorc curând.

— Te aşteptăm.

În aceeaşi după-amiază, doctorul Herman i-a dat voie să mănânce normal şi a anunţat-o că a doua zi putea pleca, deoarece incizia se vindeca foarte frumos. Bineînţeles, dacă nu se simţea destul de puternică, nu era obligată să plece.

— Aş prefera să mai rămân, îi răspunse ea calm.

Răspunsul ei îl surprinse. Era convins că-şi dorea să plece.

— Credeam că de-abia aştepţi să ne părăseşti, îi zâmbi el conştient de trauma pe care o suferise.

— Am acasă o fetiţă de trei ani şi doresc să fiu într-o formă mai bună, ca să nu trebuiască să-i dau prea multe explicaţii.

— După mine, asta se va întâmplă până la sfârşitul săptămânii. Vei scăpa şi de dren. Rămâne doar pansamentul. A fost o operaţie mare, dar nu cred că vei mai avea dureri. Cu medicamente, putem rezolva şi asta. Trebuie, însă, să-ţi recapeţi forţele. În trei sau patru săptămâni, în funcţie de restul analizelor, vom putea începe tratamentul.

„Tratamentul". Un cuvânt atât de blând pentru chimioterapie. Doar gândindu-se la ea simţea cum i se strânge inima.

— Când îmi voi putea începe munca?

— Aş mai amâna cu încă o săptămâna, ca să scăpăm şi de pansament şi să te fortifici. Abia după ce începi chimioterapia, o să-ţi dai seama dacă poţi munci. Dacă vom doza corect tratamentul, o să fi în stare să lucrezi, dar cu moderaţie.

Când a muncit ultima oară cu moderaţie? Poate în ziua în care a născut-o pe Annabelle, dar niciodată înainte sau după aceea. Bine cel puţin că nu-i interzicea lucrul. Îi lăsa libertatea să încerce.

După plecarea doctorului, rămase liniştită în fotoliu

privind pe fereastră. Făcuse primii paşi pe coridor, dar constatase că era slăbită şi ameţită şi că nu-şi putea păstra echilibrul. Pansamentul o stingherea şi nu-şi putea mişca braţul stâng.

Când Sam sosi la ora cinci, cu un buchet mare de trandafiri roşii, o găsi singură. Şovăi o clipă în pragul uşii, neştiind ce să spună. Şedea în fotoliul acela şi avea o expresie disperată. Lui Sam îi veni în minte imaginea mamei sale, muribunde, şi îi venea să fugă, să scape de un nou coşmar.

— Bună, cum te mai simţi? o întrebă el străduindu-se să-şi păstreze calmul.

Alex ridică din umeri, dar nu-i răspunse.

Cum s-ar fi simţit el? După o scurtă pauză, îi răspunse:

— Sunt bine. Simţea o durere uşoară în piept, drenul o incomoda, dar era normal să fie aşa. Îţi mulţumesc pentru flori. Încercă să pară entuziasmată, dar nu reuşi. Doctorul Herman mi-a spus că mă pot întoarce la lucru peste două săptămâni.

În sfârşit, ceva ce-i permise lui Sam să zâmbească şi să se relaxeze.

— Asta ar trebui să te bucure. Acasă când vii?

— Poate vineri. Nu părea prea încântată. Adevărul era că îşi făcea griji. Se întreba ce-i va spune lui Annabelle despre pansament. Vrei s-o rogi pe Carmen să stea la noi în timpul weekend-ului? Ştiu că trebuia să-i dăm o zi liberă, dar nu cred că mă pot descurca fără ea.

— Sigur. Eu mă pot ocupa de Annabelle. Nu-i nicio problemă.

Alex încuviinţă din cap, îi era tare dor de copil. Îl privi pe Sam şi se întrebă cum va decurge viaţa lor. Cheltuiseră atâta timp şi energie încercând să mai facă un copil. Cum va fi fără un sân? Cum o va privi Sam? Cum va arăta? Doctorul Herman îi adusese fotografii făcute după operaţie ca s-o pregătească, dar reuşise să o sperie. Se vedea doar o

suprafaţă, plată, fără niciun sfârc, cu o cicatrice diagonală pe locul unde fusese sânul. Nu-şi putea imagina cum va reacţiona Sam când o va vedea, după ce-i vor scoate pansamentul. Doctorul Herman îi spusese că după ce îi va scoate drenul, va putea face duş. Firele se vor dizolva mai greu. Va rămâne cu pieptul acela plat, cu cicatricea, pe care-l văzuse în fotografii.

— Ce-ai zice să ne facem un program pentru weekend? îi propuse Sam cu nonşalanţă. Alex rămase cu ochii la el. Se purta ca şi cum nu s-ar fi petrecut nimic. Hai să invităm nişte prieteni la cină sau să mergem la un film dacă tot o avem pe Carmen!

Alex continua să-l privească. Cum putea fi aşa?

— Nu vreau să văd pe nimeni. Ce le-aş putea spune? Ştiţi, tocmai mi-am pierdut un sân şi ne-am gândit să ieşim în oraş să sărbătorim evenimentul înainte de a începe chimioterapia? Pentru Dumnezeu, Sam, fi mai sensibil, nu mi-e deloc uşor.

— Ştiu, dar nu trebuie să zaci şi să te auto compătimeşti. Trebuie să înţelegi că viaţa merge înainte, cu sau fără sân. Oricum, nu-i aveai tu prea mari, aşa că de ce îi dai atâta importanţă? încercă el să glumească.

Pentru ea însă avea. Pierduse o parte din propria ei imagine şi din încredea în sine, şi viaţa îi era în joc.

— Ce ai să simţi tu acum pentru mine? îl întrebă ea, privindu-l în ochi.

Voia să afle. Înainte de operaţie nu o încurajase niciodată. Sam credea că simpla lui prezenţă acolo era un răspuns. Pe Alex însă n-o convingea. Sam se mulţumea să treacă pe la ea o dată pe zi, o oră, între birou şi casă. În rest îşi ducea viaţa lui de bărbat ocupat. Îi era uşor.

— Ce vrei să spui? Întrebarea îl enervase.

— Te întreb dacă n-o să te dezguste felul în care voi arăta.

Nici măcar ea nu ştia cum arată, dar aştepta cu disperare să fie încurajată.

— De unde vrei să ştiu ce am să simt? Nu cred că e cine ştie ce deosebire. Hai să discutăm despre asta când va veni vremea.

— Când va veni vremea? Săptămâna viitoare? Mâine? Acum? Ochii îi înotau din nou în lacrimi. Nu-i răspunsese ce voia să audă, ceea ce trebuia să audă, iar Sam părea uşor panicat de întrebarea ei. Vrei să ţi-l arăt, sau preferi să vezi întâi o fotografie, ca să fi prevenit? Doctorul Herman are nişte poze grozave, foarte clare, seamănă cu o bucată de carne fără sfârc.

Sam păli şi se înfurie.

— Poţi să-mi spui de ce faci asta? Vrei să mă sperii sau să mă scârbeşti înainte de a reîncepe? Ce urmăreşti, Al? Eşti furioasă pe mine sau sătulă de viaţă? Poate că ar fi mai bine să te gândeşti să-ţi reconstruieşti atitudinea înainte de a te ocupa să-ţi pui un alt sân.

— Cine a spus că încerc să-mi pun alt sân? protestă ea, surprinsă.

— Doctorul Herman. Mi-a explicat că, peste câteva luni, poţi face o operaţie reparatorie. Mi se pare o soluţie excelentă.

— Iar tu ai dori să stau ascunsă până atunci? Răutatea din ea îl făcuse pe Sam să-şi ridice, furios şi deznădăjduit, braţele.

— Eşti cu adevărat rea. Regret că ţi-ai pierdut un sân, că ai fost „desfigurată". Nu ştiu ce am să simt când am să-l văd. E bine? Am să-ţi spun. E în ordine?

— Aşa să faci.

Sam nu găsise nici acum cuvintele potrivite. Nu avea nicio garanţie că pentru el ea rămâne la fel de frumoasă. El nu dorea decât ca viaţa să continue aşa cum fusese înainte şi să pretindă că nu se întâmplase nimic. O masă în oraş şi un film cu prietenii, asta îşi dorea. Refuza să accepte disperarea ei. Dar nici ea nu făcea niciun efort pentru a-şi depăşi starea depresivă.

— Mai bine încearcă să-ţi recapeţi forţele şi să vii acasă. Acolo te vei simţi mult mai bine. Vei fi cu Annabelle şi, peste un timp, te vei putea întoarce la lucru şi viaţa ta va reveni la normal.

— Cât de normală crezi că va fi în timpul chimioterapiei?

— Atât cât ai să vrei, îi răspunse el fără menajamente, dar fără să ştie cu adevărat ce o mai aştepta. Nu trebuie să exagerezi, şi nici să ne pedepseşti pe noi. Ce-ar crede Annabelle dacă te-ar vedea furioasă, aşa cum eşti acum? E cazul să te resemnezi şi să accepţi ce ţi s-a întâmplat. N-a trecut decât o zi. Nu sunt sigur că ştiu cum să te ajut.

— Aşa se pare. Eşti mult prea ocupat cu viaţa ta şi toate astea te deranjează. În clipa asta, îţi stă capul numai la Simon şi la clienţii lui.

— Ce vrei, am o viaţă profesională plină, ca şi tine, de altfel. Dacă asta mi s-ar fi întâmplat mie, nici tu n-ai fi stat acasă, nu ţi-ai fi amânat procesele şi întâlnirile cu clienţii. Încearcă să priveşti situaţia cu realism. Lumea nu stă pe loc din cauză că ţie ţi s-a întâmplat ceva.

— E încurajator, n-am ce zice.

— Iartă-mă, spuse el nefericit. Văd că vorbele mele nu fac decât să te enerveze.

— Ai fi putut spune că pentru tine nu are nicio importanţă, că mă iubeşti oricum. Dacă nu e aşa, înseamnă că spui numai ce te interesează pe tine.

— De unde vrei să ştiu ce voi simţi? Poate că după asta n-ai să mai vrei să faci tu dragoste cu mine.

Sam încerca să fie cinstit cu ea, dar Alex nu era pregătită să accepte adevărul şi realitatea. Doctorul, sau orice terapeut, i-ar fi putut spune, dar ea nu dorea să-i asculte.

— Nu ştiu. Te-aş fi iubit, indiferent ce ţi s-ar fi întâmplat, chiar dacă ai fi fost desfigurat sau dacă ţi-ai fi pierdut organele genitale, sau părul, sau ar fi trebuit să-ţi petreci restul zilelor într-un cărucior.

— Foarte nobil din partea ta, dar e o prostie, spuse el cu

răceală. Cum poţi să ştii ce ai simţi dacă mi s-ar întâmplă aşa ceva? Nu poţi şti nimic dinainte, nu poţi şti până nu trăieşti momentul. E foarte uşor să pretinzi că nu te va afecta, dar s-ar putea să nu fie aşa. Poate că n-ai fi capabilă, chiar dacă n-ai considera corect faptul că simţi aşa.

— Vrei să spui că ţie o să-ţi piară cheful?

— Spun doar că nu ştiu, şi consider că mă comport cinstit. Nu te pot asigura că n-o să mă sperie, că n-o să fiu puţin intimidat la început. Drace, este o schimbare serioasă. Va trebui să facem un efort şi să nu ne lăsăm dărâmaţi. Dar nu e cazul să facem o dramă, aşa cum procedezi tu. Şi, pe urmă, în viaţă sunt lucruri mai importante decât sânii, sexul şi trupurile. Noi suntem şi prieteni, nu numai amanţi.

— Dar nu vreau să fim doar prieteni, protestă ea începând din nou să plângă, în timp ce Sam abia îşi mai putea ascunde exasperarea.

— Nici eu nu vreau, aşa că mai lasă lucrurile să se aşeze, Al. Aşteaptă să ne obişnuim cu situaţia, să vedem cum evoluează lucrurile.

De ce n-o putea minţi? De ce nu-i putea spune că o iubea oricum? N-ar fi fost el dacă ar fi făcut-o. Întotdeauna a apreciat la el cinstea şi integritatea, chiar atunci când o rănea. Iar acum o rănea îngrozitor.

— Nu reuşesc să înţeleg cum toată personalitatea ta se rezumă la un sân şi nici măcar la unul mare. Ştii, nu ai fost şi nu eşti un manechin care pozează fără sutien. Ce e aşa de grav? Eşti avocat. Nu ai nevoie de ţiţi. Ai pierdut un sân, nu creierul, aşa că nu găsesc justificată disperarea ta.

Alex era disperată de teama de a nu-şi pierde şi viaţa, şi o parte din personalitatea ei şi, poate, viaţa sexuală.

— E adevărat că am pierdut doar un sân, şi, chiar dacă era mic, tot nu pot accepta ideea că sunt desfigurată pe viaţă… s-ar putea să-mi cadă şi părul… să devin incapabilă de a mai avea copii… Totul s-a schimbat. Chiar tu ai spus că nu ştii ce vei simţi pentru mine din punct de vedere fizic.

Toate astea mă înnebunesc, Sam.

— Poate că eu nu înţeleg. Dacă aş descoperi săptămâna viitoare că am devenit steril, mi-ar părea rău, dar aş fi fericit că am reuşit s-o am pe Annabelle şi m-aş resemna. Nu mai face o dramă din toate. Identitatea ta depinde de creierul tău, de viaţa ta, de cariera ta şi de tot ce eşti, ce faci, ce reprezinţi, nu de un sân sau de doi. Cui îi pasă?

— Poate că ţie, recunoscu ea.

— Da. S-ar putea. Şi ce-i cu asta? Învaţă-te să trăieşti cu ideea asta şi, poate, mă voi simţi şi eu mai bine. Dar să ştii că n-am să jelesc şi să-mi frâng mâinile alături de tine. Asta ne-ar duce pe amândoi în pragul nebuniei.

— Şi atunci, care e mesajul tău?

— Să renunţi la autocompătimire şi să încerci să nu te mai gândeşti. Exista un grăunte de adevăr în ce-i spunea, dar îi mai dezvăluia şi o altă părticică din el, cea care era indiferentă la simţămintele ei. Nu vreau să mă gândesc tot timpul că ai cancer. Nu pot s-o fac. Cel puţin era cinstit.

— Ce vrei să spui prin „tot timpul”? Când îl privi, în ochii ei Sam citi cât era de şocată. Toate astea s-au întâmplat ieri şi în două zile te-am văzut numai de două ori, şi de fiecare dată mai puţin de o oră. Nu s-ar putea spune că am fost împreună în toată povestea asta.

— Nu cred că „împreună” vom face ceva. „Tu” va trebui să faci faţă problemei şi să o rezolvi.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor.

— Eu nu te pot ajuta, Alex. Va trebui să te ajuţi singură.

— N-am să uit asta.

— Regret că eşti atât de furioasă. Tonul lui calm o înfurie şi mai tare.

— Şi eu regret.

Rămaseră tăcuţi câteva minute, apoi Sam se ridică şi o privi stânjenit.

— Cred că ar trebui să mă duc acasă, la Annabelle. S-a făcut târziu şi i-am promis că vom cina împreună.

Alex avu sentimentul că îl scăpa din mână şi o cuprinse panica. Nu-i spusese nimic cu care să-i câştige simpatia, dar nici el nu găsise cuvintele potrivite. Era furioasă că nu stătea mai mult cu ea. Nu fusese acolo nici când s-a trezit din anestezie, nici când i se comunicase că a rămas fără sân şi că avea cancer. Chiar şi azi ieşise cu Simon şi cu clienţii lui la un restaurant de lux, încheiase afaceri şi făcuse pe importantul. Nu înţelegea nimic din ceea ce simţea ea, cât era de zdruncinată, de speriată, de nesigură de dragostea lui. Se întreba cu disperare dacă o va mai iubi. Nu primise nicio asigurare de la el, nimic care s-o convingă că va continua să o iubească în ciuda celor întâmplate. De fapt, îşi rezervase părerea pentru a-i spune cum îl va afecta numai după ce va vedea cum arăta. Era încă furioasă, căci la plecare, o sărutase pe frunte şi nu pe gură, ca şi cum i se făcuse brusc teamă să o mai atingă.

În noaptea aceea plânse din nou. A doua zi nu-şi făcu nici plimbarea pe coridor, nu-i telefonă lui Annabelle şi nici lui Sam. Dorea să fie lăsată în pace. Sta pe fotoliu cu spatele la uşă plângând. Auzi cum cineva intră în cameră. Crezu că era sora de serviciu şi nu se întoarse.

Simţi o mână pe umăr şi pentru un moment speră să fie a lui Sam, dar, când ridică privirea, o văzu pe Elizabeth Hascomb.

— Ai venit să mă vezi? o întrebă Alex, surprinsă.

— Da, îi răspunse ea, dar până seara trecută nu am ştiut că despre tine e vorba. Lucrez pentru grupul de sprijin pentru femeile operate la sân de două ori pe săptămână. Te-am văzut pe lista de vizite când am ajuns aici. Pe fişă scria A. Parker... Nu-mi venea să cred. Am cerut să fiu repartizată la tine ca să mă conving că nu mă înşel. Sper să nu te superi, Alex, spuse ea cu blândeţe, îmbrăţişând-o. Alex izbucni în plâns. Oh, Alex... Îmi pare aşa de rău...

Pentru un timp, Alex fu incapabilă să vorbească şi se abandonă în braţele lui Liz. Nu mai rezista, se adunaseră

prea multe temeri, prea multe dezamăgiri.

— Ştiu... ştiu cum e... nu te reţine... eliberează-te, plângi... ai să te simţi mai bine.

— N-am să mă mai simt niciodată bine, abia articulă Alex, privind-o printre lacrimi.

Liz îi zâmbi.

— Ba da, ai să vezi. Acum nu crezi, dar ai să te simţi mai bine. Toate am trecut prin asta.

— Şi tu? o întrebă Alex surprinsă. Nu ştiuse nimic despre Liz.

— Mie mi s-au extirpat amândoi sânii, îi explică ea. Cu mulţi ani în urmă. Port o proteză. Acum se fac nişte reconstituiri extraordinare. La vârsta ta ar trebui să te gândeşti la asta, spuse ea cu blândeţe.

Părea atât de înţeleaptă şi de iubitoare, încât Alex se simţi uşurată că venise să o vadă.

— Trebuie să fac întâi chimioterapie, spuse Alex plângând în hohote. Liz stătea lângă ea, ţinând-o de mână, mulţumită că o găsise. Nu se gândise o clipă că Alex era bolnavă, deşi existaseră unele indicii.

— Şi eu am făcut. Şi terapie cu hormoni. Le-am făcut pe toate, dar asta s-a întâmplat acum şaptesprezece ani şi, după cum vezi, mă simt perfect. Şi tu ai să te simţi la fel, dacă vei face tot ce ţi se spune. Ai avut parte de un doctor excelent. O cercetă cu privirea şi constată că Alex arăta destul de rău. Spune-mi, cum a reacţionat Sam?

— Întâi n-a vrut să accepte ideea. Îmi spunea întruna că nu vor găsi nimic. Acum, disperarea mea îl plictiseşte. Spune că exagerez, că a pierde un sân „nu e cine ştie ce". În acelaşi timp, recunoaşte că l-ar putea deranja şi că nu ştie ce va simţi în viitor, că îmi va spune după ce vede operaţia.

— Este îngrozit, Alex. Şi pe el îl sperie. Îmi dau seama că asta nu te consolează, dar trebuie să ştii că sunt bărbaţi care, pur şi simplu, nu pot face faţă ideii că soţia lor are cancer.

— Mama lui a murit de cancer când el era mic şi îşi aduce aminte de ea. Dacă nu este asta, atunci e un ticălos.

— Poate puţin din amândouă. Acum tu trebuie să te concentrezi asupra *ta.* Nu te mai gândi la el. Sam îşi poate purta singur de grijă. Tu trebuie să devii cât mai puternică posibil şi să rămâi aşa. Numai tu poţi lupta cu boala. Ai tot timpul, mai târziu, să te ocupi de celelalte.

— Ce o să se întâmple dacă va fi dezgustat de mine, dacă trupul meu îl va speria?

Asta o înspăimânta cel mai mult. Liz însă o privea calmă. Toată simpatia ei se îndrepta către Alex, nu către Sam. Ştia ce simte. Trecuse şi ea prin asta şi nu-i fusese uşor. La început, soţul ei suportase greu, dar depăşise momentul şi devenise un adevărat sprijin pentru ea. Liz ştia mai bine ca oricine că Alex trebuia să supravieţuiască, cu sau fără Sam.

— Va fi nevoie să se maturizeze şi el, nu-i aşa? E băiat mare şi trebuie să-şi dea seama. Ştie de ce ai tu nevoie acum şi, dacă el nu-ţi poate oferi aceasta, va trebui să apelezi la prieteni, la familie sau... la grupul de sprijin. Noi suntem aici pentru tine. Eu voi fi lângă tine în permanenţă.

Alex începu din nou să plângă, iar Liz o consolă cu gesturi materne. Apoi o învăţă câteva exerciţii, îi spuse la ce să se gândească, însă nu-i lăsă nicio broşură. O cunoştea pe Alex şi ştia că nu va avea răbdare să citească nişte broşuri care-i dădeau doar informaţii superficiale. Ea pătrundea în miezul lucrurilor şi, miezul lucrurilor însemna acum supravieţuirea.

— Când ai să pleci acasă?

— Probabil vineri.

— Perfect. Întremează-te, dormi cât poţi de mult, ia medicamente dacă ai dureri. Mănâncă regulat şi caută să fi cât mai în formă, înainte de a începe chimioterapia. Vei avea nevoie de întreaga ta energie în timpul tratamentului, o sfătui Liz.

— Voi reveni la birou peste două săptămâni, spuse Alex, de parcă ar fi vrut să afle părerea lui Liz. Se simţea mai bine

ştiind că poate să vorbească cu cineva care trecuse prin ce trecea ea şi care supravieţuire.

— O mulţime de femei se întorc la slujbă chiar în timpul chimioterapiei. Vei decide singură, în funcţie de cum te vei simţi, când să te odihneşti, când să stai acasă, când să lucrezi. E ca şi cum ai purta un război pe care trebuie neapărat să-l câştigi. Niciodată să nu uiţi asta. Şi să mai ştii că, indiferent cât de rău te vei simţi, chimioterapia te va ajuta să-l câştigi.

— Tare aş vrea să te cred.

— Nu asculta toate poveştile de groază, concentrează-te asupra ţelului: să câştigi lupta cu boala. Nu-l lăsa nici pe Sam să te abată de la ţelul tău. Dacă nu te poate ajuta, uită-l pentru moment.

Alex izbucni în râs auzind-o pe Liz cu câtă vehemenţă pleda.

— M-ai făcut să mă simt mai bine.

O privi apoi pe secretara ei cu oarecare sfială, surprinsă să afle despre ea lucruri pe care nu le bănuise niciodată. Incredibil, cât de multe lucruri existau, lucruri atât de importante pentru o serie de oameni cunoscuţi, de care ea habar n-avea. De fapt nici despre ea nu ştiuse nimeni că se dusese pentru o biopsie şi, eventual, pentru o operaţie, cât lipsise de la birou.

— Cred că am fost foarte nepoliticoasă în dimineaţa asta cu o persoană din grupul vostru, Alice şi nu mai ştiu cum, se scuză Alex, dar Liz îi zâmbi.

— Ayres. E obişnuită cu astfel de reacţii. Poate că într-o bună zi ai să faci şi tu aşa ceva. Înseamnă foarte mult pentru mulţi oameni.

— Îţi mulţumesc, Liz, rosti Alex din tot sufletul.

— Pot să vin mâine să mai stăm de vorbă? Poate în timpul dejunului?

— Aş fi încântată, dar, te rog, nu discuta nimic la birou. Nu vreau să se afle. Deşi, până la urmă, va trebui să-i spun

lui Matthew, probabil când voi începe chimioterapia.

— Tu hotărăşti. Eu nu le voi spune nimic.

Se îmbrăţişară din nou şi Liz plecă. Alex se simţea mai bine şi mult mai puţin furioasă. Se întinse pe pat şi se gândi la toate cele întâmplate. Se hotărî să-i telefoneze lui Sam şi să-i spună că îl iubeşte.

Formă numărul şi aşteptă destul de mult până Carmen ridică receptorul. Era ora zece şi femeia părea să se fi trezit din somn.

— Iartă-mă, Carmen. Voiam să vorbesc cu domnul Parker.

Carmen ezită un moment, înainte de a-i răspunde:

— Îmi pare rău, doamnă Parker, dar nu este aici. Cum vă simţiţi?

— Foarte bine, spuse ea, dar tonul îi trăda dezamăgirea. S-a dus la cinema?

— Nu ştiu. A plecat după ce Annabelle a luat cina. N-a mâncat cu ea, aşa că îmi închipui că cinează în oraş. Nu mi-a spus nimic şi cred că a uitat să-mi lase numărul de telefon de unde se află. Alex îi lăsa întotdeauna numărul de telefon la care puteau fi găsiţi. Acum se întreba unde putea fi Sam. Probabil că plecase supărat după conversaţia lor şi se dusese undeva, să mănânce ceva şi să ia puţin aer. Obişnuia să procedeze aşa când ceva îl preocupa. Îi plăcea să-şi rezolve problemele singur.

— Bine, spune-i că am telefonat. Ezită puţin. Şi mai spune-i că-l iubesc. Iar pe Annabelle sărut-o din partea mea mâine dimineaţă.

— Aşa voi face. Noapte bună şi... Dumnezeu să vă aibă în pază.

— Şi pe tine, Carmen... îţi mulţumesc.

Alex nu mai era sigură dacă Domnul o avusese sau nu în pază Lui în ultimul timp, dar trăia şi, peste trei zile, va fi acasă, alături de fiica ei. Peste trei săptămâni va începe adevărata bătălie. După ce vorbise cu Liz era hotărâtă s-o câştige.

Alex adormi târziu, căci se gândi la Liz, la Sam, la Annabelle şi la toate lucrurile bune din viaţă pentru care trebuia să câştige bătălia.

Capitolul 8

Sam se pregătea să se aşeze la masă cu Annabelle când auzi telefonul sunând: era Simon. Aranjase o întâlnire la un restaurant cu nişte clienţi din Londra. Ce-ar fi să vină şi Sam? Sam îi răspunse că tocmai se aşeza la masă cu fiica lui.

— Nu-i nimic, renunţă. Sunt nişte tipi grozavi, Sam, o să-ţi placă. Şi am impresia că sunt importanţi, reprezintă cele mai mari fabrici de textile din Marea Britanie. Vor să facă nişte investiţii de partea asta a Oceanului. Sunt oameni de calitate şi vreau să-i cunoşti şi tu. E şi Daphne cu mine.

Ar fi trebuit să se simtă tentat? Sam ezită o clipă. După discuţiile cu Alex, care duraseră mai bine de o oră, se simţea stors. În acelaşi timp era deprimat şi perspectiva de a rămâne singur acasă după ce o culca pe Annabelle nu-i surâdea.

— N-ar trebui.

— E o prostie, insistă Simon. Soţia ta e plecată din oraş. Sărut-o dulce pe puştoaică şi vino cu noi! Ne întâlnim la Le Cirque. După aceea, vom merge să dansăm. Daphne a descoperit o chestie nostimă în centru. Îi ştii pe englezi, dacă nu se distrează puţin când sunt departe de casă, se simt frustraţi. Sunt mai dornici decât italienii, viaţa e tare plicticoasă în Anglia. Hai vino, omule. Te aşteptăm la ora opt. De acord?

— De acord. Am să fiu acolo. S-ar putea să întârzii cinci minute, dar voi ajunge.

Voia să o culce el pe Annabelle şi să-i citească povestea de seară. Se întoarse în bucătărie, stătu cu ea până la ora de culcare şi, după ce-i citi *Noapte bună, Lună,* stinse lumina şi se duse în dormitorul său să-şi schimbe cămaşa şi să se radă. Îşi aminti de Alex. Fuseseră două zile grele pentru amândoi. Se întrebă cât de greu le va fi vineri când se va

întoarce acasă. Făcuse atâta caz de operaţie, de faptul că îşi pierduse sânul. Adevărul e că îl speriase şi pe el. Cicatricea... îi era greu să o vadă. Nu putea fi decât urâtă. Ar fi dorit ca ea să nu fi insistat atât. Îi amintea din nou de mama lui care-l întreba tot timpul înainte de a muri dacă o mai iubea.

Îşi perie părul, îşi dădu cu after shave şi îmbrăcă un costum închis şi o cămaşă albă. Când părăsi apartamentul arăta ca un model de pe coperta unei reviste de modă. Corespundea imaginii omului de afaceri din New York şi, când îşi făcu intrarea la Le Cirque, toate capetele se întoarseră după el, aşa cum se întâmplă întotdeauna. Jumătate din lumea de acolo îl cunoştea sau citiseră despre el; ceilalţi se întrebau cine era, mai ales femeile. Era obişnuit să aibă succes şi nu-l impresiona. Uneori Alex îl tachina, acuzându-l că-şi lăsase fermoarul deschis în speranţa că va atrage atenţia femeilor. Zâmbi, amintindu-şi din nou de soţia lui. Imaginea ei era de fiecare dată cea dinainte, nu cea din New York Hospital.

— Îmi pare bine că ai reuşit să vii, Sam.

Simon se ridică în picioare, îl salută şi-l prezentă celorlalţi. Erau patru englezi şi trei americance frumoase; primele două erau manechine, iar a treia actriţă. Nu lipsea nici Daphne.

Atmosfera, animată şi zgomotoasă, îi permise totuşi să întreţină o conversaţie inteligentă cu unul din englezi. În stânga lui se afla Daphne, care discuta cu o americancă. În timpul desertului, când ceilalţi beau şi flecăreau, Sam şi Daphne reuşiră să schimbe câteva cuvinte.

— Am auzit că soţia ta este o foarte bună avocată, spuse ea pe un ton neutru. Sam încuviinţă în tăcere. I se părea dureros ca cineva să-i vorbească acum de Alex.

— Face parte dintr-o firmă numită Bartlett şi Paskin.

— Trebuie să fie foarte inteligentă şi deosebit de puternică.

— Aşa este.

Ceva din tonul lui o avertiză pe Daphne că subiectul nu-i făcea plăcere.

— Ai copii?

— O fetiţă, Annabelle, zâmbi el de data aceasta, are trei ani şi jumătate şi este adorabilă.

— Şi eu am un fiu de patru ani, în Anglia, spuse ea.

— Da? Sam păru surprins.

I se părea prea tânără pentru a avea un soţ şi copii. În plus, comportamentul ei îl făcuse să creadă că nu e căsătorită.

— Nu fi atât de şocat, râse ea. Sunt divorţată. Nu ţi-a spus Simon?

— Nu, nu mi-a spus.

— M-am căsătorit la vârsta de douăzeci şi unu de ani cu o lichea, care a fugit apoi cu altă femeie, şi aşa am divorţat. Familia a fost de părere că ar fi bine să schimb atmosfera timp de un an. Aici cred că-i spuneţi terapie, noi o numim o mică vacanţă, zâmbi ea.

— Dar fiul tău?

— Este foarte fericit lângă mama mea, răspunse ea cu indiferenţă.

— Trebuie să-ţi fie tare dor de el.

— Da, dar noi nu suntem atât de sentimentali faţă de copii. La şapte ani îi expediem la internat şi de acolo la Eton. Până atunci, cred că-i face bine să stea departe de fustele mamei.

Sam nu se vedea procedând în acelaşi mod. Nu putea trăi departe de Annabelle. Daphne era foarte rece şi foarte categorică.

— Te şochează? îl întrebă ea.

— Puţin, zâmbi Sam. Nu prea seamănă cu ideea noastră despre maternitate.

Daphne nu făcea parte din genul mămos şi, probabil, îşi dorea puţină libertate înainte de a îmbătrâni.

— Ca naţiune, suntem mai puţin sentimentali decât voi. Americanii par teribil de preocupaţi de ce ar trebui să facă, de ce aşteaptă lumea de la ei, de ce *ar trebui* să simtă. Noi,

englezii *o facem*, pur şi simplu.

— Şi puţin cam egoist.

Îi plăcea să discute cu ea, chiar foarte mult, era deşteaptă, sinceră şi nu încerca să pară altfel decât era în realitate.

— Este cât se poate de simplu, trebuie să obţii ce doreşti, când doreşti, fără să-ţi ceri scuze sau să pretinzi că eşti altfel decât eşti în realitate. Mie-mi place acest mod de a gândi. Aici lucrurile par mai complicate, toată lumea cere iertare pentru ceea ce face, sau nu face, sau nu simte.

Râse din nou, cu un râs aproape senzual şi Sam şi-o imagina dezbrăcată.

— Ai divorţat vreodată? îl întrebă ea fără menajamente.

— Nu.

— Majoritatea americanilor au cel puţin un divorţ la activ, cel puţin aşa cred.

— Pe tine te-a traumatizat divorţul?

Devenise o conversaţie ciudat de intimă pentru doi străini, dar lui îi plăcea. Descoperea că este o fire foarte deschisă, fără reţineri.

— Nu, deloc. A fost o uşurare. Era un ticălos. Nu-mi vine să cred că am rezistat şapte ani! A fost oribil, pot să te asigur de asta.

— Cu cine a fugit?

Îi plăcea s-o provoace, îi plăcea să afle cât mai multe despre ea.

— Cu o chelneriţă. Foarte frumuşică, de altfel. A părăsit-o şi pe ea şi acum trăieşte la Paris cu o fată care se dă drept artistă. E complet nebun, dar, din fericire, are grijă de fiul nostru, Andrew, aşa că din punctul ăsta de vedere sunt liniştită.

Părea stăpână pe situaţie şi Sam observă că englezii o priveau cu interes.

— Ai fost îndrăgostită de el?

— Pentru un timp, cred că da. La douăzeci şi unu de ani este foarte greu să faci diferenţa între dragoste şi o relaţie

sexuală reuşită. N-aş putea spune nici acum care a fost realitatea.

Îi zâmbi provocator şi, în timp ce o privea, Sam îşi dori să fi fost destul de tânăr pentru a o avea. Era fantastică. Îşi aminti de Alex şi i se păru că Daphne ghicise la cine se gândeşte.

— Dar despre tine ce-mi poţi spune? Eşti îndrăgostit de soţia ta? Am auzit că este foarte nostimă.

— Da, o iubesc, spuse el pe un ton categoric, în timp ce Daphne îl urmărea cu atenţie.

— Nu la asta m-am referit. Te-am întrebat dacă *eşti îndrăgostit* de ea. E o diferenţă, insistă ea, ridicând o sprânceană.

— Chiar crezi? Suntem căsătoriţi de şaptesprezece ani. O iubesc foarte mult, spuse el vrând parcă să se convingă, dar nu răspunse întrebării lui Daphne.

— Vrei să-mi spui că nu ştii dacă mai eşti îndrăgostit de ea? Ai fost vreodată? insistă ea, jucându-se cu el ca pisica cu şoarecele.

— Sigur că am fost.

Era şocat de întrebare şi Simon, observându-i, se amuza. Păreau atât de preocupaţi de parcă ar fi trebuit să rezolve toate marile probleme ale omenirii.

— Şi când s-au schimbat lucrurile? Când ai încetat s-o mai iubeşti? îl execută Daphne, fără milă.

Sam o ameninţă cu degetul.

— N-am spus asta niciodată. Ar fi fost cumplit să spună aşa ceva. Mai ales acum. O privi pe Daphne şi toate gândurile se concentrară asupra ei.

— Nici eu. Tu ai spus-o. Ai spus că *erai* îndrăgostit de ea, dar eşti incapabil să-ţi dai seama dacă mai simţi la fel, insistă ea privindu-l provocator.

— Uneori, într-o căsnicie, apar momente dificile.

— Şi te afli acum într-o astfel de situaţie? întrebă ea cu o voce catifelată care-l făcu să tresară.

— Poate. E greu de spus.

— Există un motiv special? S-a întâmplat ceva neprevăzut?

— E o poveste lungă, răspunse el întristându-se.

— Ai înşelat-o? îl întrebă ea fără menajamente.

Sam izbucni în râs:

— Ţi-a spus vreodată cineva că eşti amorală?

Dar şi frumoasă… şi senzuală… Şi că ai o piele de catifea…

— Complet amorală, îi răspunse cu un zâmbet ameţitor. De fapt, mă şi mândresc cu asta.

— Eu cred că n-ar trebui, încercă el, fără succes, să o mustre.

— La vârsta mea, pot face aproape tot ce vreau. Nu sunt destul de bătrână ca să răspund de actele mele, dar suficient de mare ca să ştiu ce fac. Detest fetele tinere. Dar tu?

Sărea de la un subiect la altul şi îşi arunca părul lung şi negru peste umerii goi în timp ce vorbea, ceea ce-i sporea farmecul. Într-un anume fel, semăna foarte mult cu Alex. Era însă mult mai îndrăzneaţă şi mai agresivă. Avea aceeaşi minte ascuţită ca un brici şi acelaşi trup suplu. Spre deosebire de Alex, se comporta provocator cu bărbaţii, dar Sam trebuia să recunoască că-i plăcea şi spera să nu se trădeze. Îl provoca să o tachineze, să joace cu ea un joc pe care niciunul nu-l putea pierde. Dar mai ştia că nu avea dreptul să joace acest joc. În ce-o privea, Daphne n-avea nicio reţinere.

— Îţi plac bărbaţii tineri sau cei mai în vârstă? atacă Sam, evitând să-i răspundă.

— Mie îmi plac toţi bărbaţii, dar îi prefer pe cei de vârsta ta, adăugă ea aproape în şoaptă.

— Ruşine să-ţi fie, o certă, eşti prea directă.

— Sunt totdeauna directă, Sam. Detest să-mi pierd timpul.

— Şi eu. Dar sunt căsătorit.

— Şi asta constituie o problemă?

— Eu cred că da.

— Păcat. Ar fi putut fi amuzant.

— Eu pretind mai mult de la viaţă, nu să fie doar „amuzantă”. Este un sport periculos, pe care nu l-am mai jucat de mulţi ani, un joc potrivit pentru celibatari. Norocoşii!

Zâmbi privind-o drept în ochi şi dorindu-şi, doar pentru o clipă, să mai fie o dată tânăr şi liber.

— Îmi placi, spuse ea cu sinceritate. Aprecia onestitatea lui şi-şi spuse că soţia lui era o femeie norocoasă.

— Şi eu te plac, Daphne. Eşti formidabilă. Aproape că m-ai făcut să-mi pară rău că sunt căsătorit.

— Vrei să vii cu noi la discotecă?

— Probabil că n-ar trebui. Dar s-ar putea să vin.

Îi zâmbi, gândindu-se cât de mult i-ar plăcea să danseze cu ea, dar cât de periculos putea fi, mai ales acum, când între el şi Alex se crease o stare de tensiune.

După ce părăsiră restaurantul, Daphne îl luă de mână şi-l trase în maşină. Nu încercă să se eschiveze. Se îndreptară către Soho. Localul, de care nu auzise, era plăcut. Orchestra cânta un blues nostalgic şi, în mod inevitabil, se treziră unul în braţele celuilalt. În timp ce dansau îi simţi trupul lipindu-se de al lui şi făcu un efort să se gândească la Alex.

— Ar trebui să plec, spuse el în cele din urmă. Era târziu şi trăia un sentiment de duplicitate. Nu putea face abstracţie de faptul că el era căsătorit, iar ea liberă. Oricât de atrăgătoare ar fi fost, el nu avea dreptul să meargă mai departe.

— Eşti supărat pe mine? îl întrebă ea cu blândeţe, în timp ce el plătea şi se pregătea să o lase în grija lui Simon.

— Sigur că nu. De ce aş fi? Părea surprins de întrebarea ei.

— M-am purtat urât cu tine în seara asta. N-am vrut să te simţi stânjenit, se scuză ea.

— Nu-ţi face reproşuri. De fapt, m-ai flatat. Sunt cu douăzeci de ani mai bătrân decât tine şi, crede-mă, dacă aş putea, n-aş ezita o clipă. Dar nu pot.

— Acum mă flatezi tu pe mine, spuse ea cu falsă modestie,

privindu-l languros.

— Nu, dar mi-ar plăcea să o fac. Spuse apoi ceva ce n-ar fi vrut. Soţia mea este foarte bolnavă. Evită s-o privească în timp ce vorbea, încercând să nu se gândească la tot ce se întâmplase în ultimele două zile. Asta n-ar face decât să complice lucrurile. Nu sunt deloc sigur ce s-ar putea întâmplă.

— *Foarte* bolnavă? Nu vru să pronunţe cuvântul „cancer”, dar Sam înţelesese la ce se referea.

— *Foarte* bolnavă, confirmă el îndurerat.

— Îmi pare tare rău.

— Şi mie. Nu e uşor pentru ea. Şi nici pentru mine. Sunt absolut confuz.

— N-am vrut să-ţi accentuez confuzia, spuse ea apropiindu-se ca să-i poată permite lui Sam o privire în decolteul adânc al rochiei.

— Nu ai accentuat-o şi nu-i nevoie să te scuzi. În seara asta m-am distrat cum n-am mai făcut-o de ani de zile… şi aveam mare nevoie de aşa ceva. O privi din nou. Între ei intervenise ceva nou, care-l surprinse, ceva ce semăna a sentimente împărtăşite. Nu mai era un joc. Simţi că nu dorea să se despartă de ea. Îmi acorzi un ultim dans? Nu asta intenţiona să facă. Un moment îşi reproşa, însă în timp ce dansau, cu obrazul lipit de obrazul ei, tandreţea şi dorinţa de a o avea îl copleşi. Mai dansară două dansuri înainte de a reuşi să se desprindă. O conduse spre Simon, regretând că trebuie să se despartă.

— Am impresia că v-aţi distrat foarte bine, remarcă Simon.

Îi observase şi era destul de intrigat. Ştia că Sam nu e omul aventurilor galante. Poate că doar flirtase, în fond se ducea singur acasă.

— Aşa-i că e o ştrengăriţă? îl întrebă Simon.

— Ai grijă de ea, îi spuse Sam înainte de a-şi lua rămas-bun.

În taxiul care-l ducea spre casă căzu pe gânduri. Îşi dădu

seama că nu va uita uşor senzaţia pe care o trăise ţinând-o în braţe. Când intră în apartament, se simţi vinovat faţă de Alex. Mesajul lui Carmen îi accentuă sentimentul de culpă. Şi, totuşi, ultima imagine înainte de a adormi nu a fost aceea a lui Alex.

Capitolul 9

În dimineaţa următoare, Sam sună la spital. Sora îl informă că Alex se afla la terapie şi va reveni peste o jumătate de oră. Atunci el se afla în drum spre birou, unde îl aşteptau un client şi zeci de alte treburi. Când îşi conduse clienţii, se întâlni în hol cu Daphne. Chipul ei se lumină, dar se comportă foarte sobru şi oficial, în timp ce schimbară câteva cuvinte, înainte să-l urmeze în biroul lui. Îi spuse că spera să nu se fi făcut de râs, în noaptea precedentă. Atmosfera intimă o făcuse să-şi piardă controlul, dar nu se va repeta şi se va comporta în limita relaţiilor strict profesionale.

— Mă dezamăgeşti! râse el. Mă faci să cred că eu sunt cel care s-a făcut de râs.

— Nu, deloc. Vocea ei catifelată îl mângâia, în ciuda atitudinii formale, oficiale. Nu obişnuiesc să mă ţin după bărbaţii însuraţi. Dar tu, Sam, eşti un bărbat atât de bine, încât ar trebui să fi vopsit în negru sau să-ţi acoperi capul cu un sac, înainte de a ieşi în lume. Eşti cu adevărat periculos.

Îl flata din nou şi îl provoca, şi lui Sam îi făcu plăcere.

— Probabil că ar fi trebuit să stau acasă, se apără el cam neconvingător. Totuşi, m-am simţit atât de bine.

— Şi eu.

Îşi dădură brusc seama că încet, încet, începuseră să flirteze.

— Ce-i de făcut? i-o luă el înainte.

— Ştiu şi eu? Duşuri reci, presupun, deşi n-am mai încercat.

— Poate că ar trebui să le facem împreună, spuse Sam, dar imediat regretă. Îşi dădea seama că nu se mai putea stăpâni când se afla lângă ea. Dorea s-o simtă aproape, să o farmece, să o seducă. Nu se mai întâmplase aşa ceva. Va trebui să ne controlăm, spuse el cu fermitate.

— Da, să trăiţi! îi aruncă ea zâmbind şi plecă spre biroul

alăturat, în vreme ce Sam rămase pironit, incapabil să-şi dezlipească privirile de la silueta ei.

— Ai grijă! îl preveni Larry, vechiul său partener, care tocmai trecea pe lângă el. E periculoasă… toate englezoaicele sunt, murmură el.

— De ce nu m-a prevenit nimeni? se plânse Sam prefăcut, în vreme ce se întorcea în birou.

Dornic să scape de obsesie, o sună pe Alex.

— Unde ai fost aseară? Ţi-am telefonat.

— Ştiu. Iartă-mă. Am ieşit cu Simon şi cu câţiva noi clienţi de la Londra. M-a sunat după ce am ajuns acasă şi m-a convins. Am luat masa la Le Cirque. Se opri brusc, ca să nu creadă că simţea nevoia să se explice. Cum te simţi astăzi?

— Bine, răspunse ea, dar în vocea ei se simţea deprimarea. Aseară am văzut-o pe Liz Hascomb. Ştii, este voluntară într-unul din grupurile de sprijin de aici.

— Ce drăguţ, spuse el simţindu-se tot mai înstrăinat. Alex nu-i vorbea decât de boala ei, de ceea ce avea strânsă legătură cu ea. Crezi că o să le spună celor de la birou?

Ştia că Alex dorea ca boala ei să rămână un secret.

— Nu, nu cred. Liz este foarte discretă. A fost tare surprinsă când m-a văzut. M-a ajutat imens.

— Îmi pare bine.

— Ce face Annabelle?

— Grozav. Nu se mai gândeşte decât la Halloween şi-şi tot probează costumul.

Ochii lui Alex se umplură de lacrimi în timp ce-l asculta.

— Treci pe la mine astăzi? îl întrebă ea cu timiditate. Îi era teamă că nu mai putea conta pe el. Această nuanţă din vocea ei îl făcu pe Sam să se simtă jignit.

— Sigur că vin. Mă opresc la tine în drum spre casă.

Alex sperase să vină la dejun, dar nu insistă. El o mai informă că nu va pleca de la birou, deoarece are foarte mult de lucru.

Imaginea lui Daphne nu-i dădea pace. Era un adevărat

coşmar. Avea o soţie bolnavă, un copil mic şi o grămadă de responsabilităţi, şi tot ce putea face era să se gândească doar la mica şi focoasa verişoară a lui Simon. Asta îl făcu să se simtă mizerabil în timpul vizitei la spital. Se simţea vinovat, era nervos şi regreta că o cunoscuse pe Daphne. Nu avea nevoie de alte complicaţii. Din păcate, se simţea tot mai atras de ea, ca de un drog de care nu se putea lipsi.

— Ce s-a întâmplat? Eşti încordat.

Alex remarcase imediat că ceva îl preocupa şi asta îl irită şi mai mult. Parcă i-ar fi agăţat cineva de gât o plăcuţă pe care scria: „Daphne".

— Nu fi proastă, o repezi el fără să vrea. Sunt doar îngrijorat din cauza ta. Abia aştept să vii vineri acasă.

— I-ai spus ceva lui Annabelle?

— Sigur că nu.

— Cred că ar fi bine să-i spunem că am avut un mic accident în timpul călătoriei.

— De ce să-i spunem aşa ceva?

Din nou o negaţie. Nu înceta să o surprindă.

— Nu uita că port un pansament. Îmi va rămâne o cicatrice, am pierdut un sân. Nu mă simt bine. Nu pot s-o las să-mi sară în braţe. Cum îţi închipui că vom putea evita să-i dăm o explicaţie? Sam, fata noastră nu e o proastă.

— Nu trebuie să defilezi goală prin faţa ei.

— Pentru tot restul vieţii mele? Ştii doar că ea face baie împreună cu mine, mă priveşte în timp ce mă îmbrac, nu mi-am ascuns niciodată corpul de ea. Şi, afară de asta, peste câteva săptămâni vor începe greţurile şi voi fi obosită, din cauza chimioterapiei. Trebuie să ştie asta.

— De ce o ţii întruna cu exagerările? De ce transferi asupra Annabellei şi a mea problemele tale? De ce nu poţi să le suporţi în tăcere? Nu pot înţelege.

— Nici eu. Eu nu înţeleg cum poţi susţine că nu s-a întâmplat nimic. Ne afectează pe toţi, nu numai pe mine. Ar trebui cel puţin să înţelegi situaţia.

— Pentru Dumnezeu, n-are decât trei ani şi jumătate. Ce vrei de la ea? Simpatie? Milă? Alex, este anormal ceea ce pretinzi tu.

— Am impresia că tu eşti nebun.

— Nu te mai văicări, nu mai transforma totul într-un coşmar. Vorbeşte cu un terapeut, fă ceva, du-te la un grup, dar nu ne mai încărca pe mine şi pe Annabelle cu problemele tale. Nu ne pedepsi pe noi pentru ceea ce ţi s-a întâmplat.

Alex îi întoarse spatele şi privi pe fereastră.

— Te rog să pleci. Acum! spuse ea cu o voce rece ca gheaţa.

— Cu plăcere.

Sam ieşi vijelios pe uşa rezervei, se duse acasă şi seara nu-i mai telefonă. Alex o sună pe Annabelle, îi ură noapte bună, dar nu-l ceru pe Sam la telefon, lucru ce nu trecu neobservat de Carmen.

În seara aceea Sam rămase acasă. Se gândi îndelung la ce îl aştepta. Fără doar şi poate, Alex va face caz de toate, de cicatrice, de sânul extirpat, de sănătatea ei şi, în cele din urmă, de chimioterapie, iar după aceea, se va văita de părul ei, sau de lipsa acestuia, de cât de bolnavă este. Vor urma luni şi ani de aşteptare a rezultatelor testelor şi analizelor, dominate de teama de recidivă. Pur şi simplu nu mai putea suporta. Prea semăna totul cu boala mamei sale. Nu intenţiona să-şi petreacă restul zilelor ascultând rapoarte cotidiene despre cancerul ei. I se păru dintr-odată că încearcă să-l înghită de viu, să-i distrugă viaţa. Femeia pe care o cunoscuse şi o iubise nu mai exista. În locul ei apăruse o alta, furioasă, speriată şi deprimată.

Joi au mai discutat despre Annabelle şi au ajuns la concluzia că e mai bine să nu mai vină să o vadă. Singura care venea era Liz Hascomb. Nu lipsea niciodată. Vineri, Sam veni s-o ia acasă. N-o văzuse de două zile şi i se păru foarte slăbită. Îmbrăcase o rochie tricotată pe care i-o adusese el de acasă. Tricotul se mula peste pansament, dar îl şi ascundea.

Deasupra îşi pusese un pardesiu albastru. Nu se fardase. Înaltă, subţire, cu părul roşcat ce-i cădea în bucle pe umeri, arăta mult mai bine decât se aşteptase el, dar părea foarte speriată. Ochii imenşi îi dominau faţa palidă şi Sam observă cum îi tremurau mâinile când îşi puse cămaşa de noapte în sacoşă.

— Te simţi bine, Alex? Ai dureri?

Era surprins s-o vadă atât de vlăguită; marţi şi miercuri i se păruse că arăta mai bine şi se întreba dacă nu intervenise o complicaţie. Se simţea din nou vinovat că n-o vizitase în ziua precedentă, deşi era convins că n-ar fi rezistat. Acum însă i se făcu milă de ea, arăta complet tulburată.

— Sunt bine, spuse ea cu o voce răguşită. Mă sperie gândul că trebuie să merg acasă. N-o să mai am în jurul meu surori, nu mă va mai ajuta nimeni, nu mai sunt voluntarii din grupul de sprijin. Brusc, trebuie să ies din nou în lume, unde totul este diferit, sau, poate, eu sunt diferită. Ce-am să-i spun Annabellei?

Ochii i se umplură de lacrimi. Plânsese şi cu Liz Hascomb în noaptea trecută, dar ea o asigurase că tot ce simţea era absolut normal.

— Atunci de ce Sam se poartă cu mine de parcă aş fi nebună? o întrebase ea.

— Pentru că e speriat. Şi e normal. Singura problemă a lui Sam este că nu vrea să se împace cu ideea.

Dar Sam nu părea speriat. Calm şi controlat, o sprijini pe Alex şi luă sacoşa cu care ea venise la spital. Coborâră cu liftul şi intrară în limuzina pe care o închiriase.

Când ajunseră acasă, apartamentul era gol. Carmen o luase pe Annabelle de la grădiniţă şi o dusese direct la lecţia de balet. Alex profită de ocazie. Hotărî să se schimbe înainte ca fetiţa să se întoarcă acasă. După ce îmbrăcă o rochie de casă, constată că era sfârşită de oboseală. Emoţiile o storseseră şi o deprimase faptul că trebuia să se schimbe în faţa lui Sam. Se aşezase cu spatele şi îşi trăsese halatul pe

ea, astfel că el nu văzuse decât satinul roz, când o privi.

— De ce nu rămâi îmbrăcată? Annabelle ar putea fi intrigată când te va vedea în cămaşă de noapte.

— Sunt foarte obosită, cred că am să mă întind un pic, îi răspunse ea.

— Puteai s-o faci fără să dezbraci rochia.

Îşi închipuia că face iar pe invalida şi nu-şi dădea seama cât era de obosită, de terminată şi de înfricoşată la gândul că îşi va vedea fetiţa. Nu ştia ce îi va spune. Totul o nelinişitea şi o înspăimânta. Alex se aşeză pe pat şi deschise televizorul. Îl văzu pe Sam că îşi pune haina. Îi adusese la pat dejunul pe care-l pregătise Carmen şi acum se pregătea să dispară.

— Unde te duci?

Îi era frică să rămână singură. Brusc, i se făcu frică de tot şi de toate. Regreta că se întorsese acasă.

— Plec la birou, îi răspunse el. Am să încerc să vin mai devreme în seara asta. Aveam fixată o întâlnire cu Larry şi cu Tom pe care n-am putut-o amâna. Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

Alex confirmă dând din cap, el îi trimise un sărut şi ieşi. Alex remarcă din nou că nu se apropiase de ea. De fapt, n-o mai sărutase cu adevărat de când intrase în sala de operaţie. Se întreba cât va mai dura până se va apropia din nou de ea. Nu putea să i-o ceară, deşi se simţea însingurată văzându-l că se ţine la distanţă.

Rămase lungită în pat destul de mult, aşteptând-o pe Annabelle şi gândindu-se ce să-i spună. Îi veniseră în minte o mulţime de lucruri, dar în clipa în care o văzu, tot ce plănuise fu dat uitării. Doamne, cât de dor îi fusese de ea.

Annabelle scoase un chiot şi se repezi spre Alex care o aştepta, tremurând din tot corpul.

— Mămica mea! strigă ea şi se aruncă în braţele lui Alex, care încercă să se protejeze, dar nu reuşi şi tresări de durere. Doar Carmen o observă, căci Annabelle era prea fericită că o vedea pe mămica ei. Se dădu un pas înapoi şi o privi

ştrengăreşte.

— Ce mi-ai adus din plimbarea ta?

Alex uitase complet de asta.

— Ştii ceva? Nu aveau nimic frumos, nici la aeroport. Cred că va trebui să mergem amândouă la F.A.O. Schwarz săptămâna viitoare şi să vedem ce putem găsi acolo. Ce zici?

— Ohoho! Annabelle bătu din palme, dând uitării dezamăgirea. Era încântată ori de te ori se ducea cu mama ei la F.A.O. Schwarz.

Abia apoi observă că Alex era îmbrăcată în cămaşa de noapte.

— De ce ţi-ai pus cămaşa de noapte? o întrebă ea mirată, exact cum spusese Sam că va face.

Annabelle semăna în multe privinţe lui Sam, observa şi voia să ştie totul.

— Am tras un pui de somn înainte să vii tu şi la Chicago am avut un mic accident.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Annabelle îngrijorată. Te-ai lovit?

Părea gata să izbucnească în plâns. Alex o sărută încercând s-o liniştească.

— Un pic.

— Ţi-au pus un leocoplast? Alex confirmă. Pot să-l văd? Îi descheie halatul de casă cu mâini tremurânde şi Carmen tresări la vederea enormului pansament. Îşi dădu seama imediat că ceva grav se întâmplase şi ochii ei îi căutară pe cei ai stăpânei. Te doare? întrebă Annabelle, impresionată de mărimea pansamentului.

— Puţin, şi trebuie să avem grijă să nu-l atingem.

— Ai plâns?

Alex încuviinţă şi privi instinctiv spre Carmen, ai cărei ochi se umpluseră de lacrimi. Femeia o mângâie uşor pe Alex pe braţ, gest care o emoţionă profund. Annabelle fugi în camera ei ca să-şi aducă păpuşa şi Carmen profită de absenţa fetiţei ca să-i reproşeze:

— De ce nu mi-aţi spus, doamnă Parker? Cum vă simţiţi? Sunteţi bine?

— Voi fi, răspunse Alex.

Carmen îşi dădea seama că e vorba de un sân, dar nu ştia cât era de mare răul.

Annabelle se întoarse aducând cu ea trei păpuşi. Apoi se aşeză lângă Alex şi sporovăi despre balet, despre grădiniţă şi o informă că făcuse un desen special pentru ea şi că abia mai aştepta să vină sărbătoarea de Halloween. La grădiniţă va avea loc o paradă, iar Katie Lowenstein dădea o petrecere. Avea o grămadă de noutăţi să-i împărtăşească. Privind-o, Alex se întreba cum de putuse să trăiască cinci zile fără copil. Doar privind-o simţea dorinţa de a trăi. Copilul îi dădea un scop pentru care să lupte.

— Vă simţiţi bine, doamnă Parker? o întreba întruna Carmen, în timp ce Alex şi Annabelle se jucau în pat. Apoi femeia îi aduse o ceaşcă de ceai şi un sandviş cu pui rece şi insistă ca Alex să mănânce. Deşi nu-i era foame, îşi aduse aminte de cuvintele lui Liz. Trebuia să-şi recapete puterile şi se forţă să mănânce.

Liz o sună ca s-o întrebe cum decursese întoarcerea acasă şi îşi manifestă bucuria când constată că Alex e mai veselă. Annabelle îi ridicase moralul dar, când se încălzi şi-şi scoase halatul, avu impresia că fetiţa se fereşte de ea. O speria pansamentul. Alex îşi îmbrăcă din nou halatul şi hotărî să nu o lase pe Annabelle să vadă pansamentul mai mult decât era necesar. Într-un fel, Sam avusese dreptate. Nu trebuia să-i asocieze la problemele ei şi promise să nu o mai facă. Avea nevoie de dragostea şi de sprijinul lor, nu de milă. De altfel, nu voia să-i sperie.

Târziu, în aceeaşi după-amiază, Carmen veni să o ia pe Annabelle pentru a-i face baie. Fetiţa insistă să se îmbăieze cu mama ei.

— Poţi să te bălăceşti în baia mea şi să faci baloane. De săpun, dar eu nu am voie să-mi ud leocoplastul până

săptămâna viitoare. La spital o acoperiseră cu un sac mare de plastic din acelea în care se punea gunoiul, când făcuse duş.

Annabelle plecă şi Alex îşi privi ceasul. Era ora cinci. Sperase ca Sam să se întoarcă acasă mai devreme, deşi ştia că întotdeauna vinerea întârzia la birou ca să rezolve toate problemele înainte de sfârşitul de săptămână.

Sam se afla într-adevăr la birou şi punea la punct amănuntele ultimei lui afaceri, fără să se grăbească.

— Tot mai lucrezi? îl întrebă Daphne băgând capul pe uşa biroului lui la cinci şi un sfert.

Pleca în weekend cu Simon, în Vermont, împreună cu nişte prieteni din Anglia. Toţi îi povestiseră despre frumuseţea peisajului toamna, când rugineau frunzele şi Daphne nu voia să piardă ocazia.

— E într-adevăr frumos, confirmă Sam, dorindu-şi să meargă cu ea.

Îşi trecu o mână prin păr şi nu reuşi să alunge lipsa de entuziasm la gândul că va trebui să plece acasă. Tensiunea dintre el şi Alex era aproape palpabilă şi nici prezenţa lui Annabelle n-o putea înlătura.

— Dar tu? Ţi-ai programat ceva amuzant? îl întrebă Daphne, regretând că trebuie să plece şi să-l lase singur. Părea atât de trist şi de însingurat. I se părea că nu are unde să se ducă şi nu-i venea să părăsească biroul.

— Nu prea amuzant. Soţia mea s-a întors de la spital şi va trebui să o luăm cu încetul.

— Îmi pare tare rău, Sam, spuse ea cu blândeţe, în timp ce privirile li se întâlniră.

El îi zâmbi.

— Îţi mulţumesc, Daphne. Petrecere frumoasă, ne vedem luni.

Ea încuviinţă şi se abţinu cu greu să nu-l îmbrăţişeze. Îl privi o clipă, îi aruncă o sărutare cu vârful degetelor şi părăsi camera regretând că el nu poate veni.

Sam nu mai găsi nicio scuză ca să mai rămână. La cinci şi jumătate, îşi puse haina, coborî în stradă, şi merse un timp pe jos înainte de a lua un taxi. Ajunse acasă înainte de ora şase şi Alex îl privi surprinsă când intră. Se jucase cu Annabelle şi acum îi citea o poveste. Carmen le pregătea cina şi insistase să rămână cu ei în acel weekend.

— Bună. Cum ţi-a mers astăzi? încercă Alex să pară degajată, dar când Sam îi răspunse, avu impresia că îi vorbeşte un străin.

— Bine. Îmi pare rău că am întârziat, dar am avut mult de lucru.

— Nu-i nimic. M-am ocupat de Annabelle şi ne-am distrat grozav.

S-au aşezat la masă, în bucătărie, iar Annabelle a turuit tot timpul. Fetiţa nu părea să-şi dea seama de tensiunea care exista între părinţii ei; era fericită că o avea din nou pe mama ei alături şi intrase într-o stare de euforie. Nu mai contenea cântând şi povestind întâmplări hazlii, glume, poveşti fără noimă despre prietenii ei. Abia reuşiră s-o culce. Când Alex şi Sam au ajuns în dormitor, conversaţia lor a încetat subit; ea nu ştia ce să-i spună, iar el nu avea nimic de comunicat. Părea obosit şi distrat.

— Ai probleme la birou? îl întrebă ea, văzându-l nervos.

— Nu. Totul e bine.

Sam deschise televizorul, căutându-şi un refugiu. În cele din urmă, adormi în timp ce Alex îl privea. Emoţiile întoarcerii acasă o storseseră de puteri, dar era fericită că se afla acolo. Doar Sam nu ştia ce să facă. În după masa aceea, Liz o încurajase din nou, rugând-o să aibă răbdare. Îi spusese că la început avusese şi ea probleme asemănătoare cu soţul ei, stângăcie, temeri şi resentimente, dar până la urmă se adaptase.

Sam se trezi după ştirile de noapte, se întinse, o privi ca şi cum ar fi fost surprins să o vadă alături; fără un cuvânt, se duse să-şi pună pijamaua. Ea făcuse deja baie aşa cum

putuse. Peste cămaşa de noapte, îmbrăcase o liseusă ca să-şi ascundă pansamentul. Când Sam reveni, după un timp care i se păruse o eternitate lui Alex, păru să ezite înainte de a intra în pat. Dintr-odată îi era frică de ea, de parcă l-ar fi putut contamina. Alex aştepta atât de mult de la el, iar el nu ştia cât de mult îi putea da. I-ar fi fost mai uşor dacă n-ar fi trebuit să stea lângă ea.

— E ceva care te preocupă?

Părea că nu e sigur dacă ar trebui să se culce în acelaşi pat cu ea, însă Carmen dormea în camera de oaspeţi, deci nu avea de ales.

— Eu... n-ar fi... crezi că are să te deranjeze dacă dorm aici?

Alex nu se putu abţine şi zâmbi. Nu-şi găsea locul, nu se simţea în largul lui în prezenţa ei. Într-un fel, îl compătimea, dar în acelaşi timp o deranja, chiar o înfuria. Cu toate acestea nu putea să nu ţină la el. Dar Sam se purta foarte ciudat.

— N-are să mă deranjeze dacă nu mă loveşti. Făcea efortul de a se comporta ca înainte, dar amândoi ştiau că e imposibil.

— Mă gândeam că... dacă m-aş fi întors în somn... sau aş da peste tine...

Acum o trata ca pe un pahar de cristal; trecea de la o extremă la alta. Întâi pretinsese că nu are nicio problemă pentru ca, în clipa următoare, să se dea de ceasul morţii ca s-o evite.

— N-ai să mă loveşti şi n-are să mă doară, Sam, îi spuse ea pe un ton calm, încercând să-l liniştească.

Sam se strecură în pat de parcă partea ei de pat ar fi fost minată. Zăcea ţeapăn pe marginea saltelei, cât mai departe de ea, făcând-o să se simtă ca o paria.

— Te simţi bine? Ai nevoie de ceva? o întrebă el agitat, înainte de a stinge lampa de pe noptieră.

— Mă simt perfect. Cel puţin aşa dorea să se simtă şi chiar

se simţea destul de bine pentru a dormi alături de el. Era limpede însă că el nu voia asta. În cele din urmă Sam adormi ţinându-se de marginea patului, în vreme ce Alex îl privea. Se părea că lipsa unui sân îi transformase în doi străini. Alex rămase trează, plângând şi tânjind după Sam.

Sâmbătă dimineaţa, Sam se trezi cu mult înaintea ei. Îşi puse un halat şi coborî. Sam şi Annabelle erau gata îmbrăcaţi şi plănuiau să meargă în Central Park, ca să se joace cu noul zmeu pe care el i-l cumpărase.

— Vrei să vii şi tu cu noi? o întrebă el. Alex refuză. Era încă prea obosită.

— Vă aştept aici. O s-o rog pe Annabelle să mă ajute să facem nişte biscuiţi când vă întoarceţi.

— Grozav! exclamă Annabelle.

Sam abia dacă schimbase o vorbă cu Alex de când se sculase, de parcă prezenţa ei îl speria. Vorbea chiar mai puţin decât la spital şi asta o enerva.

Se întoarseră la prânz. Alex îi aştepta cu supă şi sandviciuri. Carmen se dusese acasă pentru câteva ore. Alex insistase să nu se întoarcă, dar Carmen refuza s-o asculte.

Annabelle îi explică încântată că zmeul zburase foarte sus, dar că, după aceea, se agăţase de o creangă şi Sam a trebuit să se urce în pom ca să-l recupereze.

— Nu chiar aşa de sus, mărturisi el amuzat.

Se distraseră grozav şi cumpăraseră castane coapte şi gogoşi.

În lipsa lor, Alex se coafase şi se îmbrăcase în blugi. Puloverul larg ascundea pansamentul. Totuşi, când se aşează în braţele lui Alex, şi se rezemă de pieptul ei, Annabelle îşi dădu seama că ceva nu era în ordine.

— Ţiţi al tău care a fost bolnav s-a făcut mai mic, mămico, spuse ea privindu-i surprinsă pieptul. Ţi-a căzut când a dat peste tine?

— Cam aşa ceva, zâmbi Alex căutând să-şi păstreze controlul.

Trebuia să atingă subiectul ăsta şi momentul i se părea potrivit. Mai bine acum decât mai târziu. Sam, care venea din camera alăturată, rămase surprins auzindu-le ce discută.

— O să fie altfel după ce ai să-ţi scoţi bandajul? S-a dus de tot?

Annabelle era uluită că o parte din mama ei dispăruse. Asta depăşea capacitatea ei de înţelegere.

— Poate că da. Nu m-am uitat încă.

— Dar ar putea să cadă de tot?

Alex nu voia s-o sperie, dar nici să o înşele.

— Nu, nu se va întâmplă. Dar a fost destul de lovit, de asta mi-au făcut un pansament atât de mare.

— Cum s-a întâmplat?

Spre deosebire de Sam, Annabelle voia să ştie tot ce i se întâmplase. Din fericire, îşi aminti de un joc şi nu mai aşteptă răspunsul la întrebare. Alex răsuflă uşurată. Nu putea să-i răspundă la întrebarea aceea.

Lui Sam, prezent la conversaţia lor, nu-i plăcuse deloc ce auzise.

— De ce a trebuit să-i explici toate astea? Pentru Dumnezeu, are numai trei ani şi jumătate şi n-are nevoie de asta.

Nici el n-avea, şi împlinise cincizeci de ani.

— Nici eu nu vreau, Sam, dar asta e situaţia. Ea m-a întrebat. Era în braţele mele şi şi-a dat seama de deosebire.

— Atunci, n-o mai ţine în braţe. Poţi găsi o mulţime de soluţii.

— Am remarcat. Tu eşti un adevărat maestru.

Sam o evita cu fiecare mişcare. Mai târziu, în cursul după amiezii, îi spuse că trebuia să se întoarcă la birou, lucru ce o surprinse, întrucât n-avea obiceiul s-o facă sâmbătă. Cu amărăciune îşi dădu seama că, de fapt, el nu-i mai suporta prezenţa.

Alex şi Annabelle au rămas acasă, au făcut biscuiţi şi s-au uitat la *Peter Pan* şi la *Mica Sirenă.* Sam plecă pe la ora trei.

Atmosfera dintre ei era deja tensionată, încât Alex aproape că răsuflă uşurată.

— De ce e tăticu supărat pe tine? o întrebă Annabelle, în timp ce tăiau aluatul pentru biscuiţi. Întrebarea o surprinse.

— Ce te face să crezi că tăticu e supărat pe mine? o întrebă ea, intrigată de puterea de percepţie a fetiţei.

— Nu vorbeşte cu tine, decât atunci când n-are încotro.

— Poate că e doar puţin obosit, îl scuză Alex răsucind aluatul, în timp ce Annabelle culegea firimiturile şi le mânca.

— I-a fost dor de tine cât ai fost plecată. Ca şi mie, spuse ea pe un ton grav. Poate că e supărat că ai plecat.

— Poate că da, acceptă explicaţia, căci nu dorea s-o angreneze pe fetiţă în problemele lor. Sunt sigură că totul va fi bine când va veni acasă. Îi sărută vârful năsucului pistruiat şi-i mai dădu o bucăţică de aluat să se joace.

În biroul său din centrul oraşului, Sam stătea mohorât. Nu prea avea de lucru. Activitatea lui se desfăşura în mijlocul oamenilor, al clienţilor, al afacerilor. Spre deosebire de Alex, nu avea mormane de hârtii de rezolvat. Venise la birou doar ca să scape de acasă şi, o dată ajuns aici, se simţea prost. Fugise de ea. Recunoştea că îi era frică să-i privească trupul, să asiste la durerea, la suferinţa ei. Se temea că nu va putea răspunde dorinţelor ei. Îi venea mai uşor să fie furios pe ea, să fie dur, s-o evite.

— Ce faci aici?

Tresări. Fusese convins că nu mai era nimeni la firmă. Portarul nu-l avertizase că se mai afla cineva în sediu. De bună seamă că de-abia intrase. Întoarse capul şi o văzu pe Daphne. Purta o fustă strâmtă, neagră, din jerse, şi jambiere negre de mătase, peste ciorapii de culoarea pielii. Părul, împletit într-o singură coadă, lungă, îi atârna pe spate. Cizmuliţele scurte, negre, din antilopă, arătau cât se poate de englezeşti.

— Te credeam în Vermont, spuse el, surprins.

— Aşa ar fi trebuit, dar Simon a făcut o gripă şi prietenii

lui n-au vrut să meargă singuri, aşa că am rămas aici. M-am gândit să profit şi să-mi rezolv câteva lucrări rămase în urmă.
Sper că nu te deranjez, Sam, nu vreau să te inoportunez. Păreai dus pe gânduri când am intrat. O spusese cu simpatie. Arăta atât de tânără şi de seducătoare. Cum merg treburile?

— Nu atât de bine, altfel n-aş fi aici, spuse el cu sinceritate, întinzându-şi picioarele pe sub birou şi jucându-se cu un creion. I se părea ciudat faptul că, spre deosebire de Alex, ei îi putea spune orice. Se ridică de pe scaun şi se îndreptă către ea. Poate că un spiriduş mi-a şoptit că te voi găsi aici.

— Nu-ţi face cinste, îl tachină ea. Pot să-ţi fac o cafea?

— Sigur, mi-ar prinde bine. O urmă în oficiu. Parfumul ei îl învălui. Mirosea a mosc. Iartă-mă, spuse el brusc. Daphne se întoarse spre el. M-am purtat toată săptămâna ca un lunatic. Nici acum nu ştiu ce-i cu mine. A fost un iad, dar nu am dreptul să mă răzbun pe tine.

— Dacă a lua masa cu mine la Le Cirque şi a mă duce după aceea să dansez la un local de noapte înseamnă „să te răzbuni pe mine", atunci poţi s-o faci de câte ori doreşti. Îi zâmbi ispititor. Nu era numai dorinţă, ci şi simpatie. Purtarea ei provocatoare lăsa să se întrevadă şi tandreţe. Sam aprecia asta. Îi amintea de Alex. Următoarea ei întrebare îl răscoli prin francheţea ei. Vocea îi sună blând şi-l privi drept în ochi: Sam, soţia ta e pe moarte?

Tăcu o vreme, neştiind ce să-i răspundă.

— S-ar putea. Nu ştiu. Cred că este foarte bolnavă, dar nu sunt sigur.

— Este vorba de cancer?

Sam făcu un semn afirmativ, apoi rosti cu o voce gravă:

— Săptămâna asta i s-a extirpat un sân şi urmează să înceapă chimioterapia.

— Ce greu trebuie să fie pentru tine şi pentru fetiţa ta.

Toată simpatia ei se îndrepta către ei, nu către Alex.

— Cred că este... sau va fi... Chimioterapia pare să fie un coşmar. Eu n-aş putea să o suport.

— Aşa gândim toţi până când ne aflăm faţă în faţă cu boala, şi atunci ne luptăm ca nişte tigri şi încercăm imposibilul ca să ne vindecăm. Tatăl meu a murit anul trecut. A încercat totul, inclusiv nişte pilule magice, pe care le-a găsit în Jamaica. Nu o pot învinui că încearcă, dar pentru tine este un iad. Bietul meu Sam.

Stăteau în picioare, în cămăruţa neaerisită, aşteptând să fiarbă cafeaua, şi vocea ei nu era decât un murmur.

— Nu trebuie să-ţi fie milă de mine, şopti el, întrebându-se de ce vorbeau în şoaptă, conştient de nevoia de a se apropia şi mai mult de ea. Eu sunt bine...

— Chiar crezi? Brusc, îi încolăci gâtul cu braţele, mângâindu-i ceafa cu degetele până îl simţi cum tresare. Atunci îl sărută. Sam simţi că-şi pierde controlul şi aproape că se sperie. Dorea să-i smulgă rochia şi să o tragă pe podea, lângă el, dar nu îndrăzni decât să o sărute şi el şi să-i mângâie trupul cu lăcomie. Avea o carne tare, un pântece plat şi un funduleţ superb. Un trup de balerină. Limbile lor cercetau, se mângâiau, buzele se striveau cu pasiune. Daphne fu prima care se desprinse, fără suflare, conştientă că provocase o avalanşă pe care n-o mai putea controla. Fusese minunat, aproape de nesuportat. Doamne, Sam... nu pot... Doamne... cât de mult te doresc...

— Şi eu te doresc, şopti el, acoperindu-i ceafa şi sânii cu sărutări, şi îngenunchind lângă ea, începu să o mângâie şi să o sărute acolo unde i se întâlneau pulpele. Ea gemu prelung. Dintr-odată se trezi la realitate şi reuşi să-şi stăpânească simţurile. Nu avea dreptul să o facă. Daphne... nu putem... O strânse din nou în braţe, dar se simţea mai vinovat ca niciodată faţă de Alex şi copleşit de dorinţă pentru Daphne. Nu pot. Nu am dreptul să-ţi complic viaţa... sau să-i fac aşa ceva soţiei mele.

— Nu-mi pasă, spuse Daphne cu o voce răguşită. Sunt o femeie în toată firea şi am dreptul la propriile mele decizii.

— Nu vreau să continuu… tu meriţi mai mult. Te doresc ca un nebun. Te-am dorit din prima clipă, dar ce-ţi poate oferi asta?

— Mai nimic.

— Aş vrea să-ţi dau ceva mai bun decât atât, dar nu am. Nu acum. Nu încă. Poate niciodată.

— Îmi ajunge pentru început, spuse ea, râzând şăgalnic. Nu cer prea mult.

— Ar trebui. O meriţi. Buzele lor se uniră din nou şi se îmbrăţişară, simţind că nu vor mai rezista.

— Totuşi, va trebui să facem ceva cu asta, spuse ea, râzând, mângâindu-i, prin blugi, penisul întărit. Atingerea ei îl înnebunea.

— Şi eu gândeam la fel.

Zâmbi, îl sărută din nou şi se aplecă spre umflătura din blugi.

— Opreşte-te, spuse el fără convingere… nu, te rog nu… Doamne… Daphne… Am să-ţi jur dragoste nemuritoare peste câteva minute dacă nu te opreşti.

— Speram să-mi spui asta.

Îi zâmbi şăgalnic, apoi se ridică şi-i turnă o ceaşcă cu cafea.

— Cum pot face aşa ceva? se întrebă el cu voce tare, gândindu-se la soţia şi fiica sa.

— Se întâmplă uneori şi astfel de lucruri. Fac parte din realităţile vieţii. Nu iese totul aşa cum plănuim. De fapt, cred că nu se întâmplă niciodată aşa. În viaţa mea, cu siguranţă, nu.

— În momentul de faţă viaţa mea e un dezastru.

— Îi eşti devotat? îl întrebă ea, în timp ce-şi beau cafeaua încercând să uite apropierea dintre trupurile lor.

— Aşa credeam. Dar acum nu mai suntem în stare să vorbim de nimic. Singurul subiect este boala ei. Iar eu nu

mai suport.

— Cred că aşteaptă foarte mult de la tine, nu-i aşa?

— Îi datorez asta. Apoi îi mărturisi coşmarul lui. Mama mea a murit de cancer când aveam paisprezece ani. Atunci am detestat-o. Nu-mi amintesc despre ea decât perioada în care a fost bolnavă. Vorbea tot timpul numai despre boală, despre operaţii. Au hăcuit-o, bucăţică cu bucăţică, iar, în final au omorât-o. Moartea ei l-a răpus pe tatăl meu. M-ar fi omorât şi pe mine, dar n-am lăsat-o. N-am lăsat-o să mă otrăvească, aşa cum a făcut cu tatăl meu. Am refuzat să devin o parte din tragedia ei. Asta simt şi în cazul lui Alex. Simt nevoia să mă ţin departe, ca să mă salvez.

Confesiunea fusese îngrozitoare, dar simţi că se eliberase. Daphne părea să înţeleagă exact ce simţea, spre deosebire de Alex, prea preocupată de ea ca să intuiască spaima lui.

— Nu poţi rezista singur, aşa-i? spuse Daphne şi vocea ei senzuală îl scoase din minţi.

— Nu sunt sigur. Cred că ar trebui să încerc. Dar nici tu nu mă ajuţi.

— De fapt, spuse ea, pipăind din nou umflătura din blugi până când crescu în mâna ei şi el închise ochii de plăcere, de fapt credeam că îl ajut să fie mai tare.

— Poţi fi sigură de asta.

O sărută, dorind-o cu disperare, dar hotărât de a nu o poseda. Cel puţin atât îi datora lui Alex. Nu o va lăsa să-i ia sufletul, dar îi datora credinţă. Era un simplu ghinion că Daphne îi ieşise în cale chiar în acest moment. Sau, poate aşa trebuia să se întâmple. Poate că era tocmai răsplata pentru ceea ce pierduse.

Mai rămaseră un timp împreună în oficiu şi, când priviră pe geam constatară că se făcuse întuneric. Vocea îi era răguşită de dorinţă. O mai strânse în braţe pentru ultima oară, apoi puseră cănile de cafea în chiuvetă. Daphne le spălă, le puse la loc şi-l urmă în birou.

— Mai rămâi? o întrebă el. Nu-i venea să plece, dar voia să

ajungă acasă. În fond, nu făcuse decât să o atingă pe Daphne, să o mângâie.

— Îmi iau de lucru acasă, îi răspunse ea.

Sam o însoţi în biroul ei, ca să-şi adune hârtiile, şi o mai sărută o dată. Daphne se lăsă pe spate, pe birou şi tentaţia de a o poseda, chiar acolo, deveni aproape irezistibilă Din nou îşi spuse că n-are dreptul, că e căsătorit. Sub mâinile lui se simţea fiecare părticică din trupul ce i se oferea fără nicio reţinere. Reuşi să-i elibereze sânii din bluza care-i ascundea. Erau rotunzi, perfecţi, cu sfârcuri trandafirii ce se întăreau sub degetele lui, implorându-l să-i mângâie.

Mai trecu o jumătate de oră până părăsiră, în sfârşit, birourile. Se făcuse deja şapte. Sam opri un taxi şi-i spuse lui Daphne că o va lăsa acasă, în drum spre locuinţa lui. Reîncepu să o mângâie şi să o sărute în timp ce ea chicotea.

— Cred că va trebui să încui uşa biroului, o preveni el. Nu mai sunt sigur că mă pot stăpâni când te văd.

Ajunseră în East Fifty-third, unde Daphne închiriase un apartament.

— Vrei să urci? îl invită ea, după ce coborî din taxi.

— Nu mai am încredere în mine. N-am să mă port cum trebuie.

— Nici eu, râse ea, dar deveni brusc serioasă în timp ce se aplecă în interiorul taxiului şi-i luă mâna. Întoarce-te de câte ori vei dori. Chiar numai pentru a sta de vorbă. Să ştii, Sam, că sunt aici, pentru tine, oricând. Oricât de trăsnit ţi s-ar părea ce-ţi spun... dar cred că te iubesc.

— Te rog... nu... nu... îţi mulţumesc.

O sărută cu blândeţe, ea făcu un pas înapoi şi îşi flutură mâna în semn de bun rămas.

La şapte şi un sfert intra pe uşă. Alex nu-l întâmpină cu o expresie prea încântată, dar nu-i spuse nimic. Ghicise că încerca s-o evite. Ar fi fost şi mai supărată dacă ar fi ştiut de ce întârziase. Pentru o clipă, Sam se gândi că parfumul lui Daphne i se impregnase în piele şi se duse să se spele pe

mâini şi să-şi schimbe puloverul.

— Bănuiesc că ai avut mai mult de lucru, spuse ea cu prudenţă, după ce o culcă pe Annabelle. Carmen terminase cu vasele şi se retrăsese în camera de musafiri.

— Am avut.

— Afacerile probabil că merg foarte bine. Niciodată n-a fost nevoie să lucrezi după masa.

— Simon a adus o mulţime de clienţi noi.

— Eşti atent la modul cum conduce treburile? Stilul lui ar putea să nu semene cu al tău sau cu al lui Tom şi Larry. Sper că nu te vei lăsa orbit şi nu-ţi vei compromite propriile afaceri.

— Nu mi-e teamă de el. La Londra se ştie că aduce afaceri mari şi face bani mulţi.

— Bani curaţi?

— Categoric.

Discuţia îl plictisi. Alex punea mereu totul la îndoială. Avocatul din ea o făcea să suspecteze totul. Şi el fusese bănuitor la început, dar acum se convinsese că Simon va fi foarte util în firma lor. Şi o adusese şi pe Daphne cu el... ce altceva mai putea dori? Şi-o aminti, în vreme ce stătea în faţa lui Alex la masă.

— Spune-mi la ce ai lucrat? îl întrebă ea.

Sam aproape că se înecă cu salata auzind-o.

— Nu cine ştie ce... doar câteva lucruri... chestii administrative.

— De când le faci tu pe astea?

Părea contrariată, dar nu suspicioasă. Era convinsă că el plecase ca să nu stea cu ea, ceea ce era perfect adevărat. Ce nu ştia, din fericire, era ce făcuse el cu Daphne.

Cina nu fu prea plăcută. Încercau să găsească subiecte de interes comun, fără succes, dar cel puţin erau împreună, acasă. Ce fusese mai rău trecuse, sau aproape, şi acum trebuia doar să reziste, să supravieţuiască tratamentului. După aceea, căsnicia lor îşi va regăsi echilibrul. De asta era

sigură. Acum trecea printr-un moment greu, deoarece amândoi trebuiau să se adapteze noii situaţii.

În noaptea aceea Sam fu tot atât de prudent ca şi în cea precedentă. Plin de solicitudine şi politicos, dar fără să se apropie de ea. Din nou, la fel ca în seara precedentă, după ce el adormi, Alex plânse. O sărutare şi o îmbrăţişare ar fi însemnat atât de mult pentru ea, chiar dacă el se temea de ce se ascundea sub cămaşa ei de noapte.

Încordarea dintre ei ajunse atât de mare, încât sfârşitul weekend-ului fu o uşurare pentru amândoi. Luni dimineaţa Sam plecă la birou la ora opt. La ora nouă, Alex avea o întâlnire cu doctorul Peter Herman care urma să-i controleze suturile şi pansamentul. Era îngrozită de ceea ce va vedea atunci când îi va schimba pansamentul. Ar fi fost însă şi mai disperată dacă ar fi văzut ce-l aştepta pe Sam când a ajuns la birou. Daphne purta un costum Chanel bleumarin cu o minijupă care-i punea în valoare picioarele lungi, de parcă voia să-i confirme că cele întâmplate sâmbătă nu fuseseră o greşeală şi să-l convingă că nu regretă nimic. Îl dorea pe Sam mai mult decât pe oricare alt bărbat întâlnit în ultimii ani şi i-o spuse fără înconjur.

— Vreau doar să ştii, îi şopti ea închizând uşa biroului, că sunt îndrăgostită de tine. Tu nu trebuie să faci nimic, nici măcar să mă doreşti, dar vreau să ştii că eu sunt aici, pentru tine, oricând şi în orice fel îţi va conveni. Te accept aşa cum eşti, cu toate obligaţiile tale. Te iubesc, Sam, sunt a ta şi voi fi a ta oricând vei dori să mă ai.

Daphne Belrose era tentaţia finală.

O sărută îndelung, orbit de dorinţă, ca un înfometat şi ea îi întoarse sărutarea. Apoi, zâmbindu-i, se desprinse şi ieşi din birou fără să mai scoată o vorbă.

Capitolul 10

După ce aşteptă o jumătate de oră, doctorul Herman o luă în cabinetul său şi o întrebă cum se simte. Îi răspunse că era încă slăbită după operaţie, dar că durerile aproape că dispăruseră. Doctorul îi scoase pansamentul şi se declară foarte mulţumit de felul în care se vindecau locurile suturate. Mergea chiar mai bine decât sperase. Primise şi rezultatele finale ale biopsiei, care îi confirmau presupunerile. Patru dintre ganglionii limfatici erau invadaţi, tumoarea era receptor hormonal negativă şi Alex putea începe chimioterapia peste circa două săptămâni, după ce se va mai fortifica.

Pentru Alex însă, veştile nu erau bune, deşi se aştepta să le afle. Doctorul îi explicase deja întregul proces. Avea o invadare minimă a ganglionilor, ceea ce reprezenta un semn bun, deşi tumoarea fusese în stadiul II. „Cicatricea este foarte curată", îi explicase el, „dacă vă hotărâţi să procedaţi la o operaţie reparatorie, chirurgul va fi foarte mulţumit". Ar fi vrut şi ea să împărtăşească optimismul doctorului, dar faptul rămânea fapt – îşi pierduse un sân cu o săptămână în urmă şi aflase că are cancer. Nu prea avea de ce să fie optimistă. În plus, tocmai i se confirmase că trebuia să se supună chimioterapiei.

Doctorul o privi încercând să vadă cum va reacţiona. Părea prost dispusă, dar şi asta era de aşteptat.

— V-aţi văzut rana? Ea negă înspăimântată. Poate că ar trebui. Dar soţul dumneavoastră?

— Nu a văzut-o nici el.

Bănuia că Sam era îngrozit şi avea, desigur, dreptate. Nu-l putea învinui. Nici ea nu voia să o vadă.

— Insist să priviţi cicatricea. Veţi începe în curând să faceţi baie şi atunci vreţi nu vreţi, o veţi vedea. A sosit momentul să-i faceţi faţă.

Nimic din ce-i spusese nu o pregătise pentru ceea ce a văzut când s-a întors acasă şi şi-a scos bandajul pentru a face duş. Îşi dezbrăcă rochia şi, încet, dădu la o parte pansamentul steril şi, hotărâtă, se îndreptă spre oglindă. Încercă să-şi examineze faţa, dar privirea îi alunecă involuntar în jos şi Alex ţipă îngrozită şi se îndepărtă de oglindă. Nu era posibil. Era hidoasă. În locul sânului avea o bucată plată de carne, trandafirie, dar care va deveni albă. De-a curmezişul ei se vedea o cicatrice roşie, locul unde făcuseră incizia ca să-i scoată sânul, pielea şi sfârcul. Îi trecu prin cap că este cel mai urât lucru pe care-l văzuse şi nici măcar gândul că îi salvase viaţa nu o putea consola. I se făcu greaţă şi se aşeză pe jos, în baie ţinându-şi genunchii cu braţele, şi zguduită începu să plângă. Trecuse o oră bună până când o auzi Carmen. O găsi şezând pe jos, plângând, cu sughiţuri, ca un copil.

— Doamnă Parker… doamnă Parker… ce s-a întâmplat? V-aţi lovit? Să chem doctorul? … doamnă Parker?

Alex nu se putea opri din plâns. Tot ce putea face era să dea din cap, plângând şi strângându-şi genunchii la unicul ei sân.

— Pleacă de aici… du-te… rosti ea printre lacrimi, semănând foarte mult cu Annabelle.

Carmen se lăsă în genunchi lângă ea şi o luă în braţe ca pe un copil care se lovise.

— Nu plângeţi… vă rog nu plângeţi… noi toţi vă iubim.

Alex nu mai auzea nimic şi continua să clatine din cap şi să plângă în hohote.

— Mă urăşte… sunt atât de urâtă… mă urăşte.

— Am să-i dau telefon, îi spuse Carmen pentru a o încuraja, dar Alex scoase un nou strigăt implorând-o pe Carmen să nu-i telefoneze.

— Lasă-mă, nu vreau nimic decât să mă laşi…

Carmen încercă să o ajute să se ridice, dar Alex se împotrivi. Neştiind ce să facă, o lăsă acolo şi se întoarse în

bucătărie ascultând-o cum plânge. Într-un târziu, Alex conteni din plâns.

— Vrei, te rog, să o iei pe Annabelle? Vocea ei sună complet lipsită de culoare şi de emoţie.

— De ce nu vă duceţi dumneavoastră, doamnă Parker? Ar fi fericită.

— Nu pot, şopti ea cu voce stinsă.

— Ba da, o să puteţi, dacă vreţi. Am să vin cu dumneavoastră. Haideţi... o să mergem împreună... O duse în camera unde se îmbrăca şi-i alese o rochie tricotată, largă, pe care i-o întinse. Asta îi place lui Annabelle.

— Nu pot, Carmen, nu mă simt în stare. Începu să plângă din nou. Carmen o îmbrăţişă.

— Ba da, puteţi. Acum plângeau amândouă. Am să vă ajut.

— De ce?

— Pentru că vă iubim. O să vă ajutăm să vă recăpătaţi puterile. O să vă faceţi bine curând, spuse ea plină de încredere, încercând să-i redea curajul.

— N-am să mă fac bine. O să încep chimioterapia.

— Nu... nu se poate... Carmen era îngrozită. Apoi îşi reveni. Nu-i nimic, o să trecem şi prin asta. Carmen era hotărâtă să o ajute pe Alex. Era o femeie bună, o stăpână bună, şi nu merita să trăiască această nenorocire. Avea un soţ care o iubea şi o fetiţă, trebuia să trăiască pentru ei. Carmen se hotărî să o ajute să trăiască. Acum mergem să o luăm pe Annabelle, prânzim împreună şi după masă, o duc pe Annabelle în parc, cât timp dumneavoastră o să trageţi un pui de somn. Îi vorbea ca unui copil şi Alex se agăţa de ea.

O însoţi pe Carmen până la grădiniţă şi se întoarseră acasă pe jos. Alex era tăcută, dar Annabelle nu păru să nu observe. Ajunse acasă, Carmen le servi cu supă de roşii făcută în casă şi cu sandviciuri cu piept de curcan. Apoi o aşeză pe Alex în pat şi-i spuse lui Annabelle că mama ei trebuia să doarmă. Fetiţa, crezând că era un joc, o ajută pe

Carmen să o învelească pe Alex, după care merse în parc să se joace.

Seara povesti tăticului ei ce făcuse şi Sam se întrebă dacă Alex nu făcea iar pe invalida.

— Ce se întâmplă? o întrebă el după ce Annabelle se duse la culcare. Ai dormit toată după-amiaza?

În vocea lui se distingea o notă de dezaprobare. Nu-i plăcea s-o vadă lenevind în faţa lui Annabelle. Trăise o situaţie asemănătoare când era copil şi-şi amintea cu groază de ea.

— Am aţipit un pic, vizita la doctor m-a obosit.

Vocea şi privirea ei trădau oboseala.

— Au venit rezultatele de la analize?

— Da. Patru dintre ganglionii limfatici sunt prinşi şi am nevoie de chimioterapie, spuse ea cu voce stinsă. Apoi adăugă: Mi-au scos pansamentul.

— Grozav. În sfârşit un pas înainte. Asta trebuie să-ţi ridice moralul.

Vorbea pe un ton entuziast, de parcă ar fi vrut să o stimuleze, ignorând faptul că avea nevoie de chimioterapie. Alex se uită la el ca la unul venit de pe o altă planetă.

— Nu tocmai.

— De ce nu? Este vreo problemă?

— Nu chiar.

Doar una mică... gândi ea, s-ar părea că sânul meu a căzut o dată cu pansamentul...

— Atunci ce-i atât de grav? De ce eşti atât de obosită?

— Ce vrei de la mine? izbucni Alex. Chiar nu-ţi dai seama, pentru Dumnezeu? Mi-am pierdut un sân. Lucru foarte important pentru mine şi cred că şi pentru tine. De când m-am întors acasă, te-ai comportat faţă de mine de parcă aş fi fost leproasă. Am înţeles. Nu crezi nici tu că este prea amuzant.

— N-am spus niciodată că ar fi. Dar nu trebuie să devină o tragedie.

— Poate că nu, amice. Dar pot să te asigur că nu arată

deloc frumos. Îi aruncă o privire veninoasă, fiind copleşită încă de imaginea oribilă pe care o văzuse în oglindă.

— Nu mai face atâta caz. Doctorul ţi-a spus doar că poţi face o operaţie estetică.

— Sigur, încă o operaţie dureroasă şi o grămadă de grefe şi tatuaje, şi implanturi de silicon, care sunt şi periculoase, în caz că nu ştii asta.

— Ai dreptate. Dar nu mai jeli atât. În definitiv, pierderea unui sân nu este cel mai mare rău care se poate întâmplă.

— Ce altceva ar mai fi?

— Să mori, spuse el fără menajamente.

— Dă-mi timp, aş putea s-o fac şi pe asta. Deocamdată am pierdut câteva lucruri care îmi erau foarte dragi; unul din ele este sânul meu stâng, iar celălalt, soţul meu. Parcă ai fi zburat pe geam o dată cu sânul meu, sau nu eşti conştient de asta? În schimb, eu simt. Am obosit şi m-am săturat să văd cum dispari mereu, cum te comporţi de parcă nici n-aş exista, şi asta pentru că nu poţi face faţă celor întâmplate.

— Nu este adevărat, răspunse el furios, deşi trebuia să recunoască faptul că ea are dreptate.

— Pe dracu'. N-ai fost alături de mine nicio clipă, de când am aflat ce am. După operaţie, m-ai tratat ca pe o mătuşă, nu ca pe soţia ta. Cât crezi că mai poate dura situaţia asta, Sam? Cât timp crezi că mai trebuie să fac penitenţă pentru păcatul de a fi pierdut o ţâţă? Probabil până când o să-mi pun alta, ca să nu te sperii de moarte când mă dezbrac, sau vrei să terminăm cu totul? M-ar ajuta să ştiu, ca să nu stau pe lângă tine plictisindu-te sau făcându-ţi greaţă când mă dezbrac.

— Îmi faci greaţă cu analizele tale şi cu acuzaţiile. Nu mi-ai putea face nici pe jumătate atâta greaţă dacă-ţi tăiau amândoi sânii.

— Aşa crezi? Facem o prinsoare? Nici nu-ţi poţi da seama cât este de urât. E mult mai urât decât îţi închipui.

— Este atât de urât cât vrei tu să pară. Tu eşti cea care

transformă totul într-o agonie...

— Eşti sigur?

Alex îşi pierdu controlul şi, o clipă mai târziu, în timp ce stătea în faţa lui, îşi descheie cămaşa de noapte. Lui Sam inima începu să-i bată tare urmărind-o, dar era prea târziu ca s-o mai poată opri şi trebuia să recunoască faptul că o provocase. Cămaşa îi alunecă de pe un umăr şi apoi de pe celălalt şi o lăsă să cadă pe podea. Nu-şi dăduse silinţa să aplice un nou pansament steril, aşa că Sam văzu tot ce văzuse ea în acea dimineaţă. Cicatricea încă vânătă şi umflată, lipsa sânului, carnea roşie. Era o privelişte şocantă şi pe faţa lui se putea citi efectul. I-ar fi fost imposibil să o atingă vreodată.

— Nostim, nu-i aşa, Sam? Plângea şi respira cu greutate printre suspine.

— Îmi pare rău, Alex. Apoi luă cămaşa şi i-o întinse. Îmi pare tare tău, repetă el cu o voce blândă, o luă în braţe şi izbucniră amândoi în plâns. Era îngrozitor.

— Nu pot să trăiesc cu asta, Sam, hohoti ea, dorindu-şi ca viaţă să revină la ceea ce fusese cu numai câteva săptămâni în urmă. Îi era imposibil să înţeleagă de ce i se întâmplaseră toate astea.

— O să fie mai bine... o să te obişnuieşti. Amândoi o să ne obişnuim, spuse el cu blândeţe, rugându-se să fie adevărat.

— Chiar crezi? îl întrebă ea cu tristeţe. Ai vrea să fac operaţia estetică?

— Cred că este prea devreme. De ce nu aştepţi să vezi cum ai să te simţi mai târziu?

— Detest viitorul şi mă detest şi pe mine. Sam o ajută să îmbrace cămaşa. Voia ca ea să se acopere cât mai repede, ca să nu mai fie nevoit să vadă rana. Îmi pare rău că sunt nervoasă cu tine tot timpul, dar nu ştiu cum să mă port.

— Nici eu, recunoscu şi el. Cred că trebuie să mai aşteptăm.

— Da, spuse ea cu tristeţe, privindu-l şi fiindu-i imposibil

să creadă că Sam va putea relua vreodată viaţa lor sexuală. Poate.

— Ai să vezi că te vei simţi mai bine după ce te vei întoarce la lucru săptămâna viitoare, o încurajă el, deschizând televizorul ca să evite continuarea conversaţiei.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse ea fără prea multă convingere. Ar fi preferat să-şi aibă bărbatul, şi nu slujba. În timp ce priveau la televizor, Sam nu-şi putea lua gândul de la ce văzuse, şi se întreba dacă va mai putea să o atingă sau să o mângâie vreodată. Toate astea făceau să crească dorinţa lui pentru Daphne şi să se simtă mai vinovat. Îşi aminti cât de frumoşi erau sânii ei atunci când îi atinsese, cum arătau când îi scosese bluza şi-i eliberase. Daphne era atât de tânără şi de atrăgătoare.

— Nu mă mai simt femeie, spuse Alex, întristată, în timp ce Sam stingea lumina.

— Nu fi copil, Alex. Nu un sân te face ce eşti. Pierderea lui nu schimbă nimic. Rămâi la fel de femeie cum ai fost. Realitatea nu-i confirma însă cuvintele. Întins în pat, păstrând o distanţă respectabilă faţă de Alex; nu se putea gândi decât la Daphne.

Capitolul 11

Singurul lucru care-i aduse împreună pe Alex şi Sam a fost colindul de Halloween pe care l-au făcut cu Annabelle. Ea se costumase în prinţesă, aşa cum dorise şi era adorabilă în costumul de catifea roz cu paiete şi strasuri. Purta o coroniţă de argint şi o baghetă fermecată şi toţi locatarii blocului în care stăteau o priviră cu admiraţie. Alex se costuma şi ea de obicei, dar nu-şi pregătise niciun costum. În ultimul moment s-a costumat în Cruella de Vil. Purta o perucă albă cu negru şi o haină veche de blană. Sam îşi pusese costumul său obişnuit de Dracula, iar Alex îl machiase.

— Îţi vine foarte bine peruca, exclamă el când o văzu. Alex purta o rochie roşie de jerse care se mula pe corp. Îşi comandase un sutien cu proteză. Sam nu se putea opri să nu-i admire silueta. Chiar şi fără un sân, arăta ca un manechin sofisticat. În ultimul timp era tot mai atras de farmecele feminine, mai ales de cele ale lui Daphne.

Relaţia dintre ei se păstrase în limitele decenţei, nu fără efort. O singură dată o sărutase, pe când se aflau singuri în birou. Dar totul se limitase la asta, deşi prilejurile nu lipsiseră. Se întâlneau la dejunurile de afaceri cu clienţii. Daphne le era de mare ajutor într-o serie de afaceri noi, deoarece avea cunoştinţe solide în domeniul finanţelor internaţionale. Sam nu-i menţionase niciodată numele în faţa lui Alex. Simţea, instinctiv, că nu trebuie s-o facă, deoarece Alex ar fi sesizat ceva. Până şi partenerii lui începuseră să-şi pună întrebări, dar niciunul nu îndrăznise să vorbească. Doar Simon mai făcea câte o aluzie la puterea de seducţie a englezoaicelor şi, în special, a verişoarei lui. Sam nu-l contrazicea niciodată, dar nimeni nu ştia, în afară de Daphne, cât era de îndrăgostit de ea şi cât de mult o dorea.

— Arăţi foarte bine, îi spuse Alex aplicându-i ultima tuşă de machiaj. Era prima dată de la operaţie când stătuseră atât

de mult aproape unul de celălalt. Ar fi fost cea mai bună ocazie pentru el să-i spună ceva, să o ia în braţe, sau chiar să o sărute. Dar Sam n-o putea face. Îi era teamă de ce ar putea urma, de ceea ce ar aştepta Alex de la el. Nimic din ce-i oferea ea nu-l mai tenta. Era prea bolnavă, trupul i se modificase prea mult, se temea şi avea prea multe amintiri neplăcute ca să dorească măcar să încerce.

Alex îi întinse dinţii lui Dracula şi Annabelle ţipă prefăcându-se speriată când îl văzu.

— Tăticule, cât de mult te iubesc! îi spuse ea şi chicoti.

Sam râse şi Alex zâmbi. De luni de zile nu mai fuseseră atât de fericiţi.

Seara a fost plăcută. S-au oprit pe la prieteni, au băut cu ei un pahar de vin, au mâncat dulciuri cu copiii şi, când au revenit acasă, Annabelle era moartă de somn.

— Ştiu că m-am distrat, spuse, veselă, Alex. Halloween devenise o distracţie, aproape magică de când o aveau pe Annabelle. Înainte nu însemna nimic. Alex se întrista din nou amintindu-şi că, probabil, nu va mai putea avea copii. Statisticile cu privire la sterilitate în urma chimioterapiei şi faptul că nu avea voie să rămână însărcinată timp de cinci ani o făceau să-şi piardă speranţa. Peste cinci ani va avea patruzeci şi şapte, aşa că nu se mai punea problema unui nou copil. În plus, chimioterapia grăbea menopauza. Îi era încă greu să înţeleagă toate acele cuvinte – ablaţie, malign, chimioterapie, metastază. Nu-i venea să creadă cum se schimbase, în decurs de o lună, întregul ei vocabular şi cu el, viaţa ei. Efectul lor asupra relaţiei ei cu Sam fusese dezastruos. El se desprinsese complet, deşi nu voia sa admită. Se încăpăţâna să pretindă că nu se întâmplase nimic, ceea ce făcea viaţa şi mai grea.

— Te culci deja? îl întrebă ea surprinsă constatând că îşi pusese pijamaua.

Nu era decât ora zece, nu trecuse mai mult de o jumătate de oră de când se întorseseră acasă.

— Ce aş mai putea face? Mă gândeam să mă culc mai devreme.

Înainte ar fi urmat nişte mângâieri, dar acum Alex ştia că atunci când se va întoarce de la baie, îl va găsi adormit sau prefăcându-se că doarme, ceea ce s-a şi întâmplat. Nu putea să facă faţă „obligaţiilor". Numai că acesta era ultimul lucru pe care i l-ar fi cerut Alex. Dacă el n-o mai dorea, se va descurca şi fără dragoste dacă va fi nevoie.

Alex citi până târziu. Când stinse lumina, constată că se simte ceva mai bine. Luni se va întoarce la birou, unde va avea o mulţime de lucruri de rezolvat. Peste două săptămâni urma să înceapă chimioterapia, două săptămâni în care să se simtă bine şi să-şi rezolve toate lucrările, două săptămâni în care să-şi lase biroul în ordine, înainte ca viaţa să i se întoarcă iarăşi pe dos.

În drum spre birou, după ce o lăsă pe Annabelle la grădiniţă, constata că se simte aproape ca înainte, exceptând faptul că Sam abia dacă schimbase o vorbă cu ea la micul dejun. Nici măcar nu ridicase nasul din *Wall Street Journal* ca să-i dea o sărutare de plecare. Oftă. De fapt, începuse să se obişnuiască. Cel puţin, avea cu ce să-şi umple timpul şi va putea vorbi cu colegii. Ultimele două săptămâni se simţise mai singură ca niciodată şi nu-şi putea imagina ceva mai rău decât asta.

— Tot mai e tăticu supărat pe tine? o întrebă Annabelle în drum spre grădiniţă.

Alex o privi, surprinsă că fetiţa remarcase.

— Nu ştiu. Nu cred, dar de ce întrebi?

— Pare altfel. Nu mai vorbeşte cu tine, nu te mai sărută şi când vine acasă de la birou e supărat.

— Poate că e doar obosit.

— Aşa spun oamenii mari, că sunt obosiţi, atunci când sunt supăraţi. Eu cred că tăticu e supărat. Ar trebui să-l întrebi ce are.

— E în ordine, prinţeso, aşa am să fac. Apropo, ai fost

grozavă la Halloween. Cea mai frumoasă prinţesă din oraş.

— Îţi mulţumesc, mămico. Îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Alex, care se topi de fericire şi rămase locului, urmărind-o cum se îndepărta în fugă către ceilalţi copii.

Făcu semn unui taxi şi porni spre birou. Partea stângă a toracelui îi era încă sensibilă, dar pentru prima dată în ultimul timp simţea din nou că trăieşte. Trecuseră exact două săptămâni de la operaţie şi începuse să se simtă mai bine. Chiar mai bine decât înainte de operaţie. Singura umbră care plana era chimioterapia.

— Ia te uită, cine a venit! Liz Hascomb îi zâmbi cu gura până la urechi de îndată ce o văzu şi o luă în braţe cu afecţiune.

În birou, Alex găsi un buchet de flori de la Liz şi teancurile de dosare pe care Brock le rezolvase.

— Măi, s-ar părea că v-aţi descurcat bine fără mine.

— Nu-i chiar aşa, o tempera Liz, care o aştepta cu o listă de mesaje, lungă cât o zi de post. Apoi o informă asupra felului în care fuseseră rezolvate problemele, ce preluase Matt şi ceilalţi parteneri. Brock notase toate detaliile, ca şi cercetările întreprinse. Mai era şi o listă cu numele celor care preferaseră să aştepte pentru a trata direct cu ea. Se aşeză la birou şi începu să citească numele şi informaţiile, în timp ce Liz se duse să-i aducă o ceaşcă de cafea.

Alex ridică privirea când Liz se întoarse şi-i zâmbi. Se simţea atât de bine, în biroul ei, printre prieteni, şi pentru că putea fi din nou folositoare. Avea chef de lucru şi îşi recăpătase o mare parte din personalitate.

— Cum te simţi? o întrebă Liz punându-i ceaşca pe masă.

— Bine. Chiar surprinzător de bine. Doar puţin obosită.

— Ai răbdare, nu te grăbi, mai spuse Liz înainte de a ieşi.

Alex se instală mai comod în fotoliu, privi în jur, şi savură bucuria de a se afla din nou în biroul ei. Zâmbi şi sorbi din cafeaua fierbinte. Nu puse bine ceaşca jos, că uşa se deschise şi apăru Brock.

— Bine ai venit, spuse el cu un zâmbet larg.

— Mulţumesc, îi răspunse ea întorcându-i zâmbetul.

Semăna, mai mult ca oricând, cu un băieţandru blond.

Purta ochelari şi pe frunte îi atârna o buclă rebelă. Avea mereu aerul că e gata să pună la cale o şotie.

— S-ar părea că m-ai suplinit total cât am lipsit. Cred că mi-aş putea lua o vacanţă permanentă.

— Nu ţi-ar merge. Ţi-am lăsat tot ce a fost mai greu. Apropo, Jack Schultz a sunat de vreo două sute de ori ca să-ţi mulţumească.

— Sunt fericită că am câştigat, zâmbi ea. O merita.

— Şi tu.

Nu mai întâlnise pe nimeni care să muncească atât de mult ca ea pentru a câştiga un proces, şi nu-i fusese prea uşor. Aflase că era deja bolnavă, când pledase la tribunal. Mai ştia şi că fusese operată, fără să cunoască exact de ce. Când o întrebase pe Liz, citise în ochii ei că nu fusese simplu.

— Ce vrei să faci astăzi? O găsea mai slabă, mai obosită, dar foarte frumoasă.

— Să mă pun la curent cu noile dosare, să văd ce ai lucrat tu şi să-mi dau seama ce mi-a rămas mie de făcut.

— Oh, câte ceva pe ici, pe colo. Avem doi clienţi noi care au fost daţi în judecată de foştii lor patroni. Au intrat patru cauze noi şi un proces de calomnie cu o stea de cinema. Matt are mai multe informaţii despre ăsta din urmă.

— Norocosul. Poate i-l las lui.

Părea mai relaxată decât de obicei, deşi nu intrase încă în ritmul ei de muncă. Se bucura doar de moment.

— Alex, te simţi bine acum? Ştiu că ai fost bolnavă, dar sper că nu a fost nimic grav.

În niciun caz nu-i alterase frumuseţea.

În primul moment, Alex vru să-i spună că se simte foarte bine, dar se răzgândi. În lunile următoare ea avea nevoie de ajutorul lui şi nu exista niciun motiv să nu-i spună. Trebuia

să înceapă cumva.

— Acum mă simt bine, şi sper ca până la urmă să mă fac bine. Dar mă mai aşteaptă clipe grele. Ezită un moment, căutând cuvintele potrivite. Se afla într-o situaţie nouă pentru ea – trebuia să se umilească, să ceară ajutor. Când ochii li se întâlniră, Alex rămase surprinsă de tandreţea pe care o citi în privirea lui. Părea atât de tandru, de îngrijorat, încât îşi dădu seama că poate avea încredere în el. Peste două săptămâni încep chimioterapia, oftă ea şi avu impresia că el îşi pierduse respiraţia. O privea încordat şi întrebător.

— Îmi pare rău.

— Şi mie. Dar am să vin în continuare la lucru, dacă am să pot. Deocamdată, nu ştiu exact cum o să fie. Mi s-a spus că dacă este aplicată bine, poate fi suportabilă, doar că îţi provoacă o oboseală cumplită. Voi vedea cât de departe pot să merg după ce o voi începe.

El încuviinţă din cap cu simpatie.

— Îţi promit că am să fac tot ce-mi va sta în putinţă pentru a te ajuta.

— Ştiu asta, Brock, îi răspunse ea, simţind că îi tremură vocea. Era emoţionant să vezi că ai atâţia prieteni şi că unele persoane, pe care abia dacă le cunoşteai, erau gata să te ajute. Apreciez, şi-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut deja. Îmi dau seama că nu m-aş fi putut descurca fără tine. Procesul lui Schultz a fost destul de chinuitor, mai ales că mă obseda operaţia. E bine că cel puţin a trecut.

Brock nu o întrebă unde îi găsiseră cancerul. Alex purta un taior gros, din tweed negru cu alb, care nu lăsa să se vadă nimic.

— Îmi pare extrem de rău că a trebuit să treci prin aşa ceva. Dar o să te faci bine, sunt sigur de asta, spuse el cu convingere.

— Sper şi eu. Acolo unde am fost este o altă lume. Puse jos ceaşca şi-l privi, gânditoare. Îi făcea plăcere să vorbească cu el. E foarte ciudat. Întotdeauna am fost capabilă să controlez

lucrurile, iar acum sunt prinsă în ghearele a ceva ce nu pot stăpâni. Nu pot decât să urmez calea care îmi este indicată şi sper că voi ajunge unde trebuie, dar nu mi se oferă vreo garanţie. Cred că l-au descoperit într-o formă relativ incipientă, cel puţin aşa sper, dar cine poate şti…

Vocea i se stinse şi Brock întinse mâna peste birou, i-o luă pe a ei şi i-o strânse. Atingerea lui o aduse înapoi în realitate şi privirile li se întâlniră.

— Trebuie să vrei să reuşeşti. Trebuie să hotărăşti, chiar acum, că vei reuşi, indiferent de greutăţi, de cât te vei chinui sau cât de înfricoşător va fi. Este ca un proces. Indiferent cu ce te atacă partea adversă, trebuie să le răspunzi cu aceeaşi monedă, spuse el cu o vehemenţă care o surprinse şi o făcu să se întrebe dacă nu fusese şi el pe „acolo”. Poate că Brock era mai profund decât îl apreciase. Să nu uiţi niciodată asta. Îşi trase mâna şi mai dădu o dată din cap. Dacă pot face ceva astăzi, dă o strigare. Se ridică şi o privi zâmbind. Îmi pare bine că te-ai întors. Vin mai târziu să te controlez.

— Îţi mulţumesc, Brock, pentru tot.

Îl privi ieşind şi apoi reîncepu să lucreze, dar cuvintele lui, căldura cu care le rostise, o impresionaseră şi nu se mai putea concentra.

Matt Billings o invită la dejun şi-i vorbi despre noile dosare pe care le deschiseseră, insistând asupra actriţei de cinema cu procesul ei de calomnie. Îl trecuse altui partener. Aşa ar fi procedat şi Alex, deşi, din când în când, o amuza câte un proces de calomnie. De data aceasta, însă, cazul era prea fierbinte ca să-ţi permiţi să te amuzi. Actriţa pretindea că una din cele mai respectabile reviste din ţară o calomniase. Nu era uşor de adunat dovezi, din pricina drepturilor limitate ale celebrităţilor în presă şi a reputaţiei revistei. Aveau să strige sus şi tare despre drepturile conferite de Primul Amendament. Alex era mulţumită că nu trebuia să ţină ea în mână cartoful acela fierbinte, mai ales că Matt o informase că reclamantul nu era câtuşi de puţin drăgălaş.

— Lucky Harvey, pronunţă Alex numele partenerului care preluase cazul.

— Mda. M-am gândit că nu vei regreta acest dosar.

Matt îi mai povesti de un mare proces industrial, care fusese înregistrat în biroul lor de avocatură şi de alte câteva probleme minore referitoare la unele tranzacţii ale firmei lor de avocaţi. O puse la curent cu tot ce se întâmplase în lipsa ei şi, la sfârşit, o întrebă cum o ducea cu sănătatea.

— Se pare că ceva mai bine, spuse ea cu prudenţă. De fapt, nu am bolit. Am avut ceea ce, în termeni medicali, se numeşte o „regiune cenuşie", o masă care a apărut pe o mamografie acum o lună, tocmai când ajunseserăm cu cazul Schultz la tribunal. Ne-am judecat, şi apoi m-am ocupat de mine. Dar, din păcate, „cazul" meu nu l-am rezolvat.

Matt ridică o sprânceană şi se pregăti să o asculte cu atenţie. Ţinuse întotdeauna la ea şi îi displăcea să audă că avea necazuri. Când plecase pentru două săptămâni, îi spusese că trebuia să facă o operaţie minoră, „un fleac". Acum, însă, înţelesese că nu-i chiar aşa.

— Care este situaţia acum? Vocea lui trăda îngrijorare.

Alex respiră adânc. Ştia că într-o bună zi va trebui să pronunţe cuvintele care o speriau; poate că sosise momentul să o facă. Matt era un vechi prieten şi un excelent coleg.

— Am suferit o ablaţie totală. Cuvântul era mai greu de rostit decât crezuse. Observă consternarea lui Matt. Peste două săptămâni va trebui să încep chimioterapia. Vreau să lucrez în continuare, deşi nu ştiu cum o voi suporta. Mi s-a spus că după tratament mă voi simţi bine. Medicii susţin că au scos totul şi chimioterapia este doar o măsură de precauţie. O să dureze şase luni, dar nu vreau să-mi întrerup lucrul.

Ar fi renunţat la acea „măsură de precauţie", dar ştia că nu avea de ales.

Ascultând-o, Matt rămase buimăcit. Nu-i venea să creadă. Era atât de frumoasă şi de tânără şi arăta atât de bine. Nu

bănuise niciodată cât de serioasă fusese „problema” ei, îşi închipuise că e vorba de un „fleac”. Dar o ablaţie totală? Era mai mult decât putea suporta.

— Nu vrei să-ţi iei cele şase luni de concediu? o întrebă el prevenitor, întrebându-se în acelaşi timp cum se vor descurca fără ea.

— Nu, nu vreau, spuse ea categoric, speriată că ar putea să o oblige să-şi ia concediu. Nu voia să rămână acasă şi să-şi plângă singură de milă. În privinţa asta, Sam avea dreptate. Voia să muncească, să aibă o preocupare şi să dea atât cât putea da în momentul respectiv. Aş prefera să lucrez. Am să-mi fac lucrările cât voi putea de bine, iar dacă n-am să rezist, am să-ţi spun. Voi instala o sofa în biroul meu şi, dacă va fi necesar, voi încuia uşa şi mă voi odihni o jumătate de oră, dacă va fi cazul, în timpul prânzului. Nu vreau să stau acasă, Matt, asta m-ar ucide.

Lui Matt nu-i plăcea cum sună cuvântul şi era impresionat de dorinţa ei de a lucra.

— Eşti convinsă de ceea ce spui?

— Da, sunt. Dacă, după ce voi începe tratamentul, mă voi simţi altfel decât sper, am să-ţi spun. Pentru moment vreau să rămân aici. În fond, e vorba doar de şase luni. Unele femei se simt rău când sunt însărcinate, dar eu am avut noroc. Fac parte dintre cele care nu renunţă la lucru. Nu vreau să stau acasă.

— Nu-i acelaşi lucru, doar ştii asta. Ce spune doctorul tău?

— El crede că voi fi în stare. De fapt, îi spusese să reducă stresul şi oboseala, şi să nu pledeze în tribunal. În rest, nu-i pusese oprelişti. Îi explică toate acestea lui Matt. Aş putea să pledez mai puţin. Asociatul meu este foarte bun. Există şi ceilalţi parteneri care ar putea prelua munca de la tribunal. În schimb, aş face toate lucrările: pregătirea, strategia, cercetarea dosarului. Aş putea să asist şi să pregătesc toate moţiunile. Am doar nevoie de un sprijin în momentul final, în

timpul procesului propriu-zis, pentru ca întreaga răspundere să nu cadă pe mine. Nu ar fi corect faţă de client.

— Mie nu mi se pare corect faţă de tine. Era bulversat de cele auzite, dar constata că Alex era hotărâtă să depăşească momentul. Eşti sigură? mai întrebă el.

— Absolut sigură.

Era extraordinară, o respecta enorm şi când părăsiră restaurantul îi înconjură umerii cu braţul.

Toţi îi arătau atâta bunătate! Ochii lui Alex se umplură de lacrimi. Toţi voiau să o ajute, în afară de Sam, care nu putea. Ce ciudată era uneori lumea; fiinţa de care avea cel mai mult nevoie nu putea fi lângă ea. Bine că existau ceilalţi.

— Pot face ceva ca să-ţi uşurez situaţia? o întrebă Matt în timp ce se îndreptau către birou.

— Ai făcut deja tot ce-ai putut. Am să te ţin la curent cu starea mea. Şi, Matt, te rog, îl privi rugător, nu le spune celorlalţi mai mult decât trebuie. Nu vreau să devin ţinta curioşilor sau să beneficiez de milă. Dacă acela care va prelua o parte din munca mea va dori să cunoască motivul, atunci e în regulă, i se poate spune, dar să nu-l afişăm la avizier.

— Te înţeleg.

Matt se credea discret, dar nu trecuse o săptămână şi toţi cei din firmă ştiau câte ceva despre problemele ei. Ştirile s-au – împrăştiat rapid printre secretare, parteneri, asociaţi, chiar şi printre clienţi. Spre surprinderea ei, deşi se afla într-o situaţie delicată, toţi îşi manifestau simpatia. Îi trimiteau bileţele, se opreau s-o salute, se ofereau să-i facă servicii. La început, situaţia o irită la culme, dar cu timpul ajunse că înţeleagă că toţi îi voiau binele, că doreau să o ajute cu tot ce le stătea în putinţă pentru a trece mai uşor prin încercarea la care era supusă. Aprecierea capacităţilor ei profesionale se transformase instantaneu în simpatie.

Biroul îi era plin de flori, scrisori, note şi o mulţime de dulciuri făcute în casă. Primea tot felul de biscuiţi, de

baclavale, ştrudele cu mere.

— Pentru Dumnezeu, gemu ea într-o dimineaţă când Liz intra la ea cu un tort de ciocolată după o reţetă nemţească, o să am o sută de kilograme când o să se termine povestea asta.

Oamenii se dovediseră atât de amabili cu ea, încât era obligată să le răspundă în scris. Dăduse în secret lui Liz şi lui Brock dulciurile rugându-i să le ia acasă. Luase şi ea pentru Annabelle, Sam şi Carmen.

— Vrei să mănânci ceva? îl întrebă pe Brock când făcură o pauză pentru cafea. Parcă am avea un restaurant.

— Cred că îţi face bine. Îţi aminteşte că toată lumea te iubeşte.

Auzise toate zvonurile... i s-a extirpat un sân... ablaţie totală... chimioterapie... Alex Parker s-ar putea să moară... Aflase mai mult decât îi spusese ea. Matt Billings fusese atât de amărât încât îi spusese secretarei sale şi la încă patru parteneri, imediat după prânzul cu Alex. Aceştia, la rândul lor, vorbiseră cu propriile secretare, care le transmiseseră asociaţilor, şi aceştia asistenţilor.

— Mi se pare o nebunie, dar cred că sunt foarte norocoasă.

— Aşa e. Şi vei continua să fi, îi spuse el cu convingere.

Acasă lucrurile nu se schimbaseră. Sam fusese plecat trei zile la Hong Kong să se întâlnească cu o cunoştinţă a lui Simon şi încheiase o afacere formidabilă consemnată pe prima pagină a *Wall Street Journal*-ului. Viaţa profesională a lui Sam avusese întotdeauna un iz hollywoodian. Era plină de stele financiare şi de „lovituri" nemaipomenite. O dată cu apariţia lui Simon, luase un avânt şi mai mare. Sam era mai ocupat ca niciodată, şi nu-i scăpa nicio afacere. Cele trei zile cât lipsise păreau să fi pus o distanţă şi mai mare între ei. Alex aflase despre afacere din ziare, deoarece Sam nu-i spusese nimic. Seara, când sosi acasă, nu se putu abţine să nu-i reproşeze:

— De ce nu mi-ai spus nimic? Se simţea jignită că nu-i

împărtăşise nimic despre o afacere atât de importantă.

— Am uitat, şi tu ai fost ocupată. Abia dacă ne-am văzut săptămâna asta.

Amândoi ştiau însă că o afacere atât de importantă nu se putea face în câteva zile. Probabil că Sam lucrase cel puţin o lună, dacă nu mai mult, dar închisese toate căile de comunicare dintre ei. Nopţi la rând după ce se întorsese de la Hong Kong, se culcase imediat după cină, susţinând că se resimţea după schimbarea fusului orar.

— De ce îţi este frică, Sam? îl întrebă ea, într-o seară, când el se pregătea să se culce imediat după cină. Adoptase tactica de a adormi înainte de a veni şi ea în pat. N-o să sar pe tine dacă nu adormi la ora opt. Ai putea să mai rămâi câteodată să vezi mai mult decât *Sesame Street* şi ştirile de la ora şase, ca să nu spun că nu ţi-ar strica puţină conversaţie.

— Ţi-am mai explicat, am avut o săptămână grea şi mă resimt încă după diferenţa de fus orar.

— Spune-i asta judecătorului, îl luă ea peste picior.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nimic, pentru Dumnezeu. Glumeam. Sunt avocat, dacă îţi mai aminteşti. Ce se întâmplă cu tine?

Sam. Devenise totalmente lipsit de umor, nu mai vorbeau, nu mai glumeau, nu se mai răsfăţau. Dintr-odată deveniseră nişte străini. Şi toate astea pentru că i se făcuse o ablaţie totală. El se comporta de parcă asta ar fi fost o adevărată trădare.

— Mie nu mi s-a părut amuzant. Reuşi să pară insultat. A fost o glumă de prost gust.

— Pentru Dumnezeu. Ţi se mai pare ceva amuzant? Eu, cu siguranţă, nu. De când am plecat la spital, mai degrabă de când ţi-am spus de mamografie, nu mi-ai adresat mai mult de cinci vorbe. Trecuseră şase săptămâni de când începuse coşmarul şi i se părea că nu va mai lua sfârşit. Cum o să fie când voi începe chimioterapia?

— De unde vrei să ştiu?

— Hai să ne imaginăm. Dacă te-a plictisit ce ţi-am spus despre mamografie şi despre biopsie, dacă te-a iritat operaţia, şi abia mi-ai vorbit de când am venit acasă de la spital, ce ai să faci când am să fiu supusă la chimioterapie? Poate că mă vei părăsi. Sau mă vei neglija cu totul. La ce trebuie să mă aştept, şi când o să se sfârşească asta? Când o să-mi termin eu tratamentul sau când am să renunţ eu şi am să accept că s-a terminat căsnicia noastră? Tu ce părere ai?

— În ordine, în ordine.

Sam se îndreptă spre Alex, care spăla vasele. Annabelle se culcase deja de o oră şi era adormită, aşa că nu-i mai putea auzi.

— E adevărat, au fost şase săptămâni groaznice, dar asta nu trebuie să însemne că totul s-a sfârşit. Eu încă te mai iubesc.

Părea ruşinat, stângaci şi nefericit când o privi. Era conştient cât de mult se deteriorase relaţia lor, dar nu ştia cum s-o dreagă. O iubea, dar dorinţa de a o avea pe Daphne devenise tot mai puternică, şi asta nu făcea lucrurile mai uşoare. O apropiere de Alex ar fi însemnat renunţarea la ceva ce-l lega de Daphne, tot aşa cum apropierea de Daphne echivala cu a-şi trăda soţia. Se simţea prins la mijloc, cuprins de panică, incapabil să aleagă. Ştia că trebuie să spună sau să facă ceva pentru a se împăca cu Alex, dar nu era în stare. Nici măcar nu se putea decide să-i privească trupul. Trupul pe care îl dorea acum era cel al lui Daphne. Se afla într-o situaţie îngrozitoare.

— Al, iartă-mă, dar am nevoie de timp.

Rămase în picioare lângă ea, dornic s-o împace şi în acelaşi timp incapabil de un gest tandru. Avea nevoie de o pauză şi n-o putea obţine fără s-o rănească. Nu dorea acest lucru, dar nu voia nici să renunţe la Daphne. În realitate, nu se simţea pregătit să o susţină pe Alex pe tot parcursul bolii ei.

— Sunt de acord că nu-i uşor să treci prin toate aceste

schimbări, dar voi avea nevoie de ajutorul tău în timpul chimioterapiei. Şi, ca să fiu sinceră, până acum n-ai făcut nimic în sensul ăsta, aşa că nu sper că vei face în viitor.

În timp ce vorbea, Alex deveni brusc stăpână pe ea.

— Am să mă străduiesc, dar nu sunt prea îndemânatic în ce priveşte boala.

— Am remarcat, zâmbi ea cu tristeţe. Oricum, trebuia să ţi-o spun. Mi-e frică pentru că nu ştiu cum va fi.

— Iar eu sunt sigur că n-o să fie atât de rău pe cât se spune. Este ca în poveştile de groază pe care le auzi înainte de a naşte. Majoritatea sunt nişte inepţii.

— Nu-mi rămâne decât să sper, spuse ea. Auzise destule când se dusese cu Liz la întâlnirea unui grup de sprijin. O făcuse de dragul lui Liz, dar o ajutase şi pe ea. Câteva persoane trecuseră cu bine de chimioterapie, dar majoritatea recunoşteau că a fost foarte greu. Mai rău decât îşi putuseră închipui. Oricum, mă bucur că treburile merg atât de bine pentru tine, continuă Alex. S-ar părea că Simon este într-adevăr o achiziţie bună. Probabil că am greşit amândoi.

— Sunt sigur că aşa a fost. Nu-ţi poţi imagina cu câţi oameni de afaceri m-a pus în legătură la Hong Kong. Nişte chinezi fabulos de bogaţi, din industria navală. Pe lângă ei, arabii sunt nişte sărăntoci.

— Cât de mult investesc la tine? întrebă ea în timp ce punea vasele în maşina de spălat.

Fusese întotdeauna interesată de afacerile lui şi, oricum, subiectul era convenabil pentru amândoi.

Sam îi zâmbi, mândru de el:

— Şaizeci de milioane.

Alex tresări, jignită la gândul că el nu-i spusese înainte ca ea să insiste.

— Frumoasă bucăţică pentru un băieţaş din New York, îl lăudă ea.

— Drăguţ, nu-i aşa? zâmbi el larg. Semăna cu Sam cel de care se îndrăgostise.

— Foarte. Sunt mândră de tine. Îi spunea asta bărbatului care nu se mai putea apropia de ea, care o jignise atât de tare. Nu putea, însă, să nu-i recunoască meritul. O afacere de şaizeci de milioane de dolari în Hong Kong reprezenta o adevărată lovitură. Cred că eşti încântat.

Era, mai ales că o avusese pe Daphne alături de el. Dar, surprinzător, nimic nu se întâmplase între ei la Hong Kong. Dorinţele lor ajunseseră la paroxism, dar Sam rezistă. Pe de altă parte, nici cu Alex nu putea să facă dragoste. O dorea numai pe Daphne, dar îşi refuza plăcerea de a o poseda.

Sam se întoarse în dormitor, urmări un timp emisiunile de televiziune şi, ca de obicei, o jumătate de oră mai târziu, când Alex veni, dormea dus. Îi era atât de teamă să se apropie din nou de ea, încât făcea tot ce putea ca să evite acest contact.

Poate că este narcoleptic[4], îşi spuse ea luându-şi servieta şi întorcându-se în bibliotecă. Chiar dacă trupul ei îl tenta, Sam nu putea să o facă, îşi zise ea propunându-şi să aibă răbdare. O femeie din grupul de sprijin avusese probleme similare cu soţul ei, şi chiar se separaseră timp de un an. Omul nu putuse răspunde nevoilor şi se îndepărtase, astfel că, disperată, femeia l-a părăsit. În prezent erau din nou împreună. Trecuseră şase ani fără recidive; se împăcaseră cu patru ani în urmă. Toate aceste poveşti îi dădeau speranţe lui Alex. În ziua următoare, însă, izbucni primul conflict între ei după ce o culcaseră pe Annabelle.

Cu puţin timp înainte de cină, Alex îi explicase Annabellei că a doua zi se va duce la doctor, care îi va da să ia nişte medicamente, ce-i vor provoca rău. S-ar putea chiar să-i cadă părul. Erau ca un fel de vaccin. După ce le lua va fi un timp bolnavă, însă după aceea, va redeveni puternică. Annabelle va trebui să fie bună şi răbdătoare cu ea, deoarece, s-ar putea ca, alteori, să fie bolnavă sau foarte obosită.

---

4 Narcoleptic – o stare caracterizată printr-o necesitate frecvenţă şi necontrolabilă de scurte perioade de somn adânc (n. tr.).

— Dar ai să mă mai poţi duce la balet?

— Uneori. Dacă am să pot. Când am să fiu prea obosită, te va duce Carmen.

— Dar eu vreau să mă duci *tu,* se văietă Annabelle.

Acceptase că Alex putea fi obosită în majoritatea timpului, dar nu întotdeauna.

— Şi eu doresc asta. Vom vedea cum mă voi simţi. Încă nu ştiu.

— Dacă îţi cade părul, ai să-ţi pui perucă? o întrebă ea intrigată şi Alex zâmbi.

— Poate că da. Vom vedea.

— Ar fi foarte urât. Crezi că o să crească la loc?

— Da.

— Dar n-o să mai fie lung. Nu-i aşa?

— Nu. O să fie scurt ca al tău. Am putea trece drept gemene.

Annabelle deveni brusc înspăimântată.

— O să-mi cadă şi mie părul?

— Sigur că nu, o luă Alex în braţe ca s-o liniştească.

După ce fetiţa adormi, Sam o atacă furios pe Alex:

— A fost lucrul cel mai dezgustător pe care l-am auzit vreodată.

Ochii îi aruncau flăcări şi, ca de obicei, nu manifesta niciun pic de înţelegere faţă de Alex.

— Nu este adevărat. Era foarte liniştită când am culcat-o. I-am adus şi o carte despre asta, se numeşte: *Mămica se face bine.*

— Dezgustător. I-ai văzut expresia când i-ai spus de păr?

— Fir-ar să fie! Dar trebuie pregătită. Dacă am să fiu prea bolnavă ca să mă ocup de ea în timp ce fac chimioterapie, trebuie să fie pregătită.

— De ce nu poţi suferi în tăcere? Întotdeauna ne încarci şi pe noi. Iisuse, încearcă să fi mai demnă!

— Ticălosule!

Îl apucă de cămaşă şi i-o rupse, gest ce-i surprinse pe

amândoi. Nu făcuse niciodată aşa ceva, dar de data asta îşi ieşise din fire. Îşi pierduse soţul, îşi pierduse un sân, viaţa sexuală, sentimentul propriei feminităţi, al propriei bunăstări, capacitatea de a mai avea copii. În ultimele şase săptămâni nu făcuse altceva decât să piardă câte ceva, lucruri care erau cu adevărat importante pentru ea, iar Sam găsise de cuviinţă să o critice pentru ceea ce se întâmpla.

— Blestemat să fi! Nu fac decât să mă lupt împotriva a tot ce mi s-a întâmplat, să încerc să nu te incomodez, să nu o răănesc pe ea, să nu-mi încarc partenerii din firmă şi tu mă tratezi ca pe o paria. Ei bine, Sam Parker, poţi să te duci dracului!

Toate spaimele şi insatisfacţiile din ultimele şase săptămâni izbucniseră la suprafaţă. Sam refuza să audă, era preocupat de propriile „dureri".

— Nu te mai lăuda cât de nobilă eşti şi cum suferi în tăcere. De fapt scânceşti după blestematul ăla de sân, care nici măcar nu era cine ştie ce. Vreau să spun, cine observă că nu mai e acolo? Iar al doilea lucru pe care-l faci este să ne „pregăteşti" pe noi pentru chimioterapie. Încetează o dată, pentru Dumnezeu, nu ne mai tortura cu ce-o să fie. Nu are decât trei ani şi jumătate, de ce trebuie să treacă şi ea prin ce treci tu?

— Pentru că sunt mama ei şi mă iubeşte, şi faptul că am să fiu bolnavă o s-o afecteze şi pe ea.

— Mă faci să-mi fie *mie* greaţă şi asta mă afectează pe mine. Nu pot să mai trăiesc aşa, cu buletine zilnice despre cancer de la Sloane-Kettering. De ce nu le afişezi…

— Eşti un…! Nici nu te-au interesat rapoartele patologice atunci când mi le-au dat.

— Şi, care-i diferenţa, tot ţi-au tăiat pieptul.

— Există o diferenţă, diferenţa dintre a trăi şi a muri, dacă asta te interesează. Sau, cine ştie, dacă am să dispar, nici n-ai să remarci. N-ai avea cum. Tu nu te mai oboseşti nici să-mi vorbeşti.

— Despre ce ai vrea să vorbesc, Alex? Despre chimioterapie? Despre ganglionii limfatici? Patologie? Nu mai pot suporta.

— Atunci de ce nu pleci şi nu mă laşi singură cu ale mele? Că de ajutat, tot nu mă ajuţi.

— N-am să-mi părăsesc fiica. Nu plec nicăieri, se răsti el şi părăsi apartamentul.

Sam se opri în stradă, stăpânindu-se cu greu să nu cheme un taxi care să-l ducă la Daphne. O chemă însă de la un telefon public şi izbucni în plâns. Îi spuse că începuse să o deteste pe soţia lui, dar şi pe el. Îi spuse că a doua zi ea urma să înceapă chimioterapia şi că el nu mai rezista. Daphne se declară de acord cu el. Îl întrebă dacă nu voia să vină la ea, dar Sam îi răspunse că nu credea că ar trebui s-o facă.

Îşi dădea seama că era încă foarte vulnerabil. Avea mare nevoie de ea, dar nu dorea ca Daphne să fie motivul destrămării căsniciei lui. Trebuia să-şi rezolve singur problema, să acţioneze, dar nu ştia bine cum. Nu-şi putea explica de ce, dar o ura pe Alex. Biata femeie era bolnavă, iar el o detesta şi o făcea vinovată de efectul pe care boala ei îl avea asupra lui. Adusese boala şi teama în viaţa lui. Va distruge totul. Fără s-o ştie.

Porni pe jos până la East River, apoi se întoarse. În vremea asta, Alex zăcea în pat, cu ochii în tavan, prea furioasă ca să mai poată plânge, prea rănită ca să-l mai ierte. O abandonase, dezertase. În şase săptămâni, aruncase ca pe un balast tot ce împărtăşiseră cândva, tot ce simţiseră unul pentru celălalt, şi distrusese înţelegerea şi respectul pe care le construiseră în cei şaptesprezece ani trăiţi împreună. Jurământul „la bine şi la rău, în boală şi în sănătate" fusese complet călcat.

Trecuseră mai bine de două ore până când Sam se întoarse acasă, dar nu se duse la ea, nu-i adresă niciun cuvânt şi se culcă pe sofaua din bibliotecă. Alex rămase trează toată noaptea.

Capitolul 12

Oncologul pe care i-l recomandase doctorul Herman era femeie. Alex aflase că prima vizită va dura o oră şi jumătate, iar şedinţele ulterioare de patruzeci şi cinci de minute până la o oră şi jumătate. Urma să facă două şedinţe pe lună şi dacă se iveau probleme chiar mai multe. Fixase vizita pentru ora douăsprezece şi spera să se întoarcă la birou pe la unu şi jumătate.

Brock şi Liz ştiau că era ziua când începea chimioterapia, ca şi Sam de altfel. După cearta din seara precedentă, plecase la birou fără să mai ia micul dejun şi nu dăduse telefon în cursul dimineţii pentru a-şi cere scuze sau a-i dori succes la chimioterapie. Alex se convinsese de un lucru – va trebui să treacă peste acest tratament fără să conteze pe soţul ei.

Clădirea în care se afla cabinetul era modernă. Sala de aşteptare, frumos decorată, asigura o atmosferă primitoare. Pereţii văruiţi într-un galben neagresiv şi lumina blândă îi dădeau un aer vesel.

Când dădu ochii cu medicul, Alex constată uşurată că era de vârsta ei. Se numea Jean Webber şi emana calm şi încredere.

Mai avu o surpriză plăcută: pe diploma ce atârna pe perete scria Harvard Medical School.

Schimbară întâi câteva cuvinte în cabinet, despre rapoartele patologice şi doctoriţa îi explică ce semnificaţie aveau. Alex aprecie faptul că o trata ca pe o fiinţă umană inteligentă. Află că substanţele citostatice pe care le vor folosi nu erau „otrăvitoare" cum credeau majoritatea celor bolnavi, şi că scopul lor consta în a distruge celulele „rele" şi a le proteja pe cele sănătoase. Doctoriţa îi mai preciză că tumoarea fusese de gradul II, ceea ce nu era de natură să o

bucure, dar că, exceptând ganglionii, nu se mai produseseră alte infiltraţii. Prognoza, din punctul de vedere al doctorului Webber, era bună. În orice caz, chimioterapia făcea obligatoriu parte din tratament. Nu-şi putea lua riscul de a lăsa nici măcar o fracţiune de celulă să se dividă şi să se răspândească. Doar o cură completă îi va da lui Alex certitudinea că nu mai există celule canceroase. Deoarece i se făcuse ablaţie totală, radiaţia nu mai era necesară, şi nici hormonoterapia. Rezultatele finale ale testelor indicaseră acest lucru. I se făcuse şi un test cromozomial pentru a se putea examina acidul ribonucleic al celulelor implicate, în scopul de a se stabili dacă numărul cromozomilor era normal. Se stabilise că celulele lui Alex erau diploide, cu alte cuvinte normale. O liniştea să audă asta, chiar dacă, după veştile bune, urmau cele rele: avusese cu adevărat cancer şi urma să suporte şase luni de chimioterapie.

Când au ajuns să vorbească despre tratament, doctoriţa Webber deveni înţelegătoare şi încercă să-i explice lui Alex că efectele secundare ale chimioterapiei puteau fi dezagreabile, dar nu înspăimântătoare, cum se acreditase ideea, şi că alegând măsuri potrivite puteau fi suportate. O mai asigură pe Alex că niciunul din efectele secundare nu cauza vătămări iremediabile. Îi ceru să o informeze dacă va avea unele probleme.

Efectele secundare la care se putea aştepta şi care urmau să fie discutate, constau în căderea părului, greţuri, dureri în tot corpul, oboseală şi creşterea în greutate. Putea să aibă şi usturimi în gât, răceli, constipaţie, după cum se putea aştepta să i se oprească imediat ciclul, care uneori revenea după încetarea chimioterapiei. Eventuala rată a sterilităţii era de cincizeci la sută, ceea ce îi dădea o şansă să mai aibă copii. Dacă va mai avea bărbat, îşi spuse în gând Alex, în timp ce se străduia s-o urmărească pe doctoriţă.

Rar, tratamentul provoca scăderea leucocitelor. Mai puteau să apară iritaţii ale vezicii urinare. Faptul că s-ar

putea îngrăşa o surprinse pe Alex, deoarece crezuse că greţurile şi vomismentele o vor face să piardă din greutate. Doctoriţa îi preciză că acest efect este inevitabil, ca şi căderea părului. Îi sugeră să-şi caute o perucă, poate chiar mai multe, cu pieptănături diferite, deoarece îşi va pierde total sau în mare parte bogatul ei păr roşu. E adevărat că după aceea va creşte la loc, ţinu ea să o asigure. Spusele doctoriţei o încurajară, şi Alex se amăgea zicându-şi că ascultă un nou client şi e obligată să audă totul. Era o tactică bună şi, un timp, dădu rezultate. Apoi, când îi vorbi despre greţuri, vome şi altele, îşi pierdu total entuziasmul.

Mai află că, de fiecare dată când va veni la doctor, va trebui să facă un examen fizic, o analiză a sângelui, radiografii şi ecografii, pentru care aveau un echipament de ultimă oră. Tratamentul propriu-zis consta în luarea pe cale bucală a medicamentului numit Cytoxan, în primele paisprezece zile ale fiecărei luni. Apoi, la cabinet i se vor face injecţii intravenoase cu Methotrexate şi Fluorouracil în prima şi a opta zi ale aceleiaşi luni. După ce i se administrau injecţiile intravenoase, se putea întoarce la birou. Îi atrase atenţia că în ziua dinaintea injecţiilor trebuia să se odihnească mai mult decât de obicei, astfel încât efectele secundare să fie cât mai mici, ca să nu-i scadă prea mult leucocitele.

— Ştiu că la început totul ţi se pare complicat, dar cu timpul ai să te obişnuieşti. Alex tresări privindu-şi ceasul. Vorbiseră aproape o oră.

Alex se dezbrăcă cu grijă, împăturindu-şi lucrurile, de parcă fiecare moment, fiecare gest, contau şi constată că nu se putea controla. Mâinile îi tremurau ca nişte frunze, în timp ce doctoriţa o examina, dând aprobator din cap.

— Ţi-ai ales un chirurg pentru operaţia estetică? o întrebă ea.

Alex clătină din cap; nu se hotărâse încă, nici nu ştia dacă dorea să facă o operaţie de reconstituire. După cum mergeau

lucrurile, nu mai era sigură că o interesa, şi gândindu-se la situaţia ei conjugală i se umplură ochii de lacrimi. I se strânse gâtlejul în timp ce doctorul instala stativul pentru intravenos. Alex izbucni în hohote de plâns. Îşi ceru scuze.

— Nu face nimic, spuse doctoriţa, dă-i drumul, plângi. Ştiu cât este de înspăimântător, dar n-ai să te mai sperii aşa a doua oară. Noi suntem foarte atenţi cu medicamentele astea.

Alex înţelegea acum de ce era atât de important să-ţi alegi un oncolog foarte bun, certificat de Asociaţie. Auzise poveşti de groază despre persoane care fuseseră omorâte în urma unei chimioterapii administrate greşit. Toate acestea îi veniră în minte. Dacă va reacţiona prost? Dacă va muri? Dacă nu o va mai vedea niciodată pe Annabelle? Sau pe Sam?... chiar după cearta îngrozitoare din noaptea precedentă.

Doctoriţa începu să-i facă perfuzie, mai întâi cu dextroză, apoi adăugă substanţa citostatică. Lichidul dădea înapoi şi vena lui Alex cedă. Începuse să o doară şi doctoriţa scoase imediat acul şi îi cercetă celălalt braţ, apoi mâinile.

— De obicei încep cu dextroză, dar văd că venele tale nu prea sunt în formă astăzi, aşa că am să renunţ la ea; o să încercăm metoda asta data viitoare. Acum îţi voi introduce substanţa nediluată direct în venă. O să te usture puţin, dar merge mai repede, şi cred că vei fi mulţumită să scapi mai uşor.

Alex nu o contrazise, deşi „introducerea directă” o cam speria.

Doctoriţa îi luă mâna şi-i examină cu atenţie vena; apoi, injectă substanţa, în timp ce Alex se străduia să nu leşine de atâtea emoţii. De îndată ce se termină injecţia, îi spuse lui Alex să apese cu putere pe venă timp de cinci minute, timp în care îi scrise reţeta pentru Cytoxan şi-i aduse o pastilă şi un pahar cu apă. După ce o urmări cum lua pastila, îi spuse cu satisfacţie:

— Foarte bine, ai primit acum prima doză. Te aştept peste exact o săptămână începând de astăzi, şi vreau să aud că n-

ai avut nicio problemă. Dacă apare ceva ce ţi se pare neobişnuit, sau dacă te simţi mizerabil, sună-mă şi o să văd ce pot face ca să te ajut.

Îi înmânã apoi o foaie de hârtie care conţinea efectele secundare normale şi cele anormale.

— Răspund la telefon douăzeci şi patru ore din douăzeci şi patru şi nu mă supăr când mă sună pacienţii.

Îi zâmbi cu căldură şi se ridică în picioare. Era cu mult mai scundă decât Alex, dar părea foarte dinamică. Era mulţumită, îşi spuse Alex, că putea să-şi facă meseria. Îi amintea de oamenii care veneau la ea, cu complicate probleme juridice, cu procese înspăimântătoare. Ea le prelua problemele şi le rezolva cât putea mai bine, dar grijile şi spaimele le suportau ei, nu ea. În clipa aceea, o invidia pe doctoriţa Webber.

La plecare, constată cu uimire că stătuse la oncolog mai bine de două ore. Mâna îi era încă sensibilă; făcu semn unui taxi. Un leucoplast îi acoperea locul unde i se făcuse injecţia. Cunoştea o serie de termeni şi de fraze, pe care ar fi fost fericită să nu le fi aflat niciodată. Când intră în biroul ei, se simţea bine, nu avea greţuri, trăia, nu i se întâmplase nimic îngrozitor. Se gândi chiar să-şi cumpere o perucă, deşi o deprima gândul. Doctoriţa avea dreptate. Ar fi mai puţin trist să aibă una pregătită, decât să colinde magazinele ascunzându-şi chelia sub o basma.

Liz nu se afla în birou. Alex răspunse la mesajele pe care le găsi şi, ceva mai târziu, începu în sfârşit să se relaxeze. Cerul nu căzuse pe ea, până acum supravieţuise, poate că n-o să fie atât de rău cum se aşteptase. Se făcuse ora patru şi Brock intră cu un teanc de hârtii. Lucrase două ore bune.

— Cum a mers? o întrebă el, îngrijorat.

O întrebase întotdeauna pe un ton plăcut, nu curios, nu inchizitor, dar care lăsa să se vadă că îl preocupa, şi asta o emoţiona. Parcă era un frate mai mic.

— Până acum n-am a mă plânge, deşi mi-a fost tare frică.

Nu-l cunoştea suficient de bine ca să-i mărturisească faptul că plânsese cu disperare, aşteptându-se ca injecţia să o ucidă.

— Eşti curajoasă, vrei o ceaşcă de cafea?

— Da, mulţumesc.

Îi aduse cafeaua şi mai lucrară încă o oră. La ora cinci, Alex se ridică de la birou. Voia să ajungă la timp acasă. Fusese o zi destul de bună, deşi cam obositoare.

— Îţi mulţumesc pentru tot, îi spuse ea lui Brock înainte de a pleca. Începuseră să lucreze la un caz în care un mic slujbaş era dat în judecată pentru o falsă discriminare. Femeia avea cancer şi pretindea că fusese trecută cu vederea cu ocazia unei avansări, deşi patronul făcuse tot ce-i stătuse în putinţă s-o ajute. Aranjase chiar o cameră în care să se poată odihni dacă ar fi avut nevoie, în timpul programului, îi dăduse trei zile pe săptămână libere în timpul chimioterapiei şi îi păstrase postul. Femeia susţinea sus şi tare că nu fusese avansată din cauza cancerului. De fapt, urmărea să facă rost de bani, să stea acasă şi să-şi facă tratamentul cu ceea ce va câştiga de pe urma procesului. Din certificatele aflate la dosar, cancerul părea să se fi vindecat, însă ea nu mai voia să lucreze, cu toate că avea de plătit tratamentul. Alex descoperise că asigurările plăteau sume minime pentru tratarea cancerului. Dacă nu-ţi puteai permite să achiţi tratamentele foarte costisitoare care-ţi puteau salva viaţa, erai în pericol. Nici asigurarea ei nu-i restituia decât foarte puţin din cheltuieli. Cu toate acestea, reclamanta nu avea dreptul să se răzbune pe fostul patron. El se oferise chiar să o ajute cu bani, fapt pe care ea îl negase ulterior şi pentru care patronul nu avea probe. Ca de-obicei, lui Alex îi era foarte milă de pârât. Detesta nedreptatea pe care o invocau acei oameni care credeau că se pot răzbuna pe cineva, doar pentru că are bani în timp ce ei nu au. Era, de asemenea, un moment bun ca să preia acest caz, întrucât deţinea informaţii directe despre cancer.

— Ne vedem mâine, Brock, spuse ea dând să plece.

— Ai grijă de tine, odihneşte-te şi mănâncă bine.

— Am înţeles, mămico, îl tachină ea.

Dar toate astea i le spusese şi Liz. Deocamdată trebuia să se odihnească pentru a-şi împrospăta forţele şi să nu se preocupe încă de greutate. Detesta însă să fie supraponderală. Ştia că lui Sam nu-i plăceau femeile grase.

— Îţi mulţumesc din nou, mai spuse ea înainte să părăsească biroul.

Pe drum constată încă o dată cât de drăguţi fuseseră cu toţii şi cât de uşurată era că trecuse de prima şedinţă de tratament cu toate că nu fusese uşor, totul decursese fără complicaţii. Nu se gândea cu plăcere să se întoarcă la cabinet în săptămâna următoare, dar spera că atunci totul va merge mai bine. Apoi va avea o pauză de trei săptămâni înainte de următoarea injecţie. Liz îi cumpărase pilulele prescrise.

Când ajunse acasă, Annabelle era în cadă şi cânta împreună cu Carmen o melodie din *Sesame Street.* Alex îşi lăsă servieta pe un scaun şi li se alătură.

— Cum te-ai distrat astăzi? o întrebă Alex aplecându-se şi sărutând-o.

— Foarte bine. Ce-ai păţit la mână?

— Oh… asta? Privi leucoplastul. M-am lovit la birou.

— Te doare?

— Nu, deloc.

— Şi eu am căpătat un pachet de leuco la grădiniţă, se lăudă Annabelle.

Carmen îi spuse că Sam telefonase ca să le anunţe că nu va cina acasă. Pe ea n-o sunase şi bănuia că era încă furios după cearta lor. N-avea cum să-i spună că prima zi de tratament decursese bine. Se gândi să-l sune la birou, dar după vorbele urâte pe care şi le spuseseră în noaptea precedentă se hotărî să aştepte până când îl va întâlni. Remarcase că ieşea din ce în ce mai des seara cu clienţii. Probabil că era o modalitate de a o evita. Aproape că nu-l mai

vedea.

După ce luă cina cu Annabelle se hotărî să-l aştepte, dar oboseala îşi spuse cuvântul şi pe la ora nouă dormea în pat, cu luminile aprinse. Fusese cea mai grea zi din viaţa ei, mai grea chiar decât ziua operaţiei. Se simţea stoarsă de puteri.

În vremea asta, Sam lua masa cu Daphne într-un mic restaurant din East Sixties. Era într-o dispoziţie îngrozitoare, în ultimul timp Daphne nu-i mai ceruse nimic, nu mai insistase, nu-i reproşase că o respinge.

— Nu ştiu ce se întâmplă cu mine, spunea el, ţinând-o de mână în timp ce friptura se răcea în farfurie. Îmi este din ce în ce mai milă de ea, ştiu că are nevoie de cineva, dar nu mai simt pentru ea decât mânie. Sunt furios pentru ceea ce s-a întâmplat cu viaţa noastră, am impresia că ea e de vină, deşi sunt conştient că n-am dreptate. Dar nu este nici din vina mea. A fost doar un ghinion afurisit şi acum, când a început şi chimioterapia, nu mai pot suporta. N-o mai pot privi, nu vreau să văd ce i se întâmplă. E cumplit să asişti la aşa ceva, nu mă simt în stare de asta. Dumnezeule... i se puse un nod în gât, sunt un monstru.

— Nu eşti un monstru, îl calmă Daphne cu blândeţe, eşti doar un om. Asemenea situaţii te bulversează, te dau peste cap şi, pentru Dumnezeu, nu eşti soră de caritate. Nu poate aştepta să ai grijă de ea... nici să suporţi... ezită căutându-şi cuvintele, să asişti la tot calvarul. Trebuie să fie îngrozitor.

— Aşa şi este, recunoscu el. E o barbarie ce i-au făcut. Ca şi cum ar fi luat un cuţit şi i-ar fi tăiat sânul. Prima oară când am văzut operaţia am început să plâng.

— Ce groaznic trebuie să fi fost pentru tine, Sam, spuse Daphne cu căldură, manifestând compasiune doar pentru el şi uitând de Alex. Poate că-şi dă seama. Este o femeie inteligentă.

— Se aşteaptă să fiu lângă ea, să o ţin de mână, să merg cu ea la tratament şi să discut despre toate astea cu fetiţa noastră. Pur şi simplu nu mai pot suporta. Vreau să mi se

restituie viaţa mea.

— Ai dreptul la ea, îl susţinu Daphne.

Era cea mai înţelegătoare, cea mai puţin pretenţioasă femeie pe care o întâlnise vreodată. Nu dorea decât să fie cu el, oricând, oriunde, indiferent de limitele pe care Sam le impusese în relaţiile dintre ei. Acceptase cu greu să cineze doar din când în când, dându-şi seama că nu putea face dragoste cu ea din considerente morale. Nu-i fusese niciodată necredincios lui Alex şi, indiferent cât de mare era tentaţia, nu voia să-şi trădeze soţia, deşi toţi credeau că este încurcat cu Daphne. Daphne îi mărturisise că-l iubeşte şi că va accepta orice condiţii i-ar pune, numai ca să-l poată întâlni.

— Te iubesc atât de mult, îi şopti ea în timp ce o privea sfâşiat de sentimente contradictorii.

— Şi eu te iubesc... şi tocmai în asta constă nenorocirea. Te iubesc pe tine şi o iubesc şi pe ea. Vă iubesc pe amândouă, pe tine te doresc, iar faţă de ea am obligaţii. Asta ne leagă acum.

— Nu poţi continua aşa, Sam.

— Ştiu. Poate că totul se va rezolva de la sine. Şi ea suferă. Până la urmă o să mă urască. Cred că a şi început.

— Dacă ăsta e adevărul, înseamnă că e proastă. Eşti cel mai bun om din lume, spuse Daphne cu hotărâre.

— Eu sunt prostul, îi răspunse el zâmbindu-i. Ar trebui să te iau şi să fugim înainte să-ţi vii în fire şi să-ţi găseşti pe cineva de vârsta ta, un om fără atâtea probleme.

Nu se mai îndrăgostise astfel de o femeie de pe vremea când era adolescent.

— Unde vrei să fugi? îl întrebă ea cu un aer nevinovat şi începură să mănânce.

— Poate în Brazilia... sau Tahiti... undeva unde să te am numai pentru mine, unde sunt flori şi miresme tropicale. Îi simţi mâna pipăindu-l pe sub masă. Avea degetele îndemânatice şi viclene. Eşti o fată rea, Daphne Belrose, îi spuse el zâmbind.

— Poate că ar trebui să constaţi asta într-o bună zi. Am început să mă simt ca o virgină, îl tachină ea. Sam se înroşi la faţă.

— Iartă-mă. Se simţea vinovat, reuşea să le complice tuturor viaţa.

— Nu-ţi cere iertare. Sper ca sacrificiul să se dovedească justificat atunci când, în sfârşit, vei lua o hotărâre.

Era sigură că o va face, rămăsese doar o chestiune de timp şi se hotărâse să aştepte. Sam era unul din cei mai atrăgători şi mai plini de succes bărbaţi din New York. Chiar şi aici, într-un restaurant de la capătul oraşului, lumea îl recunoştea, îl saluta şi patronul se bucura că îl are oaspete. Sam Parker era unul din baronii Wall Street-ului.

— Cum poţi avea atâta răbdare cu mine? o întrebă el în timp ce comandau desertul şi unica sticlă de Château d'Yquem, care costa două sute cincizeci de dolari.

— Ţi-am mai spus, şopti ea, te iubesc.

— Eşti nebună, murmură Sam aplecându-se să o sărute. Apoi, toastă: „Pentru micuţa verişoară a lui Simon". De fapt, ar fi vrut să spună: „Pentru dragostea vieţii mele", dar n-o făcu. Ar fi însemnat s-o umilească pe Alex. Cum de i s-a putut întâmplă lui aşa ceva? Cum a putut Alex să se îmbolnăvească de cancer şi el să se îndrăgostească, în acelaşi timp, de altcineva? Nu se gândi o clipă că cele două evenimente ar putea fi strâns legate unul de altul. Într-o bună zi am să-i fiu foarte recunoscător lui Simon, îi spuse el pe un ton conspirativ.

— Sau îi vei reproşa. Îţi faci o mulţime de iluzii în ce mă priveşte şi s-ar putea să te dezamăgesc.

— Asta n-o cred, spuse el cu hotărâre, simţind o imensă dorinţă să facă dragoste cu ea, atunci şi acolo. Fiecare moment petrecut împreună nu însemna decât o mângâiere care-i tortura trupul.

O conduse până acasă, ca de obicei, dar refuză să urce în apartamentul ei. Întârziaseră în pragul uşii, neputându-se

despărţi, sărutându-se şi mângâindu-se cu disperarea dorinţei neîmplinite.

— Am putea merge sus, încercă ea să-l ademenească. Cred că ar răsufla uşuraţi şi vecinii.

— Ar fi o imensă uşurare şi pentru mine. Nu ştiu cât mai pot rezista, răspunse el sărutând-o cu disperare.

— Sper că nu prea mult, iubitul meu, îi şopti ea la ureche, în timp ce palmele ei îi cuprinseră fesele. Îl lipi de ea şi simţi locul fierbinte ce palpita şi se cutremură de dorinţă. Sam constată că Daphne nu purta nimic pe dedesubt, deşi sufla un vânt rece de noiembrie. Asta fu lovitura de graţie.

— Mă omori, râse el cu un glas răguşit, iar tu ai să faci pneumonie.

— Atunci încălzeşte-mă, Sam.

— Doamne, cât de mult aş vrea.

Închise ochii şi o strânse şi mai tare în braţe. În cele din urmă reuşi să se desprindă de ea şi porni pe jos spre casă, încercând să-şi revină. Se făcuse miezul nopţii şi Alex dormea cu lumina aprinsă când Sam intră în dormitor. O privi o vreme, cerându-şi iertare în gând, dar inima lui bătea pentru Daphne. Stinse lumina şi se strecură în pat.

Era şase dimineaţa când îl trezi un zgomot ciudat, ca un scrâşnet mecanic. Întâi crezu că e o maşină, apoi îşi închipui că sună o alarmă sau că se stricase liftul şi cădea în gol. Zgomotul nu înceta şi în cele din urmă, se trezi de-a binelea, se întoarse pe partea cealaltă şi constată că zgomotul venea din baie. Alex vomita, fără să se poată stăpâni.

Mai rămase un timp în pat, neştiind dacă să se scoale sau nu. În cele din urmă se ridică şi se duse până la baie, oprindu-se în pragul uşii.

— Nu te simţi bine?

Alex nu-i răspunse imediat.

— Mă simt grozav, spuse ea apoi zeflemitor, fără să se poată opri din vomitat.

— Ai mâncat ceva ce nu trebuia?

Nici acum nu voia să recunoască.

— Cred că e din cauza chimioterapiei.

— Cheamă medicul.

Alex dădu din nou din cap şi continuă să vomite. Sam se duse să facă un duş în baia pentru musafiri. O jumătate de oră mai târziu, când se întoarse, Alex zăcea pe podeaua camerei de baie cu un prosop ud pe cap şi cu ochii închişi.

— Doar nu eşti însărcinată?

Epuizată, Alex negă scuturând capul. Nu mai avea putere nici să-l înjure. Avusese ciclu înainte de operaţie şi încă o „zi albastră" trecuse de atunci şi el nici măcar nu vorbise cu ea, cum să fi rămas însărcinată? Cum putea fi atât de stupid? Pe cât de deştept era în afaceri, pe atât de ignorant se dovedea în probleme de boală.

Când reuşi să găsească energia necesară de a se târî până la telefon o sună pe doctoriţa Webber. Aceasta o asigură că era o reacţie obişnuită după primul tratament. Îi recomandă să mănânce ceva, pentru ca stomacul să nu macine în gol. Pastila trebuia să o ia, indiferent cât de rău se va simţi. Îi recomandă şi un medicament împotriva vomismentelor, dar lui Alex îi era frică să mai înghită şi alte chimicale.

— Îţi mulţumesc! Alex închise telefonul şi reîncepu să vomite. De data aceasta nu dură decât câteva minute. Avea impresia că stomacul i se întorsese pe dos ca o mănuşă. Se chinui să se îmbrace şi când intră în bucătărie, era verde la faţă. Îi privi pe Sam şi pe Annabelle luându-şi micul dejun. Sam o îmbrăcase pe fetiţă şi o ţinuse departe de Alex.

— Eşti bolnavă, mămico? o întrebă Annabelle îngrijorată.

— Puţin. Îţi aduci aminte de medicamentul despre care ţi-am vorbit? Ei bine, l-am luat ieri şi mi-a făcut cam rău. Dar până la urmă, o să-mi facă bine, spuse Alex cu convingere, ciugulind o bucăţică de pâine prăjită. Observă că Sam o privea plictisit pe deasupra ziarului. Ştia că îl deranjase cu vomismentele ei, dar mai ştia şi cât de mult îl enervau explicaţiile pe care i le dădea Annabellei. Scuză-mă, i se

adresă lui Sam pe un ton acru şi el reîncepu să citească.

Alex se mai învârti prin casă până când Sam plecă, împreună cu Annabelle. Apoi vomită din nou. Când se potoli, hotărî să o sune pe Liz să-i spună că nu va veni la birou, dar se răzgândi. Nu va ceda. Se va duce la lucru chiar dacă asta o va ucide.

Se spălă pe faţă şi pe dinţi, îşi îmbrăcă mantoul şi îşi luă servieta. În hol se opri să se odihnească şi simţi cum i se zbate iar stomacul. Reuşi să şi-l stăpânească, ajunse la lift şi, apoi pe stradă unde se simţi mai bine. Aerul rece îi făcea bine, spre deosebire de mersul cu maşina. Când ajunse în birou se simţi din nou foarte rău şi abia nimeri camera de baie. Arăta îngrozitor când intră în birou, unde o aşteptau Brock şi Liz. Cei doi se speriară văzând-o verde la faţă, şi o urmăriră cu îngrijorare cum se prăbuşi istovită în fotoliu.

— Nu te simţi bine? o întrebă Liz, în timp ce Brock o privea îngrijorat.

— Nu prea. Am avut o dimineaţă proastă.

Închise ochii, simţind un nou val de greţuri, dar refuză să le dea importanţă şi senzaţia trecu. Deschise ochii şi-l văzu pe Brock. Liz dispăruse.

— S-a dus să-ţi aducă o ceaşcă de ceai. Nu vrei să te întinzi puţin?

— Dacă aş face-o, nu cred că m-aş mai putea scula. Ce-ar fi să ne apucăm de lucru?

— Eşti în stare?

— Nu mă întreba, răspunse ea cu severitate, iar Brock, clătinând din cap plecă să-şi ia hârtiile. Ca de obicei, era numai în cămaşă, cu ochelarii pe creştetul capului. Avea creioane în buzunar, un pix între dinţi şi un teanc de hârtii când se întoarse în birou. Adusese şi o cutie cu biscuiţi săraţi.

— Încearcă-i pe ăştia.

I le puse pe birou şi se aşeză. În timp ce lucra, Brock o studia cu atenţie. Arăta tare rău, dar părea că se simte ceva

mai bine când lucra. Uita de necazurile ei.

Liz îi aducea mereu ceai şi reuşise să ciugulească din biscuiţii aduşi de Brock.

— De ce nu te întinzi puţin în timpul pauzei de prânz? îi sugeră el, dar Alex refuză. Lucrau la nişte detalii foarte importante ale unui dosar nou. Comandară sandviciuri cu pui, şi Alex mâncă puţin.

După o oră însă, când începu digestia, fu din nou cuprinsă de panică, simţind cum toată mâncarea îi vine înapoi. Lângă birou se afla o minusculă cameră de baie şi, fără să-l avertizeze pe Brock, se repezi acolo. Vomită şi sughiţă, timp de o jumătate de oră. Brock o auzea şi suferea alături de ea. După un timp, se duse să aducă un prosop umed şi rece, o pungă de gheaţă şi o pernă. Fără să bată la uşă sau să spună ceva, o deschise. Alex simţi cum o susţineau braţele lui puternice – Brock îngenunchease lângă ea. O clipă Alex îşi pierdu controlul şi Brock se temu să nu-şi piardă cunoştinţa, dar îşi reveni.

— Reazemă-te de mine, spuse el simplu şi dă-ţi drumul. Nu-l contrazise, nu scoase niciun cuvânt, era prea bolnavă şi prea recunoscătoare pentru ajutor, indiferent de la cine venea. Căzu înapoi în braţele lui. Brock şedea pe pardoseală şi o susţinea. Îi puse punga cu gheaţă pe ceafă şi prosopul ud pe frunte. Alex deschise ochii şi-l privi, incapabilă să-i spună ceva.

Brock trase apa la closet, închise capacul, îi puse perna sub cap şi o acoperi cu o pătură. Rămase lângă ea, ţinând-o de mână şi urmărind-o cum se simte, fără să scoată o vorbă, lucru pe care Alex îl aprecia în mod deosebit.

Trecuse o oră când Alex putu să vorbească cu o voce pierită. Era stoarsă de puteri.

— Cred că acum mă pot ridica.

— De ce nu mai stai puţin aici? o întrebă el cu blândeţe. Apoi îi veni o idee mai bună. Am să te duc de aici.

Trecuse destul timp de când nu mai vomitase, pentru a

putea fi mutată în cealaltă cameră. Fără niciun efort, Brock o ridică în braţe, surprins că era atât de uşoară pentru înălţimea ei şi o aşeză pe sofaua de piele cenuşie din biroul ei. Îi puse perna sub cap şi o înveli cu pătura. Alex era puţin jenată că nu se putuse stăpâni şi mulţumi Domnului că Brock se aflase acolo şi o ajutase.

— Încuie uşa, îi şopti ea lui Brock care rămăsese lângă ea ca o mamă care-şi ocrotea copilaşul.

— De ce?

— Nu vreau să intre cineva şi să mă vadă aşa.

Îi anunţase pe toţi că va putea lucra în timpul tratamentului, dar începutul, nu se petrecuse sub auspicii prea favorabile.

Brock îi îndeplini dorinţa. Când se aşeză din nou lângă ea, constată că prinsese puţină culoare în obraji.

— Vrei să te duc acasă? o întrebă el cu prudenţă, dar Alex refuză scuturând din cap.

— Nu vreau să plec.

— Vrei să dormi puţin?

— Nu, am să rămân un timp aici pe sofa. Tu lucrează.

— Vorbeşti serios?

N-o admirase niciodată mai mult decât acum când refuza să renunţe, să se declare învinsă. Se purta ca un adevărat soldat.

— Da, răspunse ea. Tu vezi-ţi de lucru… şi… Brock! Îţi mulţumesc.

— N-ai pentru ce. Pentru asta există prieteni.

Alex se gândi cu tristeţe că Sam n-ar fi fost în stare de aşa ceva.

Brock stinse câteva becuri şi Alex zăcu, cu ochii închişi, cam o jumătate de oră, după care se ridică şi se aşeză la birou. Rochia îi era puţin mototolită, părul cam răvăşit, vocea răguşită, dar era gata să se întoarcă la lucru. Brock îşi aminti să descuie uşa şi Liz intră cu ceaiuri, cafele şi gustări, dar niciunul nu se grăbi să le onoreze… La ora cinci, Brock o

însoţi pe Alex la ascensor ducându-i servieta.

— Cobor şi eu să chem un taxi.

— N-ai altceva mai bun de făcut decât să le ajuţi pe doamnele bătrâne să traverseze strada? îl tachină ea, simţind că în acea după-amiază deveniseră prieteni. Nu va uita ajutorul lui toată viaţa. Nu-şi aducea aminte să fi făcut ceva ca să merite prietenie din partea lui. Probabil că, în copilărie, ai fost cercetaş, glumi ea.

— Am fost. În Illinois nu prea era altceva de făcut. Şi trebuie să mărturisesc că am avut întotdeauna o slăbiciune pentru doamnele bătrâne.

— Aşa s-ar părea, îi zâmbi ea. În clipa aceea simţea că are o mie de ani, deşi Brock o găsea fermecătoare.

Lui Brock îi trebuiră câteva minute bune până să găsească un taxi. Îi spusese să aştepte înăuntru. Ea protestase, dar fără succes. Plătise deja taxiul ca să nu i-l fure altcineva şi se întoarse să o ducă.

— Totul e aranjat.

O ajută să se urce în automobil şi-i făcu la revedere cu mâna. Alex era încă uimită de grija pe care i-o arătase şi se întreba cum îi va putea mulţumi vreodată. Ajunse acasă, epuizată. I-ar fi plăcut să facă o baie împreună cu Annabelle, dar fetiţa nu-i văzuse încă cicatricea, aşa că se încuie în baie şi zăcu în apa caldă. Apoi se aşeză la masă împreună cu Annabelle, dar nu mâncă nimic, explicându-i copilului că va cina împreună cu Sam.

Sam sosi pe la ora şapte, puţin înainte ca Annabelle să se culce şi-i citi fetiţei o poveste înainte de a adormi. Apoi se aşeză la masa pregătită de Carmen, dar Alex nu reuşi să mănânce nimic.

— Au mers mai bine treburile astăzi? o întrebă el încercând să pară interesat, lucru pe care Alex îl sesiză.

— Da, mai bine, spuse ea, trecând peste tot ce se întâmplase la birou. Am avut o mulţime de cazuri noi.

Asta dorea el să audă, indiferent că era doar o jumătate de

adevăr.

— La fel ne-a mers şi nouă, zâmbi el, căutând să dea uitării cearta şi cuvintele grele pe care şi le spuseseră. Simon ne-a adus o droaie de clienţi noi.

— Sper să nu fie ceva necurat. Ceva nu-i plăcea în toată combinaţia aceea cu Simon.

— Nu mai căuta nod în papură. Nu mai fi suspicioasă, o repezi el.

— Ce să-i faci, asta mi-e meseria, încercă Alex să zâmbească, deşi mirosul mâncării îi făcea greaţă.

După ce spălă vasele, puţinul pe care-l mâncase se întorcea să o chinuie. Ajunse la timp în baie, sughiţând şi vomitând. De data aceasta nu-l mai avea pe Brock lângă ea să-i aducă punga cu gheaţă.

— Ce se întâmplă cu tine? o întrebă Sam care catadicsi, în sfârşit, să vină în baie. Poate că nu-i de vină doar chimioterapia, poate că ai apendicită sau altceva.

— Numai chimioterapia e de vină, spuse ea cu o voce ce părea că vine din *Exorcistul.* Un nou val de vomă îl făcu pe Sam să bată în retragere.

În cele din urmă, Alex reuşi să ajungă până la pat şi se prăbuşi epuizată, sub privirea plictisită a lui Sam.

— Ştiu că nu-i cazul să te întreb acum, dar nu înţeleg cum de te-ai simţit bine la birou şi ţi se face greaţă numai în clipa în care mă vezi pe mine? Vrei să mă impresionezi sau ăsta este efectul pe care îl am asupra ta?

— Foarte amuzant.

— Crezi că reacţia ta este emoţională, sau eşti alergică la medicamentele pe care le iei?

Pur şi simplu nu putea sau nu voia să accepte. Nu mai văzuse pe nimeni vărsând atât de violent şi atât de des.

— Crede-mă. E din cauza chimioterapiei, repetă ea. Am o hârtie în care scrie tot ce se poate întâmpla. Nu vrei s-o citeşti?

— Nu, nu-i nevoie, te cred, însă n-ai păţit niciodată aşa

ceva, nici când ai fost însărcinată.

— Atunci nu aveam cancer şi nu făceam chimioterapie, răspunse ea sec.

— Cred că este ceva psihic şi că ar trebui să vorbeşti cu doctorul.

— Am vorbit. Mi-a spus că îi pare rău, dar e normal.

— Mie nu mi se pare normal.

Tot nu voia să înţeleagă.

A doua zi îi fu din nou greaţă, dar nu mai vomită. Plecară la lucru ca în vremurile bune. Alex o duse pe Annabelle la grădiniţă şi asta o făcu să se simtă mai bine. Fiecare pas, oricât de mic, spre normalitate însemna o victorie. Reuşi, să reziste toată dimineaţa, dar după masă, în timp ce lucra cu Brock, sandviciul cu curcan se răzbună şi ajunse din nou pe podeaua camerei de baie. Brock nu ezită, o urmă şi-i ţinu capul şi umerii în timp ce vomita. Prezenţa lui îi alunga frica, se simţea în siguranţă şi Brock era lângă ea. Îi era ruşine să gândească în felul acesta, iar mai târziu, când se rezemă de el şi-l privi, se întrebă de ce o ajuta.

— Tu ar fi trebuit să te faci doctor, îi zâmbi ea prosteşte. Era şi acesta un mod de a lega o prietenie.

— Detest să văd sânge, mărturisi el.

— Dar să vezi cum vomită cineva? Ce se întâmplă cu tine, îţi plac femeile care varsă?

— Le iubesc, râse el. Am terminat o mulţime de flirturi în felul acesta când eram la liceu şi în colegiu. Mă descurcam foarte bine.

— Eşti nebun! Se rezemă de el, fiindcă era prea slăbită să se poată ridica de pe pardoseala băii. Da, începi să-mi placi. Parcă ar fi fost căsătoriţi. Nu exista nicio jenă, doar nevoia şi voinţa de a o ajuta. O clipă se întrebă dacă Dumnezeu nu-i trimisese prietenul potrivit, la momentul potrivit.

Iar când Brock îi vorbi din nou, tonul lui era cât se poate de serios.

— Sora mea a trecut prin aşa ceva.

— Chimioterapie?

Alex era atât de surprinsă de parcă nimeni n-ar mai fi făcut tratament cu citostatice înaintea ei.

— Da. Cancer la sân, ca şi tine. De nenumărate ori aproape că a renunţat. Eu eram în primul an la colegiu şi am plecat acasă, ca s-o îngrijesc. Avea cu zece ani mai mult decât mine.

— Avea? îl întrebă Alex tulburată, dar el îi zâmbi.

— Are. A reuşit. Şi tu o să reuşeşti. Dar va trebui să faci chimioterapie, oricât de greu va fi, oricât de mult te vei chinui. *Trebuie* să o faci.

— Ştiu. Dar mi-e frică de moarte, şase luni mi se par o veşnicie.

— Nu e adevărat, numai moartea e o veşnicie, spuse el, părând brusc mult mai în vârstă decât era.

— Am înţeles. Jur.

— Nu-ţi poţi permite să-ţi pierzi vremea, Alex. Trebuie să iei tabletele, indiferent câtă greaţă ţi-ar face şi să te duci la tratament. Dacă vrei, am să merg cu tine. Am fost şi cu ea. Şi ea le detesta şi-i era frică de ace.

— Nu pot spune că mi-a plăcut, dar nu mi s-a părut greu până când n-am început să-mi vărs şi creierii. Trebuie să recunosc că datorită acestui fapt mi-am găsit noi prieteni. Îi zâmbi şi el păru fericit.

Nu purta ochelarii şi cravata îi era strâmbă, dar cu toate acestea arăta ca un adolescent blond ai cărui ochi trădau multă înţelepciune. Până la vârsta de treizeci şi doi de ani văzuse mult mai multe decât îşi putea ea închipui. În plus, o plăcea cu adevărat pe Alex.

— Ce zici, ne întoarcem la lucru? îl întrebă ea. Când ieşiră din camera de baie, Liz punea corespondenţa pe birou şi rămase surprinsă văzându-i.

— Bună, îi spuse Alex ca şi cum ar fi fost normal să iasă din baie cu Brock, am avut un miting.

Liz râse deşi habar n-avea ce făcuseră ei acolo.

— Lumea o să creadă că ne injectăm sau prizăm cocaină dacă o să continuăm să ne retragem în baie, râse Alex, sau mai ştii, că facem dragoste.

— Îmi trec prin minte zvonuri şi mai grave.

Râse uşor şi se aşeză la birou, în faţa ei.

— Mda, şi mie. Alex avea o mină bună.

Nu mai făcuse dragoste cu Sam de aproape două luni şi nu existau şanse să o mai facă curând, judecând după stadiul relaţiilor dintre ei. Dar nu sexul era problema esenţială, ci supravieţuirea. Aceasta reprezenta obiectivul prioritar.

La plecare, Brock îi chemă din nou un taxi, cu toate protestele ei. Vineri, reuşi chiar să o ducă pe Annabelle la balet. Era extraordinar, făcea tot ce trebuia să facă. Nu se simţea chiar bine, dar nici rău. Şi, mai ales, începea să creadă că poate că va supravieţui. Dacă va supravieţui şi căsnicia ei, asta era o altă întrebare. Şansele păreau să devină din ce în ce mai mici.

Capitolul 13

Luni, doctoriţa Webber se declară foarte mulţumită de progresele lui Alex.

— Te comporţi excelent, o complimentă ea.

Numărul globulelor roşii nu scăzuse şi reuşiră să-i administreze tratamentul intravenos, precedat de dextroză şi de apă, ceea ce era mai puţin traumatizant. În plus, ştia la ce să se aştepte.

Efectul tratamentului fu acelaşi, dar Brock şi Liz o vegheară ca nişte îngeri păzitori.

— Încep să mă simt vinovată, îi spuse Alex lui Brock a doua zi, în timp ce şedeau pe pardoseala băii şi el o veghea.

— De ce? Părea nedumerit.

— Pentru că nu tu faci chimioterapie, ci eu, şi nu cred că e cazul să suporţi toate mizeriile astea. Nu eşti însurat cu mine. E coşmarul meu, nu al tău. Nu tu trebuie să faci asta.

Nu-şi explica devotamentul lui. Nu avea niciun motiv. Şi totuşi, era singura persoană care se afla lângă ea în clipele grele.

— De ce să nu împărţim necazul? Aşa ceva i se poate întâmplă oricui. Trăsnetul ne poate lovi pe oricare, în orice moment. Dacă eu mă aflu aici, acum, tot astfel cineva va fi lângă mine, cândva, dacă voi avea nevoie.

— Eu, spuse ea cu blândeţe, eu voi fi lângă tine, Brock. N-o să uit niciodată ce ai făcut pentru mine.

Amândoi ştiau că nu era o vorbă de clacă.

— De fapt, am făcut toate astea pentru o avansare, spuse el râzând şi ajutând-o să se ridice. Stătuseră în baie o oră întreagă.

— Mă gândeam eu că trebuie să existe un motiv, intră ea în joc.

A doua serie de injecţii o obosise mai mult decât prima.

Până la ziua Recunoştinţei mai erau doar două zile. Se simţi obosită numai la gândul că trebuia să pregătească curcanul.

— Ai toate motivele să-mi iei locul, glumi ea când se aşezară din nou la birou. Te descurci extraordinar.

— Prefer să lucrăm împreună. Spuse aceste cuvinte privind-o în ochi şi, un moment, Alex simţi că între ei intervenise ceva nou, greu de definit. Nu-i putu susţine privirea şi întoarse capul jenată. În ultimul timp se comportase faţă de el fără să se controleze şi se întreba dacă nu cumva greşise. Poate că ajunseseră prea apropiaţi. Ea era femeie măritată, şi avea cu zece ani mai mult decât el.

— Şi mie îmi place să lucrez cu tine, Brock, îi spuse ea cu simpatie, tratându-l din nou ca pe asistentul ei mai tânăr. Apoi izbucni în râs: Când nu vărs peste tine.

— Am grijă să stau în spatele tău, îi spuse el pe un ton pe care şi-l permit într-o discuţie doi oameni care au trecut prin multe împreună.

— Eşti dezgustător, spuse ea zâmbind.

Au mai întârziat puţin vorbind despre programul de Ziua Recunoştinţei. El se ducea la prieteni în Connecticut, iar ea rămânea acasă cu Annabelle şi Sam. Alex îi mărturisi că n-o entuziasma perspectiva de a face pe bucătăreasa.

— Sam nu ştie să gătească?

— Ba da, dar masa de ziua Recunoştinţei e specialitatea mea. Apoi îi mărturisi ceva ce nu spusese nimănui: Am sentimentul că trebuie să dovedesc ceva. Toată situaţia mea îl irită, uneori cred că mă detestă şi vreau să-i demonstrez că sunt în stare să fac ce făceam şi înainte.

Mărturisirea ei era cam patetică, dar Brock o înţelese, spre deosebire de Sam.

— E o schimbare temporară. Nu poate înţelege asta? Chiar dacă acum nu poţi face mai nimic, mai târziu îţi vei reveni.

— E încă prea furios ca să înţeleagă.

— Trebuie să-ţi fie tare greu.

— Mda, cam aşa ceva.

— Dar cea mică, ea cum se comportă?

— Bine. E îngrijorată când încep greţurile. Încerc să stau departe de ea când simt că mă apucă. Nimic nu-i uşor.

— Ai nevoie de prieteni care să te ajute să treci peste asta.

— Sunt norocoasă că te am pe tine, îi zâmbi ea.

Alex îl îmbrăţişă şi-i mulţumi pentru tot. În timp ce coborau spre ieşire, o încercă un sentiment de tristeţe că se despart. Cu el îşi permitea să fie sinceră, nu trebuia să se ascundă. Urma o vacanţă de patru zile, care fără el i se părea dintr-odată foarte tristă.

Acasă, în refrigerator, o aştepta curcanul, şi-şi aminti de toate treburile care o aşteptau a doua zi: umplutura pentru curcan, găluştile, legumele, pireul de cartofi. Lui Sam îi plăceau plăcintele cu carne şi cu dovleac, iar lui Annabelle cele cu mere. La promisese că anul acesta le va face pireu de castane şi sos de afine. Numai gândul la aceste bucate îi făcea greaţă, dar nu avea încotro. Trăia cu impresia că relaţiile ei cu Sam depindeau de felul în care va reuşi să-i dovedească faptul că nu se schimbase.

Sam avusese şi el parte de despărţiri duioase la birou. Daphne urma să plece în aceeaşi seară la Washington, la nişte prieteni. După ce o urcase în tren, simţise o strângere de inimă. Era din ce în ce mai ataşat de ea şi mai nefericit. Îl îngrozea ideea că va fi singur cu Alex timp de patru zile, deşi nu excludea posibilitatea unei concilieri. Ajuns acasă în acea seară, îşi dădu însă seama că lucrurile erau departe de a intra în normal.

Alex zăcea pe pat, cu punga de gheaţă pe cap, odihnindu-se după ce vomitase.

— Mămica e bolnavă, îl informase Annabelle. Crezi că o să mai avem curcan?

— Sigur că o să avem, o linişti el şi o duse la culcare.

Când se întoarse, constată că Alex zăcea încă pe pat şi o întrebă cu un ton acuzator:

— Vrei să mergem mâine la un restaurant şi să renunţăm la toate?

— Nu vorbi prostii, am să fiu bine, îi spuse Alex, deşi îi venea să lase totul baltă.

— Nu arăţi prea bine, i se adresă el, suspicios ca de obicei, pendulând între credinţa că exagera şi compasiune. Vrei să-ţi aduc ceva? Bere? Coca-Cola? Ceva pentru stomac?

Bea zilnic mai multe sticle de Maalox, dar nu-i ajuta la nimic.

După un timp, Alex se ridică şi se duse la bucătărie să încerce să facă ceva. Fiecare pas era un adevărat chin. O durea tot corpul, era zdrobită de oboseală şi se întrebă dacă nu cumva o paşte o gripă. În cursul nopţii o supără şi vezica urinară. Se simţea îngrozitor. Sam dormea, dar îi promisese că o va ajuta în dimineaţa următoare.

Alex pusese ceasul să sune la ora şase şi un sfert ca să bage la timp curcanul în cuptor. De obicei, luau masa la ora douăsprezece. Ceasul sună, însă se sculă greu şi pierdu o oră la baie, vomitând cât putu de discret, ca să nu-l trezească pe Sam.

Reuşi să pună curcanul în cuptor, înainte de a se trezi Annabelle. Puţin mai târziu, apăru şi Sam în bucătărie.

Annabelle voia să meargă la parada organizată de magazinul Macy's Thanksgiving Day şi Alex nu avu inima să-i refuze această plăcere. Sam nu-i mai putea fi de niciun ajutor.

Tatăl şi fiica plecară pe la nouă şi Alex s-a descurcat cum a putut. A pregătit umplutura, legumele şi se apucase de curăţat cartofii. Din fericire, cumpăraseră foile de plăcintă, deci nu mai trebuia să le facă.

Imediat după plecarea lor, Alex avu o criză de vărsături care o lăsă epuizată. Se sperie şi se gândi o clipă să cheme salvarea. Nevoia de a-l avea pe Brock lângă ea deveni acută. Intră sub duş sperând că-i va fi mai uşor.

Când Sam şi Annabelle se întoarseră, o găsiră încă în

cămaşa de noapte, cenuşie la faţă.

— Nici măcar nu te-ai îmbrăcat? o întrebă el şocat. Era nepieptănată, şi Sam îşi spuse că nu-şi dăduse nici măcar osteneala să încerce. Dar curcanul răspândea o aromă ademenitoare, iar celelalte bucate se aflau fie în cuptor, fie pe plită. Când vrei să mâncăm? o întrebă el. Annabelle se dusese în camera ei să se joace, iar el deschisese televizorul ca să urmărească un meci de fotbal.

— Nu înainte de ora unu. Am pus curcanul la cuptor cam târziu.

Reuşise, deşi îi fusese rău toată dimineaţa.

— Ai nevoie de ajutor? Întrebarea suna formal. Sam îşi pusese picioarele pe măsuţa din faţa televizorului.

Cam târziu, gândi Alex, dar se mulţumi să tacă. Reuşise să facă tot ce-şi propusese. Se mira singură, căci Sam nu avea habar cât o costase asta.

Se îmbrăcă cu o rochie albă, se pieptănă, dar nu avu nici timp, nici chef să se machieze. Când, în sfârşit, se aşezară la masă, Sam se enervă că nu făcuse efortul să se machieze şi-i arăta o faţă albă ca hârtia. Parcă se străduia să arate cât mai bolnavă. Voia să-i înduioşeze?

Alex nu-şi dădea seama cât de rău arăta, deşi felul în care se simţea ar fi trebuit s-o avertizeze.

Sam rosti, ca de obicei, rugăciunea de mulţumire. Annabelle ciripea despre paradă, când Alex simţi nevoia imperioasă de a fugi în baie. Munca din bucătărie, căldura şi mirosurile fuseseră prea mult pentru ea. Încercase să-şi stăpânească greaţa, dar nu reuşise.

— Pentru Dumnezeu, se răsti Sam la ea, nu poţi face nici măcar efortul de a sta la masă cu noi?

Încerca cu disperare să păstreze aparenţa de normalitate.

— Nu pot, îi răspunse ea. Nu mă pot opri.

— Străduieşte-te, pentru numele lui Dumnezeu. Fetiţa asta merită o zi mai bună decât îi oferi tu. Toţi meritäm.

— Taci din gură! strigă Alex, hohotind în plâns – strigă

suficient de tare ca să audă şi Annabelle – ticălosule, să nu-mi spui mie asta! Ştii că nu pot.

— Pe dracu' nu poţi! Te-ai târât toată ziua prin casă în cămaşa de noapte, cu faţa aia de strigoi ca să ne sperii pe toţi. Acasă nici nu mai încerci să fi decentă. Doar la birou. Laşi totul baltă şi verşi pe tine ori de câte ori ai chef.

— Du-te dracului! gemu ea şi începu din nou să verse.

Poate că avea dreptate. Poate că emoţia era de vină. Poate că nu-l mai suporta pe el. Dar, indiferent care ar fi fost motivul, nu se putea stăpâni. Reveni la masă doar la desert şi Annabelle o privi îngrijorată.

— Te simţi bine, mămico? o întrebă cu o voce subţirică, privind-o cu nişte ochi mari şi nefericiţi. Îmi pare aşa de rău că eşti bolnavă.

Poate că Sam avea dreptate. Le strica cheful la toţi şi le făcea viaţa insuportabilă. Poate că ar fi fost mai bine dacă murea. Nu mai ştia ce să creadă. Sam devenise un străin. Toată dragostea şi duioşia pe care i-o arătase ani în şir dispăruseră.

— Mă simt mai bine, iubirea mea, îi răspunse Annabellei, ignorându-l pe Sam.

După masă, Alex se întinse pe sofa şi Annabelle se ghemui lângă ea rugând-o să-i spună o poveste. Îl lăsase pe Sam să strângă vasele şi să le spele. Când termină, se întoarse cu un aer furios. Annabelle se dusese în camera ei să ia o casetă video.

— Îţi mulţumesc pentru această splendidă sărbătoare, îi spuse el sarcastic. Adu-mi aminte la anul să mă duc în altă parte.

— Cu mare plăcere.

Nu-i adresase niciun cuvânt de apreciere pentru străduania ei de a le pregăti masa de sărbătoare.

— A trebuit neapărat să-i strici şi copilului cheful, nu-i aşa? N-ai putut să stai cu noi la masă o oră. Ai vrut să o faci să înţeleagă cât de bolnavă eşti.

— De când ai devenit aşa de ticălos? îl întrebă Alex calmă ridicând ochii spre el. Ştii ceva, înainte nu mi-am dat seama cât de mizerabil poţi fi. Probabil că eram prea ocupată.

— Poate că amândoi am fost, mormăi el şi se duse în bibliotecă ca să vadă acolo meciul. Mai trăise asemenea momente, în anii când mama lui fusese prea bolnavă ca să mai iasă din camera ei. Tatăl lui se îmbăta ca să uite. După ce intrase intern, nu mai venise acasă de sărbători. Vacanţa aceasta avea o mare însemnătate pentru el, şi-i plăcea să o vadă pe Alex cum se străduia să-i facă pe plac. Acum, însă, îi amintea de mama lui şi începu să o deteste.

După ce se termină meciul, ieşi să se plimbe în parc. Când se întoarse, Alex părea să fie într-o dispoziţie mai bună. După ce le stricase sărbătoarea, acum îşi permitea să se simtă mai bine. Sau, cel puţin, asta-era părerea lui.

Annabelle, încă impresionată, o întrebase pe Alex de ce se certaseră. Alex se strădui s-o liniştească, spunându-i că nu-i nimic serios, că oamenii mari se mai ceartă din când în când. Annabelle rămase însă pe gânduri.

Sam o culcă pe Annabelle, explicându-i că mama se simte prea rău ca să se poată ocupa de ea. Alex nu protestă, amintindu-şi ce-i spusese fetiţa despre certurile lor.

După ce o sărută pe Annabelle, Alex se retrase în dormitor constatând cu tristeţe cât de mult se deteriorase viaţa lor. Vorbele, situaţiile, toate erau răstălmăcite şi existau puţine şanse ca relaţiile lor să se îmbunătăţească.

Când Sam intră în dormitor, Alex îl privi cu un aer resemnat şi-i spuse:

— Ştii ceva, nu eşti obligat să stai aici, nu te ţin prizonier.

Ajunsese la concluzia că trebuia să accepte situaţia, că nimic nu se va mai schimba, că totul se terminase.

— Ce vrei să spui?

Alex avu impresia că aştepta propunerea ei. Poate că nu avusese curajul să-i spună că dorea să fie liber şi se aşteptase să facă ea primul pas.

— Vreau să spun că în ultimul timp mi s-a părut că eşti foarte nefericit şi că nu mai vrei să stai aici. Poţi pleca oricând, Sam, eu nu te reţin.

Vorbele erau grele, dar trebuiau rostite. După tot ce suportase în ultimele două luni, nimic nu i se părea prea greu sau prea dur.

— Îmi ceri să plec? o întrebă el, şi lui Alex i se păru că în vocea lui sesizează o undă de speranţă.

— Nu, nu spun asta. Îţi spun că te iubesc şi că vreau să rămân căsătorită cu tine, dar dacă tu gândeşti altfel, poţi pleca oricând.

— De ce spui asta? o întrebă el bănuitor.

Ce-o fi ştiind? I-o fi spus cineva ceva? Îi citea gândurile sau auzise bârfele despre el şi Daphne?

— O spun pentru că am început să cred că mă urăşti.

— Nu te urăsc, spuse el cu tristeţe şi o privi încurcat. Nu voia să spună prea mult, dar nici să fie cinstit. Ce pot să-ţi spun e că nu mai ştiu ce simt. Sunt furios că ni s-au întâmplat toate astea. Parcă ne-a lovit un trăsnet acum două luni, şi de atunci, totul s-a dat peste cap. Aşa se exprimase şi Brock când vorbise despre sora lui. Trăsnet. Sunt furios, mi-e frică, sunt trist. Amândoi ne-am schimbat. Un lucru este sigur: nu pot suporta discuţiile permanente despre boală şi tratamente.

Ceea ce nu putea suporta Sam era realitatea şi Alex ştia prea bine acest lucru.

— Cred că îţi amintesc de mama ta. Asta e ceea ce nu poţi tu suporta. Poate că ţi-e teamă că voi muri şi te voi abandona aşa cum a făcut-o mama ta. Ochii i se umplură cu lacrimi când rosti aceste cuvinte, dar Sam nu reacţionă. Mie mi-e la fel de teamă, dar fac tot ce pot ca să evit să se întâmple aşa.

— Poate că ai şi tu dreptate. Poate că este mult mai complicat decât pare, dar ne-am schimbat amândoi, ceva s-a rupt între noi.

— Şi? Ce se va întâmpla?

— Nu-mi dau încă seama.

— Când ai să-ţi dai seama, să-mi spui şi mie. Vrei să mergi cu mine la un terapeut? O mulţime de persoane care trec prin ce am trecut noi merg la terapeuţi. Căsnicia noastră nu este prima care are probleme pentru că unul din parteneri are cancer.

— Christoase! De ce trebuie să dai vina numai pe asta?

Nu putea rosti cuvântul „cancer” şi faptul că Alex îl pronunţase îl enervă.

— Atunci a început, Sam. Înainte totul era bine.

— Poate că nu. Poate că asta n-a făcut decât să arunce în aer întreaga noastră viaţă. Poate că trei ani de sex cu program şi cu hormoni, în încercarea disperată de a avea încă un copil a fost cauza.

Nu i se păruse niciodată că îl deranjează asta, dar era posibil.

— Ai nevoie de un sfat? îl întrebă ea din nou, dar Sam scuturâ capul.

— Nu, nu am. Avea nevoie de Daphne, ea era tratamentul lui, salvarea lui, libertatea lui. Vreau să rezolv singur problema asta, continuă el hotărât.

— Nu cred că vei putea, Sam. Vrei să te muţi? îl întrebă ea emoţionată, temându-se de un răspuns afirmativ.

— Nu cred că îi putem face asta Annabellei, mai ales acum, înainte de Crăciun şi de ziua ei.

Alex ar fi vrut să-i strige „La mine nu te gândeşti?” – însă n-o făcu.

— Ceea ce vreau este mai multă libertate. Cred că drumurile noastre ar trebui să se despartă, fără explicaţii. Să vorbim despre asta peste două luni, poate de ziua de naştere a Annabellei.

— Ce-i vom spune?

Alex era distrusă, dar se străduia să nu se trădeze.

— Asta depinde de tine. Cât timp vom locui amândoi, aici, nu cred că va observa.

— Să nu fi atât de sigur. Astăzi m-a întrebat de ce ne certăm tot timpul. Ştie. Sam, nu-i proastă.

— Atunci depinde numai de noi să ne comportăm civilizat în faţa ei, spuse el cu o voce încărcată de reproşuri.

Alex se enervă. Nu mai era bărbatul cu care se căsătorise şi pe care-l iubise, dar, de dragul Annabellei va respecta noile aranjamente.

— Cred că o să fie mai greu decât îţi închipui.

După aproape şaptesprezece ani de căsnicie, le va fi imposibil să trăiască în chip de tovarăşi de cameră.

— Va fi aşa cum vom reuşi noi s-o facem. În afară de asta, în lunile care urmează, trebuie să fac o mulţime de călătorii.

— Afacerile tale par să se fi schimbat radical. Ce se întâmplă?

— Simon ne-a deschis căi noi.

— Eu rămân la părerea că ar trebui să fi mai precaut cu el, Sam. Aminteşte-ţi de îndoielile tale.

— Iar eu cred că eşti paranoică şi refuz să mai discut cu tine.

— Am remarcat. Şi acum, cum vom proceda? Ne spunem bună dimineaţa şi bună seara în vestibul? Mai luăm cina împreună?

— Dacă ne coincid programele, da. Nu văd de ce ar trebui să schimbăm totul, cel puţin în ceea ce o priveşte pe Annabelle. Mă voi muta în camera de musafiri.

— Şi cum ai să-i explici asta? îl întrebă Alex curioasă.

Sam părea să fi prevăzut situaţia şi Alex se întrebă dacă nu cumva pregătise dinainte totul, şi ea doar îi făcuse jocul. Nu mai avea încredere în el, aşa cum nu avea încredere nici în noul lui partener. Ea întocmise hârtiile pentru parteneriat şi nu-i plăcuse Simon şi nici pretenţiile lui.

— Am să-i spun că e din cauza bolii tale, spuse Sam ironic, de parcă Alex s-ar fi prefăcut că e bolnavă. Va înţelege că nu vreau să te deranjez.

— Câtă grijă, exclamă Alex ironic, ascunzându-şi

dezamăgirea şi jignirea. Va fi cu siguranţă foarte interesant.

— Pentru moment, nu văd altă soluţie. Este un compromis ca oricare altul.

— Adică? Mă părăseşti pentru că nu mai am un sân sau te descotoroseşti de mine pentru că te-ai săturat? Ce compromis facem? Ce eforturi ai făcut tu de când a început tot coşmarul ăsta?

Era furioasă, rănită şi deznădăjduită. O adevărată lovitură de trăsnet care i-a marcat pentru totdeauna.

— Îmi pare rău că vezi lucrurile în felul acesta. Cel puţin încercăm, pentru Annabelle.

— Nu încercăm, îl corectă ea, ne facem că încercăm. Ne ascundem ca să nu-şi dea seama. Pe cine crezi că păcăleşti, Sam? Căsătoria noastră s-a destrămat.

— Nu m-am gândit să divorţez, o anunţă el pe un ton protector şi lui Alex îi veni să-i tragă o pereche de palme.

— Ce generos eşti. De ce nu? Crezi că ţi-ar strica imaginea? Bietei Alex i s-a tăiat sânul şi nu-i frumos să divorţezi. Face impresie mai bună dacă aştepţi câteva luni. De fapt, ai putea aştepta cele şase luni cât durează chimioterapia şi atunci toată lumea ar crede că eu te-am lăsat. Christoase, totul miroase de la o poştă. Eşti cel mai mare escroc din oraş şi puţin îmi pasă de cine te ascunzi. Eu ştiu, ştii şi tu. Şi mie îmi ajunge. Du-te şi fă ce dracu' vrei. Noi doi am terminat-o.

— Cum poţi fi atât de sigură? Te invidiez, spuse el cu sinceritate.

Voia să fie liber, dar nu era pregătit să o părăsească. Ar fi dorit să nu-şi asume nicio răspundere şi să aibă totul. Pe Daphne, dar şi posibilitatea de a se întoarce la Alex. Nu voia să renunţe definitiv la Alex.

— Tu m-ai convins. Te-ai comportat mizerabil chiar din clipa când am fost operată. Singura scuză pe care aş fi acceptat-o era că nu ştii cum să stăpâneşti situaţia. Asta înseamnă că îmbătrâneşti, Sam. Iar eu m-am săturat să tot

înţeleg şi să scuz. Este obosit… este înspăimântat… îi este prea greu… îi aminteşte de mama lui… nu înţelege bine…

Alex plângea, iar Sam era cu ochii plini de lacrimi.

— Îmi pare rău, Alex.

Se întoarse ca să n-o mai vadă plângând. Ce momente cumplite trăiseră. Nu era drept, dar trebuia să facă faţă situaţiei.

— Îmi pare rău, repetă Sam şi de data asta o privi, dar nu făcu niciun gest de apropiere sau de consolare. Pur şi simplu nu putea.

Sam ieşi din cameră şi Alex auzi uşa de la birou deschizându-se. O jumătate de oră mai târziu, Sam pleca de acasă fără să-i spună nimic. Se plimbă ore în şir de-a lungul râului, apoi se îndreptă către sud şi se trezi pe Fifty-third Street. Ştia exact ce vrea şi se întrebă dacă nu cumva distrusese căsnicia doar ca s-o poată avea pe Daphne. Oricum era prea târziu să se mai gândească la asta. Făcuse ce trebuia sau… ce voia. Îi părea doar rău că fusese nevoit s-o rănească pe Alex. Dar şi ea îl jignise. Într-un fel se simţea de parcă ea l-ar fi trădat.

Se opri la un telefon public, deşi ştia că Daphne plecase la Washington. Simţea nevoia să sune, să-i audă vocea pe robot, să-i lase un mesaj şi, mai ales, să-i spună că o iubeşte.

La al doilea apel Daphne răspunse şi o clipă fu prea surprins ca să poată vorbi.

— Daphne? întrebă el emoţionat.

— Da! O trezise din somn. Era trecut de miezul nopţii. Cine este?

— Eu sunt. Ce faci aici? Credeam că ai plecat la Washington.

Daphne râse şi Sam şi-o imagină întinzându-se alene în timp ce el îngheţa în cabina telefonică.

— Am fost. La prânz ne-am îndopat, după aceea ne-am dus să patinăm, iar seara am zburat acasă. Unde eşti, de unde vorbeşti?

De când Alex începuse chimioterapia nu o mai sunase seara, iar Daphne îi telefona rar. În definitiv, era căsătorit.

Daphne optă pentru prudenţă. Era prea deşteaptă ca să procedeze altfel şi, în consecinţă, îi respecta statutul.

Sam râse.

— Mi-a îngheţat fundul într-o cabină telefonică de la intersecţia Fifty-third cu Second. Am umblat pe jos ore întregi şi am vrut să-ţi aud vocea.

— Ce naiba faci acolo? De ce nu urci? Îţi promit că nu muşc.

— Am să-ţi aduc aminte de asta. Se simţea amărât şi obosit după ziua cumplită pe care o avusese. Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie, îi răspunse ea cu o voce mai seducătoare ca oricând. Cum ai petrecut?

— Nici nu vreau să-mi amintesc. I s-a făcut rău, a fost greu pentru toţi, mai ales pentru Annabelle... Am stat mult de vorbă aseară. Am să-ţi povestesc.

Ascultându-l, Daphne sesiză că ceva se schimbase. Părea dintr-odată mai liber şi mult mai deschis. Obosit, trist, dar nu îngrijorat.

— Hai, vino sus înainte să îngheţi de tot.

— Bine, vin.

Parcurse în fugă distanţa care-l despărţea de blocul ei, conştient că era singurul loc în care dorea să se afle, şi asta de când o cunoscuse. Era tânără şi atât de sănătoasă, de frumoasă, de senzuală.

Sam apăsă butonul interfonului şi ea îi deschise uşa blocului. Fugi pe scări ca un licean şi se opri când o văzu aşteptându-l în uşă. Părul negru, bogat şi lung îi acoperea un umăr şi un sân, lăsându-l pe celălalt dezvelit. Purta o cămaşă de noapte subţire, din bumbac alb, cu broderii delicate, care nu ascundea nimic din ce se afla dedesubt. Fără un cuvânt, Sam se apropie, o trase înăuntru şi închise uşa în urma lor.

Apartamentul era cald şi confortabil. Sam îi scoase cămaşa, îi mângâie părul mătăsos şi rămase nemişcat în faţa ei admirând-o. Sânii rotunzi şi perfecţi, talia subţire, picioarele lungi şi graţioase şi locul încântător unde ele se împreună, îi tăiară respiraţia.

— Doamne... oh, Doamne... atât putu spune, înainte de a o lua în braţe.

Dormitorul era slab luminat. Sam o aşeză pe patul cu saltea de puf, continuând s-o admire. Era mai frumoasă decât şi-o închipuise, mai senzuală decât oricare altă femeie pe care o cunoscuse şi îl duse până în pragul extazului, făcându-l să explodeze în fiinţa ei, şi nu o singură dată. A fost o noapte extraordinară, unică în viaţa lui. Făcuseră dragoste pe podea în faţa şemineului, apoi din nou în pat şi, în cele din urmă în cada de baie. Au făcut dragoste înainte de ivirea zorilor şi după ce soarele a răsărit, iar când s-au trezit, la amiază, lui Sam nu-i venea să creadă că o dorea din nou.

— Dumnezeule... Daphne... mă omori... murmură el fericit... după ultima îmbrăţişare.

Aşteptase atâtea luni. Nu dorise să vină la ea până când nu se eliberase de Alex. Acum ştia. Nu mai exista o altă femeie pe lume pe care să o dorească în afară de Daphne.

— Te iubesc, îi murmură în timp ce ea îi adormea în braţe.

— Şi eu te iubesc, şopti ea.

Sam îşi spuse că a meritat aşteptarea, ştiuse că aşa va fi.

Înainte de a adormi îşi aminti de Alex.

Capitolul 14

Din politeţe, Sam o sună pe Alex vineri seară pentru a-i spune că va lipsi de acasă până luni. Nu-i preciză unde se afla, şi nici ea nu-l întrebă. Sam îi promise că va mai suna; vorbi apoi cu Annabelle. În sinea lui se întreba dacă Alex bănuia unde se află, dar alungă repede acest gând. Cu inima împăcată că şi-a făcut datoria, plecă cu Daphne la marele magazin Bloomingdale unde îi cumpără o jumătate de duzină de bluze, blugi, pantaloni din catifea reiată, un sacou şi un pulover. Apoi intrară într-o drogherie ca să-şi ia un aparat de ras şi toate cosmeticele necesare. Nu voia să se întoarcă acasă, dorea să fie singur cu Daphne.

În aceeaşi seară, Sam pregăti cina. Pretinzând că vrea să-l ajute, Daphne defila goală prin faţa lui. Până la urmă, cina s-a făcut scrum. Îşi petrecură timpul explorându-şi trupurile şi preferinţele. Vorbiră îndelung şi apoi se uitară la filme vechi, din care nu văzură prea mult. Aveau timp doar pentru dragoste.

Sâmbătă dimineaţă se simţeau de parcă ar fi fost împreună de când lumea. Sam dorea să rămână cu ea, să-şi petreacă împreună restul vieţii. Nu-i mai rămânea decât să trateze cu Alex.

— Ce-ai vrea să facem astăzi? o întrebă el, deşi perspectiva de a sta acasă şi a face din nou dragoste îi surâdea.

— Ştii să patinezi? îl întrebă Daphne.

— Am fost în echipa de hochei la Harvard, îi răspunse el mândru.

— Atunci, o să patinăm.

I se părea că a început o nouă viaţă. Daphne era atât de tânără şi de vioaie. N-avea niciun fel de obligaţii, era absolut liberă. Se duseră în Central Park, la Wollman Memorial, unde descoperi cât de bine patinează. Dejunul îl luară la Tavern-on-the-Green, iar la ora două se aflau din nou în pat, însetaţi

unul de celălalt.

— Ce o să facem la birou? se întrebă el după ce făcuseră a doua oară dragoste. Nu cred că voi putea sta departe de tine suficient timp ca să mă duc la birou.

Uitase de promisiunea făcută lui Alex că va continua să locuiască acasă în următoarele două luni şi că vor discuta din nou despre relaţiile lor după ziua de naştere a Annabellei. Asta fusese înainte de a face dragoste cu Daphne, acum totul era dat uitării.

Cu o zi înainte, îi vorbise lui Daphne de acest aranjament şi ea îl găsise rezonabil.

— Cred că fetiţei tale i-ar fi foarte greu dacă ai dispărea dintr-odată, mai cu seamă înainte de Crăciun. Sam aprecie înţelegerea de care da dovadă Daphne.

— De-abia aştept să o cunoşti.

— Încet, dragul meu, încetişor. Îi şopti la ureche ce dorea şi Sam se grăbi să-i îndeplinească dorinţele. Apoi Daphne îi spuse că voia să-l ducă pe fiul ei pentru o săptămână, de Crăciun, la schi, în Elveţia. Cu asta situaţia se rezolva şi Sam putea să-şi petreacă sărbătorile cu familia. Îi propuse însă să petreacă o săptămână împreună la Gstaad, după plecarea copilului şi câteva zile la Paris.

Folosiră weekend-ul pentru a face planuri şi Sam încercă să nu se mai gândească la Alex.

La rândul ei, Alex se străduia să-l dea uitării. Petrecuse un sfârşit de săptămână liniştit alături de Annabelle, încercând să-şi adune forţele. Încă îi era greaţă, dar nu mai vomita atât de des. Liz îi telefonă ca s-o întrebe cum se simţea. O mai sunară alţi câţiva prieteni care aflaseră că e bolnavă. Nu avea chef să vadă pe nimeni şi se întreba unde putea fi Sam, cu cine, dacă se ascundea de ea sau intervenise cineva în viaţa lui. Annabelle acceptase povestea că plecase într-o călătorie de afaceri.

Sam nu se întoarse nici duminică seara. Faptul n-o îngrijoră, ci o întristă. O sunase pe Annabelle de câteva ori,

dar cu ea nu simţise nevoia să vorbească.

Aştepta ziua de luni ca pe o uşurare – se putea duce la birou unde munca o făcea să-şi uite problemele.

O lăsă pe Annabelle la grădiniţă şi, când ajunse la birou, îi găsi pe toţi odihniţi şi veseli. Se simţi şi ea mai bine.

— Cum a fost? o întrebă Brock în aceeaşi după-amiază, în timp ce lucrau împreună. El se distrase grozav în Connecticut cu prietenii lui şi venise plin de vânătăi după partida de fotbal.

— Sincer? A mirosit urât. Aş spune că amândoi am ajuns la concluzia că nu mai merge. Petrecerea s-a sfârşit. De Ziua Recunoştinţei am fost îngrozitor de bolnavă şi asta l-a scos din sărite. Îi amintea de mama lui, ale cărei suferinţe şi moarte l-au distrus, deşi nu vrea să recunoască. E furios şi se comportă ca un idiot. Oricum, am hotărât să ne vedem fiecare de viaţa noastră, deşi vom continua să trăim sub acelaşi acoperiş, ceea ce nu va fi uşor. Peste şapte săptămâni, după ziua Annabellei, vom rediscuta situaţia.

— Mie mi se pare foarte civilizat.

— Probabil că ai dreptate, spuse ea cu tristeţe, dar mie mi se pare patetic. Este incredibil cât de rău îşi pot face doi oameni unul altuia. Nu mi-am imaginat niciodată că ni s-ar putea întâmplă aşa ceva şi nouă, dar constat că viaţa e plină de surprize.

Se simţea obosită şi bătrână, prea slabă pentru a se mai lupta cu Sam.

În săptămânile următoare, Alex se simţi mai bine. Nu mai lua tablete şi următoarea injecţie urma să o suporte cu două săptămâni înainte de Crăciun.

Zilele trecură repede şi după-şedinţa de chimioterapie, greţurile şi vomismentele reveniră cu aceeaşi intensitate. N-o ţineau puterile şi nu reuşi să-şi facă cumpărăturile de Crăciun. Avea catalogul de la F.A.O. Schwarz pe birou, marcase câteva articole, dar nu dispunea de energia necesară.

— Mă simt ca un rahat, îi spuse ea lui Brock, în vreme ce stătea lungită pe sofaua din birou.

Brock se obişnuise să lucreze şi în condiţiile acelea.

— Cu ce te pot ajuta? o întrebă el plin de solicitudine. Vrei să-ţi cumpăr ceva?

— Chiar ai timp?

Erau amândoi îngropaţi de o avalanşă de dosare noi. Îi pasaseră câteva lui Matt, iar restul se străduiau să le rezolve ei.

— Aş putea merge seara, magazinele se închid târziu înainte de Crăciun. Dă-mi o listă de cumpărături.

Alex nu apucă să-i răspundă, cuprinsă de un val de greaţă. Abia după o jumătate de oră, reuşi să vorbească din nou.

În săptămâna următoare mai suportă o şedinţă de tratament care o epuiză. Mai rămăseseră câteva zile până la Crăciun şi ea nu cumpărase niciun cadou. Fusese atât de bolnavă, încât rămăsese acasă. Liz şi cu Brock se hotărâră să-i facă toate cumpărăturile. Liz se duse să ia lista şi, când intră, o găsi plângând în faţa oglinzii din baie. Începuse să-i cadă părul.

— Uite ce mi se întâmplă, sughiţă ea de plâns. Doctoriţa Webber o prevenise, dar nu avusese timp să-şi cumpere o perucă. Nu mai suport, hohotea ea, în timp ce Liz o ţinea în braţe încercând să o consoleze. De ce trebuie să mi se întâmple şi asta? Nu e drept. Plângea ca un copil şi, lui Liz îi păru bine că venise ea şi nu Brock, care o idolatriza, şi care ar fi fost distrus s-o vadă în halul ăsta.

Liz o duse în living şi o aşeză pe sofa, Alex continua să plângă în hohote. Liz observă că lui Alex i se umflase faţa. Era încă frumoasă, dar boala şi necazurile o marcaseră.

— Trebuie să fi tare, îi aminti Liz, hotărâtă să n-o lase să-şi plângă de milă.

— Am fost tare şi la ce mi-a servit? izbucni Alex. Sam m-a părăsit, aproape că nu-l mai văd. Vine noaptea sau nu vine,

iar ziua se refugiază în camera de oaspeţi. Sunt bolnavă şi vomit tot timpul. Annabelle e speriată deja, iar acum când o să mă vadă fără păr... Biata fetiţă, mama ei arată ca un monstru.

— Opreşte-te! o repezi Liz şi Alex tăcu, surprinsă. Ai suficiente lucruri pentru care ar trebui să fi recunoscătoare, iar situaţia asta n-o să dureze o veşnicie. Mai ai de tras cinci luni şi, după aceea, cu puţin noroc, ai să scapi de toate. Dacă Sam nu înţelege, atunci la dracu' cu el. Acum trebuie să te gândeşti la tine şi la fiica ta. Atât. M-ai înţeles?

Alex încuviinţă din cap şi-şi suflă nasul, redusă la tăcere de duritatea lui Liz. Liz ştia ce spune. Trecuse şi ea printr-o astfel de situaţie, deşi soţul ei o susţinuse. Bătălia, însă, fusese a ei, şi-i repetase asta lui Alex nu o dată.

— Chimioterapia este un chin şi faptul că-ţi pierzi un sân este îngrozitor, dar asta nu înseamnă să te dai bătută. Părul o să-ţi crească la loc şi n-ai să vomiţi toată viaţa. Trebuie să te gândeşti la ce ai să faci peste cinci luni. Fixează-ţi un obiectiv şi gândeşte-te numai la el, nu la ce e acum, îi sugeră Liz.

— Dacă n-aş mai vomita ar fi grozav.

— Ai să te obişnuieşti şi cu asta. Acum ţi se pare îngrozitor, dar e adevărat. Ai să te poţi stăpâni.

— Da, aşa e. Nu mă mai surprinde când mă trezesc pe pardoseala băii. Dar să-mi cadă părul? Asta mă îngrozeşte, deşi ştiam că o să se întâmple.

— Ţi-ai cumpărat o perucă? Dacă nu, îţi aduc eu una. Frumoasă şi roşie ca părul tău. Liz o bătu pe umăr. Şi acum dă-mi lista de cumpărături. Voi lua acum cât voi putea, iar diseară Brock şi cu mine ne vom împărţi sarcinile şi vom lua restul. Îi promisese şi Carmen că o va ajuta să facă pachetele. Erau nemaipomeniţi. Cine ar fi crezut cu trei luni înainte, că cele mai importante fiinţe din viaţa ei vor fi menajera, secretara şi asociatul ei. Dumnezeu îi trimisese. Nu s-ar fi putut descurca fără ei.

Alex n-ar fi crezut vreodată că Sam o va părăsi. Abia dacă mai venea pe acasă şi atunci se ţinea la distanţă, de parcă n-ar mai fi putut-o suporta. De câte ori se întâlneau, el se grăbea să plece. Arăta foarte bine şi se îmbrăca elegant.

Brock şi Liz sosiră târziu, încărcaţi de lucruri frumoase, îi telefonase lui Brock la birou şi-l rugase să-i cumpere lui Liz o poşetă frumoasă de la Saks. Îi adusese una neagră din piele de şopârlă, şi amândoi hotărâră că îi va plăcea foarte mult. După ce Liz plecă, Brock mai rămase la o ceaşcă de ceai, în bucătărie.

— Îţi mulţumesc pentru tot. Am ajuns o povară pentru cei din jurul meu, i se plânse Alex.

— Nu-i mare lucru să faci târguieli de Crăciun pentru un prieten, nu-i tocmai o ascensiune pe Kilimanjaro, deşi sunt gata s-o fac şi pe asta, cu condiţia să mă anunţi din timp.

Alex îi zâmbi recunoscătoare. Se dovedise un prieten bun şi asta însemna mult pentru ea. Se simţea ceva mai bine, numai căderea părului o mai sâcâia. Îşi pusese un batic de la Hermès, iar Liz îl prevenise pe Brock. Nu-i găsise o perucă potrivită şi Alex îi promisese că se va duce a doua zi dimineaţă să-şi cumpere una.

— Locuieşti singură acum? o întrebă Brock referindu-se la Sam.

— Majoritatea timpului. În ultimele trei săptămâni Sam călătorise mult. M-am obişnuit cu asta. Cred că Annabellei îi este mai greu, deşi ea îl vede mai des decât mine.

Brock îşi imagina cât de trist va fi Crăciunul pentru ea. Ar fi vrut s-o poată ajuta. Plănuise să meargă la schi, dar se întrebă dacă n-ar fi mai bine să rămână în oraş şi să-i ţină de urât, deşi nu ştia dacă va fi acceptat. Şi atunci îi veni o idee mai bună.

— S-ar putea să ţi se pară ciudat, dar ce-ar fi să vii cu mine în Vermont, între Crăciun şi Anul Nou? Ştia că atunci Alex va fi într-o perioadă mai bună, fără pastile şi fără tratament intravenos. Ai putea să o iei şi pe Annabelle. Eu

locuiesc la Sugarbush într-o casă a unor prieteni. Rustică, dar confortabilă. Puteţi sta la gura sobei toată ziua, iar Annabelle are posibilitatea să se înscrie la cursurile de schi.

— Cred că Sam o va lua cu el înainte de a pleca în Europa şi o va duce la Disney World.

Pe de altă parte, i se părea ciudat să meargă cu Brock în Vermont, oricât de simpatic i-ar fi fost. Brock îi simţi ezitarea.

— Gândeşte-te la propunerea mea. O să te simţi foarte singură aici.

— Bine, am să mă gândesc, îi promise ea, deşi nu intenţiona să o facă.

După ce Brock plecă, Alex se culcă. Stând în pat îşi zise că se putea considera norocoasă cu asemenea prieteni. A doua zi se simţi surprinzător de bine, până se privi în oglindă şi constată că în timpul nopţii îi mai căzuseră câteva şuviţe de păr. În basma găsi câteva bucle pe care ar fi vrut să le păstreze. Dar când se privi în oglindă şi văzu zone întregi de pe care părul îi căzuse, izbucni în plâns. Avea impresia că trupul i se descompunea încet, încet în bucăţele. Îşi puse repede baticul, înainte să apară Annabelle şi, când ajunse în bucătărie, constată cu surprindere că Annabelle şi Sam se aflau deja la masă.

— Ce frumoasă eşti, mămico, îi spuse Annabelle admirându-i taiorul verde închis şi baticul asortat pe care-l descoperise într-un sertar. De fapt, arăta foarte şic şi foarte europeană.

— Despre ce e vorba? întrebă Sam amuzat, văzând-o atât de elegantă. Te duci undeva? întrebarea era formală. Sam se străduia să fie amabil, dar nu ştia de ce purta ea baticul şi nici nu era destul de perspicace pentru a bănui.

— Am o întâlnire în dimineaţa asta. Avea într-adevăr o întâlnire, dar cu un magazin de peruci la care o trimisese doctoriţa Webber. Mai e necesar să vorbim despre pregătirile de Crăciun? Annabelle va sta cu mine, după care o iei tu.

Când va fi asta? Pe douăzeci şi şase?

— O duc la Disney World. Pe întâi ianuarie o aduc înapoi, şi plec în Elveţia. Îi zâmbi Annabellei. Am să fiu înapoi de ziua ta.

— Un program foarte încărcat, remarcă Alex pe un ton ironic, întrebându-se unde va face Crăciunul. Crăciunul îl faci cu noi sau ai alte planuri?

— Ai să fi cu noi, tăticule? întrebă fetiţa alarmată.

— Sigur că am să fiu, o linişti el aruncându-i lui Alex o privire tăioasă. De Crăciun o să fim împreună.

Alex simţea cum o apucă din nou greţurile. Se rezemă de spătarul scaunului şi închise ochii. O obosea teribil prezenţa lui şi, uneori, chiar şi a Annabellei. Amândoi o solicitau, iar ea îşi consuma toată energia luptând pentru supravieţuire şi pentru a-şi păstra demnitatea. Era o luptă permanentă şi simţea că nu mai are putere să continue.

Sam o duse pe Annabelle la grădiniţă şi Alex se opri la magazinul de peruci. Alese două în culoarea părului ei, una coafată paj, care-i plăcu foarte mult şi o alta cu părul scurt şi cârlionţat ca al Annabellei. După ce le plăti, mai încercă una, cu părul puţin mai lung decât fusese al ei, care se potrivea perfect cu taiorul ei verde! Îşi puse fularul în jurul gâtului şi se simţi din nou femeie.

— Măi, măi! Ia te uită! exclamă Brock când Alex intră în birou. Liz îi zâmbi cu gura până la urechi încântată să constate cât de bine arăta. Deşi era încă palidă, avea cu totul altă mină decât în ziua precedentă.

— Ai fost la coafor? întrebă Brock, dar se opri brusc,dându-şi seama de gafa făcută.

— Se poate spune şi aşa.

— Îmi place, rosti el şi Alex se simţi brusc stânjenită de felul în care o privea.

Nu era pentru prima oară când citea în ochii lui un interes aparte. I se păru că o priveşte ca pe o femeie, nu numai ca pe o colegă de birou.

Toată dimineaţa Alex lucră împreună cu Brock. La prânz se odihni pe sofa, ca de obicei, şi chiar aţipi puţin.

După-amiază se întâlni cu câţiva parteneri din firmă. Brock se dusese din nou pentru cumpărăturile de Crăciun. Când Alex ajunse acasă, Carmen tocmai împacheta cadourile pe care urma să le pună sub pom.

Sam aduse bradul şi rămase să-l împodobească. Apoi plecă, şi Alex rămase singură şi deprimată, amintindu-şi de alte ajunuri mai fericite. Nu-i venea să creadă cât de mult se schimbaseră toate. Se aşeză în pat să-şi citească corespondenţa, încercând să nu se mai gândească la Sam. Pe noptieră văzu un plic deschis. Era o invitaţie din partea unor prieteni comuni. O citi şi oftă la gândul că nu mai avea energie şi chef să meargă la petreceri.

Sâmbătă, adunându-şi forţele, reuşi să o ducă pe Annabelle la parada de la Macy's pentru Santa Claus, dar când se întoarseră acasă i se făcu rău. Carmen era liberă şi Annabelle dădu peste ea în baie. Alex zăcea pe duşumea, cu ochii închişi, fără perucă, aproape cheală.

— Mămico! Ţi-ai pierdut părul! strigă Annabelle văzând peruca şi izbucni în plâns. Alex regretă că fetiţa o văzuse fără perucă şi încercă să o consoleze.

— Nu-i nimic, e doar o perucă, totul este în ordine, dar spaima pe care o citi în ochii copilului îi confirmă cât de îngrozitor arăta cu cele câteva smocuri de păr care îi mai rămăseseră. Adu-ţi aminte. Ţi-am spus că s-ar putea ca părul meu să cadă. Nu te speria, are să crească la loc. Se ridicase pe genunchi, o cuprinsese în braţe, dar fetiţa continua să plângă cu sughiţuri. Te iubesc mult. Te rog, nu mai plânge…

Alex reuşi cu greu să o calmeze pe Annabelle şi după amiază, când Carmen se întoarse, era încă tulburată astfel încât trebui să-i spună menajerei ce se întâmplase.

— Nu e nimic grav, se va obişnui, o linişti Carmen.

Alex îşi pusese o altă perucă, mai scurtă; hotărî să facă o

mică plimbare în timp ce Annabelle dormea. Mai erau două zile până la Crăciun. Liz şi Brock îi făcuseră toate cumpărăturile, cu excepţia unui scrin, pe care-l comandase la Tiffany pentru Sam. Nu fusese la petreceri, nu văzuse pe nimeni şi, exceptând vizita la Santa Claus şi bradul pe care Sam şi Annabelle îl împodobiseră, nimic n-o făcea să simtă că se apropia Crăciunul.

— Credeţi că veţi putea ieşi singură, doamnă Parker? o întrebă Carmen, îngrijorată.

— Nu-ţi face probleme. Voi face doar o mică plimbare pe Madison.

— E foarte frig, puneţi-vă o pălărie! îi strigă ea.

— Nu-i nevoie, îi zâmbi Alex, care purta una din peruci.

În ascensor îşi aminti că Sam le promisese că vor petrece Ajunul împreună. În cursul săptămânii nu-l văzuse deloc şi bănuia că se va duce la o petrecere ca de obicei. Pe ea nu o invitase, ştia doar că nu rezista şi, în plus, nu mai mergeau nicăieri împreună. Alex refuzase invitaţia celor mai buni prieteni ai lor, să meargă cu Moş Ajunul în Greenwich Village.

Când ajunse pe Madison, se opri să admire vitrina, frumos decorată, a lui Ralph Lauren. O tânără cam excentrică ieşi pe uşă şi coborî treptele, râzând şi vorbind cu accent englezesc. Purta un mantou scurt, negru, ce lăsa să se vadă nişte picioare superbe în cizme înalte din antilopă neagră şi o căciulă mare de vizon care-i conferea un aer romantic. Era însoţită de un bărbat şi Alex zâmbi când îl văzu aplecându-se spre ea ca să o sărute. Îşi aminti de ea şi de Sam, cu ani în urmă. Bărbatul purta un palton bleumarin bine croit şi ducea în braţe pachete învelite în hârtie roşie, legate cu fundiţe aurii. Arătau atât de tineri şi de îndrăgostiţi, încât îi invidie. Cei doi se sărutară din nou şi, când bărbatul întoarse capul, Alex îl recunoscu pe Sam. Rămase locului cu gura căscată, incapabilă să-şi desprindă privirile. Acum, abia, înţelegea totul. Sam era îndrăgostit de altă femeie. Se întrebă

de câtă vreme dura această idilă şi dacă nu cumva începuse înainte ca ea să se îmbolnăvească. Poate că Sam folosise boala ei drept scuză pentru a o părăsi.

Continua să-i privească şi-l văzu pe Sam luând-o de braţ. Traversară strada şi intrară în alt magazin, în timp ce Alex îi urmărea cu ochii plini de lacrimi.

Abia acum trăia certitudinea dureroasă că între ei totul se sfârşise. Ea nu putea intra în competiţie cu acea femeie. Era atât de tânără şi alături de ea Sam părea că întinerise şi el.

Alex porni grăbită spre casă fără să mai audă colindătorii sau clopoţeii de la Santa Claus, fără să vadă oamenii care se îmbulzeau în magazine sau brazii de Crăciun din vitrine.

O jumătate de oră mai târziu intra în casă, palidă şi cu mâinile tremurânde îşi atârnă paltonul în cuier. Apoi intră în dormitor, închise uşa şi se întinse pe pat, întrebându-se cum va mai putea da ochii cu Sam. Ştia acum adevăratul motiv pentru care el îşi dorise libertatea. Totul nu fusese decât o înşelătorie, o farsă, când spusese că avea nevoie de timp. De fapt avea nevoie de altă femeie şi o găsise.

Alex se ridică, se duse în baie şi se privi în oglindă. Îşi scoase peruca şi încercă să se vadă aşa cum era: desfigurată şi cheală. Avea cancer, îşi pierduse un sân. Revăzu chipul femeii care-l însoţea pe Sam. Alex trebui să recunoască cel mai crud adevăr: nu mai era femeie.

Capitolul 15

Sam se întoarse devreme în seara de Ajun, după ce o condusese pe Daphne la avionul de Londra. Ea urma să se ducă la părinţii ei şi să-şi vadă băieţelul. Sam o ducea la Disney World pe Annabelle, după care revenea acasă şi pleca să se întâlnească cu Daphne la Gstaad. Îi cumpărase o splendidă brăţară cu diamante şi o broşă de la Fred Leighton. Generos, ca de obicei, îi adusese şi lui Alex un cadou frumos, dar mai puţin scump decât al lui Daphne – un frumos ceas Bulgari pe care şi-l dorise de multă vreme. Atenţiile mărunte care-i exprimaseră interesul şi afecţiunea pentru ea nu mai existau.

Crăciunul acesta se deosebea de cele petrecute în urmă cu ani. Cu toate eforturile lor, Annabelle simţi acest lucru şi plânse când pregătiră covrigii pentru Santa Claus şi morcovii săraţi pentru renul cu care venea moşul.

— Dar dacă nu-mi aduce ce i-am cerut? intrase în panică, în cele din urmă, le mărturisi că îi era teamă că tăticul ei va fi furios pentru că în anul acesta îi ceruse ceva mai „complicat”.

I-am cerut să o facă pe mămica bine ca să nu mai ia medicamentul şi să-i aducă părul înapoi.

Auzind-o, Alex izbucni în plâns şi Sam rămase mut de uimire.

— Şi ce ţi-a spus Santa? o întrebă Sam cu o voce răguşită.

— Că asta era treaba lui Dumnezeu, nu a lui.

— A avut dreptate, prinţesa mea, îi explică Sam în timp ce Alex îşi sufla nasul şi îşi aranja peruca. Oricum, să ştii că mămica se va face bine şi o să-i crească părul.

Sam era surprins. Alex nu-i spusese nimic despre păr, iar el nu observase. Fusese atât de prins de Daphne şi de dragostea lor, încât nu-l interesase altceva. Nu dorea să ştie ce se întâmplă acasă şi nici afacerilor nu le mai acorda prea

multă atenţie.

Larry şi Tom îl tachinaseră de câteva ori, dar Simon părea încântat de aventura lui. Larry îi spusese la un moment dat cât de rău le părea lui Frances şi lui de Alex, lăsând să se înţeleagă că le părea şi pentru „ei". Era evident că se referea la căsătoria lor şi la Daphne. Sam îşi taxă partenerii. Drept geloşi pe fericirea lui, fără să-i treacă prin minte că acestora li se părea odios gestul lui de a o părăsi pe Alex tocmai acum când se lupta pe viaţă şi pe moarte cu boala.

În cele din urmă, Annabelle se linişti şi o duseră la culcare. Era fericită să-i vadă pe amândoi lângă ea. Mai târziu, când se întâlniră în bucătărie, Sam părea stânjenit.

— Nu mi-am dat seama că ţi-a căzut părul, spuse el luând un biscuit.

În anul acesta Alex avea mai puţin din toate – mai puţini biscuiţi, mai puţini cozonaci, mai puţine cadouri, mai puţină bucurie. Chiar şi bradul era mai mic. Nici felicitări de sărbători nu trimiseseră. Nu avusese energia necesară, dar nici n-ar fi ştiut cum să le semneze. De la Alex... şi, poate, Sam...

— Nu am crezut că trebuia să te anunţ, răspunse Alex încercând să nu se gândească la femeia cu care îl văzuse cu o zi înainte, mai ales că îşi dăduse seama că nu era o aventură întâmplătoare.

— O să se refacă, spuse el, negăsind alte cuvinte. Se simţea mereu stânjenit în prezenţa ei şi avea impresia că-i spunea lucruri nepotrivite.

— Părul, da, căsnicia noastră, nu.

Deşi hotărâseră să nu mai atace subiectul timp de încă o lună, nu se putea stăpâni.

— Eşti sigură? o privi el în ochi, aşteptând răspunsul.

— Tu nu? Am impresia că te-ai hotărât deja.

— Nu poţi fi niciodată sigur. Este foarte greu să nu-ţi aminteşti şi momentele frumoase.

— Mie nu-mi par atât de îndepărtate, dar poate că tu ai

fost nefericit mai de mult.

— Nu cred că nefericit este cuvântul potrivit. Poate confuz. Asta de când te-ai îmbolnăvit. Boala te-a schimbat. Sam era sincer, dar în acelaşi timp încerca să se justifice.

— Eu cred că ne-a schimbat pe amândoi. Nici nu se putea altfel. Lupta pentru supravieţuire este lungă şi grea.

— Trebuie să fie îngrozitor, spuse el, înţelegător pentru prima oară. Faptul că era îndrăgostit îi atenua agresivitatea, dar pe Alex asta n-o impresiona prea tare. Ai trecut prin multe.

— E abia începutul, zâmbi ea. Mai am în faţă patru luni şi jumătate.

— Şi apoi ce va urma?

— Apoi am să aştept să văd dacă nu se produce o recidivă. Numărul magic pare să fie cinci, ani evident. Presupunând că am avut un tip bun de tumoare, deci şanse mari şi că în urma chimioterapiei există oarecare certitudine, bănuiesc că îmi voi putea duce înainte viaţa încercând să nu mă mai gândesc la cancer. Femeile pe care le cunosc şi care au supravieţuit pretind că nu se mai gândesc la asta decât o dată pe an, când se duc la control. Aş vrea să mă aflu în situaţia aceasta. Până atunci totul este înspăimântător.

Era prima conversaţie adevărată din ultimele trei luni şi Alex era surprinsă că el accepta să vorbească despre boala ei. Indiferent cine era femeia, îl calmase, dar Alex nu-i putea fi recunoscătoare. Se simţea doar geloasă, tristă şi furioasă.

— Dacă vei avea o recidivă, va trebui să lupţi din nou, încercă el să pară curajos.

— Nu prea cred, răspunse ea sec. Ar fi vrut să scape de perucă, deoarece îi producea mâncărimi, dar nu voia ca Sam să o vadă fără păr. Cu foarte mici excepţii, nu există supravieţuiri. Mori pur şi simplu. De aceea aplică tratamentul atât de agresiv chiar de la început.

Sam începuse să înţeleagă, dar era şocat de ceea ce auzea. Nu i se mai explicase niciodată în termeni atât de duri, sau

poate că nu ascultase. Întâlnind-o acum, după ce se culcase cu Daphne, vibrase în el o coardă, dar nimic mai mult. Pentru el, totul se terminase. Tot ce mai simţea era milă şi o oarecare tandreţe când se gândea la vremurile mai bune.

— Ce vei face în lipsa lui Annabelle? o întrebă el cu intenţia de a schimba subiectul care începea să-l deranjeze.

— Nimic special. Am să dorm, să mă odihnesc, să lucrez puţin. Viaţa mea socială nu e prea activă. Îmi folosesc energia pe care o mai am pentru Annabelle şi pentru cauzele în care sunt implicată.

— De ce nu pleci undeva, ţi-ar face bine. Sau nu poţi?

— Ba da, aş putea. Am o pauză în tratament de două săptămâni în fiecare lună, dar prefer să stau acasă.

Nu voia să plece cu Brock, deşi o invitase. Nu-l cunoştea încă suficient de bine şi nu găsea potrivit să meargă singură cu el. N-avea niciun rost. Se simţea mult mai bine în apartamentul ei, în patul ei, înconjurată de lucrurile ei, aproape de doctor dacă s-ar fi ivit nevoia. Devenise foarte dependentă de ambianţa familială. Prea multe elemente înfricoşătoare dăduseră buzna în viaţa ei pentru ai mai accepta altele noi.

— Nu-mi place să te ştiu singură, spuse el încercând un sentiment de vinovăţie.

Ciudat! După plecarea lui Daphne, se simţea mai responsabil faţă de Alex. Oscila, şi asta nu-i plăcea. Se gândi cu plăcere că va pleca împreună cu Annabelle a doua zi de Crăciun.

— O să fie bine. Nu vreau să mă duc nicăieri şi lucrările de la birou îmi vor ocupa timpul.

— Există şi altceva în viaţă decât munca, spuse el zâmbind. Alex îl privi drept în ochi.

— Chiar aşa, Sam?

Sam ieşi din bucătărie fără să-i răspundă. Se întreba dacă nu cumva intuise ceva sau îi ajunsese la urechi vreo bârfă, deşi se îndoia de acest lucru. Alex era prea preocupată de

propria persoană, ca să se mai poată gândi la altceva. N-avea de ce să-l suspecteze.

Toate cadourile pentru Annabelle erau împachetate şi ascunse într-un dulap încuiat. Pe la ora nouă le aşezară sub brad şi apoi se retraseră fiecare în camera lui, ca doi străini.

Alex citi o vreme şi, pe la miezul nopţii, auzi telefonul sunând.

Îl lăsă pe Sam să răspundă. Daphne, abia sosită la Londra, ţinea să-i comunice că-i era dor de el. Sam se simţea totdeauna încântat să vorbească cu Daphne, mai ales că discuţia cu Alex îl deprimase: nu mai era amuzantă, îi lipsea spiritul. Toate din jurul ei păreau că se desprind şi dispar – curajul, părul, căsnicia.

Ştia că trebuia să o susţină, dar pur şi simplu nu putea.

— Îmi este tare dor de tine, iubitule, gângurea Daphne, n-am să supravieţuiesc fără tine. Vino cât mai repede. Doamne, cât e de frig aici. Uitase de frigul iernilor londoneze, iar în camera ei caloriferele nu funcţionau. I se plânse că nu avea şemineu, iar el nu era acolo s-o încălzească.

— Nu mai insista, spuse el simţindu-i dureros lipsa, mă faci să iau primul Concorde.

— Aş fi fericită.

— Amândoi ştiau că nu se putea, aveau obligaţii părinteşti peste care n-ar fi trecut.

Puseseră amândoi receptoarele jos, dar trupul lui Sam tânjea după ea, fata nemaipomenită care-i schimbase viaţa într-o zi de Thanksgiving. Nu mai cunoscuse o altă femeie care să-i semene. Nici Alex, în cele mai bune zile ale ei, nu fusese atât de pasională.

Annabelle se trezi la şase dimineaţa şi pentru ea începea o zi lungă şi fericită. Părea încântată de cadourile primite. Sam rămase impresionat de generozitatea lui Alex căreia îi mulţumi pentru cadou. Lui Alex îi plăcea ceasul. Cadoul acesta i se păru impersonal şi asta o duru. În rest, atmosfera a fost chiar plăcută.

Alex reuşise să facă un muşchi de vacă şi papanaşi fără să se trădeze cât de rău se simţea. Îşi pusese peruca cu păr scurt şi părea soră geamănă cu Annabelle. Sam remarcă asemănarea. După ce se odihni o oră, reveni în sufragerie, îmbrăcată cu un pulover roşu şi pantaloni de antilopă neagră. Arăta surprinzător de bine. Se îngrăşase puţin, dar nu-i stătea rău, mai ales la faţă, se rotunjise puţin. I se părea ciudat, dar trebuia să recunoască că ce-i prezisese doctoriţa Webber se adeverise.

Ieşiră toţi trei la o scurtă plimbare. Sam opri un taxi şi le duse la Rockefeller Center să privească patinatorii. Lui îi aminteau de Daphne.

Plimbarea o obosise peste măsură pe Alex şi luară un taxi până acasă. Abia se mai ţinea pe picioare, astfel încât Sam trebui să o susţină până în dormitor. O dureau toate încheieturile şi nu mai putea face niciun pas fără să fie ajutată.

— Mămica nu se simte bine? întrebă Annabelle îngrijorată. Oscilând între milă şi mânie, pentru spaima pe care i-o provoca fiicei lor boala ei, Sam îi răspunse:

— E bine, nu-ţi face griji.

— Ce-o să facă atunci când vom pleca în Florida?

— Îşi va reveni, iar Carmen va fi aici ca să-i poarte de grijă.

Annabelle nu mai puse alte întrebări. Ceva mai târziu, Alex îi pregăti valiza. Îi plăcea s-o facă. Dintr-odată o cuprinse panica. Dacă va veni o zi când nu va mai putea avea grijă de Annabelle şi fetiţa va trebui să trăiască alături de Sam? Dacă o va pierde şi pe ea? Simţi că i se face rău. Se forţă să se stăpânească şi termină de împachetat. Era hotărâtă să nu permită aşa ceva, să locuiască cu Sam, ori cu femeia aceea. Se mobiliză şi reuşi chiar să stea cu ei la masă. Apoi se duse la culcare şi dormi neîntoarsă până dimineaţă, când sună ceasul deşteptător.

O ajută pe Annabelle să se îmbrace, îi ură petrecere frumoasă, şi o rugă să-i telefoneze cât mai des. Apoi o luă în

braţe şi o strânse tare la piept de parcă i-ar fi fost teamă că nu o va mai vedea vreodată. Îi transmise panica fetiţei care începu să plângă şi se agăţă de mama ei. Annabelle ştia cât de mult o iubea mama ei şi îşi dădea seama că rămâne singură.

— Te iubesc, strigă Alex după ea cu lacrimi în ochi, în timp ce cei doi intrau în ascensor. Sam îi aruncă o privire plictisită.

— O să-i fie bine, îi spuse el furios lui Annabelle.

N-ar fi trebuit ca Alex să mai facă o scenă şi să o sperie. Simţea o uşurare la gândul că se va afla departe de ea. Era pur şi simplu deprimantă.

După plecarea lor, Alex rămasă singură în dormitor se simţea pierdută. În ultimele două zile îl văzuse pe Sam mai mult decât în toate săptămânile care trecuseră. În unele privinţe fusese agreabil, în altele, foarte dureros. Deşi o rănise şi o abandonase, încă mai făcea efortul de a-şi reprima sentimentele, conştientă de faptul că altfel se va distruge pe ea. După ce îl văzuse cu englezoaica, se convinsese că nu mai era cazul să spere. Plecarea ar fi trebuit să-i uşureze situaţia.

Hotărâtă să nu se mai gândească la el, începu să spele vasele şi-i făcu patul Annabellei. Se mai învârti fără rost prin apartament şi, în cele din urmă, se duse să facă un duş. Îşi propusese să se îmbrace şi să facă o plimbare, dar asta îi aminti de întâlnirea cu Sam şi cu englezoaica şi îi pieri cheful. Ar fi vrut să se culce şi să doarmă toată ziua. Nu avea nimic de făcut acasă şi nici la birou. Se hotărî, totuşi, să se îmbrace. Îşi scoase peruca, ca să intre sub duş, în faţa oglinzii, şi constată îngrozită că ultimele şuviţe rămăseseră lipite de ea. Îşi dezbrăcă pijamaua şi rămase cu ochii la imaginea pe care i-o oferea oglinda. Aşa o văzuse şi Sam: cheală şi însemnată. În locul sânului era o bucată de piele albă cu o cicatrice roz fără sfârc. Nu semăna nici măcar cu un bărbat. Mai degrabă aducea cu un manechin din carton

presat, fără păr şi cu un singur sân, unul din acelea pe care le găseşti în magazinele universale, zăcând pe jos, în zilele când se schimbă vitrinele.

Începu din nou să-şi plângă de milă şi de dorul Annabellei. Îşi pierduse soţul şi, până la urmă, s-ar putea să-şi piardă şi fiica. Avea sentimentul că e jefuită de tot ce avusese, de tot ce iubise, de tot ce-şi dorise. Nu-i mai rămăsese decât munca ei, dar nici pe aceasta nu o putea face ca înainte. Nu mai era decât o biată pasăre rănită, târându-se pe pământ, cu aripile rupte. Era urâtă, bolnavă şi nimeni nu mai avea nevoie de ea. Gândul la sinucidere îi dădea târcoale. Ar fi mai uşor să moară, să renunţe acum, înainte de a mai pierde şi altceva. De ce să aştepte până ce îi vor fi luate toate? Până când Sam va cere divorţul ca să se poată căsători cu fata aceea pe care Annabelle s-ar putea s-o iubească. Să aştepte până când ei o vor ucide.

Stătea ghemuită, incapabilă să-şi stăpânească lacrimile de disperare. Telefonul sună, dar nu se deranjă să răspundă. Gândurile, spaimele, boala îi răscoliră stomacul. Îngenunche pe pardoseala băii şi vomită până când nu mai putu scoate decât nişte sughiţuri. Era o maşinărie stricată. Nu mai rămăsese nimic din ea, din vechea ei identitate. Epuizată, mai rămase o vreme pe jos, mai trase un plâns, după care se urcă în pat şi se ghemui sub pătură. După ce-şi reveni, se învârti prin casă, aşteptând o veste de la Sam şi Annabelle, dar telefonul nu sună. Se distrau bine la Disney World, stăteau în lumină, în soare, în timp ce ea zăcea singură, înconjurată de umbrele întunecate ale iernii ei. Rămase plângând în întuneric până când golul din stomac îi provocă din nou greaţă şi o trimise în baie. I se părea că ziua aceasta, în care alternau vomismentele cu crizele de plâns şi fantoma cheală din oglindă o chinuia, nu se mai termina.

Atunci sună din nou telefonul, dar era prea bolnavă, prea obosită, prea înnebunită, prea dornică să termine cu viaţa ca să întindă mâna şi să restabilească legătura cu lumea

exterioară. Annabelle nu mai avea nevoie de ea, exista Sam. Nimeni nu avea nevoie de ea. Era un nimic, un nimeni, nici măcar femeie nu mai era.

Telefonul suna insistent în timp ce Alex zăcea în pat, înlăcrimată, dorind ca zgomotul acela să înceteze. Într-un târziu întinse mâna, ridică receptorul, şi ascultă fără să spună niciun cuvânt.

— Alo?

Vocea îi era cunoscută.

— Alo, Alex? repetă vocea.

— Da. Glasul îi era stins. Cine este?

— Sunt eu, Brock Stevens.

Nu-l recunoscuse şi se întrebă dacă nu cumva se simţea mai rău decât de obicei.

— Bună, Brock. Unde eşti? îl întrebă. Deşi nu-i păsa, îl întrebă doar ca să spună ceva.

— Sunt în Connecticut, cu prietenii. Am vrut să-ţi amintesc de invitaţia în Vermont. Eu plec mâine.

Alex zâmbi trist, era atât de drăguţ dar, în acelaşi timp, atât de stupid. De ce mai avea el nevoie de un prieten muribund? Încercarea de a o ajuta era pierdere de timp.

— Eu nu pot, am de lucru.

— Nimeni nu lucrează săptămâna asta, iar noi suntem la zi cu toate.

— Bine, admise ea fără convingere, cuprinsă de un nou val de greţuri. Nu mâncase nimic toată ziua şi i se făcuse şi mai rău. Sunt o mincinoasă, dar nu pot.

— Fetiţa este acolo? întrebă el, cu intenţia de a continua conversaţia. Dorea să o determine să meargă cu el. Era convins că îi va face bine. Liz îi împărtăşea părerea. Alex trebuia să se rupă un timp de ideea de boală şi să respire puţin aer curat.

— Annabelle este în Florida cu Sam şi, probabil, cu prietena lui, lansă ea vestea.

Se simţea ameţită de nemâncare şi din cauză că nu băuse

lichide.

— Ţi-a spus el asta? o întrebă Brock, indignat.

Brock ajunsese la concluzia că soţul ei era un ticălos şi că n-o meritase niciodată, dar nu-şi permitea să i-o spună.

— I-am văzut împreună, cu o zi înainte de Ajun. E foarte tânără şi foarte frumoasă. Brock crezu că nu ştie ce vorbeşte şi deveni şi mai îngrijorat. Sam detestă tot ce nu este perfect.

— Alex, ce-i cu tine, cum te simţi? o întrebă, uitându-se la ceas şi întrebându-se cât de repede ar putea ajunge la ea.

Se gândi s-o sune pe Liz şi s-o roage să se repeadă până la Alex. Nu-i plăcea felul în care vorbea, mai ales pentru că era şi singură. În starea în care se afla, putea face un gest necugetat.

— Mă simt bine, răspunse ea stând cu ochii închişi, forţându-se să nu vomite. Restul de păr mi-a căzut astăzi, şi acum arăt mult mai bine.

— De ce nu te odihneşti un pic? Am să te sun peste o oră, bine?

— Bine, spuse ea pe jumătate adormită. Puse receptorul jos şi uită de el.

Voia să uite de tot şi de toate. Poate că, dacă n-o să mănânce nimic timp de şase zile, până se va întoarce Annabelle, o s-o găsească moartă. Era mult mai uşor decât să moară de pe urma chimioterapiei. Aţipi şi puţin mai târziu, auzi o alarmă, sau o sonerie, un sunet. Încercă să nu-i dea atenţie, dar, în cele din urmă, îşi dădu seama că cineva suna la uşă. Se întrebă cine putea fi, dar nu se ridică să deschidă. Apoi cineva începu să bată puternic în uşă. Nu mai avea încotro, aşa că îşi puse halatul şi se duse la uşă. Privi prin vizor şi-l văzu pe Brock Stevens. Surprinsă, îi deschise şi rămaseră în uşă privindu-se, ea într-un halat bej din caşmir, el într-un pulover gros, pantaloni de catifea reiată şi cizme. O privi îngrijorat când dădu ochii cu ea.

— M-ai speriat îngrozitor, îi spuse el.

— De ce?

Alex părea aeriană şi se clătina pe picioare. Brock o cunoştea prea bine ca să bănuiască că se îmbătase. Era doar foarte bolnavă şi, probabil, nu mâncase nimic.

Alex se dădu la o parte ca să-l lase să între şi Brock o urmă în living. Când se văzu în oglindă şi îşi dădu seama că nu-şi pusese peruca, îl privi ca pe un copil ruşinat.

— Asta e, n-am ce face.

— Semeni cu Sinead O'Connor, doar că eşti mai frumoasă.

— Şi nu ştiu să cânt ca ea.

— Nici eu, spuse el continuând s-o privească. Semăna mai degrabă cu Audrey Hepbum, îşi zise Brock. Era frumoasă chiar şi fără păr; trăsăturile regulate, pure şi fine, subliniate de absenţa părului îi confereau un aer aparte, o făceau să pară o fiinţă venită din altă lume. Împrăştia o aură care îl vrăjise întotdeauna.

— Ce s-a întâmplat?

Era convins că i se întâmplase ceva. Părea pe punctul de a renunţa la luptă. Simţise asta în vocea ei, când îi răspunsese la telefon.

— N-aş putea să-ţi spun.. Azi-dimineaţă m-am văzut în oglindă, Annabelle a plecat, mi-a fost rău din nou... toate deodată... nu mai pot lupta... Sam cu cealaltă femeie... totul este atât de încurcat. Nu mai merită...

— Şi atunci ai hotărât să te dai bătută, aşa-i? Ridicase vocea, furios şi Alex îl privi uimită.

— Am tot dreptul să hotărăsc pentru mine.

— Aşa crezi? Ai o fetiţă, şi chiar dacă n-ai avea-o, rămân obligaţiile faţă de tine însăţi, ca să nu mai vorbim de oamenii care te iubesc. Trebuie să lupţi, Alex, n-ai să scapi aşa de repede, n-o să fie uşor. Nu poţi să zaci aici aşteptând să mori. Nu merită.

— De ce? Alex părea desprinsă de toţi şi de toate. Chiar şi de el.

— Pentru că o spun eu. Ai mâncat ceva azi? o întrebă furios. Alex negă dând din cap. Du-te şi te îmbracă. Am să-ţi

fac ceva de mâncare.

— Dar nu mi-e foame.

— Puţin îmi pasă dacă îţi este sau nu. Nu am timp de prostiile tale. O apucă de umeri şi o scutură uşor. Nu mă interesează ce ţi-au făcut alţii şi nici ce gândeşti acum. Chiar dacă eşti numai piele şi os, cu unul sau cu doi sâni, cheală ca un genunchi, ai obligaţia să lupţi pentru viaţa ta, Alex Parker. Pentru tine şi numai pentru tine. Eşti o marfă preţioasă, iar noi, ceilalţi, avem nevoie de tine. Atunci când te priveşti în oglindă şi nu-ţi place ce vezi, aminteşte-ţi că femeia aia eşti tu. Podoabele n-au nicio importanţă. Tu eşti exact femeia dinainte. Ba, chiar eşti mai mult decât atât, nu uita asta.

Alex stătea în faţa lui speriată, ca un acuzat înaintea judecătorului. Nu spuse o vorbă şi se duse la baie. Îşi scoase halatul, dădu drumul la duş şi rămase multă vreme în faţa oglinzii privindu-se; era aceeaşi femeie pe care o văzuse şi dimineaţa, aceeaşi pasăre rănită, cu cicatricea în loc de sân, femeia cheală. Dar, stând acolo şi privindu-se îşi dădu seama că Brock are dreptate. Trebuia să lupte nu pentru Annabelle, nu pentru Sam, pentru nimic altcineva decât pentru ea. Pentru ea, pentru ceea ce fusese, pentru ceea ce mai era, pentru ceea ce va fi. Şi-a pierdut sânul şi părul, dar nu se putea pierde pe ea însăşi. Sam nu-i putea lua asta. Intră sub duş, lăsând apa caldă să-i biciuiască trupul.

Alex îmbrăcă o pereche de pantaloni, un pulover şi îşi puse peruca scurtă pe care o lăsase pe chiuvetă dimineaţa. Intră în bucătărie desculţă.

— Să ştii că nu-i nevoie să-ţi pui peruca pentru mine, îi zâmbi el, doar dacă îţi face ţie plăcere.

— Mă simt ciudat fără ea.

Brock îi făcuse o omletă, pâine prăjită şi cartofi prăjiţi. Alex reuşi să mănânce câte puţin din omletă şi pâinea prăjită, dar de cartofi nu se atinse. Nu voia să-şi petreacă restul nopţii vomitând în baie. Stomacul ei era distrus, dar

de data asta îi dădu dreptate lui Sam, care punea totul pe seama emoţiilor.

Rămaseră de vorbă în bucătărie şi Alex îi povesti cât de mult îi plăcuseră lui Annabelle cadourile.

— Mi-a făcut plăcere să le cumpăr, spuse el. Îmi plac copiii, îi zâmbi el încântat că o vede mâncând.

— Atunci de ce nu te-ai însurat?

— Bartlett and Paskin nu prea mi-au lăsat timp liber, chicoti el. Arăta foarte tânăr şi atrăgător.

— Trebuie să-ţi mai reducem din sarcini, îl tachină ea.

Mai stătură de vorbă un timp despre vacanţe, despre cât de grea a fost viaţa cu Sam în ultimul timp şi apoi Brock se sculă să strângă şi să spele vasele.

— Nu trebuie să faci asta, Brock, lasă-le pentru mai târziu.

— Bine. Hai să vorbim despre Vermont. E vorba de sănătatea ta. O privi drept în ochi şi Alex îi fu recunoscătoare pentru grija pe care i-o purta.

— Nu cred că pot.

— Să ştii că nu renunţ. Şi Liz crede că ţi-ar face bine, insistă el.

— Ce e asta? Un comitet? râse ea amuzată, dar şi emoţionată. Părerea mea nu contează?

— Sincer să fiu, nu.

— Nu ai pe nimeni cu care să petreci săptămâna asta?

— Tu îmi pari foarte potrivită, spuse Brock cu hotărâre, dar ea dădu din cap şi arătă spre perucă.

— Nu te lăsa amăgit de lâna asta înfoiată. Sunt prea obosită ca să mai schiez, prea bătrână ca să mi se facă curte şi prea bolnavă ca să fiu amuzantă. Şi, în plus, sunt măritată.

— Nu prea, după cum mi-ai spus, sau nu pentru multă vreme. Era foarte dur, dar ea continuă să râdă.

— Foarte amuzant. Hai să spunem că sunt un bun folosit. Nu cumva vrei să-mi ceri să fiu flirtul tău? Evident că glumea, şi-l făcu şi pe el să râdă.

— Nu. Dar dacă asta te face să te simţi mai bine, eşti liberă să crezi... Îţi cer, doar ca un bun prieten, să stai la gura sobei, bând ciocolată fierbinte, să dormi bine noaptea ştiind că eşti vegheată, nu să stai singură într-un apartament din oraş.

— Pentru un copil de vârsta ta, te pricepi foarte bine să prezinţi lucrurile.

— Să ştii că am multă experienţă în îngrijirea unor babe ca tine. Sora mea era, este, cu zece ani mai mare decât mine.

— Transmite-i condoleanţele mele, zise ea. Nu prea laşi loc de refuz.

— De asta am şi venit, să te conving, spuse el privind-o cu un zâmbet cald şi Alex fu nevoită să admită că îl plăcea.

— Credeam că ai venit să mănânci pe gratis, râse ea.

— Şi asta, dar în primul rând voiam să vorbesc cu tine.

— Trebuie să fi fost mare plictiseală în Connecticut, îl provocă Alex.

— Nu greşeşti prea mult. Ce zici?

— Am de ales? Începuserăm să cred că ai să mă iei pe sus şi să mă duci acolo.

— S-ar putea s-o fac dacă nu te porţi cum trebuie.

— Tu nu eşti zdravăn. Ultimul lucru de care am nevoie este să vărs pe tine tot drumul până în Vermont şi să fiu bolnavă ca un câine când ajungem acolo.

— M-am obişnuit cu asta, nu ştiu ce m-aş face fără.

— Eşti trăsnit.

— Iar tu eşti adorabilă. În fond, pentru asta există prietenii.

— Crezi? O emoţionase din nou. Mă gândeam că sunt numai pentru cumpărăturile de Crăciun, pentru preluarea dosarelor şi pentru a te culege de pe pardoseala băii când eşti bolnavă.

Pentru asta existau soţii, numai că al ei dezertase.

— Eu zic să taci din gură şi să-ţi faci valiza. Mă plictiseşti.

— Este imposibil.

— Vin să te iau la ora opt. E prea devreme?

— De acord. Te-ai gândit bine? Sigur nu vrei să iei nişte fete cu tine?

— Casa e destul de mare. Îţi promit că am să te încui în camera ta.

Zâmbeau amândoi, în timp ce Alex îl conducea către uşă. Nu-i venea să creadă că acceptase şi că, fără să-şi explice de ce, ardea de nerăbdare să plece în Vermont. Ştia că mai avea în faţă patru luni şi jumătate de boală şi tratament, dar i se întâmplase ceva neaşteptat. Brock îi ridicase moralul. Acum voia să meargă cu el, voia să se agaţe de viaţă, să reuşească.

Capitolul 16

Zilele petrecute în Vermont au fost cele mai fericite de când se îmbolnăvise. Îi sunase pe Sam şi pe Annabelle ca să le spună unde se află. Sam păru surprins.

— Nu ştiam că poţi să călătoreşti. Eşti sigură că asta îţi face bine? Cu cine eşti?

— Cu un prieten de la serviciu. Mă simt bine. Ne vedem la New York în ziua de Anul Nou. Îi dădu numărul de telefon, dar Sam nu o sună.

Casa pe care o împrumutase Brock era modestă, dar foarte confortabilă. Avea patru dormitoare. Brock o instală în cea mai mare cameră de sus, iar el luă dormitorul mic de jos, ca să n-o deranjeze. Şi-au petrecut zilele citind, dezlegând cuvinte încrucişate ca doi vechi prieteni, bătându-se cu zăpadă ca nişte copii.

Alex reuşi să suporte plimbările lungi alături de Brock. Într-o zi îşi puse chiar schiurile, dar renunţă căci efortul îi depăşea forţele. Se simţi însă mai bine decât fusese în ultimele săptămâni. O singură zi a stat în pat.

Brock găsise în garaj o săniuţă veche şi a tras-o cu sania în plimbările mai lungi ca să nu obosească.

Seara, Brock pregătea cina şi când Alex insistă să iasă cu prietenii lui, îi răspunse, râzând, că era prea obosit. Îi plăcea să stea acasă cu ea. Într-o seară s-au dus chiar să cineze la Chez Henri, şi s-au distrat neaşteptat de bine. La sfârşitul săptămânii, Alex se simţea cu mult mai bine. I se părea că nu mai avusese niciodată o vacanţă atât de agreabilă. Deveniseră foarte apropiaţi şi se distrau excelent. Din când în când însă, Alex îşi amintea că în curând trebuia să reia tratamentul cu citostatice.

În altă zi, la cabană, după ce Brock şi-a luat porţia de schi, ea îi atrăsese atenţia asupra unui grup de fete frumoase alături de care ar fi trebuit să fie şi el, în loc s-o păzească pe

ea.

— Dar au paisprezece ani, pentru Dumnezeu! Vrei să mă aresteze? Şi izbucniră amândoi în râs.

— Nu-i adevărat, au peste douăzeci, zise Alex făcând pe supărata.

— Tot aia!

Brock era fericit alături de Alex.

Au discutat mult despre Sam şi Alex i-a mărturisit cât suferise când l-a văzut cu faţa aceea la Ralph Lauren.

— Eu cred că i-aş fi omorât.

Alex clătină din cap.

— N-are rost. A trecut. Şi nu e vina ei, s-a întâmplat. Iar când mă privesc în oglindă, îl înţeleg.

— Asta e o prostie. Nu-i plăcea s-o audă vorbind aşa. Dar dacă i s-ar fi întâmplat lui? Dacă şi-ar fi pierdut un braţ, sau un picior, sau un testicul? Cum te-ai fi purtat cu el?

— Suntem diferiţi. Şi sânii sunt simbolul feminităţii. Vezi tu, nu toţi sunt ca soţul lui Liz, cred că mulţi bărbaţi nu pot trece peste asta.

— Nu pot accepta ideea de aţi distruge căsnicia pentru că soţia ta a pierdut un sân, sau părul sau un pantof, pentru Dumnezeu! Eşti de acord cu aşa ceva?

Alex îl privi şi zâmbi înţelegătoare. Era cu zece ani mai mare decât el.

— Nu m-a întrebat nimeni. Sam nu mai vrea, Brock. E cât se poate de simplu. Prăvălia s-a închis, iar el îşi transferă afacerile în altă parte.

— Şi ce faci? Renunţi?

Părea şocat de resemnarea ei.

— Ce-ai vrea să fac? S-o împuşc?

— Pe el să-l împuşti. O merită.

— Eşti un romantic.

— Ca şi tine.

— La ce îmi foloseşte? Nu cu asta îmi păstrez soţul. Tipul detestă diformităţile şi boala. Nici nu mă poate privi. Când

m-a văzut, după operaţie, aproape că a leşinat. I s-a făcut greaţă.

— Recunoaşte, tipul este un laş.

— Poate că da. Dar ştie să aleagă. Tipa actuală este foarte frumoasă, Brock. De fapt, are tocmai vârsta potrivită pentru tine. Ce-ar fi să încerci s-o cucereşti şi să-i faci concurenţă?

Brock nu-i putea spune că prefera să o cucerească pe ea şi nu pe iubita lui Sam. Nu i se părea potrivit momentul. Alex era atât de relaxată în prezenţa lui şi nu voia să strice atmosfera.

Revelionul l-au petrecut acasă, uitându-se la programul de la televizor şi ronţăind floricele, flecărind despre visurile lor, şi despre ce sperau să le aducă anii următori. Ea îi dori o nevastă care să aibă grijă de el, iar el îi ură sănătate şi fericire. La douăsprezece noaptea au cântat „Auld Lang Sync", după care Alex s-a dus la culcare cu gândul la noua lor prietenie, atât de preţioasă.

A doua zi urmau să plece şi erau amândoi trişti. Alex se simţea mai bine, avea mai multă energie, era mai decisă să lupte, hotărâtă să învingă boala, să supravieţuiască.

Rămase tăcută tot drumul spre casă. Se gândea că-l va revedea pe Sam, chiar dacă era vorba doar de o noapte. Ştia că în ziua următoare pleca în Europa şi îşi imagina de ce. Ca să-şi întâlnească iubita. Brock o întreba din când în când cum se simte, dacă totul e în regulă. O ţinu de mână un timp, când conducea pe autostradă, ca să-i ridice moralul. Era prietenul ei, colegul ei.

Ajunseră seara târziu. Brock, tăcut şi trist opri maşina în faţa intrării. Alex nu se grăbi să coboare. Îl privea căutând cuvintele potrivite ca să-i mulţumească.

— Datorită ţie am revenit la viaţă. A fost minunat.

— Da, a fost Brock îi atinse uşor obrazul cu degetele. Să nu mai laşi pe nimeni să te umilească. Eşti cea mai extraordinară femeie pe care am cunoscut-o. Ochii îi străluceau, înlăcrimaţi, şi pe Alex o cuprinse un val de

emoţie. Reuşea s-o impresioneze, fără să-şi propună asta.

— Ştii, te iubesc, nu fi prost. Tu ai fost extraordinar. O invidiez pe femeia care va fi soţia ta.

— Am s-o aştept pe Annabelle, spuse zâmbind şmechereşte. Alex adora zâmbetul acela care-l făcea să pară un puşti.

— Cred că este o fată norocoasă. Îţi mulţumesc încă o dată, Brock.

Îl sărută pe obraz în timp ce îi luă valiza.

Sam şi Annabelle o regăsiră, ceva mai târziu, cu o mină mult mai bună decât la plecare.

Lui Annabelle nu-i mai tăcea guriţa povestindu-i ce văzuse la Disney World. Era pe jumătate adormită când o sărută pe Alex.

— Pare să se fi distrat grozav, spuse Alex, zâmbindu-i lui Sam. El remarcă schimbarea în bine şi o puse pe seama faptului că Alex se împăcase cu situaţia.

— Da, ne-am simţit excelent. Annabelle a fost o companie foarte agreabilă şi mi-a părut rău când a trebuit să ne întoarcem.

— Mi-a lipsit şi mie, recunoscu Alex, dar nu se rosti niciun cuvânt că le-ar fi fost dor unul de celălalt.

Sam îşi făcu bagajele şi a doua zi dimineaţa plecă la aeroport, în timp ce Annabelle şi Alex luau micul dejun. Le promise că le va suna din Elveţia, iar Annabelle îi aminti să se întoarcă pentru ziua ei de naştere. O privi surprinsă pe Alex, constatând că Sam uitase să o sărute. De data aceasta nu mai întrebă, însă, nimic. Începuse să înţeleagă.

Restul săptămânii zbură aproape pe nesimţite. Alex o duse pe Annabelle la lecţiile de balet, şi petrecură un sfârşit de săptămână liniştit. Luni, însă, reîncepu coşmarul. Şedinţa de tratament a fost mai grea decât de obicei. Prima injecţie din lună, combinată cu tabletele Cytoxan, o dobora întotdeauna. Reveni la birou, dar se simţi atât de rău, încât fu nevoită să plece acasă mai devreme. Când Annabelle o văzu vărsând şi

fără perucă, începu să plângă amarnic.

A doua zi, Alex se duse la birou, se chinui toată ziua şi la ora cinci se târî acasă. O găsi pe Carmen plângând isterizată, care o asaltă cu o cascadă de cuvinte în limba spaniolă. Nu înţelese despre ce era vorba decât atunci când apăru Annabelle. Fetiţa îşi tăiase frumoasele ei bucle roşii ca să semene cât mai mult cu mama ei.

— Fetiţa mea scumpă, de ce ai făcut asta? strigă Alex epuizată de efort şi îngrozită la ideea de a trebui să-i dea explicaţii lui Sam.

— Vreau să semăn cu tine, hohoti Annabelle, simţindu-se vinovată de năzbâtie şi speriată de starea rea a mamei ei. Absenţa lui Sam o făcea şi mai nervoasă.

Alex încercă să-i explice fazele bolii ei, apoi citiră *Mămica se face mai bine,* dar nu reuşi prea mult. Alex traversa un moment prea greu pentru a pune suficientă putere de convingere şi energie, iar Annabelle era prea tulburată pentru a fi rezonabilă. Primise un telefon de la grădiniţă prin care o informară că fetiţa era foarte tristă şi vorbea tot timpul de boala şi tratamentul mamei sale. La rândul ei, Alex, bolnavă şi speriată, n-o putea ajuta, iar Sam era departe.

Cu fiecare şedinţă de tratament suferinţele lui Alex se amplificau în loc să scadă. Spre sfârşitul săptămânii, nu s-a mai simţit în stare să meargă la birou. Şi mai avea de pregătit şi ziua de naştere a Annabellei. Alex îşi dădea seama cât era de important să-i ofere copilului climatul de normalitate şi siguranţa pe care obiceiurile familiare îl asigurau, mai cu seamă că Annabelle îşi aştepta cu nerăbdare aniversarea.

Tot Liz a fost cea care a cumpărat majoritatea cadourilor, în ziua respectivă cofetăria le-a trimis alt tort decât cel comandat. Alex a uitat să angajeze clovnul, cea mai bună prietenă a Annabellei s-a îmbolnăvit de gripă, şi petrecerea a eşuat. Ziua a fost un adevărat dezastru cu tot ajutorul lui Carmen, şi Alex plânse văzând dezamăgirea din ochii fetiţei.

Sam se întorsese cu o seară înainte. Resimţea efectele de fus orar şi era prost dispus că a trebuit să se întoarcă.

Când a văzut şi părul Annabellei, l-a apucat furia.

— Cum ai putut s-o laşi să facă aşa ceva? Cum ai putut? De ce ai lăsat-o să te vadă fără perucă? urlă el.

— Pentru Dumnezeu, Sam, eu vomitam în baie şi nu mă pot controla în fiecare clipă cum arăt. Sunt bolnavă.

Nu-şi dădură seama că Annabelle înspăimântată asista la cearta lor.

— Înseamnă că nu mai trebuie să stea cu tine. Alex se repezi şi-i trase o palmă. Annabelle începu să plângă, dar părinţii ei în focul disputei, n-o auziră.

— Să nu mai spui niciodată asta! N-are să se ducă nicăieri! Ţine minte asta! zbieră Alex.

— Nu eşti în stare să te ocupi de ea, urlă Sam în timp ce Annabelle se aruncă în braţele mamei sale.

— Ba da, pot. Şi să ştii, dacă pui mâna pe ea, ticălosule, am să te atac prin instanţă pentru discriminare. Copilul stă cu mine. Înţelegi?

Strânse la piept fetiţa, tremurând de enervare, în timp ce Sam le privea furios.

— Atunci nu-ţi mai da jos peruca.

În faţa ameninţărilor lui Alex şi a hohotelor de plâns ale Annabellei, Sam începu să dea înapoi. Annabelle nu voia să plece de la mami, şi nu-i plăcea să-i audă certându-se. Avea impresia că ea era de vină, dar nu ştia cu ce anume greşise.

După ce Annabelle se culcă, Sam plecă fără să spună un cuvânt.

A doua zi, Sam şi Alex avură o conversaţie serioasă. Nu mai mergea aşa, venise vremea ca Sam să se mute, amândoi ştiau asta. Scandalul din seara precedentă, în faţa Annabellei, îi tulburase. Sam avansă o soluţie care pe Alex o ului. Nu considera că trebuie să plece din casă până când Alex nu termina tratamentul. Trebuia să fie acolo, prezent, ca să vegheze asupra fetiţei cât timp mama ei era bolnavă.

— Nu am nevoie de tine aici, Sam, în chip de bonă. Poţi să pleci când vrei.

— Am să mă mut în mai, după ce termini chimioterapia, îi preciză el hotărât.

— Nu-mi vine să cred. Rămâi din cauza tratamentului meu?

— Rămân de dragul Annabellei, pentru cazul în care te-ai simţi prea rău ca să poţi avea grijă de ea.

— Sunt impresionată. Şi, după aceea, ce se va întâmplă, Sam?

Insista, voia să ştie dacă se hotărâse să se căsătorească cu iubita lui. Şi, mai ales, dorea să afle cine era. Sam însă nu se arăta dispus să-i împărtăşească secretele.

— Nu m-am hotărât încă.

După felul în care arăta – tânăr, suplu, frumos, Alex bănuia că era fericit şi foarte îndrăgostit. Tocmai de aceea o surprindea hotărârea lui de a sta acasă, până va termina tratamentul. Finalul nu va avea loc decât peste patru luni, iar Alex abia aştepta ca totul să se termine.

— Crezi că ai să poţi suporta până atunci? insistă Alex.

— Dacă poţi tu, am să pot şi eu. N-am să stau aici tot timpul, dar am să fiu pe-aproape şi liber oricând va avea Annabelle nevoie de mine.

— Îţi mulţumesc, spuse Alex derutată, neştiind ce doreşte, să plece sau să rămână. Decizia lui nu făcea decât să amâne inevitabilul şi ea hotărâse să nu se mai lase înşelată. Ştia că, mai devreme sau mai târziu, tot o va părăsi. În anumite privinţe, o părăsise deja.

A doua zi, când îi relată lui Brock discuţia, acestuia nu-i venea să creadă că acceptase compromisul. Trebuia să recunoască faptul că pentru Annabelle însemna ceva, dar pentru toţi ceilalţi nu era decât o amânare.

Cea mai afectată a fost însă Daphne. Când Sam i-a povestit despre cele convenite cu Alex, a arborat o mutră de copil dezamăgit.

— Speram că ai să te muţi la mine.

Petrecuseră extraordinar de bine în Europa. Sam îi cumpărase tot ce-şi dorise, bijuterii de la Cartier şi Van Cleef, îmbrăcăminte şi parfumuri de la Hermès şi Dior, de la Chanel şi Givenchi. Pe Daphne n-o mulţumeau fleacurile acestea, ea îl voia pe Sam, chiar dacă înţelegea motivul pentru care amânase să se mute la ea. Oricum, apartamentul ei era prea mic pentru amândoi, îi vorbise despre un altul, mai mare, pe care să-l ia în mai, după ce Alex îşi va fi terminat tratamentul.

— Nu mai durează mult, îi promise el.

Viaţa lui se va desfăşură ca şi până atunci, dar va dormi mai tot timpul la Daphne. Ar fi vrut să i-o prezinte lui Annabelle, dar se temea că ar putea-o zăpăci şi fetiţa i-ar povesti mamei sale. Nici Daphne nu insista să o întâlnească, n-o prea interesau copiii, lucru pe care îl afirmase chiar de la începutul relaţiei lor. De fapt, nu era o sentimentală, în general. Făcuseră dragoste peste tot în Europa, chiar şi în cabina de probă de la Dior. În amor, era pasionată şi violentă, îl făcea să se simtă din nou tânăr şi să uite problemele care-l preocupau.

Alex îi văzu din nou într-o după-amiază de sâmbătă, în luna februarie. Tocmai se întorceau de la o vânzare de bijuterii de la Christie's, unde Sam licitase pentru un inel pentru Daphne. Sam îi cumpăra o mulţime de lucruri şi era fericit să o răsfeţe. Alex îi privea plimbându-se pe Park Avenue, indiferenţi la tot ce era împrejurul lor. Întâlnirea aceasta o întristă, de altfel o întristau o mulţime de lucruri în ultima vreme. Chiar şi mutrişoara lui Annabelle, când Sam pleca. Fetiţa întreba de el şi Alex trebuia să găsească scuze pentru că nu dormea tot timpul acasă. O deprima şi când îşi vedea trupul, când constata că părul nu-i creştea la loc. Nu-i făcuse plăcere nici când doctoriţa Webber îi sugerase să facă operaţia estetică. Venise vremea, dar pe Alex n-o interesa. Nu-i plăcea ce vedea, dar se obişnuise cu noul ei aspect.

Ciudat era faptul că Brock, atunci când discutase cu el despre operaţie, o îndemnase s-o facă. Ajunsese să-i împărtăşească toate frământările ei, nu exista niciun subiect tabu. Îl considera mai mult decât un frate.

— Ce contează dacă am o ţâţă sau două? Cui îi pasă? se repezi ea, în timpul unui dejun la Le Relais, întruna din săptămânile mai bune, când nu mergea la tratament.

— Ţie, cel puţin ar trebui să-ţi pese. Nu poţi trăi ca o călugăriţă toată viaţa.

— De ce nu? Îmi stă bine în negru şi nici nu mai trebuie să mă rad în cap, spuse Alex, mângâindu-şi peruca, dar Brock se strâmba dezaprobator.

— Eşti dezgustătoare. Eu vorbesc serios. Într-o bună zi o să conteze.

— Nu-i adevărat. Îmi place să fiu un monstru. Şi ce-i cu asta? Dacă cineva o să mă iubească, n-o să-mi ceară să suport toate neplăcerile pe care le impune un implant. Să nu-ţi închipui că mă gândesc la Sam. Pentru el ar trebui să am altele, noi, ca să pot intra în competiţie cu iubita lui londoneză.

— Nu te mai gândi la asta. Eu cred că trebuie să faci operaţia. O să te simţi mai bine după. N-o să-ţi mai plângi de milă când o să te priveşti în oglindă.

— Ţie ţi-ar păsa? îl întrebă ea direct. Vreau să spun, dacă ai întâlni o fată cu un singur sân?

— Nu; nu mi-ar păsa, dar eu sunt un tip mai ciudat şi fac parte din altă generaţie. Cei de vârsta ta ţin mai mult la aparenţe, la perfecţiune.

— Mda, ca Sam. Cunosc genul, mulţumesc mult. Nu-i ieşea din minte expresia lui Sam când o văzuse goală. Aşadar, trebuie să înţeleg că am nevoie sau de operaţie estetică, sau de un bărbat mai tânăr.

— Cam aşa ceva, răspunse el intrând în joc.

Era bine dispusă. Intenţionase să discute cu el aceste lucruri, dar nu găsise momentul potrivit.

— Mă gândesc că este foarte complicat. Doctorul m-a prevenit că va fi foarte dureros, iar procedeul mi se pare de-a dreptul dezgustător. Îţi iau bucăţi de piele de peste tot şi fac un fel de tunele şi de aripioare şi, cu agrafe şi broşe, îţi ataşează implanturile şi tatuează sfârcul. Christoase, de ce nu-mi pot picta unul când întâlnesc pe cineva care să-mi placă? Aş putea să-l fac de orice formă, mărime sau culoare, continuă ea în timp ce Brock râdea cu poftă.

— Eşti obsedată.

— Nu mă poţi acuza pentru asta. Am pierdut un soţ o dată cu sânul; iar tipul a fugit de mine şi a găsit o fată care-i avea la locul lor, asta nu-ţi spune nimic? Nici măcar faptul că este lacom?

— Eu rămân la părerea că trebuie să faci operaţie.

— Mai degrabă îmi fac un lifting sau o operaţie la nas.

— Hai să ne întoarcem la lucru până când nu-ţi trece prin minte să-ţi operezi urechile.

Îi plăcea compania ei, îi plăcea să lucreze cu ea şi o adora pe Annabelle. O întâlnise de mai multe ori când venise la Alex să-i aducă lucrări. Annabelle îl simpatiza şi-i făcea plăcere să se joace cu el. Într-o zi când Alex se simţise rău, Carmen era bolnavă de gripă, iar Sam dispăruse cu Daphne, o dusese la patinaj.

La întoarcere, în drum spre birou, au discutat despre ultimele dosare. Alex nu mai apăruse în instanţă de patru luni, iar acum se ivise un caz şi se întreba dacă va fi în stare să pledeze. Cu ajutorul lui Brock, bineînţeles. O tenta, dar conştiinţa profesională nu-i permitea să-i ofere clientului mai puţin decât ar fi avut dreptul. În cele din urmă, hotărî să-i dea dosarul lui Matthew Billings.

În martie, Brock o invită din nou în Vermont, într-un weekend în care Annabelle se afla la Sam. Acceptă şi petrecură de minune. Încercă chiar să schieze şi reuşi. Se simţea mai bine. Peste opt săptămâni tratamentul se termina. Aştepta cu nerăbdare acest eveniment, care avea

pentru ea mai multe semnificaţii. În primul rând Sam avea să iasă definitiv din viaţa ei. Bănuia că după divorţ el se va căsători. Era foarte prins şi o proteja de câte ori Alex încerca să-i pună întrebări. Nu recunoscuse niciodată că exista o altă femeie în viaţa lui, deşi îşi dăduse seama că Alex ştia de existenţa ei. Dar, gentleman cum era, refuza să discute subiectul cu Alex.

Alex trebuia să-şi reorganizeze viaţa, să accepte că Sam o părăsise, chiar dacă pentru moment mai locuia în acelaşi apartament. După ce va termina tratamentul, se va putea întoarce la tribunal, deşi nu era sigură că doreşte cu adevărat asta. Perspectiva singurătăţii o speria, deşi Brock îi repeta că ceea ce fusese mai greu trecuse. Se întorceau de la schi-liftul din Sugarbush şi Brock îi repetase pentru a nu ştiu câta oară aceasta. Ea îl privi gânditoare şi în sinea ei îi dădu dreptate. Perioada tratamentului prin care trecuse fără sprijinul unui soţ fusese destul de dură, adevărat, dar îl avusese alături pe Brock. El n-o părăsise nicio clipă. Se dusese cu ea şi la doctor ca să înţeleagă mai bine în ce consta tratamentul şi să vadă cum se aplică. O ţinuse de mână în timpul întregii proceduri. Dar ce nu făcuse el în ultimele şase luni. Se purtase ca un frate şi nu mai avea faţă de el nicio reticenţă. În seara, aceea, după ce Alex preparase cina pentru amândoi şi Brock o felicită pentru talentele ei culinare, începură să vorbească despre operaţia estetică.

— Cum poţi susţine aşa ceva? Ştii să faci un sufleu? îl provocă ea.

Se tachinau ca doi copii, se hârjoneau şi făceau haz unul de celălalt, atunci când nu discutau lucruri serioase.

— Pot, minţi el şi ea îi râse în nas.

— Află că nici eu nu ştiu. Apoi reluară discuţia despre operaţia estetică sugerată de doctoriţa Webber. Puţin îmi pasă, insistă ea, serioasă de data aceasta. Nu aborda subiectul decât la insistenţele lui Brock.

— Ar trebui să-ţi pese.

Devenise un subiect de discuţie obişnuit între ei. Alex se întoarse brusc spre el şi-l privi îndelung. Nu avea niciun complex faţă de el, o veghease timp de multe luni, o văzuse cheală. Deci putea să-i arate şi cicatricea. Voia să ştie ce va spune. Avea mare încredere în părerea şi în bunătatea lui.

— Vrei să vezi? îl întrebă cu tonul unui puşti care îi propune camaradului de şcoală să-şi dea pantalonii jos. Timp de o clipă se simţi jenată şi râse nervos. Brock o privea cu seriozitate şi încuviinţă din cap.

— Da, aş vrea. M-am întrebat întotdeauna cum arată, spuse el cu sinceritate. N-am putut niciodată să cred că este atât de urâtă cum o descrii tu.

— E foarte urâtă, îl preveni ea.

Fără să mai ezite, Alex îşi scoase puloverul şi îşi descheie încet bluza, se dezbrăcă şi după o scurtă ezitare îşi trase peste cap şi maioul pe care îl purta pe dedesubt. Era un fel de striptease cu încetinitorul, cât se poate de decent. Stătea în faţa lui, goală, crispată de spaimă.

Brock o privi întâi în ochi, aşteptând parcă să primească acordul ei pentru a-şi muta privirea. Avu loc un schimb de mesaje cinstit şi simplu, iar în timp ce o privea, inima lui se deschise pentru ea. Era atât de tânără şi de dulce şi atât de vulnerabilă, cu un sân rotund şi tare, şi cu celălalt lipsă; de parcă ar fi fost retezat de o sabie. Întinse braţele spre ea, şi o trase încet la pieptul lui. O iubea de prea mult timp, pentru a-şi mai ascunde sentimentele, în faţa gestului ei simplu şi curajos.

— Eşti atât de frumoasă, şopti el încet în părul ei. Eşti atât de curajoasă... şi de decentă, Alex. O îndepărtă ca s-o mai poată privi o dată. Cred că eşti formidabilă.

— Cu unul sau cu doi sâni? îl întrebă ea cu un zâmbet timid, aducându-şi aminte motivul pentru care se dezbrăcase. Nu se aşteptase la o asemenea reacţie. De fapt nici nu ştia ce aşteptase, dar tandreţea lui subită o surprinsese şi o emoţionase profund.

— Te iubesc aşa cum eşti. Ai avut dreptate. O lipi din nou de pieptul lui. Te iubesc exact aşa cum eşti, repetă el. Încrederea dintre ei era nemăsurată şi cu totul specială.

— Nu trebuia să spui asta. Vocea lui Alex era o şoaptă. Aşteptam doar o părere obiectivă.

Alex constată, surprinsă, că şi ea îl dorea. Relaţiile lor fuseseră caste un timp atât de lung, încât nu era pregătită pentru acest val de senzualitate şi de emoţii.

— Am să-ţi spun o părere obiectivă, şopti el, mângâindu-i faţa cu buzele. Eşti foarte, foarte frumoasă şi nu-mi pot ţine mâinile departe de tine.

Apoi, foarte încet, cu o tandreţe pe care nu i-o bănuise, o sărută, în timp ce cu o mână îi mângâia sânul, iar cu cealaltă atingea cicatricea cu blândeţe. O strânse din nou la piept şi începu să o sărute mai apăsat.

— Brock... ce facem... îl întrebă ea, tulburată. Ce... ce... ohhh... gemu ea.

El îi desfăcu fermoarul de la pantaloni şi, încet îi trase în jos. Fără să se mai gândească, Alex păşi din ei şi mâinile lui începură să-i exploreze talia, şoldurile, pulpele. Îşi scoase şi el hainele, apoi o aşeză pe sofaua din faţa şemineului în care trosneau butucii şi-i acoperi trupul cu sărutări.

— Oh, Brock... oh, Brock... Alex îşi pierdu controlul. Nu-i venea să creadă ce i se întâmplă. Cum de puteau face aşa ceva? Era prietenul ei. Brusc, devenise mult mai mult. Făcea parte din lumea ei, din viaţa ei, din trupul ei. Când o pătrunse, amândoi gemură lung de atâta dorinţă şi aşteptare. Se mişcară în ritm un timp destul de lung, focul ardea şi arunca scântei şi el lăsă să se audă un strigăt surprinzător, iar ea se zgudui în mod neaşteptat, în momentul în care ajunseră împreună la orgasm.

După aceea, rămaseră unul în braţele celuilalt, tăcuţi şi năuciţi. O dorise de atât de mult timp, dar ea nu-şi dăduse niciodată seama de sentimentele lui. Crescuseră împreună ca doi copaci, cu frunzele împletite, cu rădăcinile care, încetul

cu încetul, deveniseră una singură şi nu se mai puteau separa.

— Doamne, ce s-a întâmplat? îi zâmbi ea alene; el o sărută din nou, o strânse şi mai aproape, în timp ce rămase liniştit în ea.

— Vrei să-ţi explic? o întrebă el. Tu nu ştii şi n-ai să ştii niciodată cât am aşteptat această clipă. N-ai să ştii niciodată cât te iubesc şi cât m-am rugat să trăiesc acest moment.

— Eu unde eram când se întâmplau toate astea? îl întrebă ea pe cât de uimită, pe atât de fericită. Brock era sensibil şi blând, incredibil de senzual. Fuseseră prieteni atâta vreme, încât acum i se părea normal să-l iubească. Trecerea se făcuse pe nesimţite. Cum de nu mi-am dat seama ce simţeai? întrebă ea din nou, deşi întrebarea i se păru stupidă.

— Erai prea ocupată cu vomitatul.

— Probabil, îi zâmbi ea din nou. Îmi pare bine că ai procedat atât de subtil ca să-mi dai jos hainele.

Râse de naivitatea ei. Niciun moment nu crezuse că vor ajunge până aici, dar era bucuroasă. Nu-i venea a crede că l-a făcut s-o iubească cu toată „diformitatea" ei, fără să încerce măcar să se ascundă de el. Brock îi luă încet peruca şi o aruncă. Nu aveau nevoie de artificii.

— Cred că nu mai trebuie să fac nicio operaţie estetică, şi, în plus, am cucerit un tip mai tânăr. Apoi deveni îngrijorată, îţi dai seama cât sunt de bătrână? Am cu *zece* ani mai mult decât tine. Sunt destul de bătrână ca să-ţi fiu mamă.

— Prostii. Te porţi de parcă ai avea doisprezece ani. Ai fi un nimic fără mine, spuse el cu aroganţă.

— Asta aşa e. Dar tot sunt mai bătrână decât tine.

— Nu mă impresionează.

— Ar trebui. Când tu vei avea nouăzeci de ani, eu voi împlini o sută.

— Am, să închid ochii, când vom face dragoste, o asigură el.

— Iar eu am să-ţi împrumut peruca mea.

— Excelent.

Brock luă peruca şi-o puse pe cap, o sărută din nou pe Alex, râse şi simţi cum se excită iar. Sărutările lui deveniră tot mai insistente, tot mai flămânde şi numai trupul ei îi putea potoli această foame. Făcură dragoste din nou, lângă foc. Apoi, de teamă să nu o extenueze, Brock aduse o pătură din dormitorul lui, o acoperi şi o legănă în braţe până când Alex adormi. N-o va mai lăsa să plece. Aşteptase atâta până să vină la el. I se dăruise cu pasiune, fără reticenţe şi era hotărât să facă totul pentru a o păstra. Acum îi aparţinea lui. Brock avea intenţia s-o păstreze pentru totdeauna.

Capitolul 17

După ce s-au întors din Vermont, Brock a însoţit-o la chimioterapie şi a asistat la examinarea ce a avut loc înainte de injecţia intravenoasă. Toate radiografiile şi ecografiile erau bune şi mai avea doar şapte săptămâni de tratament. Doctoriţa Webber s-a declarat foarte mulţumită de rezultate. Considerându-i un cuplu, l-a inclus şi pe Brock în discutarea tratamentului.

— E ciudat. Alex îi zâmbi cu timiditate în taxiul care-i ducea la birou. Simţea cum o asaltează primele greţuri şi se sprijinea de el.

— Ce este ciudat? o întrebă el.

— Noi, zâmbi ea din nou, potrivindu-şi peruca. Lumea ne tratează de parcă am fi căsătoriţi. Ai observat? Ieri, la Sugarbush, băiatul de la prăvălie a crezut că eşti soţul meu, iar doctoriţa Webber procedează de parcă ai fi fost prezent de la început. Nu-şi dă nimeni seama că ţi-aş putea fi mamă?

O surprindea cât de normal se petreceau lucrurile. Relaţia lor amoroasă, nu mai veche de trei zile, părea deja obişnuită nu numai pentru ei, ci şi pentru oamenii din jurul lor.

— Am impresia că nu şi-au dat seama, îi răspunse el sărutând-o pe nas. Nu-i aşa, mami?

— Tu ar trebui să te afli în compania unor fetişcane, a unora *sănătoase.*

— Ce-ar fi să-ţi vezi de treaba dumitale, doamnă Consilier.

Hotărâseră să păstreze secretul lor. Partenerii şi asociaţii din firmă nu aveau voie să se căsătorească, sau să întreţină relaţii amoroase între ei atât timp cât lucrau la firmă. Regula aceasta se aplica în toate birourile de avocatură şi Brock şi-ar fi pierdut slujba dacă s-ar fi aflat că „ieşeau împreună”.

În drumul spre birou au continuat să flecărească. Apoi au fost prinşi într-un blocaj de circulaţie, iar Alex simţi că efectele tratamentului încep să se producă. Cum nu puteau

să se întoarcă din drum, s-au dat jos la trei blocuri distanţă de locuinţa ei. Alex a vomitat în rigola de pe Park Avenue, în faţa a zeci de persoane şi se simţea îngrozitor de umilită. Chiar şi şoferul de taxi îi plângea de milă, dându-şi seama că e bolnavă. Brock îl rugă să aştepte şi să lase contorul să marcheze în continuare. Abia după o jumătate de oră Alex se simţi în stare să continue drumul. Brock voia să o ducă acasă, dar ea insista să se întoarcă la birou.

— Nu te mai purta prosteşte, trebuie să te duci acasă să te odihneşti.

— Am de lucru. Să nu crezi că mă poţi manipula tu, pentru că m-am îndrăgostit de tine, zâmbi ea cu toată starea jalnică în care se afla.

— Ar fi prea simplu.

Brock plăti taxiul şi o conduse sus, sprijinind-o. Niciunul dintre cei care îi văzură nu şi-a închipuit că e vorba de altceva decât de un ajutor prietenesc. Toţi partenerii care îi cunoşteau ştiau că Brock era asociatul ei şi că este bolnavă. Tuturor le era milă de ea.

Liz îi aduse o ceaşcă cu ceai şi Alex mai petrecu o oră în baie în compania lui Brock care o ţinea de frunte, sprijinind-o. Imediat ce se simţi puţin mai bine, Alex începu să-i vorbească de unul din dosare.

— Asta-i culmea! Lucrăm mai mult în baie decât în biroul meu.

— Nu pentru mult timp, o încurajă el.

După spusele doctoriţei Webber, cancerul fusese învins probabil pentru totdeauna.

La ora cinci Brock o conduse acasă şi apoi se întoarse la biroul unde lucră până la ora nouă. Înainte de a se duce acasă, o sună. Sam plecase din nou şi Brock îi ceru permisiunea să treacă pe la ea pentru câteva minute.

— Sigur. Aş fi încântată să te văd.

Nu-i venea încă să creadă cele petrecute între ei la Vermont. Efectul brutal al chimioterapiei îi împiedicase să se

bucure de noile lor relaţii, dar nu putea să uite orele încântătoare petrecute împreună. Totul i se părea un vis până în clipa în când Brock apăru în apartamentul ei. Îi oferi un buchet de flori şi o sărută tandru. Alex era în cămaşă şi îşi pusese un halat de casă. Purta o perucă şi Brock îi spuse:

— Când eşti cu mine nu trebuie să o porţi. Îmi placi mai mult fără. Eşti mai sexy.

— Iar tu eşti nebun.

— După tine, murmură el, conducând-o înapoi în pat şi sărutând-o.

Se duse apoi la bucătărie, puse florile într-o vază şi se întoarse în dormitor. Se aşeză pe marginea patului şi vorbiră de una, de alta, în timp ce degetele lui alunecau alene pe trupul ei.

— Sunt un tip norocos, spuse el privind-o cu atenţie; arăta mai bine decât dimineaţă.

O dorise de atâta timp, şi acum voia să fie alături de ea, ca s-o poată ajuta, să o apere de Sam.

— Eşti un puşti naiv, îi zâmbi ea. Trebuia să-şi amintească mereu că era cu zece ani mai tânăr decât ea. Cu toate acestea o făcea să se simtă în siguranţă, apărată, îngrijită.

— Unde s-a dus Sam de data asta? o întrebă el cu indiferenţă, după ce îl invitase să se întindă în pat, lângă ea.

— A plecat la Londra. Abia dacă-l mai vedem. Ne-a spus că rămâne aici până când se termină chimioterapia, apoi se mută. Cred că-şi caută un apartament. Un agent imobiliar l-a sunat săptămâna trecută pentru un apartament de lux într-un bloc de pe Fifth. Probabil că se va muta acolo cu iubita, spuse ea, încercând să nu pară afectată, deşi trădarea lui o mai durea.

— Ai de gând să intentezi divorţul?

— Nu încă. Nu-i nicio grabă. Asta n-ar schimba nimic. Mergem deja pe drumuri diferite.

Pentru Brock avea importanţă. Ştia, însă, că nu era momentul să insiste, deşi o voia numai pentru el şi dorea ca

Sam să iasă din scenă.

Brock rămase la ea până aproape de miezul nopţii.

În seara următoare, pregăti cina şi, după ce mâncară, se apucară de lucru. De data aceasta, când o aşeză în pat, Brock abia reuşi să-şi stăpânească dorinţa. Era atât de frumoasă şi ar fi vrut să facă dragoste cu ea. Alex, însă, nu se simţea bine şi, în acelaşi timp, se temeau să nu o trezească pe Annabelle. Fetiţei îi plăcea să se joace cu el şi nu bănuia nimic. Îl accepta ca prieten.

Spre sfârşitul săptămânii Alex se simţi mai bine. Carmen veni sâmbătă dimineaţa, aşa că Alex îşi putu petrece toată ziua cu Brock, în apartamentul lui. Trupurile lor se înţelegeau perfect, dorinţele le erau comune, nu aveau ce ascunde, nu se reţineau, nu se temeau. Au făcut dragoste ore întregi, abandonându-se complet plăcerii.

Duminică Brock îşi petrecu ziua cu Alex şi cu Annabelle. Dimineaţa s-au dus la grădina zoologică, apoi au luat prânzul şi după masă au ieşit cu Annabelle pe terenul de joacă. S-au aşezat pe margine, ca toţi ceilalţi părinţi.

— Ar trebui să ai pe cineva de vârsta ta, spuse Alex, mai puţin convinsă decât înainte, cu gândul la ziua precedentă pe care o petrecuseră împreună. N-ar fi putut să renunţe la el acum. Mintea, inima, tandreţea lui faţă de ea, trupul lui, erau ca un drog. Ar trebui să ai copii, îi spuse Alex într-un târziu.

— Tu mai poţi avea? o întrebă el încercând să pară indiferent. De fapt nici nu-l preocupa. Îi era dragă Annabelle şi ar fi fost dispus să o adopte.

— Nu cred. Am încercat fără succes să rămân însărcinată după ce am avut-o pe Annabelle, dar nimeni nu mi-a putut explica cauza. Doctoriţa Webber spune că jumătate din femeile de vârsta mea rămân sterile după chimioterapie. Nu ştiu în care jumătate mă aflu, oricum n-am voie să rămân însărcinată timp de cinci ani, iar după aceea voi fi prea bătrână. Meriţi ceva mai bun, Brock.

— Şi eu mi-am spus asta, o tachină el.

— Nu glumesc, preciză Alex.

— Nu mă deranjează. Nu cred că m-ar afecta faptul că nu am proprii mei copii. Cred că adopţia este o invenţie grozavă. Ce părere ai? o întrebă el, curios să-i audă răspunsul.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Dar s-ar putea să ai dreptate. Totuşi, nu crezi că într-o bună zi vei putea regreta că nu ai copilul tău? Este un lucru minunat, spuse ea privind-o pe Annabelle. Nu bănuiam până când nu am avut-o pe ea. Mi-am dat atunci seama ce aş fi putut pierde. Regret că n-am avut-o mai devreme.

— E normal. Cu o carieră ca a ta... Uneori mă întreb cum reuşeşti să le faci pe toate.

— Totul este o jonglerie. Trebuie să respecţi priorităţile, dar uneori o încurci. Este un copil extraordinar şi încerc să-i consacru cât mai mult timp. Şi Sam se poartă bine cu ea când este aici.

A doua zi s-au dus împreună la doctoriţa Webber. După tratament totul s-a petrecut ca de obicei: vomismente, epuizare. Apoi urmară alte trei săptămâni bune până la următoarea vizită. Timpul trecea însă mai repede.

Alex şi Brock furau orice clipă când puteau – în apartamentul ei noaptea târziu, când Sam nu era acasă sau la el, când Carmen rămânea cu Annabelle. Erau tot mai flămânzi unul de celălalt. Într-o zi s-au lăsat târâţi de pasiune şi s-au îmbrăţişat în baia de lângă biroul ei. Brock a ieşit cu cămaşa încheiată greşit şi cu cravata strâmbă, ceea ce a amuzat-o teribil pe Alex. Se distrau ca doi copii. O meritau. Alex plătise un preţ prea greu, iar Brock aşteptase atâta amar de vreme. Erau fericiţi. Annabelle îl plăcea, ca şi Carmen de altfel, care nu-l putea ierta pe. Sam pentru tot ce-i făcuse lui Alex în ultimele şase luni. Acum era mulţumită să o vadă fericită. Până şi Liz îşi dăduse seama de relaţiile dintre ei, dar era discretă şi se prefăcea că nu observă.

La birou continuau să lucreze împreună, chiar mai mult

decât înainte şi se consultau în toate problemele. Nimeni nu găsea anormal că Alex îşi împarte cauzele cu el, deoarece toţi ştiau că este bolnavă şi că el o ajuta.

Chiar şi Sam observase la ea o schimbare. Părea fericită, cu inima mai uşoară şi când se întâlneau nu mai era furioasă.

În aprilie, Alex se hotărî să-l întrebe când avea de gând să se mute. În dimineaţa aceea, Carmen o dusese pe Annabelle la grădiniţă şi amândoi îşi terminau micul dejun, frunzărind ziarele.

— Văd că te grăbeşti să mă vezi plecat, îi spuse el, mirat de întrebare.

— Nu, zâmbi ea cu tristeţe, dar agenţii imobiliari telefonează întruna oferindu-ţi apartamente. Mi-am imaginat că ai găsit ceva.

Nu numai agenţii sunau zi şi noapte, ci şi Daphne care îl sâcâia în privinţa locuinţei. Răbdase suficient şi îl voia numai pentru ea, în timp ce el se simţea obligat să rămână noaptea acasă ca să-l vadă Annabelle dimineaţa, la micul dejun.

— N-am găsit încă nimic, dar am să te ţin la curent, îi răspunse el sec. Oricum, n-ai terminat încă tratamentul, îi aminti el şi, pentru o clipă, avu impresia că simte nevoia să tragă de timp.

— Termin peste patru săptămâni, îi spuse ea cu o voce în care se simţea uşurarea.

Trecuseră deja cinci luni, cele mai lungi cinci luni din viaţa ei. Deja discuta cu Brock despre ce vor face când, în sfârşit, se va simţi mai bine. Începuseră să meargă împreună la cinema, la teatru şi Alex avusese chef să se ducă la operă, dar a renunţat căci s-a simţit obosită. Îşi propuseră să ia abonament pentru sezonul următor.

— Dar tu, ce planuri ai? îl întrebă Alex mimând indiferenţă. Ce ai de gând pentru vara asta? Sau nu te-ai hotărât?

— Eu... ăăă... nu ştiu încă. S-ar putea să plec în Europa

pentru o lună sau două.

Ştia că Daphne dorea să meargă în sudul Franţei pentru mai mult timp, iar Simon îi vorbise despre un iaht care era de închiriat. Ar fi fost o vacanţă deosebită de concediile de vară la Long Island sau la Maine. Îi făcea plăcere că îşi poate permite acest lux. De altfel îi datora o compensaţie lui Daphne pentru răbdarea ei de peste iarnă.

— Europa timp de o lună sau *două?* Alex îl privi surprinsă. Trebuie că-ţi merg *foarte* bine afacerile.

— Aşa e. Datorită lui Simon.

— Dar cu Annabelle ce faci? O iei cu tine?

— O parte din timp. Cred că o să se simtă bine acolo.

Daphne îşi aducea şi ea fiul pentru vreo două săptămâni, deşi asta n-o încânta prea mult. În timp ce-l asculta, Alex se întreba ce fel de femeie era amanta lui şi cum o să-i poarte de grijă Annabellei. Problema trebuia rezolvată.

— Ştii că Annabelle nu a fost informată despre plecarea ta din casă, îi aminti Alex. Trebuiau să se gândească şi la această situaţie, deşi el nu-şi găsise încă ceva convenabil. O să-i fie foarte greu. De fapt, va fi greu pentru toţi, ştiau amândoi asta, nu poţi stinge şaptesprezece ani de căsnicie cu una, cu două.

— Se va supăra pe mine, zise Sam trist, sperând, în sinea lui, că Daphne va şti cum să-l consoleze. Era atât de tânără, de amuzantă şi de frumoasă.

— O să se obişnuiască.

Trecuseră amândouă printr-o serie de situaţii grele în ultimul an şi Annabelle părea mai puţin îngrijorată decât mama ei.

— Arăţi bine în ultimul timp, remarcă Sam, observând-o şi intuind schimbarea. Alex părea să-şi revină la viaţă. În perspectiva despărţirii nu putea decât să-i pară bine. Spre surprinderea lui, însă, simţea deja că-i va fi dor de ea.

— Chiar mă simt foarte bine, îl asigură ea.

Conversaţia cu el încă o mai întrista şi, uneori, chiar o

enerva. Nici nu se putea altfel, mai ales că imaginea femeii pentru care o părăsea nu-i ieşea din minte. Îi mai văzuse împreună într-un restaurant.

În drum spre birou, Sam continuă să se gândească la Alex, amintindu-şi cât de fericiţi fuseseră. Era deşteaptă, frumoasă şi când o cunoscuse, zburdălnicia ei îl încântase. Îi plăcuse întotdeauna felul ei direct şi sincer de a fi, integritatea ei morală. În ultimul timp, însă, devenise mai liniştită, se schimbase şi i se părea străină. Nu putea să nu se întrebe dacă nu era şi el vinovat de această schimbare.

— Eşti cam sobru astăzi, îl tachină Daphne ceva mai târziu, în biroul lui.

— Am încercat să rezolv câteva probleme acasă. Trebuie să ne găsim un apartament…

Se hotărâse să înceapă o viaţă nouă ca s-o poată uita pe cea veche. Cu excepţia Annabellei, desigur. Venise vremea să le facă cunoştinţă. Alex nu mai putea schimba nimic, chiar dacă Annabelle i-ar fi spus. De altfel, avea sentimentul că Alex ştia deja că exista o altă femei în viaţa lui.

— Ai văzut ceva care să-ţi placă? o întrebă el.

Vizitaseră o mulţime de apartamente, dar de fiecare dată ceva nu le convenea. În plus, majoritatea necesitau lucrări de reamenajare şi chiar de renovare.

— E de-a dreptul enervant, se plânse Daphne. Ori sunt prea multe dormitoare, ori prea puţine sau plasate în blocuri zgomotoase.

Voiau să aibă şemineu, o vedere asupra lui Central Park şi să fie amplasate pe Park Avenue. Sam era dispus să plătească chiar şi un milion de dolari, căci dispunea de bani din ultimele afaceri prospere.

Alex îi spusese deja că nu-i va pretinde nimic, în afară de pensie alimentară pentru Annabelle. Era corectă, deoarece ea avea biroul de avocatură şi nu-i trebuiau banii lui.

— Pisi, nu fi trist, îl dezmierdă Daphne, după ce încuie uşa biroului şi i se cuibări în braţe. Sam zâmbi involuntar. Prost

ar fi să mai regrete trecutul. Gata cu el! Fusese bun cândva, dar prezentul era şi mai bun. Şi, ca de obicei, când îşi strecură mâna sub fusta ei, nu întâlni nicio barieră. Nu purta nici chiloţi, nici dres şi asta îi plăcea teribil. Din când în când îşi punea port-jartier şi ciorapi, avea o colecţie formidabilă de sutiene sexy, iar chiloţii nu făceau parte din garderoba ei.

— Oare am vreo întâlnire pe agendă în dimineaţa asta, domnişoară Belrose? o întrebă el sărutând-o, în timp ce ea îi trăgea fermoarul şi îşi strecura cu îndemânare degetele în pantalonii lui.

— Cred că nu, domnule Parker. Oh… vă rog să aşteptaţi o clipă, se prefăcu ea că se gândeşte… Mi-am amintit de una… ah, iat-o. Îi scoase penisul din pantaloni şi-şi lipi buzele fierbinţi de el, în timp ce Sam se lăsă pe spate, gemând de plăcere. „Mitingul” nu dură mult, dar fu foarte plăcut şi, când Daphne părăsi biroul, fusta îi era mototolită.

Capitolul 18

Acul injecţiei intravenoase intră pentru ultima oară în vena lui Alex într-o după-amiază de mai. Brock se afla alături şi Alex plânse de bucurie la gândul că totul s-a terminat. Mai avea de luat şase tablete de Cytoxan şi cu asta, basta. I se făcuse o ultimă radiografie, o analiză a sângelui şi o mamografie. Totul era în ordine. Supravieţuise celor şase luni îngrozitoare de chimioterapie graţie şi lui Brock.

Alex îşi luă rămas-bun de la doctoriţa Webber, se înregistră pentru o vizită de control peste şase luni şi se simţi eliberată, deşi avea greţuri când părăsi cabinetul.

— Cum sărbătorim? o întrebă Brock când ajunseră în stradă. Se uitau unul la altul, nevenindu-le să creadă că tot chinul se terminase.

— Am o idee, spuse ea privindu-l şăgalnic. Amândoi ştiau că peste o oră, Alex va vomita din nou, dar va fi pentru ultima dată. Era sigură de asta.

Se întoarseră la birou unde petrecură o după-amiază liniştită. Alex avu vomismentele obişnuite, dar nu atât de violente ca înainte. Parcă trupul ei simţea că suferise ultimul asalt, ultimul atac violent.

Alex îşi petrecu noaptea în braţele lui Brock. Încuiase uşa dormitorului pentru eventualitatea că Annabelle s-ar fi trezit. Renunţaseră la castitate când se aflau la ea acasă, mai ales că Sam nu apărea până la ora nouă sau zece. Ştiau că nu va dormi acasă.

— Ce ai vrea să facem acum, Alex? o întrebă Brock.

Vorbiseră din nou de Long Island. Ea avea de gând să închirieze un apartament pentru vacanţă şi unul din parteneri îi oferise locuinţa lui din East Hampton. O tenta, dar nu voia să se afle despre relaţia ei cu Brock. Spera că acoperirea lor era bună şi că nimeni nu-şi punea probleme văzându-i împreună.

— Mi-ar plăcea să facem împreună o călătorie, spuse Brock.

— Unde? Viaţa lor împreună fusese doar o lungă înşiruire de vise şi de promisiuni pentru viitor.

— Paris… Veneţia… Roma… San Francisco…

— Hai s-o facem, se entuziasmă ea. Nu mai luase vacanţă de un an, dar nu-i plăcea să lipsească prea mult de la birou. După câte ştiu, nu avem programate procese pentru luna viitoare. De ce n-am pleca câteva zile? Ar fi amuzant.

— De acord, bătu el din palme, încântat. Vrei să iei casa de la East Hampton?

— Cred că da.

În sfârşit, îşi puteau face planuri de viitor. Alex se simţea din nou o fiinţă reală, cu speranţe şi visuri. Cu puţin noroc, va avea viitorul ei.

Următoarele câteva săptămâni au fost infernale – Alex se străduia să câştige timpul pierdut şi îşi lua responsabilităţi în procese viitoare. Era atât de aglomerată cu lucrări, încât ultima zi de Cytoxan a trecut aproape neobservată. În primele zile din iunie îşi recăpătă puterile şi se simţea din nou ea însăşi.

La sfârşitul lunii intenţionau să meargă la San Francisco, dar mai înainte de asta, împreună cu Sam, Alex trebuia să-i spună lui Annabelle că tăticul se va muta.

Sam găsise în sfârşit un apartament care să-i placă, aproape de actuala locuinţă, avea un living cu vedere spectaculoasă, o sufragerie frumoasă şi trei dormitoare. Îl costase o căciulă de bani. Daphne era încântată.

— Crezi că ne putem permite? îl întrebase ea, ca o fetiţă care-şi doreşte o păpuşă nouă, iar Sam nu putu să nu spună da. Abstracţie făcând de preţ, apartamentul era cu adevărat frumos. Dormitorul principal avea baie proprie şi o cameră cu dulapuri. Existau un dormitor pentru Annabelle şi altul pentru musafiri, unde putea locui fiul lui Daphne când venea în vizită. Ea însă nu se grăbea să-l aducă. Găsea mereu un

motiv pentru a amâna şi Sam se întreba dacă nu era cumva o mică puşlama sau dacă sentimentele ei materne existau. De fapt, nu-l interesa. Îl preocupa acum Annabelle. Împreună cu Alex, hotărî că e timpul să-i spună adevărul.

— Tăticu pleacă? întrebă ea cu ochii înotând în lacrimi.

— Am să fiu doar la trei blocuri distanţă, spuse Sam ţinând-o în braţe. Fetiţa se smulse din îmbrăţişarea lui.

— De ce? De ce pleci?

Era ea vinovată? Ce făcuseră ei? De ce i se întâmplă ei asta? Nu înţelegea nimic. Alex şi Sam se luptau cu lacrimile, încercând să o consoleze.

— Iubita mea, mămica şi cu mine credem că aşa este mai bine, încercă Sam să o calmeze, explicându-i cât mai simplu posibil. Eu călătoresc mult, lipsesc mereu de acasă. Aşa că mămica şi cu mine ne-am gândit…

Cum Dumnezeu să-i explici unui copil de patru ani? Nu erau siguri nici ei, şi atunci cum să-i explice copilului?

— … mămica şi cu mine ne-am gândit că vom fi cu toţii mai fericiţi dacă ea va avea un apartament şi eu un altul. Tu poţi veni la mine oricând vei dori, vom merge împreună la Disney World.

Dar Annabelle era deşteaptă şi, în acelaşi timp, fiica mamei ei. Nu putea fi mituită.

— Nu vreau să merg la Disney World. Nu vreau să merg nicăieri. Apoi, veni lovitura de graţie: Nu ne mai iubeşti, tăticule?

Sam aproape că se sufocă auzind-o şi se grăbi să o liniştească:

— Sigur că vă iubesc.

— Pe mămica o mai iubeşti? Tot eşti supărat pe ea că s-a îmbolnăvit?

Răspunsul sincer ar fi fost da, dar lui Sam nu-i dădea mâna să fie onest.

— Sigur că nu. Nu sunt supărat pe ea. Şi… o iubesc. Dar noi… se opri luptând cu lacrimile, în timp ce Alex luase fetiţa

în braţe, noi… nu mai vrem să fim căsătoriţi. Vrem să locuim separat.

— O să divorţaţi? întrebă ea disperată. Auzise aşa ceva la grădiniţă, de la Libby Weinstein. Părinţii divorţaseră, mama ei se remăritase şi avea doi gemeni, ceea ce lui Libby nu-i plăcea.

— Nu, n-o să divorţăm, spuse Sam pe un ton ferm şi Alex se întrebă ce are de gând. De fapt, niciunul din ei nu părea pregătit pentru pasul final şi nu-i grăbea nimic. Aşa că o puteau linişti pe Annabelle, cel puţin pentru moment. Vom locui în case separate, continuă Sam.

— Dar eu nu vreau asta, ţipă Annabelle şi se smulse din braţele mamei sale. E numai vina ta, că te-ai îmbolnăvit. L-ai făcut să fie furios pe noi şi acum pleacă. A fost urât din partea ta!

Reacţia violentă a copilului îi lăsă fără replică. Annabelle se refugie în camera ei, trânti uşa şi se aruncă pe pat hohotind de plâns. Încercară să o calmeze, dar fără succes şi, în cele din urmă, Alex se hotărî să o lase singură o vreme ca să se mai liniştească. Se duse în tăcere spre bucătărie. Sam o aştepta, mut de durere şi copleşit de vinovăţie. Nu se mai simţise niciodată atât de umilit ca acum, când o privea pe Alex.

— Ca de obicei, totul este din vina mea, spuse Alex nefericită.

— O să-i treacă, nu-ţi face griji. Nu e vina nimănui. Pur şi simplu s-a întâmplat.

— O să-i treacă, repetă ea fără prea multă convingere. O să constate că nu stai prea departe şi dacă te vede destul de des o să se împace cu ideea. Trebuie să faci efortul ăsta.

— Evident, spuse el, uşor plictisit de sfaturi. Va sta cu mine atât cât îi vei da tu voie.

— O poţi lua oricând, îi răspunse Alex, cu sentimentul inconfortabil că împărţeau mobila, nu pe fetiţa lor. Ce intenţionezi să faci în weekend?

Sam închiriase o casă la Hampton pentru patru zile şi intenţiona s-o ia pe Annabelle cu el.

— Vreau să o iau cu mine, dacă va accepta să meargă.

— E furioasă pe mine, nu pe tine. O să-i treacă, ai să vezi.

Se duse să vadă ce face singură în dormitor. O găsi lungită pe pat, cu o expresie de disperare pe faţă.

— Îmi pare rău, fetiţa mea, îi spuse ea cu duioşie. Ştiu cât îţi este de greu. Dar tăticul tău te iubeşte şi o să fie cu tine tot timpul.

— Ai să mă mai duci la balet? o întrebă fetiţa nemaiştiind cine se va duce şi unde. Era prea mult pentru un copil de patru ani.

— Sigur că am să te duc, în fiecare vineri. De acum înainte n-am să mai fiu bolnavă, am terminat cu medicamentele.

— Cu *toate?* întrebă Annabelle neîncrezătoare.

— Cu toate.

— Şi părul, o să-ţi crească la loc?

— Aşa cred.

— Când?

— În curând.

— Şi n-ai să mai mori?

Ăsta era lucrul cel mai greu de promis.

— Nu. Nu-şi putea permite să fie sinceră. Important era s-o liniştească. Nu exista nicio garanţie, dar nici semne de recidivă. N-am să mor. Deja sunt mai bine.

Chipul copilului se însenină.

— Bine, spuse Annabelle gata să o ierte de pierderea tatălui ei. De ce trebuie tati să plece?

Asta era cel mai greu de explicat.

— Pentru că o să fie mai fericit şi asta contează mult pentru el.

— Nu e fericit aici, nu noi?

— E fericit cu tine, dar nu şi cu mine.

— Ţi-am spus eu că e furios pe tine, trebuia să mă asculţi.

Alex izbucni în râs. O să fie totul bine. Supravieţuiseră cu

toţii. Reuşiseră. Li s-au întâmplat lucruri groaznice, dar au reuşit să le învingă.

Se întoarse apoi să-l vadă pe Sam înainte să plece şi îl găsi făcându-şi valiza. Majoritatea lucrurilor le lăsa acolo. Îi spuse că se va muta peste două săptămâni. Până când apartamentul era gata, urma să locuiască la hotelul Carlyle. Nu dorise să se mute la Daphne şi Carlyle i se părea un teren neutru, bun pentru Annabelle.

— E încă tulburată, dar se va obişnui, îi spuse Alex cu tristeţe.

— Vineri am s-o iau de la grădiniţă şi am s-o duc cu mine la Southampton. Luni seara va fi acasă.

— Perfect.

Alex încuviinţă din cap, înţelegând că intraseră într-o fază nouă. Astăzi, plecarea lui devenise oficială, i-o comunicaseră Annabellei. Erau separaţi, nu divorţaţi. O viaţă cu totul diferită.

***

— Biata fetiţă, spusese Brock în aceeaşi seară, după ce Alex îi povestise cum se desfăşuraseră lucrurile. Îi va fi greu să înţeleagă! E destul de greu şi pentru adulţi.

— Ea dă vina pe mine. Mi-a spus că dacă nu m-aş fi îmbolnăvit, Sam nu s-ar fi înfuriat pe noi. Există puţin adevăr în asta, dar eu cred că totul zăcea la fund şi a trebuit foarte puţin să iasă la suprafaţă. Probabil că nu a fost căsnicia perfectă pe care o crezuserăm. Prea s-a prăbuşit repede.

— Eu cred că situaţiile prin care ai trecut tu au fost de natură să destrame orice relaţie.

Alex încuviinţă şi îşi aduse aminte de ceva:

— Întruna din zilele astea, aş vrea să o cunosc pe sora ta.

Brock aprobă, dar nu comentă. Alex trecu la planurile pentru Fire Island. Totul părea perfect. Urmau să stea la un vechi hotel numit The Pines. Alex ştia din propria experienţă că, o dată ce te aflai pe feribot şi simţeai briza sărată

mângâindu-ţi faţa, uitai de toate necazurile.

Şi Sam ar fi avut nevoie de un astfel de weekend. O luă pe Annabelle de la grădiniţă şi îi oferi un prânz rapid, înainte de a se întâlni cu Daphne. Urmau să plece toţi trei spre Southampton. Sam dorise să ia masa doar cu fiica lui ca s-o pregătească. Fetiţa era, însă, mai tulburată decât înainte. Ideea că în viaţa lui apăruse o altă femeie era mai mult decât putea ea înţelege.

— Vine cu noi în weekend? De ce?

— Oh... Sam îşi căuta cuvintele, simţindu-se cât se poate de prost. Ca să mă ajute să-ţi port de grijă şi să ne distrăm mai bine. Explicaţia era tâmpită şi el îşi dădea seama de asta.

— Adică, cum e Carmen? Fetiţa părea din nou încurcată şi el râse nervos.

— Nu, prostuţo. Ca un prieten.

— Adică, cum e Brock? Asta cel puţin înţelegea şi Sam se agăţă imediat de idee.

— Exact, Daphne lucrează cu mine la birou, tot aşa cum Brock lucrează cu mămica ta. De fapt, existau mult mai multe asemănări decât şi-ar fi putut închipui Sam care nu bănuia nimic.

— Ai să lucrezi cu ea aşa cum lucrează mămica cu Brock?

— S-ar putea... dar deocamdată... nu, mă gândeam să ne distrăm, să ne jucăm cu tine.

— Bine.

Annabellei i se părea o prostie, dar acceptă să se întâlnească cu ea.

Planurile lui Sam pentru weekend erau însă complet diferite faţă de cele ale Daphne.

— De ce dracu' nu ai adus o bonă cu tine? protestă Daphne când Sam urcă la ea. Annabelle aştepta jos, încuiată în maşină. Sau, cel puţin, o servitoare. N-o să putem merge nicăieri cu un copil de vârsta asta.

Pentru prima oară, Daphne îi dezvăluia o latură a firii ei,

pe care Sam nu o cunoştea. Îl urmă posomorâtă.

— Îmi pare rău, scumpa mea, se scuză Sam, nu mi-a trecut prin cap.

Ori de câte ori plecau în vacanţă, se ocupau ei de fetiţă şi nu existase nicio problemă. Dar, desigur, era vorba de propriul lor copil.

— Data viitoare, îţi promit că am s-o aduc pe Carmen. O sărută şi Daphne se mai însenină puţin.

Îmbrăcase o rochie de plajă din pânză albastră prin care i se puteau vedea sânii.

— Ai să vezi c-o să-ţi placă, îi promise el în vreme ce coborau, este adorabilă.

Annabelle însă nu s-a purtat prea drăguţ cu Daphne, ba chiar şi-a manifestat suspiciunea.

Drumul până la Long Island a fost presărat cu întrebări, răspunsuri stângace şi minciunele. Când în sfârşit au ajuns, Sam era transpirat şi părea foarte nervos. Duse lucrurile lui Daphne în camera vecină cu a lui, dar pe latura opusă a culoarului. Daphne izbucni în râs când văzu aranjamentul.

— Sper că glumeşti, Sam. Are numai patru ani, nu-şi poate da seama ce se întâmplă în camera alăturată. De altfel lui Daphne îi păsa prea puţin ce i-ar putea povesti mamei ei, spre deosebire de Sam.

— Mă gândesc că poţi lăsa lucrurile tale aici, nu trebuie să ştie unde dormim.

— Şi dacă are un coşmar?

Sam nu se gândise niciodată la aşa ceva, dar Daphne avea mai multă experienţă în problema copiilor.

— Ne ducem la ea, rezolvă el problema şi Daphne râse din nou.

— Şi ai să-i spui să nu se dea jos din pat sub ameninţarea pedepsei cu moartea, nu-i aşa, iubitule?

— Las-o baltă.

Sam se simţea stânjenit şi stupid şi fu nevoit să recunoască faptul că Annabelle se comportase mizerabil

toată după-amiaza – mâncase prea multe dulciuri, stătuse prea mult la soare fără pălărie şi îşi vărsase farfuria în poala lui Daphne.

— Încântătoare, spuse Daphne cu ironie, în timp ce Sam încerca să înlăture dezastrul. Şi omuleţul meu face asta şi am încercat să-i explic cât de puţin atrăgător este.

— Mămica mea varsă tot timpul, se apără Annabelle, cu o privire ucigătoare.

Era sigură că n-o să fie niciodată prietenă cu ea, chiar dacă tăticul ei îi spusese că aşa va fi. Nu semăna deloc cu Brock. Era rea şi urâcioasă. Şi punea mâna pe tăticul ei şi-l săruta, o văzuse.

— Mămica mea este foarte curajoasă, continuă Annabelle în timp ce Sam îi puse mâna pe frunte ca să-i controleze temperatura. Mămica mea a fost foarte bolnavă şi tăticu a fost furios pe ea, şi acum se mută în alt apartament.

— Ştiu, iubito, şi eu mă mut, o anunţă Daphne înainte ca Sam să o poată opri. Ştiu tot. Şi vreau să afli că am să locuiesc cu el.

— Tu ai să locuieşti cu el? Annabelle fugi îngrozită în camera ei.

De îndată ce plecă, Daphne îşi descheie bretelele şi lăsă să-i cadă pe podea rochia de plajă, rămânând complet goală în faţa lui Sam.

— A vărsat pe rochia mea, se explică ea.

— Îmi pare tare rău. Cred că au fost prea multe deodată, spuse el şi Daphne zâmbi.

— Aşa s-ar părea. Nu-ţi face griji. Îl sărută şi Sam o mângâie, deşi ştia că nu trebuia s-o facă.

— De ce n-o laşi să fiarbă puţin în suc propriu? Va trebui să se obişnuiască cu situaţia. Nu e bine să răsfeţi prea mult copiii.

Aşa gândea ea? De-aceea îşi lăsase băieţelul cu fostul ei soţ în Anglia?

— Mă întorc imediat, spuse el şi urcă în dormitorul fetiţei

întrebându-se cât va mai dura războiul dintre cele două. Annabelle plângea şi a continuat să plângă până când a adormit în braţele lui. Sam s-a simţit cumplit de vinovat pentru tot ce se întâmplase. Dorise ca Annabelle şi Daphne să se iubească.

Amândouă erau importante pentru el, le iubea, avea nevoie de ele şi sperase măcar să se placă.

Annabelle se trezi a doua zi, la ora şase dimineaţa. Sam şi Daphne dormeau dezbrăcaţi. Annabelle pornise în căutarea tăticului ei. Ajunse în dormitorul lui şi rămase cu ochii holbaţi şi guriţa deschisă, văzându-i pe amândoi goi în pat. Sam o trimise să-i aştepte în camera de jos, în timp ce Daphne protesta că fusese trezită aşa de dimineaţă.

Cele două „fete" s-au mârâit una pe alta la micul dejun şi Sam a luat-o pe Annabelle pe plajă ca să mai calmeze atmosfera. La întoarcere, o găsi pe Daphne furioasă că trebuia să o suporte pe Annabelle la dejun.

— Pentru Dumnezeu, ce ai vrea să fac cu ea? Să o las singură acasă?

— N-o să moară pentru atâta lucru, nu mai e un bebeluş. Voi, în America, vă răsfăţaţi prea mult copiii şi-i faceţi să se creadă buricul pământului. Greşiţi profund. Nu e bine nici pentru ei, ascultă-mă pe mine. Trebuie tratată ca un copil. S-ar simţi mult mai bine acasă, cu o dădacă. N-are rost să o cari peste tot după tine. Dacă mama ei vrea să facă asta, n-are decât. În ce mă priveşte, te avertizez că n-am de gând să accept aşa ceva. Eu nu-ţi voi impune prezenţa fiului meu mai mult de cinci zile pe an să nu te aştepţi să fac pe dădaca cu fiica ta. Nu accept, spuse ea răspicat şi Sam, pentru prima oară în şase luni, trăi un sentiment de dezamăgire şi îşi puse întrebarea dacă nu se întâmplase ceva în copilăria ei care o făcuse să nu suporte copiii. Nu putea concepe că există oameni care să nu-i iubească. Îşi aminti însă că ea îl prevenise chiar din primele zile. Ridică din umeri cu speranţa că Daphne şi-ar putea schimba părerile.

Până la urmă s-au dus împreună la masă. Atmosfera a fost încordată. Annabelle nu-şi ridică privirea din farfurie şi refuză să mănânce. Auzise tot ce spusese Daphne, o ura şi nu dorea altceva decât să se întoarcă la mămica ei, lucru pe care i-l spuse lui Sam imediat după masă. El îi explică că mama era şi ea plecată în weekend.

Sam reuşi să găsească o baby-sitter pentru noaptea următoare, astfel că s-au putut duce la un club din Conscience Point unde au luat masa şi au dansat. Întorşi acasă, Sam i-a cerut să-şi îmbrace cămaşa de noapte, dar ea îi răspunse râzând că nu poseda aşa ceva.

Nici a doua zi situaţia nu s-a îmbunătăţit şi s-au simţit uşuraţi când au plecat spre casă.

Alex îi aştepta. Daphne rămăsese în taxi până când Sam o duse pe Annabelle.

— Cum ţi-a plăcut? o întrebă ea, cu un zâmbet larg.

Purta blugi, o cămaşă albă scrobită, espadrile roşii şi Sam remarcă cât de bine arăta bronzată.

Privind-o pe Annabelle şi văzându-i ochii plini de lacrimi, Alex înţelese că s-a întâmplat ceva. Sam simţi nevoia unei explicaţii.

— A avut ceva probleme de adaptare. Cred că nu am procedat bine, am adus cu mine o prietenă şi pentru Annabelle nu a fost uşor. Nici pentru Daphne, de altfel. Îmi pare rău, îşi ceru el scuze, în timp ce Alex, uimită, privea de la unul la altul, fără să înţeleagă nimic.

Annabelle lămuri lucrurile:

— O urăsc, spuse ea.

— Tu nu trebuie să urăşti pe nimeni, o certă Alex, privindu-l pe Sam. Ce-a putut face englezoaica pentru a provoca o astfel de reacţie? se întrebă ea. Probabil simpla ei prezenţă a dezlănţuit conflictul. Trebuie să fi amabilă cu prietenii lui tăticu. Dacă eşti obraznică cu ei, înseamnă că eşti obraznică şi cu el.

Lui Annabelle însă nu-i puteai închide gura aşa uşor.

— Umbla goală prin casă şi dormea cu tăticu.

După ce s-a strâmbat la amândoi, fetiţa a fugit în dormitorul ei, fără să-şi mai ia rămas-bun, în vreme ce Alex îl privea pe Sam, surprinsă de ceea ce auzise.

— Cred că ar trebui să-i atragi atenţia prietenei tale, dacă lucrurile s-au întâmplat aşa. Nu e potrivit pentru copil să asiste la astfel de scene.

Pe Alex o surprindea faptul că Sam comisese o astfel de gafă.

— Ştiu, recunoscu el cu umilinţă. Îmi pare foarte rău, a fost un adevărat coşmar. Apoi adăugă mâhnit: amândouă au fost imposibile.

Lui Alex ar fi trebuit să-i fie milă de el, dar nu fu în stare nici măcar să se amuze. O îngrijora faptul că Daphne defilase prin faţa fetiţei în pielea goală.

— Dacă trăieşti cu femeia asta trebuie să găseşti o soluţie când o iei pe Annabelle la tine. Copila e prea mică pentru a putea înţelege.

Era pentru prima oară când Alex făcuse aluzie la faptul că Sam avea o amantă. Profită de situaţie.

— Ştiu. Pe viitor voi rezolva altfel lucrurile. Ţin însă să te asigur că nu a văzut nimic ce n-ar fi trebuit. Şi, am uitat să-ţi spun, vineri a vomitat după ce mâncat.

— Văd că v-aţi distrat bine, râse Alex şi pentru o clipă, redeveni Alex cea de odinioară, făcându-l să vadă şi partea amuzantă a lucrurilor.

Sam se duse să-şi ia rămas-bun, dar Annabelle era încă supărată şi refuză să se lase sărutată. Se supărase pe toţi şi nu-şi mai regăsea locul în lumea ei. Sam, după ce-i trimise o sărutare şi-i făcu cu mâna soţiei lui, coborî în fugă la Daphne.

— Ţi-ai revenit, iubirea mea? Daphne se lipi de el, dar Sam nu-şi putea scutura dezamăgirea după acest weekend şi se simţea încă tulburat, când o revedea pe Alex.

De fiecare dată trecutul le revenea în minte şi amândoi

încercau să-l dea uitării.

— Regret că întâlnirea nu a fost mai reuşită, spuse el calm, recunoscând astfel că fusese un fiasco.

— O să-i treacă, îi răspunse Daphne încrezătoare şi începu să-i vorbească despre noul apartament.

După ce Sam se mută la Carlyle, în iunie, lucrurile deveniră şi mai complicate. Daphne era tot timpul cu el şi Annabelle se simţea ca o intrusă.

— O *urăsc!* repeta ea cu încăpăţânare când se întorcea la mama ei.

— Nu, nu o urăşti, îi replica Alex cu fermitate.

— Ba da.

Când i-au prezentat noul apartament, Annabelle a declarat că-l urăşte. Singurele lucruri care i-au convenit au fost prăjiturelele cu ciocolată şi limonada de la Carlyle.

Sam era preocupat să organizeze vacanţa de vară. Închinase o casă la Cap d'Antibes, căpătase iahtul şi Alex acceptase să o lase pe Annabelle să-i însoţească. Cea care obiectase cu vehemenţă includerea Annabellei în planurile de vacanţă a fost Daphne. N-o accepta pe Annabelle în excursia din Europa, nici măcar însoţită de o dădacă.

— Dar este copilul meu, pentru Dumnezeu, protestă el, revoltat de atitudinea ei. Nu se aşteptase la aşa ceva de la femeia cu care trăia. Urmau să lipsească şase săptămâni, mult prea mult fără s-o poată vedea pe Annabelle.

— Nu are ce căuta cu noi pe iaht sau într-o casă în sudul Franţei. Dacă o să cadă peste bord? Eu nu vreau să-mi pierd timpul purtându-i de grijă. Nu-l iau nici pe fiul meu.

Se ducea o săptămână la Londra, ca să-l vadă şi lăsă să se înţeleagă că asta însemna un mare sacrificiu, dar Sam nu se mai lăsa impresionat.

Se certau întruna, căci Sam nu era dispus să cedeze. Până la urmă Annabelle a fost cea care a decis. Nu voia să meargă cu ei în Europa, nu voia să o părăsească pe mămica ei. Planul lor era să petreacă o săptămână la Londra, două la

Cap d'Antibes şi trei în croazieră pe Mediterana, pentru a vizita coastele Franţei, Italiei şi Greciei. Programul i se părea divin lui Alex, dar nu şi fiicei ei.

— Poate că este prea mică, îi sugeră cu delicateţe Alex lui Sam, poate că anul viitor va fi mai înţelegătoare.

Presupunea că până atunci Sam se va însura cu englezoaica şi Annabelle va trebui să o accepte. I se părea însă destul de ciudat că Sam nu-i ceruse încă să divorţeze. Probabil o va face la sfârşitul verii. Nu voia să-i lase impresia că insistă, şi îi dădea timp să se obişnuiască şi ea cu ideea. Căsătoria lor era oricum de domeniul trecutului. Sam nu fusese niciodată atât de atent cu ea. Nici în perioada ei cea mai bună nu se gândise să-i ofere o vacanţă în sudul Franţei şi să închirieze un iaht.

— Ce ai să faci cu ea? o întrebă Sam trist că nu o va avea cu el toată vara.

— Am închiriat o casă la East Hampton şi sunt fericită că rămâne lângă mine. Am s-o rog pe Carmen să stea cu ea în timpul săptămânii, iar eu am să lucrez o săptămână scurtă ca să-mi pot petrece timpul cu ea.

Annabelle se declară încântată când îi împărtăşiră programul.

— Nu mai trebuie să merg cu tăticu şi cu Daphne? Scoase un strigăt de bucurie, care îl îndureră pe Sam.

Seara, când se întoarse la Carlyle, unde Daphne îl aştepta, nu-şi ascunse insatisfacţia.

— Pentru Dumnezeu, nu face bot! îl tachină Daphne turnându-i ceva de băut. Nu e decât un copil, s-ar fi plictisit, iar noi ne-am fi stricat vacanţa. Îi zâmbi satisfăcută că lucrurile se rezolvaseră în favoarea ei. Ce vrei să faci în seara asta? Ieşim sau stăm acasă?

Pentru Daphne viaţa era o continuă petrecere.

— Cred că ar trebui să mai şi lucrez, spuse el încruntat.

În ultima vreme îi lăsase pe partenerii săi să conducă afacerile. El şi Simon se ocupau de găsirea unor noi clienţi.

Sam fusese ocupat cu călătoriile de afaceri şi cu noua lui viaţă se simţea puţin vinovat că neglijase firma.

— Te rog, nu te apuca de lucru, hai să facem ceva mai amuzant. Înainte de a putea spune el ceva i se aşeză în braţe, cu fustele ridicate. Neavând de ales, Sam o trânti pe canapea şi o posedă cu furie. O iubea şi o detesta în acelaşi timp. Era dezamăgit şi jignit, dar pasiunea îl copleşea.

Capitolul 19

La sfârşitul lui iunie, Alex şi Brock s-au instalat în căsuţa de vacanţă, care era simplă şi confortabilă, cu perdeluţe în carouri albastru cu alb, iar grădina ce o înconjura era un minunat loc de joacă pentru Annabelle. Fetiţa a rămas încântată când a văzut-o şi n-a părut surprinsă că Brock venise cu ele. Alex s-a dovedit mai înţeleaptă decât Sam: l-a instalat pe Brock, în mod „oficial", în camera de musafiri aflată la parter. Brock avea grijă să coboare în fiecare dimineaţă înainte ca fetiţa să se trezească.

Annabelle îl „adoptase" pe Brock şi se simţea în largul ei cu el. Alex se refăcea, era plină de energie şi veselă.

Pe la jumătatea lui iulie îi surprinse coborând de sus, iar Alex era fără perucă. Părul îi crescuse la fel de mătăsos şi buclat.

— Eşti frumoasă, mămico! Exact ca mine! se hlizi Annabelle şi o şterse în grădină să se joace.

Brock o întrebă zâmbitor:

— Doamnă Parker, când ne căsătorim?

Surprinsă, Alex îi răspunse cu un zâmbet timid. Era foarte îndrăgostită de el, dar nu-şi făcuse planuri de viitor din mai multe motive.

— Sam nu mi-a vorbit încă de divorţ.

— De ce să aştepţi până cere el divorţul? Poţi să-l ceri tu când se va întoarce din Europa!

Brock spera din tot sufletul s-o convingă.

Alex îl privi gânditoare şi ezită înainte să-i răspundă:

— Nu ar fi corect faţă de tine, Brock. Acum mă simt bine, dar dacă boala va recidiva? Nu vreau să te pun într-o astfel de situaţie. Ai dreptul la un viitor mai cert.

— Prostii! izbucni el, furios. N-o să stai cinci ani să vezi ce se va întâmplă. Trebuie să-ţi trăieşti viaţa şi să rezolvi problemele pe măsură ce apar. Eu vreau să mă căsătoresc cu

tine. Annabelle va sta cu noi, îi spuse el luându-i mâna şi sărutând-o peste masă. Nu mai pot aştepta. Vreau să ne trăim viaţa împreună, acum, să stau cu amândouă şi să am grijă de tine. Nu-mi doresc ca totul să se termine la sfârşitul verii..

— Nici eu nu vreau. Şi, totuşi, fusese bolnavă de cancer şi era mai mare cu zece ani decât el. Ce va spune sora ta? Nu o cunoscuse încă, dar ştia cât de mult o iubea Brock, deşi vorbea foarte rar despre ea. N-ar fi nefericită? Tu ar trebui să te însori cu o fată tânără care să-ţi facă o droaie de copii, nu să-ţi creeze probleme.

— Sora mea mi-ar spune să fac ce cred că e mai bine pentru mine. Vreau să-i ceri lui Sam să divorţeze, după ce se întoarce din Europa. Iar când divorţul se va termina, doresc să ne căsătorim.

— Te iubesc, îi zâmbi ea cu tandreţe.

Alex era profund mişcată.

— Vreau să mă însor cu tine, şi am să te bat la cap până când ai să spui da.

Alex izbucni în râs.

— Şi eu aş vrea. Dar ce te faci cu slujba? îl întrebă ea, redevenind serioasă. Nu se putea căsători cu ea şi în acelaşi timp să-şi păstreze slujba.

— Am primit două oferte anul acesta, destul de interesante. Sunt convins că aş avea o situaţie mai bună în altă parte. Înainte de a mă hotărî, intenţionez să am o discuţie cu ceilalţi parteneri. Mă gândeam la o excepţie. Tu ai fost bolnavă şi ne-ar putea lăsa să lucrăm împreună.

— N-ar fi exclus să-i convingi. Am forma o echipă bună, îi zâmbi ea cu căldură. La anul îţi va veni rândul să fi propus partener.

— O să vorbim cu ei, dar urgenţa numărul unu este Sam.

— Încă n-am spus „da”, preciză Alex pe un ton drăgăstos.

— Ai să spui.

Brock nu greşea. La sfârşitul săptămânii Alex acceptă

ideea de a-i cere lui Sam divorţul şi de a se recăsători imediat după ce sentinţa va deveni definitivă.

— Sunt nebună. Am de două ori vârsta ta, spuse ea dusă pe gânduri.

— Eşti cu zece ani mai mare şi arăţi mai tânără decât mine. Brock avea dreptate. Sezonul petrecut la Long Island o întinerise. Efectele chimioterapiei dispăruseră, părul îi crescuse mai des decât înainte şi nu mai era puhavă ca în timpul tratamentului. Arăta la fel ca înainte de a se îmbolnăvi, ba poate chiar mai bine. În weekend se simţeau admirabil, iar luni când se întorceau în oraş, era perfect relaxată. Carmen venea în casa de vacanţă duminică seara şi pleca joi când se întorceau ei. Majoritatea avocaţilor nu lucrau vinerea în cursul verii.

Annabelle îi aştepta, veselă şi nerăbdătoare în căsuţa de pe plajă. În timpul săptămânii stăteau când la unul când la celălalt, după cum le convenea. Puteau spune că au petrecut o vară excelentă.

Sam o sunase de câteva ori pe Annabelle. Se afla la Cap d'Antibes de unde îi trimisese şi câteva ilustrate. N-o solicitase niciodată pe Alex şi nici ea nu voia să-i vorbească de divorţ la telefon. În privinţa aceasta nu mai avea îndoieli, Brock o convinsese. Câtă vreme ştia ce face, ce doreşte, nu avea niciun motiv să se îndoiască de el. Era convinsă că o iubeşte şi se simţea fericită alături de el.

Într-o zi când stăteau întinşi pe plajă, la soare, observă că o examinează. Apoi, se aplecă spre ea şi o sărută.

— Eşti aşa de frumoasă, îi spuse el şi Alex îi răspunse cu un zâmbet.

Annabelle era pe aproape, dar moţăia, moleşită de căldură.

— Eşti orb, îi răspunse Alex, strângând ochii din cauza soarelui, dar când el îi atinse sânul, simţi cum îi trec fiori prin tot trupul.

— Cred că ar trebui să mergem la un chirurg specialist în chirurgie plastică.

— De ce? încercă ea să nu pară surprinsă. În general evita subiectul. Deşi Brock nu părea deranjat de infirmitatea ei, Alex era încă atentă la felul cum arăta şi mai tot timpul purta o proteză.

— Cred că ar trebui, insistă el cu blândeţe.

— Vrei să-mi facă un nas nou sau un lifting?

— Nu te mai ascunde după deget. Eşti prea tânără ca să-ţi petreci restul zilelor ascunzându-te. Ar trebui să te plimbi goală pe plajă.

Alex îşi dădu seama că el intenţiona s-o scape de complexul creat de lipsa unui sân.

— Înţeleg că vrei să mă vezi alergând în pielea goală, ca englezoaica lui Sam. N-am de gând s-o fac.

Încă o sâcâia trădarea lui Sam.

— Nu-i vorba de asta. Ştii ce vreau să spun. Stai măcar de vorbă cu un doctor, ca să te lămureşti despre ce e vorba. Ai putea să faci operaţia în vara asta şi să termini toată povestea. Gândeşte-te că vei avea două ţâţe pentru toată viaţa.

— Mi se pare oribil, şi, în plus, e foarte dureros.

— De unde ştii?

— Am vorbit cu femeile din grupul de sprijin. Şi doctoriţa Webber m-a prevenit. Mi s-a părut dezgustător.

— Nu mai face mutre.

Ştiau amândoi că nu despre asta era vorba. Brock dorea ca Alex să-şi recapete încrederea în sine, să fie din nou întreagă. Continuă să insiste şi îi dădu numele unui specialist în chirurgia estetică şi reparatorie pe care îl aflase de la un prieten, tot chirurg. Brock era plin de surprize.

— Să ştii că ţi-am stabilit o întâlnire, îi spuse într-o după masă, la birou, şi Alex îl privi cu uimire.

— Să ştii că asta nu ţi-o iert. Nu mă duc. Se certară aproape o jumătate de oră.

— Ba da, ai să te duci. Mergem împreună. Vreau doar să discuţi cu tipul, asta nu doare.

Sosi ziua consultaţiei şi Alex, încă nervoasă, se duse împreună cu Brock. Rămase surprinsă de deosebirea dintre cei doi medici. Primul fusese rece şi metodic, vorbise despre măsuri radicale şi pericole incontestabile. Al doilea încerca s-o lămurească cum o putea ajuta să se simtă mai bine. Era rotofei şi scund, amabil, cu un simţ al umorului dezvoltat. După cinci minute reuşise s-o facă să râdă şi aduse cu abilitate conversaţia la motivul pentru care veniseră la el. Îi examină sânul, mai bine zis, locul unde fusese sânul, se uită şi la celălalt şi îi spuse că în cazul ei se putea face o lucrare frumoasă. Existau două soluţii: fie un-implant, fie o grefa de ţesuturi în expansiune, caz în care ar fi necesare două luni de injecţii săptămânale cu soluţii saline, până s-ar obţine forma dorită. Alex îşi exprimă preferinţa pentru implant, fără să fie definitiv convinsă. Doctorul îi mai spuse că operaţia va fi costisitoare şi destul de dureroasă. În orice caz, la vârsta ei, el socotea că merita sacrificiul.

— Doar nu vreţi să arătaţi aşa pentru tot restul zilelor dumneavoastră, doamnă Parker? Vă putem face un sân frumos.

Îi mai sugerase şi o formulă pentru sfârc, dar cu toate încurajările lui, Alex nu-şi putea stăpâni dezgustul.

În aceeaşi seară, după o repriză de amor, Alex îl întrebă pe Brock dacă l-ar deranja refuzul ei de a face operaţia.

— Sigur că nu. Eu m-am gândit la asta pentru tine. Dar tu hotărăşti. În ce mă priveşte, te iubesc indiferent că ai sau nu sâni.

Timp de două săptămâni nu mai discutară, dar se gândi la operaţie şi, spre sfârşitul lui iulie, într-o dimineaţă, la East Hampton, îi spuse brusc, în timp ce Brock citea ziarul:

— Am s-o fac.

— Ce să faci? întrebă el, ridicând ochii, curios să afle câte ceva despre ce era vorba. Facem ceva special astăzi?

— Nu astăzi. Am să-l sun luni.

— Pe cine? Avea impresia că nu auzise o parte din spusele

ei.

— Pe Greenspan.

— Cine mai e şi ăsta?

Nu-şi amintea, o fi un nou client?

— Doctorul la care m-ai dus. Specialistul în chirurgie plastică. Părea hotărâtă, dar şi puţin nervoasă.

— Te-ai decis? Brock era încântat. Îmi pare bine pentru tine!

Alex se ţinu de cuvânt, şi luni îi telefonă doctorului pentru a-i comunica decizia. Se hotărâse să facă implant. O speria operaţia în sine, şi durerile, dar o dată luată hotărârea, nu mai dădea înapoi. Doctorul îi spuse că ar putea s-o opereze la sfârşitul săptămânii şi că necesita o internare de patru zile, dar că după aceea se va putea întoarce la lucru. Un timp va fi dureros, mai dureros decât la operaţia precedentă, în schimb nu va suporta necazuri ca cele provocate de chimioterapie.

Alex îşi luă liber joi. Carmen fusese de acord să stea în continuare cu Annabelle la East Hampton. Fetiţei îi spusese că va trebui să facă o călătorie de afaceri ca să n-o sperie. Carmen se alarmase, la început, dar se liniştise când aflase motivul pentru care se interna. O felicită pentru hotărârea luată, ca şi Liz, de altfel. Toată lumea era încântată, cu excepţia lui Alex, care era atât de înspăimântată, încât îi venea să renunţe în ultima clipă.

Miercuri nu reuşi să închidă ochii toată noaptea şi-şi reproşa că cedase.

A doua zi, Brock o duse la ora şapte dimineaţa la Lenox Hill unde sora şi anestezistul îi explicară în ce consta operaţia. I se dădu un halat şi, când sora începu să-i facă injecţia intravenoasă, Alex izbucni în plâns. Trauma provocată de operaţia precedentă şi de chimioterapie îşi spunea cuvântul.

Doctorul Greenspan hotărî să i se administreze o doză de valium.

— La noi pacienţii trebuie să fie bine dispuşi, îi zâmbi el.

Privindu-l pe Brock, îl întrebă zâmbind amuzat: N-ai vrea şi dumneata unul?

— Aş fi încântat.

Alex adormise înainte de a ajunge cu brancarda în sala de operaţii. Brock rămase în cameră şi începu să măsoare coridoarele cu paşi nervoşi. Cinci ore mai târziu, doctorul Greenspan veni să-i spună că Alex se descurcase bine. Era mulţumit. Deşi fusese o operaţie complicată, totul decursese fără probleme.

— Cred că doamna Parker va fi mulţumită de rezultate.

Îi aplicase un implant. Pentru că sânul original era mic, nu a fost necesară o întindere de ţesuturi prea mare pentru a-i asigura forma dorită. Existau şi alte soluţii, dar Alex preferase implantul deoarece dădea rezultate imediate, deşi o prevenise că trebuia monitorizat cu grijă în cazul unor scurgeri şi că va fi nevoită să facă parte dintr-un grup de control care furnizau informaţii despre implanturile de silicon.

— Va trebui să revină peste o lună sau două pentru retuşuri. Reconstituirea sfârcului şi tatuajului final vor fi făcute cu o anestezie locală. Totul va fi bine, îl asigură Greenspan pe Brock.

Au mai trecut două ore până când Alex a revenit de la terapia intensivă. Era încă foarte ameţită.

— Bună, şopti ea, cum a mers?

— Arată grozav, o linişti el, deşi nu văzuse nimic.

Următoarele patru zile au fost mai neplăcute decât se aşteptase. Avea încă dureri mari când s-a întors la birou, lunea următoare, dar nu trebuia să suporte implicaţiile primei operaţii.

Bandajul o deranja, dar reuşi să lucreze destul de mult şi, cum majoritatea partenerilor erau în vacanţă, nimeni nu observă nimic. La prânz rămase la birou şi Brock îi aduse o gustare. Peste bandaj purta o cămaşă de-a lui Brock ca să-l poată ascunde mai bine.

La o săptămână de la operaţie, într-o joi, i se scoase pansamentul şi putură să plece la East Hampton unde Annabelle îi aştepta cu nerăbdare. Când fetiţa sări să o îmbrăţişeze, Alex se feri.

— Te-ai lovit, mămico? o întrebă Annabelle alarmată. Nici ea nu uitase chinurile maică-sii.

— Nu, scumpa mea, sunt bine.

— Iar eşti bolnavă? Annabelle o privi cu ochii mari şi Alex o strânse aproape, simţind-o că tremură.

— Sunt bine, draga mea, spuse ea cu blândeţe, mângâind-o.

Alex îşi dăduse seama că sosise momentul să-i spună. Îi povesti cu cuvinte simple cum, atunci când se lovise la piept; cu zece luni în urmă, au trebuit să-i scoată o parte şi acum i-au pus-o la loc. Îi păruse cea mai simplă explicaţie. Când Sam îi telefonă seara, ea îi povesti că mămica îşi găsise pieptul şi-l pusese la loc, lucru ce îl surprinse. Bănuia că fetiţa îi văzuse proteza. Nu-i trecea prin cap că Alex se supusese unei noi operaţii şi n-o chemă la telefon, căci Daphne stătea lângă el.

Pe iaht erau împreună cu nişte prieteni excentrici de-ai lui Daphne. Alcătuiau un grup monden, amator de distracţii sofisticate. Îşi petreceau zilele vizitându-se unii pe alţii pe iahturi sau în vilele aflate pe Riviera. Peste câteva zile urmau să ajungă în Sardinia.

De partea cealaltă a oceanului, Brock îi amintea zilnic lui Alex că trebuia să-i vorbească lui Sam de divorţ de îndată ce se va întoarce din Europa. Aştepta cu nerăbdare să se vadă căsătorit.

— Ştiu, îi zâmbea ea şi-l săruta tandru pentru a-l linişti. Relaxează-te. Am să-l chem imediat ce va sosi.

Dacă intenta acţiunea în toamnă, în primăvară s-ar fi putut căsători. Asta era tot ce-şi dorea. Uneori elanul lui juvenil o făcea să se simtă bătrână, dar în acelaşi timp încântată. În general Alex nu simţea diferenţa de vârstă, deşi

erau momente când îşi spunea că lui Brock nu i-ar strica puţină maturitate.

Uneori, experienţa de viaţă diferită făcea ca punctele lor de vedere să nu coincidă.

Vara trecea mult prea repede pentru toţi. Daphne n-ar fi vrut să părăsească Europa şi numai dragostea pentru Sam o făcea să se întoarcă la New York. Recunoscu că îi era dor de Londra şi că viaţa în Statele Unite nu se putea compara cu cea din Anglia. Sam spera că noul apartament o va face să-şi schimbe părerile, şi îi promise că vor călători mai mult. Nu-i era prea uşor cu atâtea obligaţii de afaceri în New York, dar avea mulţi clienţi şi în străinătate şi ar fi făcut orice numai s-o vadă fericită. Ultimele luni îşi cam neglijase afacerile din cauza ei. Daphne se dovedise o fiinţă acaparatoare, obişnuită să obţină tot ce-şi dorea.

Alex şi Brock regretau şi ei sfârşitul verii. Mai aveau casa din East Hampton până la Labor Day, dar Sam o lua pe Annabelle la Bridgehampton, în primul weekend după sosirea sa în America. Urmau să stea la nişte prieteni şi Daphne acceptase să o aducă şi pe Annabelle, după ce n-o văzuse timp de şase săptămâni.

— Crezi că se vor împăca de data asta? îi întrebă Alex pe Brock, destul de îngrijorată.

Când Sam o aduse înapoi la Easthampton, duminica după masă, remarcă că ceva se întâmplase. Sam n-avea chef de vorbă şi Alex consideră că nu e cazul să-i vorbească despre divorţ. Sam abia dacă schimbase două vorbe înainte de a se urca în maşină.

Imediat după plecarea tatălui ei, Alex o privi pe Annabelle şi o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Tăticu a primit multe telefoane şi a strigat la o mulţime de oameni care l-au chemat. Azi a spus că trebuie să plece. Mi-a făcut bagajul şi m-a dus acasă. Şi Daphne a strigat. I-a spus că nu era drăguţ cu ea şi că se va întoarce în

Anglia. Ar fi foarte bine. E rea şi proastă.

De bună seamă că ceva mergea rău, dar din spusele Annabellei era foarte greu de aflat.

Abia a doua zi dimineaţa, pe drumul de întoarcere în oraş, când Alex deschise ziarul găsi explicaţia. Pe prima pagină erau fotografiile lui Sam, Larry şi Tom, iar din titlu reieşea că au fost puşi sub acuzare pentru investiţii frauduloase şi o mulţime de alte lucruri grave mergând până la delapidare.

— Cerule! spuse ea întinzându-i ziarul lui Brock. Era incredibil, Sam fusese întotdeauna onest.

— Ohoho! Brock fluieră după ce citi.

Acuzaţiile erau foarte serioase şi Simon era implicat şi el, deşi nu fusese încă pus sub acuzare. Celor trei parteneri li se imputau cel puţin douăsprezece cazuri de fraudă şi delapidare.

— E băgat în rahat până în gât, nu-i de mirare că era aşa de supărat ieri.

Brock aruncă o privire spre Alex care era consternată. Ce făcuse cu viaţa lui în ultimele luni? În ce prostie se băgase? Ar putea intra în puşcărie pentru douăzeci sau treizeci de ani în urma acuzelor ce i aduceau. Ce naiba se întâmplase?

— Am să-l sun imediat ce ajungem la birou, spuse ea gânditoare. Nu-i venea să creadă ceea ce citise.

Când ajunseră la birou, află că Sam o căutase deja de două ori. Intră în biroul ei, închise uşa şi formă numărul de telefon a lui Sam. La primul apel, îi răspunse.

— Mulţumesc că m-ai sunat. Părea extrem de nervos.

— Ce se întâmplă? îl întrebă ea, încă uluită. Crezuse că îl cunoştea.

— Încă nu sunt sigur. Ştiu numai o parte, nu am toate informaţiile. De fapt, nici nu ştiu dacă am să le am vreodată. Dar din ce ştiu pot spune că am intrat până în gât. Am nevoie de ajutor. Îmi trebuie un avocat.

Avea un avocat, dar nu era specializat în procese penale.

— Eu nu iau procese penale, Sam, spuse ea cu o voce

stinsă. Îi era milă de el, milă că îşi bulversase viaţa, că apucase pe o cale greşită, că nu-şi mai dădea seama ce făcea. Se întrebă dacă e şi fata amestecată. În ce-l privea pe Simon, era sigură, cu toate că nu fusese încă pus sub acuzare.

— Eşti totuşi avocat pledant. Poţi cel puţin să mă sfătuieşti ce să fac. Putem sta de vorbă? Pot veni să te văd, Alex? Te rog.

O implora, şi după şaptesprezece ani trăiţi împreună Alex simţi că e datoare cel puţin să-l asculte. De fapt, în ciuda celor întâmplate, într-un fel tot îl mai iubea.

— Am să văd ce pot face. Dar va trebui să te trimit la un avocat de penal până la urmă. Nu-mi pot asuma riscul să te înfund şi mai mult din cauza lipsei mele de cunoştinţe în materie. Dar am să fac tot ce pot ca să te ajut dacă ai să-mi spui ce s-a întâmplat. Când vrei să vii?

— Acum. Sam nu mai putea suporta tensiunea în care se afla.

Era ora zece şi Alex avea fixată o întâlnire pentru unu şi jumătate.

— Bine. Vino acum.

Lucrările de birou mai puteau aştepta. Se duse la Brock ca să-i spună ce avea de gând să facă.

— N-ar fi mai bine să-l trimiţi imediat la unul din penalişti?

— Vreau întâi să vorbesc cu el. Te rog să asişti şi tu.

Era o rugăminte cel puţin ciudată, dar fiind vorba de o întâlnire profesională, dorea să-i cunoască părerea.

— O s-o fac, dar după aceea pot să-i trag un pumn în nas?

Era un sfârşit potrivit pentru un ticălos ca Sam. Acceptase să asiste numai de dragul lui Alex, altfel numai să-l ajute nu avea chef.

— Nu-l poţi lovi până nu-şi plăteşte datoria, îi întoarse ea zâmbetul.

Locul ei era acum alături de Brock, indiferent care erau problemele lui Sam.

— Să nu uiţi să-i pui întrebarea aia de un milion de dolari, îi aminti el de divorţ, deşi momentul nu era potrivit.

— Potoleşte-te. E vorba de afaceri.

Douăzeci de minute mai târziu, Sam apăru palid sub bronzul mediteranean, cu cearcăne negre, iar când se aşeză la masa de conferinţe, în faţa lui Alex şi a lui Brock, mâinile îi tremurau. Se afla în stare de şoc. Reputaţia i se dusese pe apa sâmbetei, viaţa i se întorsese pe dos şi totul se întâmplase în timpul celor şase săptămâni cât fusese cu Daphne în Europa.

Alex îl întrebă dacă are ceva împotrivă ca Brock să asiste la întrevedere şi Sam acceptă fără prea mult entuziasm. Voia tot ajutorul pe care-l putea obţine şi îi era foarte recunoscător lui Alex. Îi declară că era cel mai bun avocat pe care-l cunoştea şi că îi aprecia sfaturile. Nu-i spuse mai mult, dar schimbul de priviri dintre ei însemna enorm. Se cunoşteau şi se iubiseră multă vreme şi acest lucru nu era uşor de uitat.

Povestea pe care le-o spuse Sam era destul de urâtă, dar, aşa cum o informase, nu avea încă toate răspunsurile. La prima vedere, atât cât îşi putuse da seama, Simon introdusese, încetul cu încetul, dar în mod constant, în afacerile lor clienţi lipsiţi de scrupule, falsificându-le datele şi rapoartele de la diferite bănci din Europa. Apoi, folosind căi pe care Sam nu le descoperise încă, începuse să jongleze cu banii. Delapidase de la ei, furase de la clienţi şi începuse să spele bani murdari în cantităţi enorme, proveniţi din surse rău famate din Europa. S-ar părea că situaţia dura de mai multe luni şi Sam recunoscu, fără să o acuze în mod explicit, că în timpul bolii ei şi din cauza tensiunii dintre ei, nu mai acordase întreaga atenţie afacerilor, aşa cum ar fi trebuit s-o facă. Nu intenţiona, decât dacă ar fi fost obligat, să mărturisească că legătura amoroasă cu Daphne îi distrăsese atenţia de la preocupările lui financiare.

Nu avea certitudine, dar s-ar putea, ca ea să fi fost

introdusă în firma lor de către Simon în chip de momeală. Prea apăruse la timp.

Sam recunoscu faptul că încă din primăvară începuse să aibă suspiciuni referitoare la tranzacţiile lui Simon cu unul din clienţii lor şi că anumite fonduri păreau mânuite greşit. Când i-a sesizat pe partenerii lui, aceştia îl liniştiseră spunându-i că îşi făcea griji degeaba. Abia acum îşi dădea seama că dorise să creadă versiunea lor. Alex îi aminti de propriile suspiciuni faţă de Simon pe care el le negase cu vehemenţă.

— Am fost un mare prost, recunoscu el. Simon nu-i decât un putregai. Ai avut perfectă dreptate. Am descoperit că Larry şi Tom sunt implicaţi. Poate că nu de la început, dar probabil că în februarie au aflat câte ceva şi Simon le-a cumpărat tăcerea. Le-a cumpărat-o cu un milion de dolari pentru fiecare. Banii sunt depuşi într-un cont secret în Elveţia. Timp de şase luni, împreună cu Simon, au delapidat, au furat, au făcut tranzacţii frauduloase. Nu-mi pot ierta cât de stupid şi de orb am fost sau am vrut să fiu. Tot Simon a fost acela care a aranjat să stau departe de firmă, în Europa, ultimele două luni, când au făcut unele dintre cele mai murdare afaceri. El mi-a făcut rost de iaht, iar eu am căzut în plasă ca un tâmpit, cu ajutorul lui Daphne. Cât am lipsit, cineva de la bancă a devenit suspicios şi ne-a reclamat la SEC şi la FBI. A intervenit Departamentul de Justiţie şi castelul din cărţi de joc s-a prăbuşit şi m-am trezit târât alături de ei. Când eram la Londra, ceva mi-a sunat fals când am vorbit cu unul din foştii parteneri ai lui Simon. Probabil credea că ştiu mai mult decât ştiam în realitate. Când i-am sunat pe Larry şi pe Tom, ca să-i întreb ce se întâmplă, l-au acoperit. Erau prea speriaţi ca să-mi spună adevărul. În lipsa mea au încheiat nişte tranzacţii proaste în valoare de douăzeci de milioane de dolari în numele meu. Sunt în noroi până în gât.

Sam părea distrus şi înspăimântat. Din tot ce clădise se

alesese praful, iar reputaţia lui se afla la pământ. Viaţa urma să-i fie scoasă la mezat.

— Dar tu nu te aflai aici când au făcut acele tranzacţii, asta nu-ţi va ajuta?

— Tranzacţiile acelea sunt doar vârful aisbergului. Situaţia este şi mai proastă. Le-am telefonat aproape zilnic. Mi-au trimis hârtii prin curier, iar eu le-am semnat. Le-au ticluit astfel încât să pară corecte şi legale. Sunt răspunzător alături de ei. Când m-am întors am încercat să aflu tot ce-au făcut, ca să îndrept lucrurile. Am început să pun întrebări, m-am speriat de ce-am aflat şi am scormonit dedesubturile. Nu vă puteţi imagina câte s-au întâmplat în ultimul an. Nu-mi vine să cred cât de prost am fost şi ce prejudicii s-au adus reputaţiei, dar şi afacerilor mele. Totul s-a terminat. O privi cu ochii în lacrimi. Pentru ea nu plânsese niciodată, îşi aminti Alex. Tot ce am clădit s-a dus. Proştii ăştia m-au vândut pentru două milioane de dolari şi acum vom ajunge cu toţii în puşcărie, mulţumită lui Simon.

Închise ochii, încercând să-şi recâştige controlul. Lui Alex îi era milă, dar nu atât de mult cât ar fi trebuit. În anumite privinţe, meritase ceea ce i se întâmplase. Îi acordase încredere lui Simon, când propriul lui instinct îl prevenise că greşeşte. Fusese orb în timp ce Simon îi distrugea nu numai afacerea, ci şi viaţa, viitorul lui. Sam deschise ochii şi o privi, speriat.

— Cât de rău este?

Alex ezită doar o clipă.

— Destul de rău, Sam. Mi-am notat şi vreau să mă consult cu unul din partenerii mei. Nu cred că ai să ieşi prea uşor din chestia asta. Eşti prea implicat şi va fi foarte greu să convingi juraţii, sau pe oricine altcineva că tu nu ştiai ce se petrecea acolo, chiar dacă ăsta este purul adevăr.

— Tu mă crezi?

— Până la un punct, îi răspunse ea cu sinceritate. Cred că n-ai vrut să ştii şi ai lăsat lucrurile să curgă.

Brock, deşi nu scosese o vorbă, era complet de acord cu ea.

— Şi ce pot face acum?

— Spune adevărul. Tot. Mai ales avocatului tău. Spune-le tot ce ştii, Sam. E singura ta salvare. Ce-i cu Simon?

— Va fi pus şi el sub acuzare astăzi.

— Şi fata? Vara lui? Ce rol a avut în toate astea?

Altul decât cel de a le distruge căsnicia? căzuse într-o cursă aranjată de profesionişti şi se dovedise a fi un tâmpit. De asta era sigur.

— Încă nu ştiu ceva precis. Privi în altă parte. Ea susţine că n-are niciun amestec, că n-a ştiut nimic. Eu sunt convins că ştia ceva când a venit la noi, dar ulterior, s-a hotărât să se retragă. Sau poate că n-a fost aşa. Poate că a ştiut totul, spuse el, trecându-şi mâinile prin păr.

Alex îl privea. Sam plătise un preţ foarte mare pentru legătura lui amoroasă. Plătise cu firma, cu reputaţia, cu banii, poate şi cu viaţa, dacă ajungea la puşcărie. Se hotărî să-l ajute. Era încă soţul ei.

Alex îl sună pe Phillip Smith, unul din parteneri, care se specializase în fraude fiscale. Acesta îi promise că o să coboare în cinci minute.

— Tu ce vei face? Te vei implica direct? o întrebă Sam disperat.

Lui Brock îi veni să-l pocnească, să-i strige că Alex nu mai era a lui. Îi făcuse destul rău. Cu toate astea ea se comporta loial faţă de el şi asta pentru că fiica lor se afla la mijloc.

— Nu ţi-aş fi de niciun ajutor, Sam, îi spuse Alex, n-am experienţă în domeniu.

Cu toate că îi era milă de el, nu voia să se implice direct, alături de Sam.

— Nu poţi fi asociat? Te rog... Alex...

Brock se întoarse, nu voia să asiste la această scenă, în care Sam făcea presiuni asupra ei şi ea se simţea obligată să-l ajute.

— Am să văd ce pot face, însă nu de mine ai tu nevoie. Am să discut cu Phillip Smith după ce vei vorbi tu cu el, îi spuse ea blând.

Pe Brock îl irita să constate că, indiferent ce-i spunea sau ce-i făcuse Sam, încă mai exista o legătură între ei.

— Dar eu am nevoie de tine, insistă Sam.

În timp ce Smith intra pe uşă, Brock ieşi. Alex făcu prezentările şi îi oferi lui Phillip Smith însemnările ei. El dădu din cap, apoi se încruntă şi se aşeză la birou, lângă Alex.

— Cred că ar trebui să vă las singuri, spuse ea şi se ridică privind spre Sam.

Avea o expresie jalnică şi părea complet distrus.

— Nu pleca, te rog.

O privea ca un copil înspăimântat şi Alex îşi aduse aminte cum se simţise ea când aflase că are cancer. Cât de singură şi de speriată fusese şi cum se eschivase Sam. Atunci alerga după Daphne, lăsându-i pe criminali să-i distrugă afacerile, iar pe Alex să-şi verse şi sufletul, singură, acasă.

— Am să mă întorc, spuse ea calm. Nu voia să-l încurajeze să se agaţe de ea. Cazul lui părea complicat şi era sigură că se va ajunge la proces. Putea să dureze luni, dacă nu ani, şi nu intenţiona să se implice prea mult.

Când se întoarse în biroul ei, îl găsi pe Brock spumegând de furie.

— Ticălosul ăsta, izbucni el privind-o de parcă ea ar fi fost de vină. N-a ridicat un deget pentru tine timp de un an şi nu ştiu dacă a făcut vreodată ceva, iar acum apare plângând de frică să nu între la închisoare. Ştii ceva, ar trebui să-l laşi să se descurce singur, i-ar face bine. Chiar foarte bine. Curviştina aia şi vărul ei l-au băgat la apă şi i-au pus în cârcă delapidarea şi frauda şi acum vine la tine să-l salvezi.

Continua să se plimbe prin încăpere, furios de parcă el ar fi fost înşelat şi nu Alex.

— Linişteşte-te, Brock, încerca ea să-l calmeze, este încă

soţul meu.

— Sper că nu pentru mult timp. Ce jigodie. Şade acolo, cu costumul lui scump, cu ceasul lui de zece mii de dolari, de-abia coborât dintr-un iaht în sudul Franţei, şi pare surprins că partenerii lui sunt nişte escroci şi că este pus sub acuzaţie de Curtea cu juri. Ştii ceva? Pe mine nu mă surprinde deloc. Cred că a fost băgat în asta încă de la început.

— Eu nu cred, răspunse Alex calm, aşezându-se la birou, în timp ce el se plimba prin cameră ca un leu în cuşcă. Cred că lucrurile s-au petrecut aşa cum a spus el. Preocupat de fată n-a mai fost atent la ce se întâmplă la birou, iar ei au profitat şi l-au băgat la apă. Asta însă nu-l scuză. Ar fi trebuit să fie atent la ce se întâmplă în spatele lui. Avea răspunderi, dar le evita ca să-şi poată duce viaţa de plăceri. În timp ce el moţăia, ei îşi vedeau de treabă.

— Şi totuşi, rămân la părerea că o merită.

— Poate că ai dreptate.

Nu mai ştia nici ea ce să creadă. Trecuse mai bine de o oră şi Sam încă mai vorbea cu Phillip Smith. Alex îşi rezolvase treburile şi o invitară să li se alăture. De data aceasta, se duse fără Brock. Greşise cerându-i să participe la discuţii, Brock nu putea fi obiectiv.

— Aşadar? întrebă ea, luând loc lângă Phillip. Involuntar, Sam remarcă faptul că trupul ei redevenise aşa cum şi-l amintea el înainte de operaţie. Cum staţi? întrebă Alex, cu seriozitate. Se comporta ca un doctor care-şi tratează pacientul cu calm şi profesionalism.

— Mi-e teamă că nu prea bine, răspunse Phillip Smith. Nu-i ascunse adevărul. Era de părere că faţă de greşelile comise, punerea sub acuzare va fi susţinută şi că i s-ar putea aduce şi alte acuzaţii. Dosarul va ajunge în instanţă şi felul în care vor evolua lucrurile în faţa juriului era imprevizibil. Sam avea toate şansele să piardă. Mai ales dacă nu va putea convinge juraţii. Singurul argument pe care-l putea invoca în favoarea lui era faptul că nu ştiuse ce se întâmplase până

târziu. Phillip spera că partenerii vor împărtăşi soarta lui Simon, dar erau puţine şanse să-l salveze pe Sam, dacă nu vor putea disjunge dosarul lui de al celorlalţi şi să construiască apărarea astfel încât să câştige simpatia juraţilor. Trebuia pedalat pe faptul că soţia lui avea cancer, că era preocupat din cauza ei, de îngrijirea ei şi de aceea nu mai acordase suficientă atenţie afacerilor. Avusese încredere în partenerii săi şi nu comisese cu bună ştiinţă niciuna din crimele de care era acuzat, nu fusese decât o marionetă în mâinile lui Simon şi ale partenerilor lui.

Din punct de vedere legal, această apărare i se părea corectă lui Alex, dar în fapt o enerva să fie folosită în apărarea lui, când îi oferise atât de puţin sprijin în toată nenorocirea care o lovise. Înţelegea că era o strategie, dar o deranja.

— În opinia ta, argumentele vor sta în picioare? o întrebă Phillip. Ştia că erau separaţi şi dorea să-i vadă reacţia.

— S-ar putea, avansă ea cu prudenţă, dacă nimeni nu va scotoci dedesubturile. Cred că multă lume ştie că mariajul nostru este pe ducă şi că Sam nu m-a sprijinit cu nimic în timpul bolii.

Sam tresări auzind afirmaţiile ei crude, dar nu le putea nega, aşa că tăcu.

— Ştie cineva că nu „te-a sprijinit”?

— Câteva persoane, n-am făcut publicitate. Dar cred că viaţa particulară a lui Sam era foarte „publică” în acel timp. Îl privi drept în ochi. A fost încurcat destul de evident cu cineva încă din toamna trecută sau, cel puţin, cu mult înainte de Crăciun.

Sam rămase cu gura căscată de uimire, dar îşi păstră calmul. Nu-şi dăduse niciodată seama că Alex aflase totul de la început.

Phillip îl privi cu răceală.

— Este adevărat?

Deşi nu-i făcea plăcere, Sam fu nevoit să recunoască.

Trebuia însă să fie sincer, indiferent cât îl costa asta în prezenţa lui Alex.

— Da. Este vorba de femeia despre care v-am vorbit deja. Vara lui Simon, Daphne Belrose.

— Este şi ea implicată?

— Încă nu, dar cred că va fi. Spunea că va pleca în Anglia de îndată ce se va întâmpla ceva.

— Ar fi o prostie din partea ei, spuse Smith cu severitate. Ar cădea sub acuzaţia că se sustrage şi s-ar putea să se ceară extrădarea ei. Care este situaţia dintre voi, acum?

— Trăiesc cu ea şi locuim împreună, răspunse el simţindu-se un idiot perfect. Cel puţin până astăzi dimineaţă…

— Înţeleg, spuse avocatul dând din cap. În concluzie, domnule Parker, voi avea nevoie de timp pentru a reflecta la cazul dumitale. Vom aştepta să vedem ce vor juraţii. Când veţi apărea în faţa lor?

— Peste două zile.

— Asta ne lasă timp pentru a întocmi un plan de bătaie. Nu era încântat nici de caz, nici de Sam. O făcea numai pentru Alex, dar îşi dădea seama că va fi un proces interesant. Phillip Smith îi lăsă singuri în sala de conferinţe, spunându-le că le va telefona a doua zi dimineaţă. Pentru prima dată, după atâta vreme, se aflau singuri, faţă în faţă.

— Iartă-mă, nu mi-am dat seama cât de mult ştiai, spuse el, sincer îndurerat şi neobişnuit de umil.

— Aflaserăm destul. Alex nu dorea să mai deschidă discuţia. Nu mai avea niciun sens acum. Chiar dacă mai rămăsese ceva din ce-i lega, căsnicia lor era terminată. Cred că ai intrat rău la apă, continuă ea. Regret că ţi s-a întâmplat tocmai ţie. Sper să te poate ajuta Phillip.

— Şi eu sper. Apoi adăugă, sincer mâhnit: îmi pare rău că te-am tras după mine în mizeria asta şi că îţi creez neplăceri. Nu meritai aşa ceva.

— Nici tu nu meritai. Îţi trebuia una bună la pat, dar nu chiar atât de rafinată.

— Poate că, totuşi, am meritat-o, spuse el nefericit, conştient de tot răul pe care i-l pricinuise. Când ai aflat despre Daphne? Dorea să ştie.

— V-am văzut când ieşeaţi de la Ralph Lauren, puţin înainte de Crăciun. După cum vă purtaţi unul cu celălalt, nu mi-a fost greu să ghicesc restul. Am procedat ca tine când eu îţi spuneam de Simon, n-am vrut să recunosc, era prea dureros şi, pe atunci, alte lucruri mă îngrijorau.

Adevărul era că trădarea lui o doborâse, dar nu voia să recunoască. Sam înţelese însă şi ar fi dorit să poată da timpul înapoi ca să schimbe totul. Dar era prea târziu.

— Cred că mi-am pierdut minţile pentru o vreme. N-o vedeam în faţa ochilor decât pe mama şi-mi aminteam cât am suferit. Aveam impresia că lucrurile se vor repeta, că vei muri şi mă vei lua cu tine, aşa cum l-a luat ea pe tata. M-a cuprins panica, un fel de „déjà vu" nebunesc. Am încetat să mai gândesc clar şi am simţit că mă copleşeşte furia copilărească pe care mi-a provocat-o boala mamei mele şi pe care acum o îndreptam împotriva ta. Probabil că şi legătura cu Daphne a fost tot o nebunie, modul în care fugeam de realitate. Am reuşit să le fac rău tuturor. În ce o priveşte, încă nu-mi dau seama dacă mi-a întins o cursă sau nu. E îngrozitor să constat că nu o cunosc cu adevărat.

O cunoştea însă pe Alex şi ştia cât o făcuse să sufere şi pentru asta se detesta. Acum venise scadenţa. Va plăti tot restul vieţii pentru ceea ce făcuse.

— Poate că aşa a fost să fie, mai spuse Alex.

Pentru ei doi era prea târziu. Cel puţin Sam îşi venise în fire şi înţelegea acum ce se întâmplase. Probabil că totul fusese determinat de teama de a nu o pierde, aşa cum o pierduse pe mama lui.

— Bănuiesc că vrei să fi liberă? spuse el, înţelegând perfect situaţia.

Văzându-l atât de vulnerabil, de umilit, de speriat, cu un viitor plin de incertitudini, Alex nu avu inima să-i pună

problema divorţului.

— O să mai vorbim de asta după ce ai să-ţi rezolvi situaţia.

Nu i se părea corect să-i arunce şi asta în faţă, nu era nicio grabă, cu toate presiunile lui Brock. O lună sau două nu ar schimba prea mult lucrurile.

— Meriţi mult mai mult decât ţi-am dat eu. Sam ar fi dorit să-i spună mai multe, dar renunţă. Nu voia să abuzeze de bunăvoinţa ei.

Pe de altă parte, Alex înţelesese ceva mai mult şi îşi putea explica mai bine comportamentul lui. Din fericire, ea îl avusese pe Brock care o susţinuse permanent.

— Poate că n-ai putut.

— Trebuia să mă scuture cineva. Am fost atât de prost.

— Ai să scapi din toate astea, Sam. Phillip este un avocat extraordinar.

— Ca şi tine, şi în plus tu eşti şi o prietenă bună, spuse el luptându-se să-şi stăpânească lacrimile.

— Îţi mulţumesc, Sam, zâmbi Alex. Am să urmăresc tot ce se întâmplă. Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

— Sărut-o pe Annabelle pentru mine. Dacă nu mă arestează voi veni s-o văd în weekend, mai spuse el descurajat. Alex îi zâmbi din pragul uşii:

— N-ai să vii. La revedere.

Când ajunse în biroul ei, îl găsi pe Brock învârtindu-se nervos prin birou. Ştia de unde vine. Îi spusese Liz. De altfel îl văzuse pe Phillip părăsind sala.

— I-ai spus?

— Mai mult sau mai puţin. E conştient că doresc să divorţez. I-am spus că vom discuta imediat ce va ieşi din încurcătura asta.

— *Ce?* De ce nu *acum?*

Brock era furios, iar Alex exasperată. Obosise să stea acolo, la masa de conferinţe, şi să discute de ce se distrusese căsnicia ei. Era amărâtă şi din cauza încurcăturii în care intrase Sam. Se gândea ce efect va avea asupra lui Annabelle

vestea că tatăl ei ar putea ajunge la închisoare.

— I-am spus că nu are nicio importanţă dacă intentez acţiunea luna asta sau luna viitoare. Nu ne grăbeşte nimeni. Pentru Dumnezeu, să avem puţin respect pentru bietul om, sau măcar puţină milă. Este acuzat de delapidare şi fraudă. A aflat asta abia când s-a întors din Europa. După şaptesprezece ani de căsnicie şi un copil făcut împreună, cred că-i pot acorda o perioadă de graţie de câteva săptămâni ca să se ocupe de problemele lui.

— Ai uitat cum s-a purtat cu tine anul trecut? Cum te-a „respectat" şi cât de „milos" a fost? Brock era neobişnuit de agresiv.

— Îmi aduc perfect de bine aminte. Dar tot nu cred că trebuie să-l lovesc şi eu acum. S-a terminat, Brock. Nu mai are importanţă când voi avea certificatul de deces. Căsătoria mea cu Sam este moartă. O ştim amândoi.

— Cu ticălosul ăla să nu fi prea sigură. Şi ştii că dacă amanta lui îl părăseşte, va veni să bată la uşa ta. Am văzut eu cum te privea astăzi.

— Pentru Dumnezeu, opreşte-te! Nu-ţi dai seama că eşti caraghios?

Alex refuză să mai discute şi Brock se retrase furios în biroul său. Nu se mai văzură până la plecare. Brock era tot prost dispus şi aşa rămase în timpul mesei. Nu se mai comportase niciodată astfel şi lui Alex i-a trebuit mult timp să reuşească să-l împace.

În duplexul lor din Fifth Avenue, Sam îi ţinea piept lui Daphne care trântea uşile, spărgea pahare şi arunca ce-i cădea în mână, lucru care-l enervă cumplit.

— Cum îndrăzneşti să mă acuzi pe mine de asta, ticălosule? zbieră ea. Cum îndrăzneşti să mă acuzi că te-am „atras în cursă", aşa cum spui tu? N-aş face niciodată aşa ceva. Eşti meschin, încerci să mă faci vinovată de toate greşelile tale. Să nu-ţi închipui că vei scăpa aşa uşor. Simon mi-a spus că îmi va angaja un avocat dacă va fi nevoie. Să nu

crezi că am să stau şi să aştept. Mă întorc la Londra dacă aceste acuzaţii ridicole vor sta în picioare. N-am de gând să rămân aici şi să te văd cum intri în puşcărie încercând să mă tragi după tine.

— Scumpa mea, cred că aş fi într-o companie foarte proastă, după cum se vede, spuse el privind la dezastrul provocat de Daphne. Nu mai avea energia necesară să lupte cu ea. În locul meu tu ce ai crede? Te-ai învârtit în jurul patului meu, de altfel foarte plăcut, trebuie să recunosc, tot anul în timp ce Simon îmi făcea praf afacerile. Îmi vine greu să cred că nu ştiai nimic, deşi mi-ar face plăcere să greşesc. Am descoperit că soţia mea era la curent cu legătura noastră şi ar trebui să-i acorzi respect bietei femei. I-am făcut viaţa amară în timp ce zăcea pe jumătate moartă şi-şi vărsa măruntaiele din cauza chimioterapiei, păstrând cu eleganţă tăcerea asupra legăturii noastre. Jos pălăria în faţa ei! Este o adevărată doamnă. Spre deosebire de domnişoara Daphne Belrose, continuă el în gând.

— Atunci de ce nu te întorci la ea? îl întrebă Daphne şezând pe un scaun de piele şi legănându-şi un picior, atât cât să-i amintească ce poseda ea.

Dar vraja se rupsese. Sam nu mai reacţiona.

— Alex este prea deşteaptă ca să mă primească înapoi, îi răspunse el cu o voce scăzută. Nu o învinuiesc şi cred că îi sunt dator cel puţin atât, să nu mă apropii de ea.

— Poate că vă meritaţi. Domnul şi doamna Perfect, domnul Cinstit, domnul Pur care nu avea habar cum câştiga Simon milioanele. Cât eşti de naiv, Sam? Sau, ca să fiu mai brutală, cât de prost? Nu-mi spune mie că n-ai ştiut nimic. Nu l-am ajutat să întindă cursa, dar, pentru Dumnezeu, chiar şi eu mi-am dat seama ce se întâmplă. Aşa că nu-mi spune că tu n-ai fost în stare.

— În asta a constat marea şi incredibila prostie – n-am fost atent la ce se întâmplă la firmă. Eram atât de preocupat să mă vâr sub fustele tale, încât n-am mai văzut nimic din ce se

întâmplă în jurul meu. Tu, draga mea, m-ai orbit. Am fost un mare tont şi merit tot ce mi se întâmplă.

— S-a terminat, Sam. Tu eşti terminat, îi spuse ea râzând ironic.

— Ştiu că sunt. Datorită lui Simon.

— După ce se va termina totul, n-ai să mai găseşti nici măcar o slujbă de funcţionar de bancă.

— Dar tu, Daphne? Tu ce ai de gând? Vei rămâne lângă mine să-mi pregăteşti cina când voi veni seara de la mica şi modesta mea slujbă, de vânzător de pioneze?

O privea cu dispreţ şi-i vorbea cu o voce încărcată de sarcasm.

— Nu prea cred, răspunse ea, desfăcându-şi din nou picioarele şi arătându-i tot ce era de arătat. Pierduse o viaţă pentru ce avea ea acolo. Acum se trezise şi înţelesese că nu merita. S-a terminat cu amuzamentul, Sam, pentru mine a sosit timpul să plec, să merg înainte. Dar, recunoaşte, a fost amuzant.

— Aşa a fost, recunoscu el în vreme ce Daphne se apropie şi îşi strecură mâna sub cămaşa lui, mângâindu-i pieptul, sfârcurile şi abdomenul musculos. Când Daphne încercă să continue explorarea în pantaloni, Sam îi apucă mâna. Îşi dădu seama că ceea ce împărtăşiseră nu fusese decât plăcere sexuală şi că preţul plătit fusese prea mare.

— Are să-ţi fie dor de mine? îl întrebă ea apropiindu-se şi mai mult. Părea că vrea să-l învăluie într-o plasă vrăjită, dar Sam se apără.

— Are să-mi fie dor de tine. O să-mi lipsească iluzia, răspunse el cu amărăciune.

Dăduse viaţa adevărată pe o fantezie şi o pierduse astfel pe Alex.

Daphne îl sărută îndelung şi nu-i dădu drumul din braţe până când nu-l simţi tresărind şi răspunzându-i cu ultimul strop de pasiune. Apoi Sam se depărtă şi o privi trist, dându-şi seama că nu va afla niciodată dacă complotase cu Simon

pentru a-l distruge sau totul fusese doar opera vărului ei.

— Pentru ultima oară, şopti ea cu o voce răguşită, cunoscându-l mai bine decât se cunoştea el.

Daphne se prinsese şi ea mai mult decât ar fi vrut, dar nu era femeia care să rămână toată viaţa lângă un bărbat, chiar dacă acesta era Sam. Îşi dădea şi ea seama că totul se sfârşise.

Sam nu-i răspunse la provocare. Părăsi apartamentul ca să facă o lungă plimbare pe jos. Totul i se învălmăşea în minte. Când se întoarse după două ore şi jumătate, îl întâmpină o linişte de mormânt. Privi în jur şi constată că Daphne îşi strânsese lucrurile şi plecase. Apartamentul era gol, ca şi inima lui. Daphne luase cu ea tot ce primise de la el şi lăsase doar întrebări fără răspuns şi amintiri.

În aceeaşi noapte, la ştirile de la ora unsprezece, se anunţă că Simon Barrymore fusese pus sub acuzare de completul de juraţi pentru delapidare şi fraudă. Nu se menţionase nimic despre vara lui, Daphne Belrose, posibilă complice care în acel moment se afla în drum spre Londra.

Capitolul 20

Prezenţa în faţa completului de juraţi a fost îngrozitoare pentru Sam. A durat o zi întreagă şi, la sfârşit, acuzaţiile au rămas neschimbate. Samuel Livingston Parker era chemat în judecată pentru nouă acuzaţii, ceilalţi parteneri, pentru treisprezece, iar Simon Barrymore pentru şaisprezece.

Alex nu-l însoţi pa Sam la interogatoriu, dar îi telefonă de îndată ce văzu că Phillip Smith s-a întors de la tribunal.

— Îmi pare rău, Sam, îi spuse ea cu blândeţe.

Bănuise că acuzaţiile se vor menţine şi că Sam va fi obligat să le infirme sau să facă un compromis, în speranţa de a le reduce. Procesul fusese fixat pentru data de nouăsprezece noiembrie, ceea ce însemna că dispuneau de trei luni pentru pregătirea apărării.

Phillip Smith desemnase deja trei dintre cei mai buni avocaţi ai firmei pentru a-l asista. O altă firmă îi reprezenta pe Larry şi pe Tom, iar interesele lui Simon erau susţinute de cineva de care Alex nu auzise.

— Ce-i cu fata? întrebă Alex cu indiferenţă. Văd că nici n-au pomenit-o. Cum de a scăpat?

— Cred că a avut noroc.

— Trebuie să fie încântată, spuse Alex cu răceală.

— Probabil. A plecat la Londra când a constatat că vremurile bune s-au dus.

Nu o condamna. Ştia ce-l aşteaptă. Succesul în lumea financiară e instabil. O dată ce dispăreau banii şi mai ales, după scandalul acesta, piereau respectul şi încrederea. Sam era convins că dacă ar telefona să rezerve o masă la Le Cirque sau la Four Seasons, i s-ar răspunde că nu-l pot servi decât pentru ora cinci şi jumătate sau unsprezece şi jumătate. Şampania nu curgea decât în ritm cu banii. Numele lui Sam Parker va fi într-o clipă dat uitării, chiar dacă strălucise timp de două decenii pe firmamentul lumii

financiare.

Faptul că renumele lui era terfelit, că afacerea se dusese pe apa sâmbetei o dată cu numele, îl făcu să se simtă terminat, îi trecu prin minte cum trebuie să se fi simţit Alex când şi-a pierdut un sân şi, o dată cu el, sentimentul feminităţii, atracţia sexuală şi capacitatea de a mai avea copii. Se simţise desfiinţată ca femeie. Iar el, în loc să o ajute o părăsise pentru alta. Ce ispravă! Acum nu-i mai rămăseseră decât regretele. O dată cu pierderea poziţiei importante pe care o avusese şi a responsabilităţii, simţea că-şi pierduse şi virilitatea.

— Phillip a organizat o echipă bună care să-ţi susţină apărarea, îl încurajă Alex la telefon.

Ceea ce-l durea însă cel mai mult pe Sam era faptul că Alex nu părea să-i poarte pică. I-ar fi fost mai uşor dacă l-ar fi detestat. Părea să nu-i pese de faptul că suferise din cauza lui. Era împăcată cu tot ce i se întâmplase şi el nu putea înţelege cum reuşise. De fapt, nu remarcase legătura ei cu Brock. Alex nu-i dăduse să înţeleagă nimic şi când Annabelle îi menţionase numele, nu implicase altceva decât prietenie.

— Ai să faci şi tu parte din echipă? o întrebă Sam.

Era speriat şi nesigur pe el. Nu ştia cum să-şi petreacă timpul până la data procesului. Birourile fuseseră închise, afacerile lichidate, iar activul firmei îngheţat. Încercase să restituie clienţilor săi, pe măsura posibilităţilor, din fonduri proprii, banii investiţi, dar pentru mulţi totul avea să se termine cu pierderi grele. Lui Simon îi revenea cea mai mare responsabilitate. Tom şi Larry aveau partea lor, iar Sam se implicase semnând în necunoştinţă de cauză multe afaceri făcute de ei. Se simţea vinovat de a nu fi fost atent, dar era prea târziu pentru a mai schimba ceva. Îi venise rândul să plătească pagubele, oricât ar fi fost de mari. Îşi spunea că ar merita să între în puşcărie, fie numai pentru prostie. Îi spuse şi lui Alex aceasta, înainte ca ea să-i poată răspunde la întrebare.

— Din câte ştiu, prostia nu e considerată o crimă. Răspunsul meu este nu, nu voi face parte din echipă, dar voi urmări totul.

Sam înţelese că era mai mult decât merita şi nu mai insistă.

— Îţi mulţumesc. În următoarele două săptămâni vom închide birourile. De fapt, au plecat aproape toţi. Le trebuise doar trei zile ca să golească birourile; nimeni nu mai voia să păstreze legătura mai mult decât era necesar. Iar ei erau nişte paria. După asta cred că va trebui să mă pregătesc pentru proces. Apoi spuse, fără nicio legătură, cu discuţia: Voi vinde duplexul, nu mai am nevoie de el. Îl cumpărase pentru Daphne. Şi ca să fiu sincer, am nevoie de bani. Dacă intru la închisoare, nu vreau să-ţi complic existenţa cu vânzarea lui. Voi locui la Carlyle.

— Annabelle va fi încântată.

Alex încerca să-l încurajeze, dar pronosticul, la fel ca la boala ei, nu era favorabil. Urma să treacă prin momente grele.

Va fi despuiat, jupuit astfel ca toţi să-i poată vedea păcatele, prostiile, eşecurile. Apoi, va fi la dispoziţia celor doisprezece bărbaţi şi femei, curtea cu juri, care-i hotăra viitorul. Alex îşi aminti că se apropia weekend-ul. Pentru Labor Day.

— O mai iei şi pe Annabelle?

— Aş fi încântat.

Va fi singur cu ea şi nu mai trebuia să se lupte cu Daphne. Probabil că nu se vor duce nicăieri. Dorea să stea cu Annabelle şi să se bucure de prezenţa ei.

Când o luă pe Annabelle, Alex nu era acasă. Nu se văzuseră nici la birou toată săptămâna, deşi ea ştia că vine la Phillip. Alex încerca să se ţină la distanţă în mod oficial, dar era la curent cu totul. Îi promisese că va asista la proces şi la cât mai multe audieri, dar nu voia ca Phillip să aibă impresia că îl controlează sau că se amestecă.

Fusese o săptămână de coşmar şi amândoi, Brock şi ea, se simţeau epuizaţi. Plecară la East Hampton să se refacă, Brock era încă supărat că nu luase taurul de coarne şi nu-i ceruse lui Sam să divorţeze imediat.

La rândul ei, Alex îl considera pe Brock nerezonabil. Se certaseră din nou vineri noaptea şi, pentru prima dată în cele cinci luni, de când erau împreună, se culcaseră mânioşi fără să se fi împăcat. A doua zi dimineaţa Brock o trase la pieptul lui şi-şi ceru iertare.

— Îmi pare rău, mă port ca un idiot, dar mi-e frică de el.

Alex se întoarse mirată.

— De Sam? De ce, pentru Dumnezeu? Bietul de el e cu un picior în închisoare. Ce te sperie?

— Trecutul. Timpul. Annabelle. Văd că nu mai are importanţă cât de ticălos a fost cu tine anul trecut, îl consideri tot soţul tău. În plus, vă leagă cei şaptesprezece ani de convieţuire. Toate astea atârnă greu. Şi nu-i uşor să lupţi cu ele.

O privi întrebător şi ea nu putu nega, cu toate că îl iubea şi dorea să-l convingă de sentimentele ei.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, Brock, îi spuse ea, strângându-l în braţe şi mângâindu-l pe păr ca pe un copil. Uneori se simţea mult mai bătrână decât el, dar era emoţionată de dragostea lui şi obligată să admită că, uneori, avea dreptate. Trăise alături de Sam aproape douăzeci de ani. Dar şi Brock avea un trecut cu ea, un trecut de nemăsurată bunătate, tandreţe, pe care nu-l putea ignora. Şi, apoi, îl iubea. Nu-ţi face griji, continuă ea, am să deschid acţiunea imediat după proces. Nu mi s-a părut corect să o fac înainte. Ar fi semănat cu plecarea lui de acasă, înainte ca eu să termin chimioterapia. Ştiam că dorea să se mute, dar a aşteptat până mi-am terminat tratamentul. Este vorba doar de decenţă şi de bune maniere.

Îi zâmbi şi Brock se înseninã. Pentru prima dată după multe zile, se simţea relaxat şi o strânse cu putere în braţe.

— Sper că bunele maniere n-o să te ţină măritată cu el, pentru că pe ale mele le voi da uitării şi s-ar putea să-l omor.

Alex ştia cât e de blând şi că nu putea vorbi serios, dar mai ştia şi că voia să o vadă divorţată şi nu putea să-l învinovăţească pentru asta. Şi ea dorea acelaşi lucru, dar voia să procedeze corect şi la timpul potrivit, fără să provoace şi mai mult rău.

Au petrecut un weekend plăcut. Brock închiriase o camionetă pentru a aduce tot ce adunase peste vară. Tocmai despachetau lucrurile acasă, când apăru Sam, împreună cu Annabelle. Sam rămase surprins, văzându-l pe Brock care o ajuta la descărcarea camionetei. Apoi înţelese că între ei exista ceva mai mult decât o simplă prietenie.

— Pot să-ţi dau o mână de ajutor? îl întrebă Sam politicos, luând o lădiţă. Dintr-odată se simţea un străin în propriul lui cămin şi îşi dădu seama că nu mai avea ce căuta acolo. Brock era exagerat de politicos cu el, Alex amabilă, dar când o văzu pe Annabelle îmbrăţişându-i nu mai avu nicio îndoială că alcătuiau o familie, iar el nu avea ce căuta. Ei erau familia, iar el străinul.

Plecă curând după aceea, deprimat, spre satisfacţia lui Brock. Mesajul fusese limpede. „Ea este acum a mea”. Lui Sam nu-i rămânea decât să se retragă.

Capitolul 21

Annabelle se întoarse la grădiniţă, iar ceilalţi îşi reluară viaţa obişnuită. Alex mergea aproape zilnic la tribunal. Brock o mai ajuta, dar avea şi propriile cazuri, aşa că nu mai lucrau atât de mult împreună. Amândoi recunoşteau că duceau dorul acelei perioade.

Partenerii ei o elogiaseră pentru felul cum îşi continuase munca în timpul bolii şi Alex devenise un fel de legendă în firmă. Important era că reuşiseră să păstreze secretul idilei lor, deşi petreceau încă mult timp împreună, la birou.

Brock venea în fiecare seară la ele, dar nu renunţase la apartamentul lui şi dormea de multe ori acolo. Amândoi hotărâseră că nu era bine ca Annabelle să creadă că se mutase la ele. Deşi nu le făcea plăcere, trebuiau să se scoale în mijlocul nopţii şi să plece la el acasă. Doar în weekend Brock dormea la Alex, în camera de oaspeţi. Abia aşteptau să-i vorbească lui Sam despre divorţ, măcar pentru a putea dormi în linişte toată noaptea, după cum spunea Brock. Annabelle îl adoptase şi nu s-ar fi opus dacă el s-ar fi mutat în apartamentul lor.

În septembrie mai rămăseseră doar două luni până la proces. În octombrie se înmulţiră întâlnirile cu echipa alcătuită de Phillip pentru construirea unei apărări solide. Urma un proces greu de câştigat, o ştiau cu toţii. Nici Sam nu-şi mai făcea iluzii. Închisese birourile şi concediase funcţionarii. După calculele finale, investitorii fuseseră înşelaţi cu aproape douăzeci şi nouă de milioane de dolari. Paguba ar fi fost şi mai mare, dacă Sam nu s-ar fi străduit să micşoreze pierderile clienţilor, activând poliţele de asigurare pe care le deţinea. Oricum, afacerea era murdară. Eforturile de a restitui perdanţilor cât mai mult posibil nu urmăreau neapărat să-i slujească la apărare, ci se datorau firii lui cinstite şi dorinţei de a-şi recâştiga stima faţă de sine însuşi.

Sam se simţea mai bine, deşi la întâlnirile cu Phillip, lui Alex i se părea tensionat şi nervos. Perspectiva de a intra în puşcărie îl înspăimânta, dar trebuia să se împace cu gândul că era foarte probabilă. Phillip îl prevenise de posibilitatea unui eşec.

Către sfârşitul lui octombrie, dosarele erau complete şi procurorul le propusese să se declare vinovaţi, dar niciunul nu acceptase, deşi li se oferiseră în schimb sentinţe mai blânde. Tranzacţia nu-i tentase şi cu atât mai puţin pe Sam, a cărui apărare se baza pe faptul că fusese neglijent, dar nu necinstit în mod intenţionat.

— Crezi că o să meargă? o întrebă Brock pe Alex într-un weekend, în timp ce o urmăreau pe Annabelle care se juca.

Alex medită un moment înainte de a-i răspunde.

— Nu sunt prea sigură. Sper, pentru el, să fie aşa. Dar dacă aş face parte din completul de juraţi, şi mi-ar spune că a fost prea tâmpit ca să-şi dea seama că partenerii lui îl jupuiau de viu, în timp ce el era foarte ocupat cu amorul, i-aş râde în nas şi l-aş trimite direct la puşcărie.

— Cam aşa văd şi eu lucrurile, spuse Brock fără menajamente. În fond, Sam avea ceea ce merita, deşi Alex nu era niciodată de acord cu asta.

— Gândeşte-te, Brock, nu poţi trimite un om la închisoare numai pentru că s-a purtat oribil cu nevasta lui în timp ce aceasta suporta chimioterapia. Să fim serioşi. Nu poate fi considerat un criminal. Problema nu sunt eu, ci faptul că a înşelat oamenii în cunoştinţă de cauză.

Amândoi erau avocaţi şi toate discuţiile se învârteau în jurul procesului.

— Să nu-mi spui că nu ştia. N-a vrut să ştie. Îşi dăduse foarte bine seama că Simon nu era curat. Chiar tu ai spus asta.

— E adevărat, am simţit de la început că Simon e un escroc, dar Sam l-a apărat mereu. Totul părea perfect, banii curgeau. Cred că i-a convenit să creadă asta. A fost naiv, dar

nici asta nu poate fi considerată o crimă.

— Trebuia să fie mai atent.

— Da, ar fi trebuit. Şi cred că dragostea a fost cea care a încurcat iţele.

— O să fie un proces de senzaţie, pronostică Brock, şi avu dreptate.

Ziarele nu mai conteneau să publice reportaje din clipa în care au început depoziţiile. În ziua de cincisprezece noiembrie, în comunitatea financiară, pariurile referitoare la cine urma să între la închisoare şi cine nu, erau deja făcute. Toţi credeau că Simon se va fofila şi va scăpa. Continuase să facă afaceri în Europa în aşteptarea sentinţei. Nimic nu-l putea opri. Se mai spunea că Larry şi Tom vor intra cu siguranţă în puşcărie. Sam era necunoscuta în acea ecuaţie şi mulţi se abţineai să dea un pronostic. Majoritatea înclinau să creadă că va fi condamnat, dar mai erau destui care nu credeau asta. Avusese o reputaţie prea bună, prea multă vreme şi colegii săi mai vechi îi acordau credit, spre deosebire de cei mai tineri care activau pe Wall Street şi nu erau dispuşi să-i accepte argumentele. Aceştia din urmă afirmau că ar fi trebuit să ştie sau chiar că ştiuse, dar nu acţionase, părere în concordanţă cu aceea a lui Brock.

Când procesul începu, Alex se afla în sală. Urmărise selecţia juraţilor şi-l ţinuse de vorbă pe Sam pe coridor ca să-i ridice moralul. Sam angajase patru avocaţi, iar ceilalţi cinci. Procesul devenise un adevărat eveniment şi sala de şedinţe era plină de reporteri. Alex îi propusese lui Brock să vină, dar el refuzase. Era pornit încă împotriva lui Sam şi nerăbdător să o vadă divorţată. Legătura sentimentală şi fizică dintre Alex şi Brock dura de opt luni; Alex îl iubea sincer, dar alături de Sam petrecuse optsprezece ani. Îi datora şi lui ceva şi se aştepta ca Brock să înţeleagă asta. Gelozia, însă, îşi spunea cuvântul şi Alex era în acelaşi timp deranjată, dar şi flatată.

Procesul propriu-zis începu în după-amiaza celei de-a treia

zi într-o atmosferă încordată. Juraţii fuseseră selecţionaţi cu multă grijă şi preveniţi asupra complexităţii cazului. În proces apăreau patru pârâţi, cu diferite grade de vinovăţie. Fiecare caz le-a fost explicat cu detalii obositoare. Al lui Sam fusese ultimul şi Alex aprecia că judecătorul prezentase foarte clar lucrurile. De altfel îl cunoştea ca pe un bun profesionist. Faptele însă pledau în defavoarea lui Sam şi numai printr-o minune juraţii ar fi putut accepta versiunea lui. Era un om cinstit, sau, cel puţin, fusese, dar în situaţia dată puţini ar fi acceptat.

După trei săptămâni de audieri şi depoziţii, sosi ziua Recunoştinţei, sărbătoare care trecu fără prea multă agitaţie. Alex şi cu Brock puseseră tradiţionalul curcan la cuptor, iar Annabelle fusese invitată de Sam la Carlyle. Când fetiţa se întorsese acasă şi-i povestise cum se distrase la masă, Alex nu putu să nu-şi amintească cele petrecute cu un an în urmă, când Sam îşi ieşise din minţi, pentru că ea nu putea asista la masă din cauza greţurilor şi vomismentelor. La rândul lui, Sam îşi amintise cum tensiunea acelei zile îl aruncase în braţele lui Daphne. Tot ce-şi dorea acum era să poată da timpul înapoi.

Apariţia lui Sam pe banca acuzaţilor impresionă asistenţa prin aerul distins şi eleganţa costumului. Înainte de a intra în sală, Alex îl întrebase cum se simţea. Îşi dădea seama cât de îngrijorat era, miza procesului constituind întregul lui viitor. Sau, cel puţin, următorii zece sau douăzeci de ani.

Sam tresări când o văzu pe Alex în sală şi-i mulţumi din priviri că era prezentă. Alex îi citi în ochi îngrijorarea, dar îşi dădu seama că părea pregătit să accepte orice hotărâre. Ştia, că dacă va pierde procesul, i se vor acorda treizeci de zile până la pronunţarea sentinţei, pentru a-şi pune ordine în afaceri.

Procesul luă sfârşit în a doua săptămână din decembrie. Sam se prezentă la bară şi depoziţia lui fu emoţionantă. Se oprise de vreo două ori, covârşit de emoţie, fapt pe care

gazetarii prezenţi se grăbiră să-l consemneze. Alex îl crezu. Îşi aducea aminte prin ce coşmar trecuseră amândoi, cum îşi pierduseră minţile, fiecare în felul lui, şi acceptă că aventura lui cu Daphne îi influenţase judecata. O surprindea cu câtă obiectivitate, aproape cu indiferenţă, urmărea cazul şi nu-i venea să creadă că Sam ar putea sfârşi în închisoare.

După Sam, cei patru avocaţi se adresară pe rând juraţilor cu mult patos. Pledoaria lui Phillip, limpede şi precisă, scoase în evidenţă faptele, subliniind că Sam recunoscuse în depoziţia lui că între traumatismul cauzat de boala soţiei sale şi de propria lui nebunie, n-a mai putut gândi corect şi şi-a dat girul unor afaceri pe care le crezuse corecte. Ideea apărării fusese că el nu ştiuse ce făceau ceilalţi, deci nu păgubise pe nimeni *cu bună ştiinţă,* nici nu participase la cele întâmplate. De asemenea, nu participase niciodată *cu bună ştiinţă* la înţelegerile lor secrete.

Juraţilor le-au trebuit cinci zile pentru deliberare şi au solicitat evidenţe şi mărturii suplimentare. Când juraţii şi-au făcut intrarea în sala de şedinţe, acuzaţilor li s-a cerut să se ridice în picioare. Lui Alex i se păru că Sam voia să pară indiferent, dar era prea palid ca să convingă pe cineva; i se făcu milă.

Preşedinta completului citi verdictul cu voce tare. Primul strigat a fost Tom. S-au enumerat toate cele paisprezece capete de acuzare împotriva lui, iar la fiecare, răspunsul a fost: „vinovat". Vinovat. Vinovat. Cuvântul acesta fi pronunţat fără încetare şi când le veni rândul lui Larry şi Simon, în sală se produsese rumoare, presa se agita şi preşedinta completului fu nevoită să-i cheme pe toţi la ordine.

Apoi veni rândul lui Sam şi, de data aceasta, verdictul sună „nevinovat" pentru toate capetele de acuzare privind delapidarea. În privinţa celor privind frauda şi complicitate la comiterea de fraudă, verdictul a fost „vinovat". Alex înţepeni pe scaun. Calm, Sam o asculta atent pe preşedintă care le

atrase atenţia că urmau să se întoarcă peste treizeci de zile de la data sentinţei. În acest timp vor fi reluate toate cauzele şi rapoartele anchetei sub avizare. Urmau să fie eliberaţi după plata unei cauţiuni în valoare de cinci sute de mii de dolari sub formă de depozit pe care Sam îi avansase de îndată ce fusese arestat. Apoi li se aminti că nu puteau părăsi statul şi nici ţara. După o ultimă lovitură de ciocănel, şedinţa a fost ridicată şi a urmat vacarmul. Aparatele de fotografiat scânteiau şi Alex îşi croi cu greu drum până la Sam, care o aştepta cu ochii înlăcrimaţi. Soţiile lui Larry şi Tom plângeau, dar Alex nu le adresă niciun cuvânt. Simon părăsi imediat sala de şedinţe însoţit de avocatul lui.

— Îmi pare tare rău, Sam. Din grupul de ziarişti cineva le făcu o fotografie.

— Hai să ieşim de aici, spuse el cu o expresie chinuită, iar Alex îl întrebă pe Phillip dacă mai voia să-i vorbească clientului său.

Acesta îi spuse că era foarte dezamăgit de verdict. Se va strădui să obţină reducerea condamnării, dar, după părerea lui, existau puţine şanse de reuşită. Sam va intra la închisoare.

Alex îl urmă afară din sala de şedinţe unde fură asaltaţi de reporterii care îi aşteptau. Reuşiră să scape de ei şi să ia un taxi.

— Te simţi bine? îl întrebă ea. Arăta îngrozitor şi Alex se temea să nu facă o criză de inimă sau un atac cerebral. La vârsta lui nu era chiar imposibil.

— Nu ştiu, parcă aş fi amorţit. Îmi spun mereu că trebuia să mă aştept la asta, dar… hai să mergem la Carlyle.

La hotel îi aştepta altă hoardă de reporteri. Intrară prin spate, şi Sam o întrebă dacă nu voia să urce câteva minute. Alex acceptă. O dată ajunşi în apartament, Sam comandă un scotch pentru el şi o cafea pentru Alex.

— Nici nu ştiu ce să-ţi spun. Nu-şi găsea cuvintele. Era tristă pentru el şi pentru biata lor fetiţă, care nu-şi va mai

vedea tatăl mulţi ani. Aproape că refuza gândul acesta. Va fi nespus de greu pentru toţi.

— Pot să te ajut cu ceva? îl întrebă ea simţindu-se la fel de neajutorată ca şi el atunci când aflase că are cancer. Nu-l putea ajuta cu nimic.

— Ai grijă de Annabelle, reuşi el să articuleze şi-l podidiră lacrimile.

Rămase multă vreme cu obrazul în palme. Alex nu scoase o vorbă, dar îi înconjură umerii cu braţul. Când sosi comanda, semnă, aduse tava şi-i puse în mână paharul. Sam îl luă cu recunoştinţă şi-şi ceru scuze pentru clipa de slăbiciune.

— Nu fi prost, Sam, rosti ea cu blândeţe, punându-i mâna pe umăr. Nu puteau face nimic. Fusese găsit vinovat şi trebuia să meargă la închisoare.

Sam sorbi din băutură şi o întrebă:

— Cred că aşa te-ai simţit şi tu când ţi-au spus că ai cancer.

— Chiar aşa, încuviinţă ea, cu un zâmbet trist. Totuşi, aş prefera chimioterapia, puşcăriei.

Sam râse forţat şi mai sorbi o dată din pahar.

— Îţi mulţumesc, dar nu cred că m-ar lăsa să aleg.

— Oricum, nu ţi-ar plăcea.

— Îmi aduc aminte, spuse el mâhnit, simţindu-se jenat de faptul că dezertase. Doamne, cât ai fost de bolnavă! Nu puteam suporta şi încercam să uit. Daphne mă ajuta, îi era mereu milă de *mine* în loc să te compătimească pe tine, şi eu o aprobam! Doamne, ce cuplu frumos alcătuiam!

O privi pe Alex, mulţumindu-i în gând lui Dumnezeu că supravieţuise.

— Mai ai veşti despre ea? îl întrebă Alex din pură curiozitate. Sam clătină din cap a negaţie.

— Niciun cuvânt, drăgălaşa. Sunt sigur că a zburat spre alte zări. Oricum, Daphne o să cadă mereu în picioare, e deşteaptă! O privi apoi cu o tristeţe fără margini. De ce eşti

încă aici? N-ar trebui să mai fi aici.

Avea dreptate, dar amândoi ştiau că Alex făcea parte din categoria celor oneşti. Brock nu greşise, optsprezece ani nu puteau fi şterşi dintr-odată.

— Te-am iubit prea multă vreme, şi mi-e greu să uit asta, îi spuse ea cu sinceritate. Acum nu se mai temea că o va jigni. Nu mai putea, ieşise de pe orbita lui.

— Ar fi mai bine să uiţi. Mai sunt treizeci de zile. Am să intentez imediat divorţul. Tânărul tău prieten o să fie foarte fericit, sunt sigur. Bietul băiat, ar scoate pumnalul când mă vede. Spune-i să se liniştească, eu sunt cel care pleacă.

Ironia din cuvintele lui Sam o făcu pe Alex să zâmbească. Se cunoşteau prea bine şi îl intuise pe Brock. Acum nu mai existau secrete între ei.

— Nu crezi că e prea tânăr pentru tine? o întrebă Sam.

În vocea lui, Alex percepu accente de gelozie, care îi amintiră de Brock şi o făcură să zâmbească. Amândoi se purtau copilăreşte.

— Asta îi spun şi eu în fiecare zi, dar este încăpăţânat ca un catâr, zâmbi din nou Alex. S-a purtat extraordinar cu mine cât timp am fost bolnavă. A petrecut primele cinci luni lângă mine pe pardoseala camerei de baie de la birou, în timp ce eu vărsăm, înainte să mă fi invitat undeva.

— Este un om bun, recunoscu Sam. Regret că n-am fost capabil să procedez la fel. Îşi aminti de sentinţă şi tresări. Apoi continuă: Poate că e mai bine ca n-am rămas cu tine, te-aş fi tras după mine. Ai dreptul să fi liberă.

— Tot aşa cum ai şi tu, spuse ea cu blândeţe.

— Spune-i asta judecătorului. Sam se ridică. Ştia că nu are dreptul să o mai reţină şi prezenţa ei nu făcea decât să-l chinuie. Îşi dădea seama că pentru ea totul se sfârşise.

— Spune-i, te rog, Annabellei că mâine am să vin să o iau. Vreau să profit de prezenţa ei atât cât mai pot.

După toate probabilităţile, nu mai avea decât o lună de libertate şi voia să o petreacă cu fetiţa lui. I-ar fi plăcut să fie

şi Alex cu ei, dar nu-i putea cere aşa ceva.

Alex se întoarse la Annabelle, întristată de discuţia eu Sam. Brock îi telefonă pentru a-i spune că urmărise procesul la televizor, şi-i părea rău. Mai avea ceva de lucru, dar nu va întârzia prea mult. Când sosi, reuşi însă să o irite cu atitudinea lui faţă de Sam. Părea satisfăcut că Sam fusese condamnat. Susţinea că Sam îşi distrusese singur viaţa şi că îşi merita soarta.

— Cred că douăzeci de ani de puşcărie sunt un preţ cam mare, nu? Cine naiba nu face greşeli? A fost prost şi prea preocupat de el însuşi, a avut o încredere prostească în partenerii săi, dar nu merită să piardă totul. Şi nici Annabelle nu merită să sufere din cauza greşelilor lui. Are nevoie de tatăl ei.

— Trebuia să se gândească la asta înainte de a intra în afaceri cu Simon. Ce dracu', Alex. Se vedea de la o poştă că e un bandit. Chiar tu ai spus.

Alex nu-l putea contrazice, ea nu avusese niciodată încredere în Simon, ceea ce nu se putea spune despre Sam.

A doua zi, când Sam apăru s-o ia pe Annabelle, Brock nu-şi ascunse antipatia faţă de el şi Alex îi reproşă.

— Bietul om, nu crezi că are prea multe pe cap, ca să-ţi mai suporte grosolănia?

Se certau rar, dar pentru ea era o problemă de loialitate şi bunătate.

— N-am fost grosolan, doar rece. Nu-i acelaşi lucru.

— N-ai fost rece, Brock, îl certă ea pe un ton matern, ai fost rău şi nu e acelaşi lucru. I s-ar fi putut întâmplă oricui, chiar şi nouă. A fost atras de un grup agreabil, care nu urmărea decât să-l folosească. Şi tu poţi fi vulnerabil la o astfel de situaţie.

Brock era însă iritat în general de atitudinea lui Alex, nu-i plăceau lucrurile pe care le spunea şi nici modul în care o făcea.

— De ce îl aperi atâta? o întrebă el în cele din urmă, vădit

îngrijorat. Mai eşti îndrăgostită de el? O sfredeli cu privirea ca un procuror, pe pârât.

— Nu cred. Dorea să fie sinceră şi obiectivă. Ţin la el şi-mi pare rău de ce i s-a întâmplat.

— Dar nu crezi că a meritat-o.

Erau singuri în apartament şi Brock intenţiona să lămurească mai multe lucruri. Voia să-i cunoască sentimentele, chiar şi cele mai intime.

— Nu, nu cred că a meritat-o, îi răspunse cu tristeţe Alex. Este drept să-şi piardă afacerea, slujba... poziţia în comunitate... Chiar şi reputaţia. A fost superficial, le-a provocat neplăceri multor oameni pentru că n-a observat ce făceau escrocii. Dar pentru asta nu trebuie să între în puşcărie, Brock, nici pentru că m-a abandonat când eram bolnavă... nu, nu e drept. Nu cred că o merită.

— Eşti mult prea îngăduitoare, spuse Brock privind-o cu atenţie. Apoi se apropie de ea şi o luă în braţe. Cred că de asta te iubesc atât de mult, murmură el, strângând-o atât de tare încât Alex îşi pierdu respiraţia. Nu vreau să te pierd, asta e tot. De-asta sunt aşa, de asta mă port aşa... Nu aud decât ce spui despre el, citesc în ochii tăi că mai suferi pentru el. Nu ţi-a trecut, orice mi-ai spune. El se mai află încă în inima ta, undeva... Poate că e normal după optsprezece ani şi pentru faptul că aveţi o fetiţă... Ştiu şi eu? Dar, ceea ce ştiu cu certitudine este că nu vreau să te pierd, spuse el, sărutând-o.

Când îşi recăpătă respiraţia, Alex îi zâmbi şi-i atinse buzele cu degetul.

— N-ai să mă pierzi, Brock. Te iubesc, spuse ea cu convingere.

— Îl iubeşti însă şi pe el, preciză Brock fără răutate şi, de data aceasta, Alex nu negă.

— Poate că îl mai iubesc şi nu-mi dau seama. Nu într-un mod romantic, ci pentru ceea ce a fost, pentru ce am avut împreună. Atâţia ani... Credeam că nu ne lipsea nimic, că

aveam totul... şi deodată, s-a prăbuşit totul. Mi-a fost foarte greu să înţeleg. Încă ne leagă sentimentele de familie, o legătură aproape imposibil de rupt. Durerea lui o simt şi eu. Cred că înţeleg ce a făcut. Ştiu exact ce simte. Este greu de explicat acest sentiment altcuiva. Nu-l pot exclude doar pentru că relaţiile dintre noi s-au schimbat.

— Eşti sigură că s-au schimbat? o întrebă el pe un ton scăzut.

— Categoric, răspunse ea cu hotărâre. Acum nu mai sunt soţia lui. Sunt o persoană diferită de cea care eram înainte. Nu ştiu... Nu cred că mă pot întoarce, după câte ni s-au întâmplat. Nu pot decât să merg înainte.

De fapt asta făcuse – se aruncase în braţele lui Brock, fără să fie nevasta lui. Nu aparţinea nimănui. Era propria ei stăpână, pentru prima oară. După mulţi ani, dar tot atât de singură, chiar dacă uneori îi plăcea. Situaţia prezenta un dublu avantaj: sentimentul propriei personalităţi şi dragostea lui Brock, pe care-l iubea profund.

— Te rog doar să mă informezi dacă intervine vreo schimbare, spuse el simplu, privind-o în ochi şi căutând în ei o certitudine pentru viitor.

Îşi dădea seama că Alex era răvăşită de confruntarea atâtor sentimente contradictorii! îi era milă de Sam, dar voia să-i fie loială lui Brock. Şi, în felul ei, îi iubea pe amândoi. Mai era şi Annabelle. Voia să dea fiecăruia ce li se cuvenea şi asta nu era uşor.

— Nu mai vorbi aşa, îl tachină ea, nimic nu se va schimba. Sam va trece prin momente grele şi aş vrea să-l pot ajuta.

— De ce? El nu te-a ajutat cu nimic anul trecut.

— Poate în amintirea zilelor de demult.

Brock voia acelaşi lucru de la ea. Dorea acea legătură care exista între ea şi Sam.

— Nu trebuie să-ţi fie atât de milă de el, îi spuse Brock sărutând-o din nou. Şi eu am nevoie de tine.

În dimineaţa aceea făcură dragoste în patul pe care

odinioară îl împărţise cu Sam.

Ceea ce-i spusese lui Brock era adevărat. Trecutul rămăsese în urmă. Venise timpul să-şi continue drumul. Şi, în plus, îl iubea.

După-amiază, când se duse la Carlyle să o ia pe Annabelle, îl găsi pe Sam îngândurat. Părea că abia acum, după douăzeci şi patru de ore, înţelesese exact ce reprezenta verdictul şi începuse să fie cuprins de panică. Era pe punctul de a pierde totul – libertatea, într-un fel viaţa, fetiţa lui, ultimele sentimente pe care cândva le împărţise cu Alex. Devenise tăcut şi lua lucrurile mai puţin filosofic decât le luase cu o seară înainte. Ziua petrecută cu Annabelle nu făcuse decât să acutizeze sentimentul de pierdere şi acum, văzând-o pe Alex, acesta deveni dureros.

Îi spusese deja lui Annabelle că are necazuri. Fetiţa nu înţelesese prea bine şi el nu insistase să-i explice. Nu-i spusese nimic că nu o va mai vedea sau că va intra la închisoare. Nu se grăbea. Mai avea în faţă treizeci de zile.

— Cum v-aţi distrat? îi întrebă Alex zâmbindu-le.

Venise singură, Brock se dusese să facă cumpărăturile pentru cină la Gristede.

— Grozav, răspunse Sam care îşi mai revenise, deşi era tot încordat. Am fost la patinaj. O trimise apoi pe Annabelle în cealaltă cameră să-şi ia păpuşa şi un pulover şi se întoarse către Alex cu o expresie chinuită. Cere-i scuze prietenului tău. Astăzi dimineaţă cred că l-am supărat. Ea dădu din cap neştiind ce să-i spună. Apoi se decise.

— Îi este frică de trecutul nostru, Sam, şi nu-l pot învinovăţi pentru asta. Optsprezece ani înseamnă mult, şi este greu să-i explici asta cuiva. Se teme că lealitatea este mai puternică decât dragostea, ceea ce e o prostie.

— Oare? rosti întrebarea în şoaptă şi o privi speriat de ce-ar putea citi în ochii ei. Văzu o femeie pe care o rănise profund şi îşi aminti clipele petrecute cu ea. Este vorba oare numai de lealitate? Îmi displace, deşi cred că ar trebui să fiu

fericit că există măcar asta după tot ce ţi-am făcut, după câtă suferinţă ţi-am pricinuit.

Se gândise la ea tot timpul şi la durerea pe care i-o pricinuise.

— Sam, te rog, nu… spuse ea pe un ton blând.

Oricum, era prea târziu. Fuseseră prea multe regrete, prea multe amintiri dureroase.

— De ce? Probabil că n-ar trebui să mai spun nimic, dar mă sperie timpul care se scurge prea repede după verdictul de vineri. Poate că e important să spun toate aceste lucruri acum. S-ar putea să nu mai am şansă mai târziu.

Alex înţelegea ce voia el să-i spună, dar nu-l putea ajuta cu nimic. Va fi alături de el până la un punct, îl va ajuta explicând-i lui Annabelle ce se întâmplase, îi va acorda toată simpatia în momentele grele prin care trecea, dar atât. Viaţa ei îi aparţinea acum lui Brock.

— Eu tot te mai iubesc, murmură el sfâşiindu-i inima. Şi o spun din tot sufletul, insistă el.

Alex se întoarse, ignorându-l, dorind să nu fi auzit nimic, să nu-i fi spus nimic. Nu avea dreptul s-o facă. Annabelle se întoarse şi Alex o ajută să-şi îmbrace puloverul şi pardesiul cu mâini tremurânde. Nu-i mai spuse nimic lui Sam până când fetiţa nu apăsă pe butonul ascensorului.

— Te rog nu face ca lucrurile să fie mai grele decât sunt şi decât ar trebui să fie. Ştiu că este un moment dificil pentru tine, mă simt îngrozitor, dar te rog, Sam… nu ne mai chinui din nou pe toţi. Nu face asta.

— Nu am avut intenţia să te chinui. Probabil că ar fi trebuit să te las în pace, indiferent de ce simt eu, mai ales că mă aşteaptă închisoarea. Îmi promiseserăm asta. Dar cred că ar fi o greşeală şi mai mare să te las să pleci fără să-ţi spun că te iubesc. Ştiu că nu am niciun drept asupra ta. Fir-ar să fie, nici nu mă mai simt bărbat. Banii, succesul, poziţia pe care mi-am clădit identitatea, s-au dus, au dispărut… Bănuiesc că tot aşa ai simţit şi tu când ţi-ai pierdut sânul.

Ce greşeală. Feminitatea ta nu consta în sânul acela, după cum virilitatea mea nu depindea de birourile mele... Ci de inimile noastre, de sufletele noastre, de ceea ce suntem cu adevărat, de ceea ce credem. Cum de n-am înţeles lucrul ăsta? Acum îl înţeleg, dar din păcate este prea târziu, prea târziu pentru noi... Aş vrea să pot da timpul înapoi cu un an şi să o iau de la început.

Alex rămase uluită de discursul lui.

— Nu pot, Sam, şopti ea şi închise ochii ca să nu mai vadă durerea din privirea lui sau dragostea apărută brusc în a ei. De ce nu spusese asta cu un an în urmă. Acum era prea târziu... Nu-mi mai vorbi aşa... nu mă pot întoarce în trecut, nu-i pot face asta lui Brock.

Îi promisese asta în aceeaşi dimineaţă.

— Ce ai de gând să faci cu el? o întrebă Sam calm. E un puşti. Un puşti drăguţ, e adevărat. A fost bun cu tine, dar peste zece ani ce-ai să faci? Eşti sigură că îţi poate da ce vrei tu?

— Nu mă gândesc la ce îmi poate da el mie, spuse ea pe un ton categoric. Mi-a dat deja foarte mult. Acum e rândul meu să-i dau.

— Fi serioasă, Alex, nu-i poţi plăti cu viaţa ta pentru ceea ce a făcut pentru tine. Eu te iubesc, Alex... eşti încă soţia mea. Poate că nu mai am niciun drept asupra ta, dar vreau să ştii că o să te iubesc mereu. Chiar în clipele mele de nebunie... n-am încetat să te iubesc. N-am vrut să plec, dar nici nu puteam să rămân. Fugeam de tot şi de toate, fugeam de tine, de fantoma mamei mele. Ştiu cât de mult am greşit, dar fata aia mă scotea din minţi. Şi asta făceai şi tu. Îmi pierduserăm complet controlul, dar nu am vrut niciodată să-ţi fac rău.

Sam voia ca înainte de a intra la închisoare, Alex să-i asculte confesiunea. Nu proceda corect. Atingea o coardă care încă mai vibra. Pe Alex o durea, nu mai voia să-l iubească.

Când îi răspunse, vocea ei exprima durere.

— Ar fi mai uşor dacă ne-am despărţi în mod civilizat. Nu te mai uita îndărăt, nu mai plânge trecutul, Sam, ce rost mai are?

— Poate că n-are rost. Dar despărţiri „civilizate" nu există. După optsprezece ani de căsătorie nu ştiu unde te opreşti tu şi unde încep eu, spuse el cu ochii în lacrimi. Poţi pleca cu atâta uşurinţă? Poţi spune că nu simţi altceva decât lealitate? Nu te cred.

Nici Alex nu credea, dar era furioasă pentru modul în care proceda el. Aşa, dintr-odată, îl apucase dorinţa de a-şi mărturisi toate păcatele şi a-şi pune sufletul pe tavă. În ceasul al doisprezecelea, în ciuda a tot ce-i făcuse.

— Ce vrei de la mine, Sam? se răsti Alex furioasă. Să mă faci să admit că te iubesc, ca să rămâi cu o ultimă impresie bună?... Lasă-mă să plec... să fim liberi, cum ai spus ieri, după aflarea verdictului. Avem amândoi nevoie de asta.

— Nu pot renunţa, spuse el disperat. Rămăsese treaz toată noaptea cu gândul la Alex şi la verdict. Dimineaţa totul se prezenta în altă lumină. Nu voia să o scape din mână fără să protesteze. Nu ştiu cum aş putea, zise, atingându-i braţul, abia stăpânindu-se să n-o sărute. Încă te mai iubesc.

— Şi eu te iubesc, Sam, spuse ea chinuită. Şi Brock ştia asta. Dar e prea târziu. O ştia şi el, dar nu era încă pregătit să renunţe la ea. Annabelle le făcea semn din uşa ascensorului. Nu mai face asta. Sam... te rog... de dragul amândurora.

Îi fusese mult mai uşor să se despartă când plecase cu Daphne. Ce sigur fusese atunci. Acum însă era dărâmat şi nu-şi mai dădea seama ce-i poate pretinde.

— Iartă-mă, Alex. Te mai pot vedea din când în când? Părea cuprins de panică.

— Nu. Alex negă din cap cu hotărâre şi se grăbi spre Annabelle, regretând că venise. Nu pot, Sam... Nu-i putea face asta lui Brock şi nici ei. Îmi pare rău.

Intră în ascensor, lângă Annabelle şi, în timp ce uşile se închideau îi văzu privirea arzătoare. Tot drumul spre casă încercă să-l uite, să uite vorbele pe care i le spusese şi să se gândească numai la Brock.

— Tăticu a fost iar furios pe tine? Annabelle o privi încurcată.

— Nu, iubito. N-a fost furios, minţi ea, întrebându-se de ce copiii remarcau toate lucrurile pe care n-ar fi trebuit să le vadă.

— Era trist când am plecat.

— Era trist că pleci, dar nu furios. Te rog să mă crezi.

Se simţi uşurată când ajunse acasă, lângă Brock. Din bucătărie veneau arome îmbietoare. Brock făcea un sos pentru spaghetti. Alex promisese să facă supă, salată şi să fiarbă macaroanele.

— Cum a fost? o întrebă el, privind-o atent în timp ce-şi scotea mantoul şi-şi încălzea mâinile. Părea înfrigurată şi tulburată.

— Perfect, zâmbi ea, îmbrăţişându-l, încercând să uite tot ce-i spusese Sam. În noaptea aceea, în timp ce se odihnea în braţele lui Brock, cuvintele lui Sam continuau să-i dea târcoale asemeni unor fantome.

Capitolul 22

De Crăciun, Annabelle petrecu o săptămână cu Sam. Alex evită să-l mai întâlnească atunci când i-o aduse. O lăsă pe Annabelle să urce singură cu ascensorul la Carlyle. Indiferent cum gândea el acum, Alex ştia că hotărârea ei este corectă.

Ajunul Crăciunului fusese încântător alături de Brock şi Annabelle. După plecarea fetiţei, se duseră la Vermont şi închiriară aceeaşi casă. De data aceasta schie şi ea şi se distră grozav. Părul îi mai crescuse şi-l purta pieptănat paj, coafură pe care Brock o găsea seducătoare. După câteva zile petrecute împreună, Brock se mai linişti în privinţa lui Sam. Îşi dădea seama că Alex îl iubea pe el şi se mustra că-şi făcuse griji de pomană.

Încă de la Vermont au aflat că Sam a intentat acţiunea de divorţ imediat după Crăciun, ceea ce pe Alex o linişti. Însemna că îşi revenise. Era greu pentru amândoi să uite trecutul, dar altă soluţie nu exista.

Hotărâse, împreună cu Brock, să se căsătorească fără zarvă în iunie, dar îi aminti că trebuiau rezolvate şi problemele de la firmă. Făcuseră planuri pentru luna de miere stând în faţa focului în seara de Revelion. Alex spusese că i-ar plăcea să călătorească în Europa.

— Cred că s-ar putea aranja, spuse el cu o voce somnoroasă, dar caldă şi mângâietoare.

Făcuseră dragoste, şi acum Alex îi zâmbea şi-i mângâia părul, privindu-l cu tandreţe. Îl privea uneori ca pe un băiat, ca pe un copil mare, inocent şi încrezător, şi asta o făcea să-l iubească şi mai mult.

În prima zi a noului an se întoarseră la New York. Drumul a fost lung şi greu. Se opriră întâi la locuinţa ei pentru a-şi lăsa bagajele şi schiurile. Apoi, îmbrăcată încă în costumul de schi, Alex se duse să o ia pe Annabelle de la hotelul unde

locuia Sam. Îl sună de la recepţie şi el o rugă să urce pentru un minut. Ezită un moment, dar îşi spuse că nu era nimic rău în asta, mai ales că în lipsa ei intentase acţiunea de divorţ.

Când Sam îi deschise uşa, Alex tresări. Era atât de palid de parcă întâlnise un strigoi. Îşi aduse aminte de situaţia în care se afla Sam, de suferinţele cărora trebuia să le facă faţă. O cuprinse durerea, mila, dar şi indignarea pentru verdictul nemilos. Faţă în faţă cu el, îi reveniră emoţiile provocate de sentimentele pe care le înăbuşise cu atâta greutate.

Annabelle nu înţelegea mare lucru din tensiunea în care trăia tatăl ei şi-i sări în braţe, încântată de felul în care petrecuse cu tăticul ei.

— Îmi pare bine, iubita mea, o sărută Alex şi o strânse la piept, în vreme ce Sam, peste capul fetiţei îi arunca priviri încărcate de dor.

Ar fi vrut să-i spună să se reţină. Avea momente când cele spuse de el la ultima lor întâlnire o chinuiau încă. Aşa se întâmplă şi acum.

— Mi-a fost dor de tine, şopti el, în timp ce Annabelle îşi strângea lucrurile în camera alăturată.

— N-ar fi trebuit. Îi mulţumi pentru acţiunea de divorţ. Era convinsă că o făcuse pentru ea.

— Îţi datorez măcar atât. O privi trist căutând în ochii ei ceva ce ea refuza să-i arate. Îţi datorez o mulţime de alte lucruri pe care n-am să ţi le mai pot oferi niciodată.

— Ai făcut destule, spuse ea, referindu-se doar la lucrurile plăcute din viaţa lor. Îi era recunoscătoare pentru că Annabelle exista. Nu-mi eşti dator cu nimic.

— Chiar dacă am rămâne împreună toata viaţa, tot n-aş putea să răscumpăr răul pe care ţi l-am făcut.

Îi năvăliră în minte toate situaţiile în care o dezamăgise, în care o lipsise de sprijinul lui. Acum avea destul timp să se gândească la ele.

— Spui prostii, Sam. Nu mai insista şi nu te mai frământa.

S-a terminat, totul e de domeniul trecutului, trebuie să mergi înainte. E valabil pentru amândoi.

— Chiar trebuie? o întrebă el, apropiindu-se de ea. Annabelle era încă în dormitor şi Alex se rugă să apară mai repede. S-ar fi dus s-o ajute, dar nu voia să între în dormitorul lui Sam.

Când ridică ochii spre el, citi în privirea lui tot ceea ce o dată iubise, toată tandreţea, dragostea şi bunătatea care o cuceriseră. Redevenise bărbatul de care se îndrăgostise şi avea atâta de nevoie de ea, dar ea nu mai era femeia de odinioară. Oare greşea?

— Alex... îi rosti numele cu patimă şi o strânse în braţe sărutând-o uşor pe buze, înainte ca ea să-l poată opri...

Alex încercă să se smulgă din braţele lui, dar el o strânse şi mai tare şi, brusc, nu-şi aminti de ce ar fi trebuit el să înceteze. Parcă nu s-ar fi schimbat nimic, parcă se întorseseră înapoi în timp şi era din nou a lui. Dar tot atât de brusc îi veni în minte Brock şi-şi dădu seama că nu-i mai aparţinea lui Sam. Se întrebă de ce urcase până la el şi de ce acceptase situaţia. Gândul acesta o făcu să se simtă vinovată.

Alex era ameţită şi foarte speriată. Nu voia să se mai lase strânsă în braţe, nu voia să se mai repete asta.

— Sam, nu pot... protesta ea cu ochii plini de lacrimi.

Sam se simţi un ticălos care încerca să profite de ea, conştient că nu mai avea niciun drept. Libertatea lui se număra în zile, după care urmau ani grei de puşcărie. Asta îl determinase să accepte divorţul. Acesta, dar şi alte numeroase motive pe care le dăduse uitării în clipa în care o sărutase.

— Iartă-mă Alex... dar vezi tu, nu pot sta departe de tine.

Părea că se simte la fel de vinovat ca şi ea. Era incredibil de atrăgător aşa cum stătea acolo, vulnerabil şi speriat, îndrăgostit şi dureros de familiar.

— Încearcă să te abţii, reuşi ea să spună cu o voce uşor

răguşită. Ştiu că-ţi vine greu... Voia să fie furioasă, dar nu reuşi decât să zâmbească melancolic. Măcar încearcă... te rog...

Sam îşi plecă capul, apoi zâmbi privind-o pe Annabelle care ieşea din dormitor cu mica ei valiză şi cu cadourile primite de Crăciun de la Sam.

Sam le conduse până jos şi le privi plecând. Annabelle se întorcea mereu ca să-i facă semne cu mâna şi să-i strige cât de mult îl iubea, dar Alex reuşi să se stăpânească. Îi era încă teamă de ceea ce ar fi putut citi în ochii lui. Vulnerabil sau nu, reuşise să-i atingă o coardă despre care ea crezuse că nu mai vibrează. Acum era înspăimântată constatând că greşise. Nu voia să cedeze, nu-i putea iubi pe amândoi. Viitorul ei era alături de Brock. Mergând spre casă hotărî să nu se mai gândească la Sam.

Brock o aştepta. Îl îmbrăţişă şi-l strânse cu putere când o sărută.

— Dumnezeule, câtă pasiune, exclamă el, încântat. Timpul petrecut la Vermont le făcuse bine, fusese exact ce le trebuia.

Pregătiră cina împreună, iar după aceea Alex o ajută pe Annabelle să despacheteze, în timp ce Brock strângea masa în bucătărie. Se făcuse târziu, Annabelle se culcase, Brock era la duş când sună telefonul. Vocea lui Sam o făcu să tresară, căci în clipa aceea se gândea la el.

— Am vrut să ştii că nu regret că te-am sărutat. O clipă, Alex se gândi să-i închidă telefonul. Nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Îl iubise însă şi ea, aici era necazul. Vreau să aflu un singur lucru, continuă el.

— Care anume? întrebă ea, simţindu-se vinovată pentru simplul fapt că îi vorbea de parcă n-ar fi fost soţul ei încă, ci un amant de care nu ştia nimeni.

— Vreau să ştiu dacă ţie îţi pare rău. Dacă regreţi, dacă nu mă mai iubeşti, te las în pace, indiferent de sentimentele mele pentru tine. Vocea îi era mai puternică, de parcă sărutarea ei îi restituise încrederea în sine.

— Dar eu nu te mai iubesc, spuse ea pe un ton neconvingător şi Sam râse, cu râsul tânărului ce fusese în urmă cu ani, făcând-o pe Alex să vibreze.

— Eşti o mincinoasă!

Alex intui zâmbetul la celălalt capăt al firului.

— Nu, vorbesc serios, insistă ea simţindu-se tot mai vinovată faţă de Brock.

— Nu-i adevărat, ştii bine că mi-ai răspuns la sărut, râse Sam ca un copil şi Alex nu se putu împiedica să zâmbească.

— Eşti un măgar. Continuă cu o voce serioasă: Nu am nevoie de complicaţii. Vreau să duc o viaţă simplă, Sam.

— Viaţa o să fie foarte simplă pentru tine peste câteva săptămâni, când am să intru la închisoare, insistă el. Până atunci, vreau să ne vedem.

— Abia ne-am văzut, spuse ea pe un ton mai sever decât ar fi dorit.

Vocea lui îi trezea sentimente cărora îi era teamă să le dea frâu liber.

— Înţelegi ce vreau să spun, insistă el. Să luăm masa împreună.

— Nu vreau.

— Te rog…

— Termină.

— Alex, te rog.

Sam continua să pledeze şi s-o înnebunească. Îi închise telefonul în nas, chiar în momentul în care Brock ieşea de sub duş.

Alex era încă sub impresia discuţiei din seara precedentă, când Sam sună a doua zi la birou. Nu dorea să-i vorbească, dar după optsprezece ani de căsătorie îi datora asta.

— Ce mai vrei de la mine? spuse ea în cele din urmă, exasperată.

— O seară, atât şi, după aceea, îţi promit că n-am să te mai sâcâi niciodată, se tocmi lăsând. Să-i scape un oftat prelung.

— De ce? Ce importanţă mai are acum?

— Pentru mine ar însemna foarte mult, spuse el grav.

În cele din urmă, Alex acceptă să se întâlnească cu el, pentru ultima dată.

Nu-i spusese nimic lui Brock şi se simţea vinovată că îl minţea. Într-o seară, când ştia că Brock era ocupat cu nişte clienţi, o lăsă pe Annabelle cu Carmen şi plecă să se întâlnească cu Sam.

— A trebuit să pleci pe furiş? o tachină Sam.

— Nu-ţi face iluzii, îl repezi ea cu o privire dezaprobatoare. Era convinsă că greşeşte şi îşi dădu şi Sam seama de asta.

— Iartă-mă.

Merseră la un restaurant mic, în East Eighties, unde comandară paste şi vin. Pentru o clipă, părea că dăduseră timpul înapoi, în zilele de demult când Sam începuse să-i facă curte şi ea se îndrăgostise pentru prima oară. Alex reveni la realitate. Întâlnirea lor semnifica sfârşitul, nu un început. Şi amândoi o ştiau. Sam părea mai calm şi foarte conştient de faptul că urma să între la puşcărie.

După masă, porniră încet, pe jos, către centru, depănând amintiri, vorbind despre oameni pe care-i cunoşteau, despre locuri pe care le vizitaseră. Parcă răsfoiau un vechi album de familie. La un moment dat, Sam o luă în braţe şi o sărută. Era frig afară şi se simţea bine în braţele lui, dar se detestă simţind că îi răspunde.

Fără să-şi vorbească, mai făcură câţiva paşi şi el o trase la adăpost într-un gang şi o sărută din nou.

— Cât aş fi dat acum un an ca să te porţi aşa, îi spuse Alex. Ţintise bine, căci Sam se simţi cumplit de vinovat.

— Am fost un mare prost, Alex. O sărută din nou şi o strânse puternic în braţe. De data aceasta Alex nu mai protestă, îşi amintea cât de singură fusese, cât de mult îi lipsise Sam, câtă nevoie avusese de el, dar şi cât de profund o rănise. Nu crezuse că-şi va reveni vreodată. Acum totul i se părea altfel. Clipele astea rămăseseră departe în urmă, iar

prezenţa lui, astăzi, era atât de reală şi de semnificativă. Se întrebă dacă iertarea nu era decât o problemă de uitare.

— Anul trecut am învăţat o mulţime de lucruri, spuse ea cuibărită în braţele lui.

— De exemplu?

— Să nu mai depind de nimeni, să trăiesc, să supravieţuiesc pentru mine. În cele din urmă am reuşit pentru că nu am vrut să mor... din pură încăpăţânare... a fost una din lecţiile cele mai importante... poate că ar trebui să-ţi aminteşti de asta când ai să fi la închisoare.

— Nu vreau să mă gândesc cum va fi, spuse el liniştit, privind-o şi zâmbindu-i cu căldură. Îţi mulţumesc că m-ai lăsat să te ţin în braţe... şi să te sărut... Ai fi putut să mă respingi. Sunt fericit că n-ai făcut-o.

— Şi eu, spuse ea cu tristeţe. Ai să-mi lipseşti.

— N-ar trebui. Îi ai pe Annabelle şi pe tânărul minune, spuse Sam cu amărăciune şi sarcasm. Porniră spre casă.

— Se poartă bine cu Annabelle, spuse Alex.

— Mă bucur. Dar cu tine?

— Foarte.

— Atunci îmi pare bine şi pentru tine, rosti el, deşi era evident că minte.

În ciuda faptului că nu se aştepta la nimic de la acea întâlnire, insistase ca Alex să vină să-i spună că o iubea şi acum.

— Ai grijă de tine, îi spuse ea în vreme ce dădură colţul pe Seventy-sixth Street îndreptându-se spre Carlyle. Alex locuia în apropiere şi intenţiona să se ducă singură acasă, dar Sam n-o lăsă.

— Nu-ţi face griji în ce mă priveşte. Nu ştiu unde o să mă trimită. Poate la Leavenworth, întrucât sunt delicte federale. Să sperăm că va fi cât de cât un loc civilizat.

— Phillip ar putea realiza o minune, ca de exemplu o înţelegere de ultimă oră.

Oricum, va trebui să între în închisoare, dar nu pentru

multă vreme. După primele câteva luni sau ani, ar putea fi transferat într-una din închisorile aşa-numite „country-club”.

Când au ajuns în faţa hotelului, Sam încercă să o convingă să urce pentru câteva minute, dar Alex îl refuză. Ştia că nu putea avea încredere în el, şi, de altfel, nici în ea. Când ajunseră în faţa blocului unde locuia, Alex îl sărută pe obraz şi-i mulţumi pentru seara plăcută pe care i-o oferise. Ajunse sus tăcută şi gânditoare. Avea o mulţime de probleme la care trebuia să reflecteze, o avalanşă de simţăminte pe care simţea nevoia să le analizeze.

Brock n-o întrebase unde fusese cu o seară înainte, dar a doua zi, la birou, constată că atmosfera era destul de încărcată. Părea că ştie ceva, dar nu voia să o întrebe. În timpul prânzului, nu mai rezistă.

— Ai ieşit cu el seara trecută, nu-i aşa?

— Cu cine? îl întrebă ea prosteşte, simţind cum inima îi bate gata să-i iasă din piept şi detestându-se pentru faptul că îl minte. Aflase.

— Cu soţul tău, spuse el cu răceală. Avea antene bune.

— Sam?

Făcu o pauză, decisă să mintă până în pânzele albe, dar brusc se răzgândi. Îi datora lui Brock sinceritate, dar gelozia lui o înspăimânta, la fel de mult ca şi propriile-i sentimente. Îi iubea pe amândoi. Îi era datoare lui Sam pentru anii care trecuseră, iar lui Brock pentru ultimul an. Dar sieşi ce-şi datora? Aceasta era întrebarea căreia încă nu-i găsise un răspuns.

— A vrut să cineze cu mine ca să vorbim despre Annabelle... Nu am crezut că poţi avea ceva împotrivă, spuse ea, minţindu-l din nou, conştientă că Brock nu o credea. Se simţea atât de stânjenită, atât de tulburată şi ar fi vrut să arunce toată vina asupra lui Sam, dar nu putea.

— De ce nu mi-ai spus? o întrebă Brock, îngrijorat şi nefericit.

— Pentru că mi-a fost frică. Mi-a fost frică să nu te înfurii,

şi voiam să-l văd.

Îi venea greu să-i spună adevărul, dar trebuia să o facă.

— De ce?

— Deoarece va pleca pentru multă vreme şi mi-e milă de el şi, după cum spuneai tu, este încă soţul meu.

Era tristă şi nefericită.

— Te-a sărutat?

Brock nu era un prost, dar gelozia îl întărâta.

— Brock, termină! încercă ea să evite un răspuns, dar el insistă.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

N-o lăsa să se eschiveze, o presa. O provoca să-i răspundă şi Alex cedă, mai mult din cauza sentimentului de vinovăţie decât de mânie.

— Ce importanţă are?

— Pentru mine are.

Lui Alex îi trecu prin minte că Brock îi urmărise, deşi nu-l credea în stare de aşa ceva.

— Ei bine, l-am sărutat. Şi ce-i cu asta? Nu s-a întâmplat nimic altceva.

— Tipul ăsta este un ticălos, izbucni el învârtindu-se furios în jurul biroului. Intră la închisoare şi vrea să te îmbrobodească din nou. Ce urmăreşte? Să-l aştepţi douăzeci de ani? Ar fi drăguţ din partea ta. Ce tip! Nu ţi-ai dat seama cât de egoist este?

— În regulă, ai câştigat, e un egoist. Dar mai este şi înspăimântat şi, în felul lui, mă iubeşte.

— Dar tu îl iubeşti?

— Am fost măritată cu el optsprezece ani şi asta înseamnă ceva. Trebuie să-i ofer măcar prietenie. Cred că tot ce doreşte este să facem pace înainte de a pleca, să vindece vechile răni şi să-şi pună ordine în afaceri. Ştie că pleacă şi nu încearcă să mă ia cu el. A intentat acţiunea, da sau nu?

— Dar dacă nu intră la puşcărie? Brock se întoarse brusc către ea făcând-o să tresară.

— N-o să scape, Brock. Nu are nicio şansă, şi tu ştii asta.

— Dar dacă va scăpa? Ai rămâne măritată cu el? Te-ai întoarce la el?

Alex nu se simţea în stare să-i dea un răspuns. Nu-l avea nici pentru ea. Nu exista nicio şansă ca Sam să scape de închisoare Ştiau amândoi lucrul ăsta. Phillip nu le lăsase nicio speranţă. Dar nu în asta consta problema. Lucrurile erau mult mai complicate.

— Nu are nimic de-a face cu asta. Dacă îl iubeam cu adevărat, aş fi fost acum cu el indiferent că intra sau nu la închisoare. Dar sunt cu tine, Brock, şi asta trebuie să-ţi spună ceva.

— Nu neg, dar după ce va pleca îţi va scrie scrisori, vei simţi nevoia să te duci să-l vizitezi. Alex, tu eşti încă îndrăgostită de el, de ce nu recunoşti?

Era dur cu ea şi asta o înfurie. Brock voia totul, acum, dar viaţa nu se desfăşura aşa cum ar fi dorit el. Ea o ştia foarte bine.

— Trebuie timp ca vechile răni să se vindece. E nevoie de răbdare.

— De ce nu recunoşti ceea ce simţi? Eu cred că ai să te întorci ta el.

— Tu de ce nu vrei să te maturizezi şi să nu mai insişti? îl repezi ea.

— Pentru că eu te iubesc, spuse Brock cu ochii în lacrimi.

Brock o iubea, o dorea, dar Alex trebuia să recunoască faptul că încă îl mai iubea pe Sam. Pur şi simplu îl iubea. Şi Brock ştia asta. Ceea ce nu ştia, era ce ar fi vrut ea să facă. În ciuda tuturor afirmaţiilor, îl mai iubea pe Sam.

Alex se ridică de la birou, îl îmbrăţişă şi amândoi începură să plângă. Nimic nu-i simplu în viaţă. Voia să-i explice lui Brock că avea nevoie de timp pentru a-l jeli pe Sam, însă preferă să schimbe subiectul şi începu să-i vorbească despre sora lui. Constată cu surprindere că el părea foarte tulburat, îl întrebă de ce. În primul moment Brock încercă să evite

răspunsul, dar până la urmă se decise să-i spună adevărul. Avusese intenţia de mai multă vreme, dar considerase că era mai bine ca ea să nu ştie. Trecuse prin clipe grele, mai ales când făceau planuri de căsătorie şi Alex hotărâse să o invite şi pe ea.

— Sora mea a murit, Alex. A murit acum zece ani. A avut aceeaşi boală ca şi tine. N-a suportat chimioterapia, a renunţat la tratament şi boala a răpus-o. La ea cancerul se diseminase înainte de operaţie. Dar nici n-a fost capabilă să lupte. A renunţat.

Amintindu-şi de chinurile ei, Brock începu să plângă. Alex rămase uluită. Nu-i spusese niciodată. O lăsase să creadă că sora lui rezistase şi supravieţuise, ca ea să aibă curajul să continue tratamentul.

— Pur şi simplu a renunţat. S-a chinuit un an până să moară... Eu aveam douăzeci şi unu de ani şi am îngrijit-o. Am încercat s-o conving să lupte, dar era deja prea bolnavă, iar bărbatul ei a fost un ticălos, ca şi Sam. N-a mişcat un deget pentru ea până a murit, iar după şase luni s-a recăsătorit. Avea treizeci şi doi de ani şi era atât de frumoasă...

Rămase tăcut multă vreme, în braţele lui Alex care plângea pentru amândoi.

— Îmi pare nespus de rău. De ce nu mi-ai spus niciodată?

Brock o încurajase atât de mult. Îi dăduse atâtea speranţe şi abia acum îşi dădea seama prin ce momente grele trecuse cu sora lui. Se simţea îngrozitor.

— Nu voiam să renunţi şi tu, îi explică Brock ştergându-şi lacrimile.

Într-un anume fel, simplul fapt că o iubea fusese ca o a doua şansă de a o salva pentru că, în anumite privinţe, Alex îi semăna.

— De asta am insistat atât de mult să faci chimioterapia... Nu voiam să ţi se întâmple şi ţie. Nu ţi-am spus că a murit, de teamă să nu renunţi şi tu.

— Ar fi trebuit să-mi spui. Brock nu-i răspunse, copleşit de amintiri. Ar fi trebuit să-mi dau seama, îşi reproşă Alex, mângâindu-l.

Alex se întreba ce altceva îi mai ascundea, deşi nu-i spusese nimic despre sora lui doar din dragoste pentru ea.

— Mi-e frică, recunoscu el, după ce se aşezară la birou. Mi-e teamă că ai să te întorci la el... ştiu că încă te mai iubeşte. Am citit-o în ochii lui... Nu suport să te văd alături de el.

Nu greşea atunci când spunea că Sam o iubeşte. Dar ea nu putea să schimbe nimic. Şi ea îl mai iubea pe Sam, dar era prea târziu. Totul se terminase. El va pleca şi nu va mai trebui să-l vadă, nici să se întrebe ce simţea ea. Rămâneau doar regretele şi dezamăgirile. Dar şi amintirile frumoase dinainte de a se îmbolnăvi. Şi tocmai de ele îi era frică lui Brock.

A doua zi Alex începu să se pregătească pentru aniversarea Annabellei. Ştia că va veni şi Sam şi spera ca Brock să nu-şi iasă din fire. În cele din urmă el îi propuse lui Alex să nu participe. Ar fi mai uşor pentru toată lumea. Deşi Annabelle se arătă dezamăgită, Alex îi acceptă punctul de vedere.

— Mă întreb ce vârstă voi avea când am să ies de la închisoare, spuse Sam pe un ton indiferent în timp ce stăteau la masă. Alex scoase un murmur de dezaprobare. Uneori nu rezista la umorul lui negru, dar trebui să constate că faţă de ultima lor întâlnire, Sam părea mai optimist.

— Sper să ai o sută de ani şi să fi prea bătrân ca să-ţi mai aminteşti că m-ai cunoscut, îi răspunse ea în aceeaşi manieră.

— Nu conta pe asta. Puse pe masă farfuria cu tort şi continuă: Aş vrea să mai luăm o dată masa împreună, înainte de aflarea sentinţei, dacă eşti de acord. Mai sunt o mulţime de amănunte referitoare la Annabelle pe care vreau să le discut. Mai am nişte bani pentru întreţinerea şi educaţia ei.

Vânduse apartamentul cu o lună înainte. Cu o parte din bani urma să-i plătească pe avocaţi, iar restul voia să-i lase lui Alex pentru fiica lor.

— Pot avea încredere în tine? întrebă ea şi Sam zâmbi.

De fapt, se întreba dacă putea avea încredere în ea. Sam încă o mai atrăgea, dar îşi promisese sieşi că nu-i va ceda. Acum îi aparţinea lui Brock.

— Poţi să-ţi iei şi o gardă de corp, dar nu pe băiatul minune.

— Te rog, nu-i mai spune aşa. Numele lui este Brock. Sam ar fi trebuit să-l respecte, măcar pentru felul în care se purtase cu Annabelle.

— Iartă-mă. Nu mi-am dat seama că eşti atât de sensibilă când e vorba de el. O privi trist şi îi atinse uşor braţul. Va fi tatăl vitreg al Annabellei? o întrebă el cât se poate de serios.

— Cred că da, spuse ea încet.

Dragostea lor era sinceră, deşi atmosfera fusese tensionată în ultimul timp din cauza lui Sam. Alex spera că o dată dispărut din viaţa ei, totul să revină la normal. Dispărut. Detesta acest cuvânt. Dispărut. Sam nu va dispărea nicicând pentru totdeauna.

— Crezi că ai să poţi lua masa cu mine? reveni el.

— Am să încerc.

— Nu mai am mult timp, Alex. Nu te juca cu mine. Luni seara, la Carlyle?

— Bine. Am să fiu acolo.

— Îţi mulţumesc.

De data aceasta nu se mai ascunse de Brock, care se înfurie cumplit.

— Pentru Dumnezeu, Brock. Puteam să te mint şi de astă dată, dar n-am făcut-o.

— De ce trebuie să te vadă?

— Pentru că vrea să-mi dea nişte bani pentru Annabelle. Este un lucru absolut rezonabil.

— Spune-i să-ţi trimită un cec.

— Nu, îi răspunse ea furioasă şi obosită de scenele lui de gelozie. Se purtase mai bine pe vremea când ea vomita ore în şir la toaletă. Nu te mai comporta ca un copil de patru ani şi caută să înţelegi. Iau masa cu fostul meu soţ, spuse ea trântind uşa dormitorului.

Când reveni, Brock dispăruse. Plecase la el acasă şi Alex nu regretă. Prea o hărţuise.

Luni seara, la ora fixată, suna la uşa apartamentului lui Sam de la Carlyle. Sam o întâmpină foarte sobru, îmbrăcat într-un costum gri cu cămaşă albă şi cravată bleumarin. Petrecuse toată după-amiaza cu avocaţii, dar nu dăduse cu ochii de Alex la firmă.

— Cum ţi-a mers astăzi? îl întrebă ea pe un ton lejer, de conversaţie, aşezându-se pe canapea. Sam părea foarte obosit, în ultimul timp arăta îmbătrânit, ceea ce nu era de mirare ţinând cont de tensiunea în care trăia.

— Nu prea bine. Phillip Smith crede că sentinţa va fi destul de dură, ceea ce justifică motivul pentru care ne aflăm acum aici. Scoase două file din carnetul de cecuri pe care le puse pe masă. Am obţinut un milion opt sute pentru apartament. După ce am plătit datoriile pe care le-a lăsat domnişoara Daphne Belrose şi onorariul agentului imobiliar, am rămas cu un milion cinci sute. Îţi las cinci sute de mii pentru Annabelle. Vreau să-i pui într-un fond pentru, ea. Păstrez cinci sute de mii pentru mine, dacă am să mai ies vreodată din închisoare, iar restul de cinci sute de mii sunt pentru tine, ca o despăgubire, dacă vrei să-i spui aşa. Meriţi mult mai mult, dar asta e tot ce am. Din afaceri nu au rămas decât datorii şi răspunderi pentru banii pe care ei i-au delapidat.

— Dumnezeule, dar eu nu vreau bani de la tine, Sam.

Era sincer surprinsă.

— Îi meriţi.

— Pentru ce? Pentru că am fost măritată cu tine? Ce dracu', doar atât valorez? îl provocă ea. Nu pot să iau bani de

la tine. Păstrează-i sau depune suma pe numele Annabellei.

Sam nu acceptă niciuna din soluţii. Dorea să-i păstreze ea. Alex avea intenţia să-i depună pe numele lui, deoarece Sam va avea mai mare nevoie de bani decât ea.

Puseră punct discuţiei despre bani şi Sam comandă dineul. Muşchi de vacă pentru el şi peşte pentru Alex, care era foarte atentă cu dieta ei. Conversară despre o mulţime de lucruri, despre vechii prieteni, şi se ţinură departe de subiectele fierbinţi – ca tribunal şi închisoare. Alex începuse să se bucure că îi acceptase invitaţia, căci seara se desfăşură într-un mod civilizat. În ultimele săptămâni Sam se calmase, nu mai făcea presiuni asupra ei. Nu o atinse până când o ajută să-şi îmbrace mantoul. Atunci se aplecă spre ea şi o sărută.

— Noapte bună... îţi mulţumesc că ai venit... Spuse el, sărutând-o din nou fără ca ea să schiţeze o mişcare de respingere. Era întotdeauna uluită de incapacitatea ei de a-i rezista. Modul familiar în care se comporta o hipnotiza. Chiar după atâta vreme o făcea să aibă sentimentul că locul ei era lângă el.

— Eu zic că ar trebui să ne oprim aici, spuse ea încet. Apoi, spre surprinderea ei, se trezi că-l îmbrăţişează şi-l sărută. Îşi spuse că o făcea de dragul zilelor de odinioară.

— De ce să ne oprim tocmai acum? murmură el. Alex râse şi Sam o sărută din nou.

— Încercam să-mi amintesc, spuse ea, reproşându-şi că se simţea atât de bine. I se părea ciudat că se considera vinovată pentru ceea ce făcea. În definitiv, Sam era încă soţul ei. Dar Brock se supărase. Şi avea dreptate. Ea trăia cu Brock, iar de Sam urma să divorţeze.

— Te iubesc, îi şopti Sam.

Alex se retrase din braţele lui, conştientizând brusc faptul că nu puteau merge mai departe. Nu voia ca cineva să sufere din cauza ei, dar nici lui Sam nu-i putea permite s-o facă din nou să sufere. Sam o privi în ochi şi, citind altceva în ei, o

strânse şi mai tare în braţe. Îi simţi inima zbătându-se speriată. De data aceasta nu o mai sărută blând, ci nerăbdător şi fierbinte. Peste două zile urma să plece, poate pentru zeci de ani, şi nu va mai avea ocazia să o îmbrăţişeze. Cu gesturi molcome îi descheie mantoul şi-l lăsă să cadă pe un scaun, iar mâna lui începu să-i mângâie sânul drept. Când mâinile lui nu se mai putură stăpâni şi-l mângâiară şi pe cel stâng păru surprins. Alex îi zâmbi, amuzată de mirarea lui.

— A crescut la loc, spuse ea pe un ton răutăcios.

Sam se întrebă când făcuse operaţia.

— De ce nu mi-ai spus? îi reproşa el cu tandreţe şi o sărută din nou.

— Nu era treaba ta, răspunse ea cu o voce joasă din cauza dorinţei pe care nu voia să o recunoască.

Sam o dorea cu disperare, şi nu de dragul trecutului. Fără grabă, începură să-şi descheie hainele. Atracţia dintre ei era irezistibilă şi nu se mai puteau opri.

— Eşti atât de frumoasă.

O depărtă puţin şi o privi, apoi îi descheie încet bluza şi fusta pe care Alex le lăsă să cadă pe covor. Conştientă că ceea ce face e o nebunie, îşi spuse că Sam va pleca pentru mult timp şi că ea încă îl mai iubea. Era şi acesta un mod de a-şi lua rămas-bun, de a se despărţi, de a-i spune cât de mult îl iubise cândva şi că nu vor mai avea niciodată un viitor împreună… Nu le mai rămăsese decât clipa aceea.

— Te iubesc, Sam.

— Şi eu te iubesc. Mult…

Vocea ei era o şoaptă. Voia să fie a lui pentru ultima dată şi, după aceea, va renunţa la ea pentru totdeauna. Nu avea dreptul să-i distrugă viaţa: îi făcuse destul rău. Dorea acest din urmă dar de la ea. În ciuda reţinerilor, era evident că Alex îl dorea tot atât de mult. Nu se mai gândea la nimic şi se lipi de el, conştientă doar de cât de mult îl iubea.

Au făcut dragoste cu duioşie şi dăruire reciprocă. Asta îşi

doriseră amândoi de foarte multă vreme şi nu îndrăzniseră să recunoască. Simţeau că locul lor era unul în braţele celuilalt şi aşa rămaseră mult timp, conştienţi că acele clipe nu le vor mai trăi niciodată, dar că şi le vor aminti toată viaţa.

— Te-am iubit atât de mult, îi spuse ea mai târziu, privindu-l în ochi.

— Şi eu te-am iubit. Sam îi răspunse cu ochii în lacrimi. Şi încă te mai iubesc. Şi te voi iubi întotdeauna. Am fost un prost şi viaţa m-a pedepsit. Îţi doresc să fi mai deşteaptă decât mine, Alex... nu-ţi risipi viaţa.

— Nici tu n-ai făcut-o, îi spuse ea cu o voce blândă.

— Cum poţi spune asta, acum? Ştii bine unde mă duc poimâine. Am fost un prost.

Sam stătea întins pe spate şi trecea în revistă tot ce se petrecuse, cu regretul că nu poate da timpul înapoi. Când Alex se aplecă asupra lui şi-l sărută, îi privi ochii şi văzu în ei toată tandreţea adunată într-o viaţă. Brock Stevens era un băiat fericit, dar Sam ştia că nu o merita. Spera ca viaţa ei să ia alt curs, deşi băiatul era prea tânăr. Poate că va învăţa, poate că va fi mai deştept decât fusese el.

Lui Alex i-ar fi plăcut să petreacă noaptea cu Sam, dar nu îndrăzni s-o facă. Annabelle s-ar putea trezi şi s-ar speria, iar Brock şi-ar pierde minţile. Ştia că ieşise în oraş cu Sam şi era înnebunit.

— Ar trebui să plec acasă.

— Ce caraghios, nu-i aşa? Suntem căsătoriţi şi nu putem petrece noaptea împreună, spuse el ironic. O privi apoi cu un aer serios. Mai avea ceva să-i spună. Trebuie să ştii că aş fi vrut să procedez altfel. Mă refer la perioada în care ai fost bolnavă. Eram însă prea speriat. Nici nu puteam să te ascult. Ştiu că e prea târziu ca să mai schimb ceva, dar dacă ar fi s-o iau de la început, să ştii că aş fi aici, lângă tine. Chiar dacă n-aş reuşi să fiu tot atât de bun ca prietenul tău. N-am să-mi iert niciodată că te-am părăsit. Am primit o lecţie cumplită.

— Mi-am dat seama cât erai de speriat, îi răspunse ea,

iertându-l pentru toată durerea pe care i-o pricinuise.

— Imposibil de imaginat. Înnebuniserăm, nici măcar nu te puteam privi. Când mă uitam la tine, o vedeam pe mama. Am fost un idiot, îi spuse el strângând-o în braţe.

— Ştiu, spuse ea încet. Uneori soarta ne împinge pe căi ciudate, filosofă Alex dorind să accepte mai degrabă prezentul, decât trecutul.

Ştia că îi părea rău. Nu mai era cazul să-l chinuie pentru ce se întâmplase. Brock ar fi fost indignat să ştie că îl iertase. Ar fi fost indignat şi pentru multe alte lucruri. Dar aceasta nu era noaptea lui, era noaptea ei şi a lui Sam.

Sam o conduse acasă. Mergeau încet. Sam îi înconjurase umerii cu braţul. O sărută din nou. Întârziară minute în şir în faţa fostei locuinţe a lui Sam. Alex ar fi dorit să-l invite să urce, dar nu putea. Nu puteau să continue să se agaţe de trecut. Trebuiau să renunţe. Cel puţin, îşi lăsau unul altuia o amintire care să le ţină de cald.

— Îţi mulţumesc, îi şopti ea, sărutându-l pentru ultima oară. Ne vedem mâine.

A doua zi urma să vină să-şi ia rămas-bun de la Annabelle şi se temeau amândoi de această întâlnire. Alex luase cecul pentru fetiţă, dar lăsase pe masă cecul ce-i era destinat ei.

— Te iubesc, îi spuse el pentru ultima oară, covârşit de intensitatea iubirii lui pentru ea. O urmări cu privirea până dispăru în clădire şi porni spre hotel pe jos, lăsând lacrimile să-i curgă pe obraji în timp ce se întreba pentru a mia oară cum de fusese atât de stupid. Îşi ruinase toată viaţa. Nu mai avea nimic. Nici viitor, nici pe Alex. Nu merita să mai trăiască.

Alex, singură în patul ei, rememora clipele de dragoste. Ca pe vremuri, gândi ea cu un zâmbet, doar că fusese mult mai bine. În ultimul an învăţaseră amândoi lucruri noi despre dragoste, despre iertare. Alex se rugă ca, oriunde s-ar duce, Sam să fie în siguranţă şi să găsească ceva pentru care să merite să trăiască. Nu putea fi alături de el, acolo. Îi datora

prea mult lui Brock. Şi oricât de mult îl mai iubea pe Sam, ştia că sosise momentul să se despartă de el. Dar, Dumnezeule Mare, cât de dor îi va fi.

Capitolul 23

Vizita de rămas-bun a fost sfâşietoare. La plecare, Sam abia îşi putea stăpâni lacrimile, în timp ce Annabelle, Alex şi Carmen plângeau în hohote. Fetiţei îi explicase doar că lucrase cu nişte oameni răi care făcuseră lucruri urâte şi că el nu fusese destul de atent să-i oprească. Oamenii aceia luaseră bani de la lume, şi acum, drept pedeapsă, trebuiau să meargă la închisoare toţi. I-ar fi putut spune că pleacă într-o călătorie mai lungă, dar n-o făcu. O mai rugă să fie o fetiţă cuminte, să aibă grijă de mămica ei şi să-şi amintească întotdeauna, dar întotdeauna, cât de mult o iubea el. Annabelle nu înţelegea bine ce se întâmplă, dar era supărată că tăticul ei pleacă şi că oameni răi luaseră nişte bani. Nu-şi dădea seama ce însemnau douăzeci sau treizeci de ani. De fapt nimeni nu realiza prea clar, li se părea că pleca pentru totdeauna.

Alex îl conduse până la ascensor, ţinându-l de talie. Lui Brock îi spusese să vină mai târziu, seara. Îl sună din nou pe Sam la Carlyle.

— Cum te simţi?

Era foarte îngrijorată. Îi venea greu să accepte sentinţa, mai ales că nu era implicat decât într-o măsură mult mai mică. Singura lui vină consta în faptul că nu oprise lucrurile înainte să se ajungă atât de departe.

— Bine. N-am crezut niciodată că am să o pot părăsi. Nici că am să te părăsesc pe tine. Acum îşi dădea seama cum era să mori.

— Voi fi şi eu mâine la tribunal, îi spuse Alex, dorind să fie alături de el şi în seara aceea.

Nu i se părea însă înţelept să repete noaptea care îi făcuse să se simtă din nou soţ şi soţie. Nu ar fi făcut decât să complice situaţia. Ea îl avea pe Brock, iar el trebuia să plece, deşi simţea că tot lui Sam îi aparţinea. Într-o singură clipă

vechile legături se refăcuseră, făcându-le şi mai chinuitoare despărţirea. De aceea Sam nu-i ceruse să mai vină o dată la el. După ce făcuse dragoste cu ea îşi amintise cât de mult o iubise. Faptul că o părăsea acum avea să fie şi mai dureros.

— Ne vedem la tribunal, spuse el pe un ton aproape vesel. Elegant până la sfârşit, îşi zise Alex, după ce puse receptorul jos.

Brock le găsi încă foarte amărâte. Annabelle adormise plângând, iar Alex se afla într-o stare de prostraţie, incapabilă să scoată o vorbă.

— Christoase, ce fericit am să fiu când o să se termine totul, spuse Brock cu răutate şi tonul lui o irită pe Alex. Parcă ar fi aşteptat o execuţie.

— Şi eu. Nu cred că vreunuia dintre noi i-a plăcut, cu atât mai mult lui Sam, îi tăie vorba Alex.

De ce nu putea fi mai înţelegător? Nu trebuia să se teamă de Sam.

— Din cauza lui am ajuns în situaţia asta, insistă Brock. Să nu uităm.

— Nu-i chiar aşa. Gândeşte-te la situaţia lui.

— Renunţă, Alex. Tipul este un escroc, indiferent ce te leagă de el.

Lui Brock îi era atât de frică să n-o piardă pe Alex, încât dorea din tot sufletul să-l vadă pe Sam cât mai curând în puşcărie. Pentru Brock asta ar fi fost cea mai bună veste a anului. Uneori, Alex simţea că îl urăşte pentru asta. Discutaseră în contradictoriu atât de mult încât Brock se hotărî să nu rămână peste noapte la ea. La plecare se certară din cauza hotărârii ei de a-l însoţi pe Sam a doua zi.

— Vreau să fiu acolo când se va da sentinţa, îi explică ea cu răbdare, de parcă ar fi fost un retardat mintal.

— E ca şi cum ai însoţi un condamnat la ghilotină, spuse Brock cu răutate, provocând-o din nou. Dar adevărata lui teamă ieşi la iveală după câteva minute. Şi dacă nu intră la mititica? Ce se întâmplă atunci? Apare din nou în scenă?

— De ce mă suspectezi tot timpul? Sam te obsedează. De unde să ştiu eu ce va face?

— Eşti încă îndrăgostită de el, izbucni Brock.

— Sunt îndrăgostită de tine, încercă ea să-l calmeze, dar Brock era prea furios ca să cedeze.

— Dar eşti îndrăgostită şi de el, nu-i aşa?

— Brock, termină o dată! strigă ea, fără să mai ţină seama că i-ar putea auzi Annabelle sau Carmen. Te iubesc. Ai fost lângă mine atunci când eram singură. M-ai ajutat să trec prin tot ce-am trecut. Aş fi murit fără tine. Nu-ţi este de-ajuns? Vrei să şterg tot trecutul numai ca să-ţi dovedesc că te iubesc? Sam este tatăl copilului meu, e bărbatul cu care m-am căsătorit. M-a rănit cumplit. Acum a trecut, pleacă. Este singurul lucru pe care-l pot face pentru el. Nu-ţi pot spune ce se va întâmplă dacă rămâne. Oricum asta nu are nicio importanţă, pentru că va pleca.

— Eu însă pot să-ţi spun ce se va întâmplă dacă rămâne, insistă el încruntat.

Alex scutură capul disperată. Era un adevărat coşmar.

— Opreşte-te, Brock. Ne distrugi pe toţi, încercând să-l distrugi pe el. Te rog… nu mai face asta…

Începu să plângă pentru el, pentru ea, pentru Sam, pentru Annabelle, pentru toţi cei care suferiseră. Chiar şi pentru sora lui Brock.

— Dacă scapă, am să mă întorc în Illinois.

Auzea pentru prima oară de această hotărâre şi îşi dădu seama cât de mult suferea, dacă îşi făcuse planuri fără ea.

— De ce?

— Pentru că nu mai am ce face aici. Tu îi aparţii lui, ştiu asta. Oricât de mizerabil s-a purtat, oricât de grav te-a rănit, tu eşti încă a lui. Simt asta. Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce vorbea, iar Alex nu putea să nege ce spunea el. Dacă pleacă, ai să fi liberă. Dacă nu pleacă, eu mă voi duce acasă, Alex. Cred că sunt pregătit pentru asta. Am plecat de acolo din cauza surorii mele, dar tu m-ai ajutat să-mi vindec rănile

pricinuite de moartea ei. M-am simţit întotdeauna răspunzător pentru că nu a vrut să urmeze tratamentul cu citostatice. Am trăit permanent cu regretul că n-am insistat suficient să nu renunţe. Acum ştiu că n-aş fi schimbat nimic, a făcut exact ce a vrut.

Vorbea mai calm ca niciodată şi cu mai multă maturitate. Maturizarea implică totdeauna suferinţă.

— Tu mi-ai salvat viaţa, Brock, îi spuse ea din tot sufletul.

— Ai fi reuşit oricum. Tu eşti o învingătoare. De aceea îl mai iubeşti încă. Tu nu poţi renunţa, nu-i aşa?

Era mai mult adevăr în ce spunea decât îşi dăduse ea vreodată seama. Totuşi, Brock era cel care o convinsese să suporte chimioterapia şi care o ajutase să supravieţuiască.

— Cred că ţie îţi datorez viaţa, spuse Alex cu convingere.

— Îmi face plăcere să aud. O privi cu un zâmbet trist. Să ştii însă că am să te iubesc toată viaţa.

— Parcă tu ai fi cel care pleacă, nu Sam. Alex simţi că o podidesc lacrimile.

— Poate că asta trebuie să fac, spuse el cu tristeţe.

— Nu pleca, Brock. Ştii că nu are nicio şansă să scape, încercă ea să-l liniştească, deşi gândul acesta o întrista.

— Chiar dacă pleacă, tu tot ai să-l iubeşti.

— Este adevărat, recunoscu ea. Am să-l iubesc, dar el reprezintă trecutul, în timp ce tu eşti viitorul. Tu trebuie să decizi dacă poţi face faţă acestei situaţii: dacă poţi trăi alături de mine ştiind că l-am iubit.

Brock dădu din cap, dar nu-i răspunse şi, după ce el părăsi apartamentul, Alex rămase cu impresia că nu se va mai întoarce, căci nu va fi niciodată capabil să accepte ideea că-l iubise cu adevărat pe Sam. Brock ar fi vrut ca Alex să-l urască pe Sam, dar ea nu putea. Ar fi vrut ca în viaţa ei să nu fi existat altcineva, nicio legătură cu alt bărbat. Dar viaţa nu era atât de simplă. Niciodată nu tragi numai cărţi câştigătoare. Doar cei care trişează reuşesc asta. Te întâlneşti mereu cu situaţii complicate, ai de făcut alegeri grele. Ea,

însă, nu avea de ales. Sam pleca, iar Brock fie se va maturiza, fie că nu. Va trăi cu trecutul ei, va trebui să se împace cu el sau o va părăsi. Alex avea impresia că cei zece ani care-i despărţeau îşi vor spune cuvântul în ultimă instanţă. Părea pregătit să plece acum. Într-un fel, îşi vindecaseră reciproc rănile şi poate că totul se terminase. Numai gândul la această posibilitate o întristă. Dar în ultimul an învăţase să-şi primească soarta, fără să o accepte. Dacă îi era sortit să rămână singură, aşa se va întâmplă. Era pe cale să-i piardă pe amândoi bărbaţii care reprezentau ceva în viaţa ei. Poate că venise momentul să rămână singură.

În noaptea aceea se gândi la Brock, la tot ce făcuse el pentru ea, dar şi la Sam. La Sam care avea nevoie acum de sprijinul ei, Sam care părea să fi pătruns pentru totdeauna în sufletul ei, de care părea că nimic şi nimeni n-o poate despărţi.

În timp ce toate aceste gânduri se învălmăşeau în mintea ei se simţi ciudat de liniştită.

Se sculă la ora şase dimineaţa şi se îmbrăcă într-un taior negru. Doar Carmen ştia unde pleacă şi, după micul dejun, porni spre tribunal.

Când ajunse în sala de şedinţe, aceasta era deja plină. Nu se aşeză la masa avocaţilor, deşi ar fi putut. În sală se produse rumoare. Simon Barrymore fugise din ţară în noaptea precedentă şi judecătorul era furios. După ce emise un mandat de arestare pe numele lui, judecătorul îşi îndreptă atenţia către ceilalţi acuzaţi.

Şi de data aceasta Larry şi Tom au compărut primii. Au primit fiecare câte zece ani de închisoare şi o amendă de un milion de dolari. În public se produse din nou rumoare. Ziariştii fură chemaţi la ordine.

Preşedintele curţii bătea furios cu ciocănelul pentru a restabili liniştea. Apoi îi ceru lui Sam să se ridice în picioare. El se ridică şi aşteptă calm. În sală se auzi un nou murmur. La fiecare audiere se subliniase că Sam reprezenta un caz

diferit. El îşi menţinuse până la sfârşit declaraţia că nu fusese informat de ceea ce făceau colegii săi şi că din cauza circumstanţelor – boala soţiei, propria naivitate şi legătura amoroasă cu Daphne – fusese derutat o vreme şi nu acordase suficientă atenţie practicilor propriilor parteneri. Juraţii luaseră notă de declaraţiile lui şi îl achitaseră de acuzaţiile de delapidare. Cele de fraudă rămăseseră în picioare şi fusese găsit vinovat.

Judecătorul îl privi îndelung şi sever. Apoi, cu o voce clară, rosti încet sentinţa: „Samuel Livingston Parker, prin prezenta te condamn la o amendă plătită din fonduri proprii, în valoare de cinci sute de mii de dolari şi la zece ani de închisoare". Mulţimea izbucni, fotoreporterii se repeziră spre el, iar judecătorul striga şi lovea cu ciocănelul încercând să restabilească liniştea. Sam închise ochii, şi Alex simţi cum pentru o clipă, o apucă din nou greţurile. Judecătorul privi sever la mulţimea agitată, apoi la Sam şi continuă: Zece ani închisoare, sentinţă ce poate fi redusă, începând de la această dată, la zece ani cu eliberare condiţionată şi cu recomandarea curţii de aţi găsi o altă ocupaţie. Să stai departe de piaţa de capital, departe de Wall Street, domnule Parker". Sam rămase cu ochii la judecător. Preţ de un minut în sală se aşternu o tăcere mormântală. Era liber, sau aproape liber. Lui Alex nu-i venea să creadă.

După plecarea celor doi, Larry şi Tom, avocaţii îşi strânseră mâinile. Sam rămase nemişcat, ameţit, buimac, în timp ce fotoreporterii se îmbulzeau în jurul lui. Preţ de un sfert de oră Alex n-a reuşit să se apropie de el. Phillip Smith făcuse o treabă extraordinară, ca şi judecătorul, de altfel. Biroul probatoriu recomandase eliberarea condiţionată. Ajunseseră la concluzia că Sam fusese un fraier, dar nu un criminal şi că nu exista un motiv suficient de puternic pentru a-l trimite la închisoare. Alex îşi aminti de cecul de cinci sute de mii de dolari pe care-l lăsase pe masa de hotel şi care îi va prinde bine. După ce-l felicită pe Phillip Smith şi întreaga

echipă, ieşi pe culoar. Se opriră faţă în faţă şi Sam îi zâmbi cu timiditate.

— Ce surpriză! rosti el, încă zăpăcit.

— Nu-mi venea să cred, recunoscu Alex fericită.

Alex simţea că începe o nouă viaţă, ca atunci când terminase tratamentul.

— Biata Annabelle... prin ce am obligat-o să treacă pentru nimic... hai s-o luăm de la grădiniţă, spuse Sam. O privi apoi cu o expresie ciudată şi-i şopti: Hai să mergem undeva unde să putem sta de vorbă.

— Ce zici de hotelul tău, îi şopti ea la ureche şi el aprobă dând din cap.

— Ne întâlnim acolo într-o jumătate de oră, spuse Sam şi-l urmă pe Phillip.

Alex se gândi un moment să-l sune pe Brock, dar nu ştia ce să-i spună. El prevăzuse acest sfârşit şi toate complicaţiile ce aveau să urmeze. Nu mai putea da ochii cu el, nu-i mai putea da asigurări, nu mai era sigură de sentimentele ei. În noaptea care trecuse se împăcase cu situaţia şi bănuia că şi Brock făcuse acelaşi lucru. De atunci nu-i mai telefonase.

Sam revenise brusc în viaţa ei. Îi veni în minte cum făcuseră dragoste cu numai două zile în urmă şi cum răscoliseră toate amintirile. Acum ştia un singur lucru: că încă îl mai iubeşte pe Sam. Oare mai putea avea încredere în el? Va fi lângă ea dacă va avea o recidivă? Sau o va trăda din nou? Dar Brock? Ce îi datora ea, sau ce voia de la el? Dar nu Brock era problema în acel moment, ci Sam, cu calităţile şi defectele lui. Problema era ce vor face ei. Amândoi ştiau că viaţa nu le oferea garanţii, ci promisiuni, dorinţe şi visuri. Iar când visurile se destrămau, multă suferinţă. Alex luă un taxi spre Carlyle. Când ajunse acolo, Sam o aştepta în faţa hotelului măsurând nerăbdător trotuarul. Taxiul opri, portarul îi deschise-portiera şi când coborî îi întâlni privirea. Da! Brock avea dreptate. Se iubeau şi totul era atât de simplu.

Sam uitase regula jocului pentru o vreme, dar ea nu o va face. La bine şi la rău... nimic nu se schimbase, în ciuda chinurilor pe care i le pricinuise. Dorise să-l convingă pe Brock că greşeşte, dorise să pară mai nobilă, mai originală, mai modernă şi foarte puternică. Dar nu era decât o biată femeie corectă. Şi îşi iubea încă bărbatul.

— Bine te-am găsit, Sam, spuse ea în şoaptă. El îi luă mâna, i-o puse sub braţul lui şi porniră către intrarea hotelului. Era încă tulburat de ceea ce se întâmplase la tribunal. Se simţea umilit, dar în acelaşi timp foarte norocos.

— N-ai nimic împotrivă dacă mergem sus? o întrebă el politicos şi ea acceptă, zâmbind, în timp ce intrau în salonul hotelului.

— N-am nimic împotrivă. Luau totul de la început. Erau încă prieteni, deşi o rănise atât de tare, şi nu ştia ce îi rezervă viitorul.

Sta alături de el în ascensor şi se întreba ce va urma, cum vor reuşi să adune cioburile şi să încerce să uite ce se întâmplase, ce-i vor spune Annabellei, ce-i va spune ea lui Brock. Va fi foarte greu să-i spună, deşi el ştia deja. Dimineaţa îşi făcuse bagajul, seara precedentă îşi luaseră rămas bun, fără ca niciunul dintre ei să ştie că era definitiv.

Când ajunseră la etajul opt şi Sam se întoarse spre ea, simţi cum toate grijile dispar. Sam o privi o clipă şi ea îi surâse. Surâsul acela exprima tristeţe şi adevăr, cunoaştere şi înţelepciune. Primiseră amândoi atâtea lecţii amare. Brock avusese dreptate, Sam era încă soţul ei.

Sam deschise uşa larg, şi, luând-o în braţe, o trecu pragul. Apoi o privi întrebător, dorind să se convingă că şi ea voia acelaşi lucru. Alex îl privi şi înclină capul. Li se oferise a doua şansă. Un cadou rar, extrem de rar într-o viaţă. Era momentul s-o prindă din zbor. Să ia totul de la început. Alex îi surâse şi împinse uşor uşa în urma lor.

Sfârşit

Cuprins

Capitolul 1.....3

Capitolul 2.....29

Capitolul 3.....36

Capitolul 4.....48

Capitolul 5.....80

Capitolul 6.....89

Capitolul 7.....105

Capitolul 8.....120

Capitolul 9.....128

Capitolul 10.....148

Capitolul 11.....155

Capitolul 12.....173

Capitolul 13.....192

Capitolul 14.....206

Capitolul 15.....217

Capitolul 16.....231

Capitolul 17.....245

Capitolul 18.....254

Capitolul 19.....268

Capitolul 20.....292

Capitolul 21.....297

Capitolul 22.....312

Capitolul 23.....330